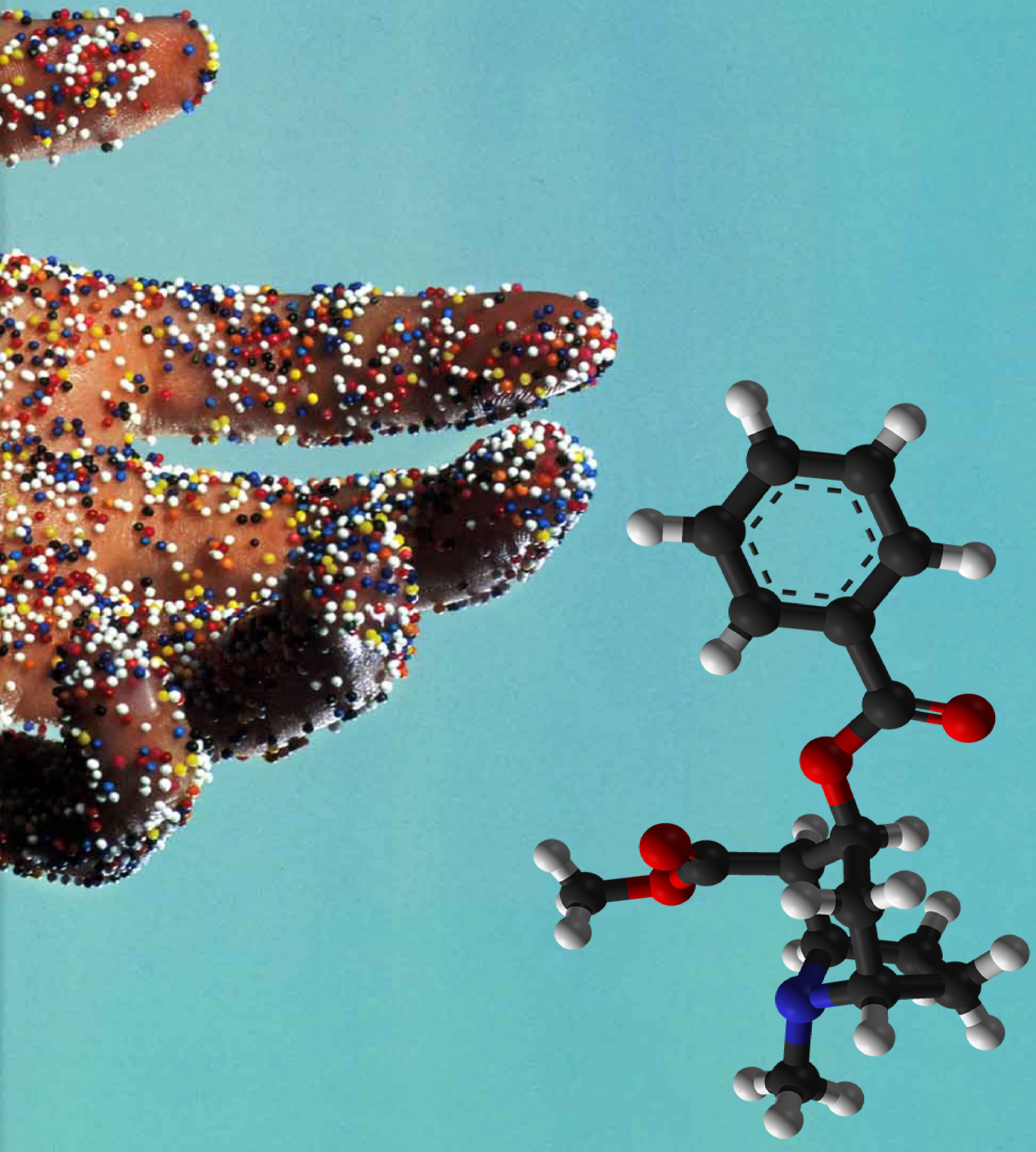
JAMES FREY

O mie de fărâme

JAMES FREY

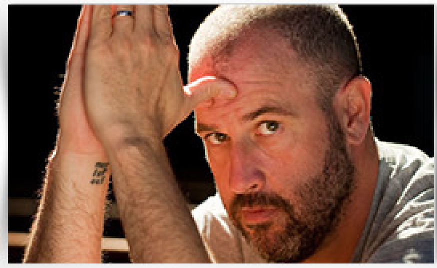
O MIE DE FĂRÂME

Original: *A Million Little Pieces* (2003)

Traducere din engleză de:
CARMEN SĂNDULESCU

EDITURA HUMANITAS fiction

2007

James Frey s-a născut în Cleveland, Ohio, în 1969. Și-a petrecut copilăria în Ohio și Michigan și a locuit apoi pe rând la Boston, Wrightsville Beach, São Paolo, Londra, Paris, Chicago și Los Angeles. A terminat liceul în 1988, continuându-și studiile la Denison University și Art Institute of Chicago. A lucrat ca scenarist, regizor și producător la Los Angeles, unde a devenit dealer și consumator de droguri. În 2000, și-a ipotecat casa pentru a putea petrece un an scriind *O mie de fărâme* (A Million Little Pieces), roman autobiografic publicat în 2003. La apariția sa în America *O mie de fărâme* a provocat un scandal de proporții. Tânărul autor prezentase cartea drept o autobiografie – o anatomie fidelă a perioadei sale de alcoolism și dependența de droguri –, însă un număr de cititori și medici specialiști în dezintoxicare l-au acuzat de denaturarea faptelor, lucru ce ar fi putut avea importante consecințe sociale. Cartea lui James Frey rămâne însă protejată de umbrela ficțiunii, care îi acordă dreptul de a expune cititorului o mie de adevăruri subiective. Cel de-al doilea roman al său, My Friend Leonard – prezent timp de mai multe săptămâni

pe lista de bestselleruri a New York Times –, continuarea poveștii emoționante din *O mie de fărâme*, a apărut în 2004 și va fi publicat în curând în colecția „Raftul Denisei”.

1.

Mă trezesc cu huruitul unui motor de avion în urechi și senzația că mi se scurge ceva cald pe bărbie în jos. Îmi ridic mâna și-mi pipăi fața. Patru dinți din față s-au dus, am o gaură în obraz, nasul mi-e spart și ochii-mi sunt umflați ca gogoșile. Îi deschid, mă uit împrejur, sunt în partea din spate a unui avion și nu e nimeni pe lângă mine. Mă uit la hainele de pe mine și văd că sunt acoperite cu un amestec multicolor de scuipat, muci, urină, vomă și sânge. Caut butonul de apel, îl găsesc, apăs pe el și aștept, și după treizeci de secunde sosește o stewardesă.
Cu ce vă pot ajuta?
Unde mă duc?
Nu știți?
Nu.
Vă duceți la Chicago, domnule.
Cum am ajuns aici?
Un doctor și alte două persoane v-au adus.
Au zis ceva?
Au vorbit cu domnul căpitan, domnule. Ni s-a spus să vă lăsăm să dormiți.
Cât mai e până aterizăm?
Cam douăzeci de minute.
Mulțumesc.
Deși nu mă uit deloc în sus, știu că zâmbește și că-i pare rău pentru mine. Nu e cazul.
Puțin mai târziu aterizăm. Îmi fac ochii roată în căutarea vreunui obiect care să fie al meu, dar nu e nimic. Nu tu bilet, nu tu bagaje, nici haine, nici portofel. Stau în capul oaselor, aștept și mă căznesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Nicio sclipire.
Odată ce restul Pasagerilor s-a evaporat, mă ridic în picioare și dau să mă îndrept către ieșire. După vreo cinci pași mă așez din nou. Nici gând să pot

merge. O văd pe amica mea, stewardesa, și ridic mâna.
Vă e bine?
Nu.
Ce s-a întâmplat?
Nu prea pot să umblu.
Dacă reușiți să ajungeți la ușă, pot să vă fac rost de un scaun cu rotile.
Cât mai e până la ușă?
Nu mai e mult.
Mă ridic. Mă clatin. Mă așez la loc. Mă holbez la podea și trag aer în piept.
O să vă reveniți.
Mă uit în sus și o văd zâmbind.
Poftiți.
Întinde mâna și o apuc. Stau în picioare și mă sprijin de ea și mă duce de-a lungul culoarului. Ajungem la ușă.
Mă întorc imediat.
Îi eliberez mâna și mă așez pe puntea metalică a Burdufului care leagă Avionul de Poarta Aeriană.
Eu de-aici nu mai plec.
Ea râde și o văd cum se îndepărtează și-mi închid ochii. Mă doare capul, mă doare gura, mă dor ochii, mă dor mâinile. Mă dor tot felul de locuri fără nume.
Mă frec pe burtă. Simt că se apropie criza. Vine repede, cu putere și foc. Nu-i chip s-o oprești, îți închizi ochii și-o lași să se dezlănțuie. Vine și mă fac covrig de-atâta duhoare și durere. N-am ce să fac.
O, Doamne.
Deschid ochii.
E-n regulă.
Să mă duc să caut un doctor.
O să-mi revin. Nu vreau decât să mă scoți de aici.
Puteți să vă ridicați?
Îhî, pot să mă ridic.
Mă ridic și refuz net orice sprijin și-mi șterg mâinile de podea și mă așez în scaunul cu rotile pe

care mi l-a adus. Ea se duce în spatele scaunului și începe să-l împingă.
Vă așteaptă cineva?
Așa sper.
Nu știți sigur.
Nu.
Și dacă nu vine nimeni?
S-a mai întâmplat. Mă descurc eu.
Ieșim de pe Burduf și trecem de Poarta Aeriană. Nici nu apuc să mă uit în jur, că îi și văd pe Mama și pe Tata stând în fața mea.
Isuse Christoase.
Te rog, Mamă.
Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?
N-am chef să vorbesc despre asta, Mamă.
Pentru numele lui Dumnezeu, Jimmy. Ce naiba s-a întâmplat?
Se apleacă și încearcă să mă strângă în brațe. O împing. Hai să ieșim odată de aici, Mamă.
Tata se duce în spatele scaunului. Mă uit după stewardesă, dar a dispărut. Să-i dea Dumnezeu sănătate.
Ți-e bine, James?
Mă uit fix înainte.
Nu, Tată. Nu mi-e bine. Începe să împingă scaunul.
N-ai niciun bagaj?
Mama nu se oprește din plâns.
Nu.
Oamenii se holbează la noi.
Ai nevoie de ceva?
Am nevoie să ies de aici, Tată. Scoate-mă-n pana mea de aici.
Mă transportă până la mașină. Mă urc în spate și îmi scot cămașa și mă întind. Tata pornește mașina, Mama continuă să plângă. Adorm.
După vreo patru ore mă trezesc. Capul mi s-a limpezit dar simt că totul pulsează. Mă aplec în față și mă uit pe fereastră. Am oprit într-o Benzinărie undeva în Wisconsin. Nu se vede

zăpadă pe jos, dar simt că e frig. Tata deschide portiera șoferului și se așază și o închide la loc. Mă zgribulesc. Te-ai trezit.
Îhî.
Cum te simți?
Ca un căcat.
Mama s-a dus înăuntru, să se spele și să facă niște cumpărături. Îți trebuie ceva?
O sticlă de apă și vreo două sticle de vin și-un pachet de țigări.
Serios?
Îhî.
Nu e bine deloc, James.
Asta-mi trebuie.
Nu poți să mai aștepți?
Nu.
O s-o necăjești pe Mama.
Nu-mi pasă. Îmi trebuie.
Deschide ușa și intră în Benzinărie. Mă întind la loc și mă uit fix în sus. Simt cum bătăile inimii se întețesc, îmi întind mâna și încerc s-o țin cât pot de drept. Sper să-i văd înapoi cât mai repede.
După douăzeci de minute am isprăvit sticlele. Mă așez în capul oaselor, îmi aprind o țigară și înghit cu greu o gură de apă. Mama se întoarce spre mine.
E mai bine?
Poți să zici și așa.
Mergem sus la Cabană.
Mi-am dat seama.
O să hotărâm ce facem când ajungem acolo.
E-n regulă.
Tu cum te-ai gândit?
În clipa asta n-am chef să gândesc.
O să trebuiască s-o faci în curând.
Atunci o să aștept până vine în curând.
Mergem spre nord către Cabană. Pe drum aflu că Părinții mei, care stau la Tokio, sunt în State de două săptămâni cu afaceri. La patru dimineața au primit un telefon de la un prieten de-al meu care

era cu mine într-un Spital și le găsise urma într-un hotel din Michigan. Le spusese că m-am prăbușit pe o Scară de Incendiu și că el e de părere că ei doi ar trebui să facă ceva. El nu știa ce băgasem în mine, dar știa că era o cantitate mare și mai știa că e de rău. Veniseră cu mașina până la Chicago în timpul nopții.
Până la urmă ce era?
Ce era ce?
Ce luai?
Nu sunt sigur.
Cum adică nu ești sigur?
Nu-mi aduc aminte.
Ce-ți aduci aminte?
O mie de frânturi.
Cum ar fi?
Nu-mi amintesc.
Mașina își continuă drumul și, după câteva momente de tăcere grea, ajungem. Ieșim din mașină și intrăm în Casă și îmi fac un duș pentru că am mare nevoie. Când ies găsesc haine curate așezate pe pat. Mă îmbrac și mă duc în camera Părinților. Stau, beau cafea și discută dar se opresc când intru eu. Bună.
Mama începe iar să plângă și își ferește privirea. Tata se uită la mine.
Ți-e mai bine?
Nu.
Ar trebui să dormi.
Asta și am de gând.
Perfect.
Mă uit la Mama. Nu poate să-mi întoarcă privirea. Trag aer în piept.
Mă gândeam că.
Mă uit în altă parte.
Mă gândeam că, mă rog.
Mă uit în altă parte. Nu pot să mă uit la ei.
Mă gândeam să vă mulțumesc. C-ați venit să mă luați. Tata zâmbește. O ia pe Mama de mână, se ridică amândoi și vin spre mine să mă strângă în

brațe. Nu-mi place să le simt atingerea și mă trag înapoi.
Noapte bună.
Noapte bună, James. Știi că te iubim.
Mă răsucesc și plec din Camera lor, închid ușa și mă duc la Bucătărie. Caut prin dulapuri și descopăr o ditamai sticla de patru litri de whisky neîncepută. După prima înghițitură îmi simt iar stomacul în gât, pe urmă totul e-n regulă. Mă duc în Camera mea și beau și fumez și mă gândesc la ea. Și la un moment dat se face întuneric și mi se rupe filmul.

2.

Din nou în mașină cu durere de cap și gura duhnind. Mergem spre nord și apoi spre vest, către Minnesota. Tata a dat niște telefoane și a aranjat să stau într-o Clinică și nu am de ales, așa că accept să stau acolo o vreme și deocamdată mă împac cu ideea. Se face și mai frig.

Fața mea arată și mai rău și s-a umflat îngrozitor. Mi-e greu să vorbesc, să mănânc, să beau, să fumez. O să mai am curând încă o oglindă în care să mă privesc. Ne oprim la Minneapolis să-l vedem pe Fratele meu mai mare. S-a mutat acolo după ce a divorțat și știe drumul până la Clinică. Stă cu mine pe bancheta din spate și mă ține de mână și asta-mi face bine pentru că mi-e frică. Ajungem în parcare și garăm mașina și eu îmi termin sticla și coborâm și o pornim pe jos spre Intrarea în Clinică. Eu și Fratele meu și Mama și Tata. Toată Familia mea. Mergem către Clinică. Mă opresc și se opresc și ei. Mă uit fix la Clădiri. Lungi și joase și legate între ele. Funcționale. Simple. Amenințătoare.

Îmi doresc să fug sau să mor sau să-mi ies din minți. Îmi doresc să fiu orb și surd și să n-am inimă. Îmi doresc să mă târăsc într-o văgăună și să nu mai ies de-acolo. Îmi doresc să mi se șteargă urma de pe fața pământului. Să mă duc cu totul de pe fața de căcat a pământului. Trag adânc aer în piept.

Să mergem.

Intrăm într-un hol mic de Recepție. În spatele unui birou stă o femeie și citește o revistă de modă. Își ridică privirea. Pot să vă ajut cu ceva?

Tata face un pas înainte și vorbește cu ea în timp ce Mama și Fratele meu și eu găsim niște scaune și ne așezăm.

Tremur din tot corpul. Mâinile și picioarele și buzele și pieptul. Tremur. Din tot felul de motive.

Mama și Fratele vin spre mine și mă iau de mâini și îmi țin mâinile într-ale lor și își dau seama ce mi se întâmplă. Ne uităm în jos și nu scoatem o vorbă. Așteptăm și ne ținem de mână și respirăm și ne gândim.
Tata termină de vorbit cu femeia și se întoarce spre noi și stă în fața noastră. Pare fericit și femeia vorbește la telefon. Se lasă pe vine.
Or să-ți pregătească un loc chiar acum.
Bine.
O să fie bine. E un loc bun. Cel mai bun.
Așa am auzit.
Ești pregătit?
Cred că da.
Ne ridicăm și ne ducem spre o încăpere mică unde un bărbat stă în spatele unui birou cu un computer. Ne primește la ușă.
Îmi pare rău, dar aici trebuie să intre singur.
Tata dă din cap.
Îl consultăm și puteți suna mai târziu să vă asigurați că totul e în ordine.
Mama cedează nervos.
Am venit exact în locul care-i trebuie. Încearcă să nu-ți faci griji.
Fratele meu își ferește privirea.
E locul care-i trebuie.
Mă întorc spre ei și mă iau în brațe. Pe rând fiecare din ei mă strânge cu putere. Îi țin în brațe și îi strâng și le arăt și eu ce pot. Mă întorc și fără o vorbă intru în încăpere și bărbatul închide ușa și ei nu mai sunt.
Bărbatul face semn spre un scaun și se întoarce la birou. Zâmbește.
Bună.
Salut.
Cum îți merge?
Cum arăt?
Nu prea grozav.
E bine față de cum mă simt.

Te cheamă James. Ai douăzeci și trei de ani. Locuiești în Carolina de Nord.
Îhî.
O să stai la noi o vreme. Ești de acord?
Pe moment.
Știi ceva despre Sanatoriul nostru?
Nu.
Vrei să afli câte ceva?
Mi-e indiferent.
Zâmbește, mă privește fix preț de un moment. Și începe să vorbească.
Ne aflăm în cel mai vechi Sanatoriu Particular pentru dezintoxicare Antidrog și Antialcool din Lume. A luat ființă în 1949 într-o casă veche care se afla pe locul pe care se văd acum aceste Clădiri, și sunt treizeci și două de Clădiri care comunică între ele. Am avut peste douăzeci de mii de Pacienți. Avem cel mai ridicat procent de vindecări din Lume. Găsești aici, în orice moment, între două sute și două sute cincizeci de Pacienți, internați în șase pavilioane, trei destinate bărbaților și trei femeilor. Considerăm că Pacienții trebuie să rămână aici atât cât este necesar pentru ei și nu neapărat să se încadreze într-un program standard de douăzeci și opt de zile. Deși costurile noastre sunt ridicate, avem mulți Pacienți care stau aici datorită unor programe de finanțare pe care le-am inițiat și unor subsidii la care contribuim. Facem mai mult decât să tratăm pacienți, suntem și unul dintre Institutele de vârf în domeniul Cercetării și Educației pentru Studierea Factorilor care produc Dependența. Ar trebui să te consideri norocos că ești aici și să-ți pară bine că ești gata să începi un nou capitol din viață.
Mă uit fix la el. Tac. Se uită și el fix la mine, așteptând să spun ceva. E un moment neplăcut. Zâmbește.
Ești gata să începem?
Nu zâmbesc.
Sigur.

Se ridică și mă ridic și o luăm de-a lungul unui coridor. El vorbește și eu tac.
Aici ușile sunt mereu deschise, așa că poți să pleci, dacă vrei. Nu ai voie să folosești droguri, iar dacă le folosești sau le ai asupra ta și ești prins vei fi trimis Acasă. Nu ai voie să spui mai mult de „bună ziua" nici unei femei în afară de Doctorițe, Asistente sau Membre ale Personalului Administrativ. Dacă încalci aceste reguli, vei fi trimis Acasă. Mai există și alte reguli, dar deocamdată asta-i tot ce trebuie să știi. Intrăm pe o ușă și ajungem în Aripa Medicală. Înăuntru sunt Cabinete mici și Doctori și Asistente și o Farmacie. Dulapurile au încuietori mari de oțel. Mă conduce într-un Cabinet. Are un pat și un birou și un scaun, un dulap și o fereastră. Totul e alb.
El stă în dreptul ușii și eu stau pe pat.
O să vină o Asistentă în câteva minute să stea de vorbă cu tine.
Bine.
Te simți bine?
Nu, mă simt ca un căcat.
O să-ți fie mai bine.
Îhî.
Crede-mă.
Îhî.
Bărbatul pleacă și închide ușa și sunt de unul singur. Îmi zvâcnesc picioarele, îmi ating fața cu mâna, îmi plimb limba peste gingii. Mi-e frig, mi-e din ce în ce mai frig. Aud pe cineva urlând.
Ușa se deschide și în încăpere intră o Asistentă. E îmbrăcată în alb, de sus până jos, și are în mână un suport pentru hârtii. Se așază pe scaunul de lângă birou.
Bună, James.
Bună.
Trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări.
E-n regulă.
Mai trebuie să-ți verific tensiunea și pulsul.
E-n regulă.

Ce fel de droguri folosești de obicei?
Alcool.
În fiecare zi?
Da.
La ce oră începi să bei?
Când mă trezesc.
Notează.
Ce cantitate zilnică?
Cât pot.
Și cât înseamnă asta?
Destul ca să mă facă să arăt cum arăt.
Se uită la mine. Notează.
Mai iei și altceva?
Cocaină.
Cât de des?
În fiecare zi.
Notează.
Cât de multă?
Câtă pot.
Notează.
Sub ce formă?
Mai nou crack, dar de-a lungul timpului, sub toate formele care există.
Notează.
Altceva?
Pastile, LSD, ciuperci, penciclidină și dizolvant.
Notează.
Cât de des?
De câte ori le am.
Cât de des?
De câteva ori pe săptămână.
Notează.
Se apropie și scoate un stetoscop.
Cum te simți?
Groaznic.
În ce fel?
În toate felurile.
Pune mâna pe cămașa mea.
Te deranjează?
Nu.

Ridică poalele cămășii și îmi lipește stetoscopul de piept. Ascultă.
Respiră adânc.
Ascultă.
Bine. Mai respiră o dată.
Îmi așază cămașa la loc și se îndepărtează și notează. Mulțumesc.
Zâmbesc.
Ți-e frig?
Da.
Are în mână un tensiometru.
Ai o stare de greață?
Da.
Mi-l înfășoară pe braț și mă doare.
Când te-ai drogat ultima oară?
Începe să pompeze.
De curând.
Ce și cât?
Am băut o sticlă de vodcă.
Poți să o compari cu doza ta zilnică obișnuită?
Nu se poate compara.
Urmărește garoul și mișcarea acelor pe cadrane și notează și scoate garoul.
O să plec puțin, dar mă întorc.
Mă holbez la peretele din față.
Trebuie să te supraveghem cu atenție și probabil că va trebui să-ți dăm un tratament pentru dezintoxicare.
Văd o umbră și am impresia că se mișcă, dar nu sunt sigur. Ești bine pentru moment, dar cred că o să începi să ai ceva reacții.
Văd altă umbră. Simt că o urăsc.
Dacă ai nevoie de mine, sună.
O urăsc.
Se ridică și zâmbește, pune scaunul la loc și pleacă, îmi scot pantofii și mă întind sub așternuturi și închid ochii și adorm.
Mă trezesc și încep să tremur și mă fac ghem și-mi încleștez pumnii. Transpirația-mi curge pe piept, pe brațe, pe dosul picioarelor. Îmi arde fața. Mă

ridic în capul oaselor și aud pe cineva gemând. Văd un gândac într-un colț, dar știu că nu e adevărat. Pereții se strâng peste mine și se trag la loc se strâng și se trag la loc și îi aud. Îmi astup urechile, dar nu e de-ajuns.
Mă ridic. Mă uit împrejur. Nu știu nimic. Unde mă aflu, de ce, ce s-a întâmplat, cum să scap. Cum mă cheamă, ce e viața mea.
Mă fac covrig pe podea și sunt zdrobit de sunete și imagini. Lucruri pe care nu le-am mai văzut, nu le-am auzit și nu am bănuit că există. Vin dinspre tavan, dinspre ușă, birou, scaun, pat, dulap. Vin din căcatul ăla de dulap. Umbre întunecate și lumini puternice și sclipiri albastre și galbene și roșii, de un roșu intens ca sângele meu. Se apropie de mine și urlă la mine și nu știu ce sunt, dar știu că îi ajută pe gândaci. Urlă la mine. Încep să tremur. Tremur tremur tremur. Tot corpul îmi tremură și inima o ia la galop și o văd cum îmi bubuie în piept și transpir și mă arde. Gândacii mi se suie pe piele și încep să mă muște și încerc să-i omor. Îmi vâr unghiile în piele, îmi smulg părul din cap, încep să mă mușc. Nu am niciun dinte și mă mușc întruna și sunt umbre și lumini puternice și sclipiri și urlete și gândaci gândaci gândaci. S-a zis cu mine. S-a zis de tot cu mine, băga-mi-aș.
Urlu.
Mă piș pe mine.
Mă cac în pantaloni.
Asistenta se întoarce și cere ajutoare și Oameni în Alb intră și mă așază pe pat și mă țin acolo. Încerc să omor gândacii dar nu pot să mă mișc și ei continuă să fie vii. În mine. Pe mine. Simt stetoscopul și garoul și simt cum cineva îmi înfige un ac în braț și sunt țintuit pe pat. Întunericul mă orbește. M-am dus.

3.

Stau pe scaunul de lângă fereastră și mă holbez. Nu știu la ce mă holbez și nici nu-mi pasă. E întuneric și e târziu și nu pot să mai adorm. Efectul medicamentelor a început să treacă.
Intră Asistenta.
Nu poți să dormi?
Îmi ia tensiunea și pulsul.
Nu.
Avem un Salon Comun.
Îmi dă niște pastile.
Poți să te uiți la televizor.
Îmi dă halat și papuci.
Și poți să fumezi.
Mă întorc și mă holbez pe fereastră.
Schimbă-te și hai să-ți arăt unde este.
Bine.
Pleacă și eu îmi iau pastilele și mă schimb și când deschid ușa ea mă așteaptă acolo. Îmi zâmbește și îmi dă un pachet de țigări.
Astea-s bune?
Zâmbesc.
Mulțumesc.
Mergem în Salon. Un televizor, două canapele, un fotoliu, niște automate.
Televizorul merge.
Vrei niște suc?
Stau pe scaun.
Nu.
Ți-e bine?
Dau din cap.
Pleacă și simt cum pastilele încep să-și facă efectul. Mă uit la televizor, dar nu înregistrez nimic. Fumez o țigară. Arde. Un bărbat intră și se apropie de mine și se oprește în picioare în fața mea.
Hei, Frate.
Are o voce gravă și cavernoasă.

Hei, Frate.
Pe antebrațele lui se întretaie dâre.
Cu tine vorbesc.
Are cicatrici la încheieturile mâinilor.
Cu tine vorbesc.
Mă uit în ochii lui. Sunt goi.
Ce?
Îmi arată cu degetul.
Ăla-i scaunul meu.
Mă uit din nou la televizor.
Ăla-i scaunul meu.
Pastilele își fac efectul.
Hei, Frate, ăsta-i scaunul meu.
Nu înregistrez nimic.
BĂI, GĂOZARULE, ĂSTA E SCAUNUL MEU, CE MAMA MĂ-SII!
Mă uit la televizor și el respiră greu și apare Asistenta.
E vreo problemă?
Găozarul ăsta stă pe scaunul meu.
Atunci de ce nu stai pe canapea?
Pentru că nu-mi place canapeaua. Îmi place scaunul.
Pe scaun e James. Ori canapeaua, ori podeaua, ori poți să pleci. Tu hotărăști.
Îl fut în cur pe James. Să se miște de-aici.
Vrei să chem Paza?
Nu.
Atunci hotărăște-te.
Se duce la canapea și se așază pe ea. Asistenta se uită după el. Mulțumesc.
El râde și ea pleacă și suntem singuri și eu mă uit la televizor și fumez o țigară. Mă fixează și își roade unghiile și le scuipă spre mine dar pastilele sunt în mine și gândacii au plecat și nu-mi pasă.
Nu înregistrez nimic.
Mă uit la televizor. Totul e dat cu încetinitorul. Până nu se mai recunoaște nimic.
Imaginea se încețoșează, vocile se îndepărtează. Nu e nicio acțiune și niciun sonor, numai luminițe

care pâlpâie și o simfonie de voci care se pierd. Mă holbez la lumini, ascult vocile. Vreau să dispară și ele nu dispar.
Pleoapele mi se lasă. Mă lupt să le ridic, dar ochii rămân închiși. Restul corpului face la fel. Mușchii se înmoaie și alunec de pe scaun pe podea. Nu-mi place podeaua și nu vreau să fiu pe podea, dar nu mă pot opri. În timp ce alunec, suprafața scaunului îmi agață halatul și îmi zgârie picioarele și halatul se strânge în jurul taliei. Ridic mâna să-mi aranjez halatul și mâna îmi cade înapoi. Mintea îi spune mâinii să se miște și mintea îi spune mâinii să aranjeze halatul, dar mintea nu funcționează. Mintea nu funcționează și mâna nu funcționează. Halatul rămâne unde e.
Bărbatul nu-și mai scuipă unghiile spre mine și se ridică în picioare și vine către mine și eu cu ochii întredeschiși îl văd venind. Știu că poate să îmi facă orice are chef să-mi facă și știu că nu sunt în stare să-l opresc. Știu că este supărat, iar urmele și cicatricile lui îmi spun că, probabil, își va exprima această supărare într-o formă violentă. Dacă aș fi capabil să mă mișc m-aș ridica în picioare și i-aș răspunde cu o mostră din orice-o fi vrând el să demonstreze, dar nu pot să-i răspund cu nimic. Cu fiecare pas al lui către mine situația se clarifică în mintea mea. Poate să-mi facă ce-o vrea să-mi facă, eu nu sunt în stare să-l opresc. Nu sunt în stare să-l opresc. Nu sunt în stare. Îmi stă în cap și se holbează la mine. Se apleacă și se uită la fața mea și râde.
Ești un labagiu urât.
Încerc să spun și eu ceva. Nu pot decât să mormăi.
Aș putea să-ți trag un șut în cur chiar acum dacă aș avea chef. Să te bat până ajungi o halcă împuțită de carne.
Corpul meu este flasc.
Dar nu vreau decât căcatul ăla de scaun.
Mintea nu-mi funcționează.
Și o să mi-l iau, fir-aș al dracului.

Se întinde și mă apucă de încheieturile mâinilor și mă târăște pe podea.
Mă târăște de la scaun până în colțul camerei și mă lasă cu nasul în podea. Se apleacă și își pune gura lângă urechea mea. Aș fi putut să-ți fac praf curul ăla împuțit. Să ții minte chestia asta.
Pleacă și îl aud cum se așază pe scaun și începe să schimbe canalele la televizor. E un rezumat de știri din sport, un program de publicitate pentru creșterea părului, un talk-show de noapte. Rămâne pe talk-show și râde când trebuie să râdă și mormăie în barbă că tare-ar vrea el să-l reguleze pe nu știu care din invitați. Eu stau cu nasul în podea. Sunt treaz dar incapabil să mă mișc.
Îmi bate inima tare și o văd.
Firele din covor îmi intră în față și le aud.
Râsetele înregistrate de la televizor bubuie și le simt.
Sunt treaz dar incapabil să mă mișc.
Mă pierd.
Mă pierd.
Mă pierd.
Vine dimineața și când mă trezesc sunt în stare să mă mișc și mă ridic și mă uit după bărbat. A dispărut, dar amintirea n-a dispărut și nici n-o să dispară o vreme. Ăsta e unul dintre păcatele mele. Păstrez amintirea. Mă duc la mine în cameră și când deschid ușa văd un Infirmier așezând o tavă cu mâncare pe birou. Se uită la mine și surâde.
Bună dimineața.
Bună dimineața.
Ți-am adus niște mâncare. Ne gândeam că s-ar putea să-ți fie foame.
Mulțumesc.
Dacă mai ai nevoie de orice altceva, sună.
Mulțumesc.
Pleacă și eu mă uit la mâncare. Ouă, șuncă, pâine prăjită, cartofi. Un pahar cu apă și un pahar cu suc de portocale. N-am chef să mănânc, dar știu că ar trebui să mănânc, așa că mă duc la scaun și mă

așez și mă uit la mâncare și apoi îmi pipăi fața. Totul este încă umflat. Îmi ating buzele și se crapă. Deschid gura și buzele sângerează. Închid gura și picură sânge. Nu vreau să mănânc, dar știu că ar trebui.
Întind mâna după paharul cu apă și iau o înghițitură, dar e prea rece.
Întind mâna după sucul de portocale și iau o înghițitură, dar arde.
Încerc să folosesc furculița, dar produc stricăciuni prea mari. Rup din pâinea prăjită și îmi îndes bucățelele pe gât. Fac același lucru cu cartofii și cu ouăle și cu șunca. Beau apa, dar nu beau sucul de portocale. Îmi ling resturile de mâncare de pe degete.
Când termin mă duc la Baie și vomit. Încerc să opresc șuvoiul, dar nu pot. Vine înapoi cam jumătate din mâncare, dar și sânge și fiere. Sunt mulțumit că am reținut jumătate din mâncare. E mai mult decât pot reține în mod normal.
În timp ce merg înapoi spre pat, intră în Cameră un Doctor. Zâmbește.
Salut.
Poartă un ecuson, dar nu îl pot citi.
Sunt Doctorul Baker.
Dă mâna cu mine.
O să lucrez cu tine astăzi.
Stau așezat pe marginea patului.
Ești de acord?
Se uită la fața mea, dar nu și în ochii mei.
Mda.
Mă uit în ochii lui.
Cum te simți?
Ochii îi sunt blânzi.
M-am săturat de întrebarea asta.
Râde.
Cred și eu că te-ai săturat.
Zâmbesc.
Ia astea.
Îmi mai dă niște pastile.

Librium și Diazepam.
Le iau.
Sunt medicamente care se dau în timpul dezintoxicării și sunt importante pentru că stabilizează inima, mențin tensiunea arterială joasă și te ajută să treci prin sevraj. Fără ele ai putea să ai o comoție sau un atac de cord sau amândouă. Se apleacă și se uită la obrazul meu.
O să le iei din patru în patru ore, în doze descrescătoare, în următoarele cinci zile.
Mă uit în ochii lui.
O să facem niște analize.
A mai văzut din astea.
Și începem să schițăm un Program personal.
E-n regulă.
Dar mai întâi trebuie să încercăm să te reparăm un pic.
Ne ducem într-o Cameră. Are lumini fluorescente puternice și un pat chirurgical mare și niște cutii cu provizii. Stau pe pat iar el își pune mănuși de latex și îmi examinează obrazul. Îndepărtează bucățile de crustă. Îmi deschide gura. Degetul îi intră tocmai bine prin gaură. Ia un ac și niște fire și îmi spune să încleștez pumnii și să închid ochii. Îi las deschiși și urmăresc mișcările acului. Înăuntru și afară. Obrazul, buza, gura. De patruzeci și una de ori.
Suntem gata și el vorbește la telefon cu un Chirurg Stomatolog și stau pe pat și tremur de durere. Simt căldura și firele și sângele. El fixează o consultație și închide telefonul și începe să-și spele mâinile.
O să te ducem în Oraș peste câteva zile și o să-ți aranjăm dinții.
Îmi trec limba peste cicatrice.
Îl cunosc pe Dentist și o să aibă grijă de tine.
Îmi trec limba peste ce a mai rămas din dinții mei.
O să arăți ca nou.
Las limba să stea unde-i e locul.
Fii fără grijă.
Își pune o pereche nouă de mănuși și se întoarce.

Acum trebuie să-ți verific nasul.
Respir adânc. Face un pas înainte și începe să se uite la nasul meu.
Îl atinge și eu mă chircesc. Nu-mi mai simt obrazul.
Arată rău.
Știu.
Va trebui să îl sparg și apoi să-l pun la loc.
Știu.
Cu cât mai curând, cu atât mai bine, dar dacă vrei putem să mai așteptăm.
Cu cât mai curând, cu atât mai bine.
Bine.
Își îndepărtează picioarele și se proptește și își pune amândouă mâinile pe nasul meu. Apuc marginile patului și închid ochii și aștept.
Ești gata?
Da.
Își smucește mâinile înainte și în sus și se aude o pocnitură. Fulgere albe și înghețate îmi trec prin ochi și prin șira spinării și prin picioare și iar înapoi. Ochii-mi sunt închiși, dar plâng. Din nări îmi curge sânge.
Acum trebuie să îl pun la loc.
Își mișcă mâinile lateral și simt cum cartilajul se mișcă odată cu mâinile. Le mișcă din nou. Și eu simt. Împinge în sus și pare să nimerească. Simt.
Asta e.
Se întinde după niște leucoplast și deschid ochii. Pune leucoplastul pe șaua nasului și cartilajul e bine fixat. Îi simt soliditatea.
Apucă un prosop și-mi șterge sângele de pe față și de pe gât iar eu privesc peretele. Fața îmi pulsează și sunt încleștat de marginile patului și îmi rănesc mâinile. Vreau să le dau drumul dar nu pot.
Ți-e bine?
Nu.
Nu pot să-ți dau niciun fel de calmante.
Îmi închipuiam.

Cu Librium și Diazepam o să fie mai ușor, dar de durut tot o să te doară.
Știu.
O să-ți aduc alt halat.
Mulțumesc.
Face un pas înapoi și aruncă prosopul la gunoi și pleacă. Dau drumul la pat și îmi țin mâinile în dreptul feței și mă uit la ele. Mâinile tremură, eu tremur.
Doctorul se întoarce cu o Asistentă și mă ajută să mă schimb și îmi vorbesc despre analizele pe care or să mi le facă. Sânge, urină, scaun. Vor să știe câte stricăciuni mi-am produs pe dinăuntru. Gândul mă revoltă.
Plecăm și mergem într-un alt fel de încăpere care are și ea o Baie. Mă piș într-o cană, mă cac într-un recipient de plastic, primesc un ac în braț. E simplu și e ușor și nu e dureros.
Ieșim și Aripa este în plină activitate. Pacienții așteaptă la coadă pentru medicamente, Doctorii merg din Cameră în Cameră, Asistentele cară sticle și tuburi. E zgomot, dar totul e tihnit.
Merg în Camera mea cu Doctorul și mă așez pe pat. Stă pe scaun și scrie ceva pe un grafic. Termină de scris și se uită la mine.
Cu excepția Dentistului, ce-i mai rău a trecut.
Bine.
O să te pun pe două sute cincizeci de miligrame de Amoxicilină de trei ori pe zi și cinci sute de miligrame de Penicilină VK o dată pe zi. Astea or să prevină orice posibilă infecție.
Bine.
Du-te la Dispensar și or să ți le dea ei sau, dacă uiți, o să te caute o Asistentă.
OK.
Mulțumesc pentru că ai rezistat de dimineață.
Nicio problemă.
Baftă.
Mulțumesc.

Se ridică și mă ridic și dă mâna cu mine și pleacă. Mă duc la Dispensar și mă așez la coadă. O femeie tânără stă înaintea mea. Se întoarce și se uită la fața mea. Și vorbește.
Salut.
Și zâmbește.
Salut.
Întinde mâna.
Eu sunt Lilly.
Îi strâng mâna. E moale și caldă.
Eu sunt James.
Nu vreau să-i dau drumul, dar îi dau. Înaintăm un pas.
Ce s-a întâmplat?
Aruncă o privire spre Dispensar.
Nu-mi aduc aminte.
Se întoarce iar.
Ai văzut negru în fața ochilor?
Da.
Se strâmbă.
Rahat.
Râd.
Da.
Înaintăm un pas.
Când ai venit?
Arunc o privire spre Dispensar.
Ieri.
Asistenta se uită urât.
Și eu la fel.
I-o arăt discret pe Asistentă iar Lilly se întoarce și tace și înaintăm un pas și așteptăm. Asistenta se uită urât la noi și îi dă lui Lilly niște pastile și o cană cu apă, iar Lilly ia pastilele și bea apa. Se întoarce și când trece pe lângă mine îmi zâmbește și-mi șoptește „pa”. Zâmbesc și înaintez un pas. Asistenta se uită urât la mine și mă întreabă cum mă cheamă. James Frey.
Se uită pe un tabel și se duce la un dulap și ia niște pastile și mi le dă cu o cană plină de apă.
Iau pastilele.

Beau apa.
Mă duc în Camera mea și adorm și îmi petrec tot restul zilei dormind și băgând mâncare în mine şi stând la coadă și luându-mi pastilele.

4.

Este încă întuneric când mă trezește corpul. Tot ce-i înăuntrul meu arde parcă ar fi un foc. Tot ce-i înăuntrul meu se mișcă și apare durerea. Se mișcă din nou și durerea e mai mare. Se mișcă din nou și sunt paralizat.

Știu ce mă așteaptă și trebuie să mă scol, dar nu pot să merg, așa că mă rostogolesc din pat pe podea. Zac acolo și gem și e frig și liniște și întuneric.

Durerea se domolește și mă târăsc până la Baie și mă agăț cu mâinile de marginea closetului și aștept. Transpir și respir sacadat și am palpitații. Mă clatin și închid ochii și mă aplec. Sânge și fiere și bucăți din stomac încep să-mi curgă din gură și din nas. Îmi rămân în gât, în nări, în dinții pe care îi mai am. Vine din nou, vine din nou, vine din nou, și la fiecare episod o durere ascuțită mă împunge în piept, în mâna stângă și în falcă. Mă dau cu capul de vasul toaletei dar nu simt nimic. Mă dau iar cu capul. Nimic.

Vomitatul se oprește și mă așez și deschid ochii și mă uit în closet. Râulețe roșii și dense stau lipite de margini și în apă plutesc bucățile maronii pe care le-am eliminat. Încerc să respir mai rar, să încetinesc bătaia inimii dar nu pot, așa că stau și aștept. În fiecare dimineață e același lucru. Vomit și stau și aștept. După câteva minute mă ridic și mă întorc încet în Cameră.

Noaptea se sfârșește și eu stau la fereastră și mă uit. Pânze portocalii și roz plutesc în albastrul cerului, păsări imense se conturează pe roșul soarelui ce răsare, norii se apropie încet de mine. Simt cum îmi picură sânge din rănile de pe față și îmi simt inima bătând și parcă povara vieții mele începe să scadă și îmi dau seama de ce a răsări rimează cu a jeli.

Mă șterg pe față cu mâneca și îmi scot halatul, care acum e plin de sânge și de resturi de vomă, și îl las pe jos și mă duc la Baie. Dau drumul la duș și aștept să vină apa caldă.
Mă uit la corpul meu. Pielea e gălbejită și palidă. Torsul îmi e acoperit de tăieturi și vânătăi. Sunt slab și atârnă pieile pe mine. Par terminat, înfrânt, bătrân, mort. N-am arătat mereu așa.
Întind mâna să văd cum e apa. E caldă, dar nu fierbinte. Intru în duș și închid apa rece și aștept să vină căldura.
Apa mi se prelinge pe piept și în jos pe trup. Iau un săpun și mă săpunesc și în timp ce mă săpunesc apa devine mai fierbinte. Mă izbește și îmi arde pielea și o înroșește. Deși mă doare, îmi place. Căldura, apa, săpunul, arsura. Mă doare, dar asta merit. Închid apa și ies din duș și mă usuc. Mă urc în pat și mă bag în așternut și închid ochii și încerc să îmi reamintesc. Acum opt zile eram în Carolina de Nord. Îmi aduc aminte cum am luat o sticlă și o pipă și m-am hotărât să iau mașina și să plec la plimbare. Două zile mai târziu m-am trezit la Washington DC. Stăteam pe o canapea într-o Casă care era a Surorii unui prieten de-al meu. Eram plin de pișat și de borâtură și ea voia să mă car odată, așa că am împrumutat o cămașă de la ea și am plecat. Douăzeci și patru de ore mai târziu m-am trezit în Ohio. Îmi aduc aminte de o Casă, un Bar, niște cocaină, niște diluant. Îmi aduc aminte că urlam. Îmi aduc aminte că plângeam.
Ușa se deschide și mă ridic și Doctorul îmi aduce pastile și un teanc de haine și le așază pe masă.
Salut.
Întind mâna după pastile.
Salut.
Le iau.
Ți-am adus niște haine curate.
Mulțumesc.
Stă la masă.
Azi o să te mutăm la o Secție.

Bine.
În general, când un pacient se transferă la o Secție contactul cu noi este limitat, dar în cazul tău e nevoie să te vedem în continuare.
OK.
Săptămâna care vine o să trebuiască să vii sus de două ori pe zi, după masa de dimineață și după masa de seară, ca să-ți iei antibioticul și Librium-ul. Ce îți dau eu acum e ultima doză de Diazepam.
Am priceput.
Se uită la gura mea.
Te ducem la Dentist mâine.
Nu m-am uitat la gura mea până acum.
Dentistul își cunoaște meseria și e prietenul meu. O să aibă grijă de tine.
Mi-e teamă să mă privesc.
Fii tare și o să fie bine.
Teamă de ura pe care propria imagine ar putea s-o stârnească.
Ar trebui să te schimbi și să te duci să aștepți în Salonul Comun.
Bine.
Or să trimită pe cineva din Secție să te ia.
Abia aștept.
Râde și se ridică în picioare.
Baftă, James.
Mă ridic în picioare.
Mulțumesc.
Ne strângem mâinile și pleacă și îmi pun hainele pe care mi le-a adus. Niște pantaloni sport, un tricou alb, niște papuci. Sunt călduți și moi și plăcuți. Parcă încep să mă simt și eu mai omenește.
Ies din Cameră și merg prin Aripa Medicală, unde nimic nu s-a schimbat. Lumini puternice, mult alb. Pacienți și Doctori și cozi și pilule. Gemete și țipete. Tristețe, nebunie și ruină. Știu lucrurile astea și nu mă mai afectează. Mă duc în Salon și stau pe o canapea. Sunt singur și mă uit la televizor și ultimele pastile își fac efectul.

Inima nu mai bate așa de repede.
Mâinile nu-mi mai tremură.
Pleoapele îmi cad.
Trupul mi-e flasc.
Nu înregistrez nimic.
Îmi aud numele și ridic privirea și Lilly e în picioare în fața mea. Zâmbește și se așază lângă mine.
Mă mai ții minte?
Lilly.
Zâmbește.
Nu eram sigură că o să mă recunoști. Arăți cam stors.
Librium și Diazepam.
Da, abia am terminat cu ele. Nu pot să sufăr căcatul ăsta.
E mai bun decât nimic.
Râde.
Mai vorbim peste câteva zile.
Zâmbesc.
Mă îndoiesc că o să mai rezist câteva zile.
Ea dă din cap.
Cunosc senzația.
Nu reacționez. Ea mă întreabă.
De unde ești?
Îmi caut țigările.
Carolina de Nord.
Scot o țigară.
Ai una și pentru mine?
Îi dau și ei una și aprind țigările și fumăm și Lilly îmi povestește despre ea și eu o ascult. Are douăzeci și doi de ani și a crescut în Phoenix. Tatăl ei a plecat când ea avea patru ani și mama era o Dependentă de Heroină care își finanța viciul prostituându-se cu oricine era dispus să plătească. Lui Lilly a început să-i dea droguri la zece ani și la treisprezece a început să o forțeze să se prostitueze cu oricine era dispus să plătească. La șaptesprezece, Lilly a fugit la Chicago la Bunica

ei, unde locuiește și acum. Este dependentă de crack și de Metaqualon.
Un bărbat intră în cameră și noi tăcem și bărbatul se oprește în fața mea. E sprințar și subțirel și aproape chel. Ochii îi sunt mici și nervoși.
James?
Zâmbește.
Da.
Pare foarte încântat.
Bună, eu sunt Roy. Îmi întinde mâna.
Bună.
Mă ridic și îi strâng mâna.
Am venit să te duc în Secție.
Bine.
Ai bagaje?
Nu.
Ceva haine de schimb, cărți?
Nu am nimic.
O trusă de bărbierit?
Nimic.
Zâmbește din nou. Nervos.
Hai să mergem.
Mă întorc și mă uit la Lilly, care se preface că se uită la televizor.
Pa, Lilly.
Ridică privirea și îmi zâmbește.
Pa, James.
Roy și cu mine ieșim din Salon și trecem printr-un Coridor scurt, întunecat și mochetat. În timp ce mergem, Roy mă privește cu atenție.
Știi că e împotriva Regulamentului.
Mă uit fix în față.
Ce?
Să vorbești cu femeile, îmi pare rău.
Să nu-ți pară rău, dar să nu mai faci.
Bine.
Regulamentul ăsta e spre binele tău. Îți sugerez să-l respecți.
O să încerc.
Fă mai mult de atât sau o să ai probleme.

O să încerc.
Ajungem la o ușă mare și intrăm și totul e altfel. Coridoarele sunt lungi cu multe uși. Mochetele sunt plușate și pereții luminoși. Sunt culori și e lumină și o senzație de bine. Peste tot văd oameni mergând și toți zâmbesc.
Mergem printr-o serie de Coridoare. Roy se uită fix la mine și eu mă uit fix în față. Îmi vorbește despre Secție și Regulamentul ei.
Sunt între douăzeci și douăzeci și cinci de bărbați în Secție în orice moment dat, trei Consilieri și un Supraveghetor de Secție. Fiecare bărbat are un Consilier care îi supraveghează Programul de Recuperare și ei sunt supravegheați de Supraveghetorul Secției. Fiecărui bărbat i se cere să fie prezent la trei Prelegeri pe zi, să mănânce trei mese pe zi și să participe la toate activitățile Secției.
Fiecare bărbat are o sarcină pe care este obligat să o îndeplinească în fiecare dimineață. Substanțele Psihotropice nu sunt permise în Secție. Dacă ești prins că folosești sau că ai așa ceva, ți se cere să pleci.
Poșta se distribuie o dată pe zi. Consilierii Secției își rezervă dreptul să deschidă și să examineze orice oricând.
Vizitele sunt permise duminica între ora unu și ora patru. Personalul își rezervă dreptul de a căuta și examina orice cadou sau pachet adus de Vizitatori.
Femeile sunt cazate în Secții separate și este interzis să comunici cu ele. Dacă le vezi pe Coridoare, bună e voie, ce mai faci nu e voie. Dacă încalci Regulile, ți se cere să pleci.
Roy se uită fix la mine.
Regulamentul este treabă serioasă. Dacă vrei să te refaci ți-aș recomanda să-l respecți.
Mă uit fix în față.
O să încerc.
Intrăm pe o ușă pe care scrie Sawyer și ajungem în Secție. Mergem pe un Coridor cu uși pe ambele

părți. Pe unele uși sunt nume și unele uși sunt deschise. Se văd oameni în Camere. Ieșim de pe Coridor și intrăm într-o Cameră mare pe două niveluri. La Nivelul Superior se află un automat cu sucuri, un automat cu dulciuri, un termos mare cu cafea, o Bucătărie și o masă mare cu scaune de jur împrejur. La Nivelul Inferior se află canapele și scaune, aranjate în cerc, un televizor și o tablă. Pe peretele cel mai depărtat e o Cabină Telefonică și pe pereții celorlalte două laturi sunt uși mari glisante de sticlă. Ușile se deschid spre niște întinderi vaste cu iarbă și copaci, văd un Lac în depărtare. Sunt oameni așezați la mese și pe canapele. Oamenii citesc, vorbesc, fumează și beau cafea. Când intru în Cameră, toți își îndreaptă privirea spre mine și mă fixează.
Roy zâmbește.
Bine-ai venit la Sawyer.
Mulțumesc.
E bine aici.
Vreau să plec.
O să te faci bine aici.
Să fug.
Crede-mă, știu cum e.
Să mă fac praf și pulbere.
Da.
Să mor.
Hai să mergem în Camera ta.
Pornim de la Nivelul Superior către Coridorul din capăt. De-a lungul Coridorului sunt Camere în care aud oameni vorbind, râzând, plângând. Ne oprim la o ușă și Roy deschide ușa și intrăm în Cameră. Camera e destul de mare și conține patru paturi, câte unul în fiecare colț. Lângă fiecare pat e o noptieră mică și un dulăpior. Pe una din laturi e o Baie. Pe unul din paturi stau doi inși jucând cărți și amândoi ridică privirea când intru.
Larry, Warren, el este James.
Cei doi se ridică și vin spre locul unde mă aflu și se prezintă. Larry este scund și solid și arată ca un

mâner de baros. Are păr lung și castaniu și barbă deasă și accent din Sud. Arată de vreo treizeci și cinci de ani. Warren e trecut de cincizeci de ani și e înalt și subțire și bronzat și bine îmbrăcat și zâmbește cu toată gura. Ne strângem mâinile și întreabă de unde sunt și eu le spun. Întreabă dacă vreau să joc cărți și eu le spun că nu. Le spun că sunt obosit și că vreau să mă odihnesc și îi mulțumesc lui Roy și mă duc spre patul care e liber și mă întind. Roy pleacă, iar Larry și Warren se întorc la jocul lor.
Închid ochii și respir adânc și mă gândesc la viața mea și la halul în care am ajuns. Mă gândesc la pustiul și devastarea și dezastrul pricinuit mie și celorlalți. Mă gândesc la ură și la disprețul de sine. Mă gândesc la cum și de ce și ce s-a întâmplat și gândurile vin cu ușurință, dar răspunsurile nu. Aud pași, simt o prezență. Deschid ochii și lângă mine e un bărbat în picioare. Are vreo treizeci de ani. E de înălțime medie și subțire ca trestia, cu brațe lungi ciolănoase și mâini delicate. E tuns, ras, frezat.
Ești nou.
E nervos și superagitat.
Da.
Și ochii îi sunt goi.
Cum te cheamă?
James.
Mă ridic.
Eu sunt John.
Se așază pe marginea patului și îmi întinde o carte de vizită. Asta e cartea mea de vizită.
O citesc. Scrie John Everett. Ninja Sexual. San Francisco și Restul Lumii.
Râd.
Vrei să vezi ceva?
Își scoate portofelul.
Sigur.
Îl deschide și scoate o bucată decolorată de ziar și mi-o întinde. Articolul este vechi și e din *San*

Francisco Chronicle. E și o poză cu un bărbat stând în mijlocul unei Străzi cu o pancartă în mână. Titlul spune Bărbat Arestat Pe Strada Pieței Cu Pancartă Pe Care Scrie Cocaină De Vânzare La Trei Ore După Eliberarea Din închisoarea San Quentin.
Ăsta-s eu.
Eu râd din nou.
M-am întors pentru încă trei ani.
Îi dau articolul.
E împuțită treaba.
Îl pune în buzunar.
Ai futut pe cineva în cur?
Ce?
Ai futut pe cineva în cur?
Ce spui acolo?
M-am învățat în închisoare și acum sunt dependent. De asta și de crack. Credeam că îți dai seama din prima.
Mă holbez la el.
Să fii cinstit și deschis, asta-i foarte important aici. Asta face parte din Program și, fiindcă eu sunt în Program, am vrut să-ți spun. E OK?
Îl fixez intens.
E-n regulă.
Devine agitat, se ridică, se uită la ceas.
Se apropie prânzul. Vrei să-ți arăt Sala de Mese?
Mă ridic fără un cuvânt. Mă uit și atât.
Plecăm și ne croim drum prin Secție și de-a lungul mai multor Coridoare. În timp ce mergem, John vorbește despre el. Are treizeci și șapte de ani și e din Seattle. A crescut într-o Familie bogată și influentă care l-a renegat. Are o fiică de douăzeci de ani pe care nu a mai văzut-o de zece. A petrecut opt ani în închisoare. Tatăl lui a început să-l molesteze de când avea cinci ani. Intrăm într-o Sală lungă cu pereți de sticlă pe ambele părți. Într-o parte mănâncă femeile, în cealaltă stau bărbații. La capătul Holului e o Zonă Comună și un bar cu tot felul de salate și două linii de autoservire. John

apucă două tăvi, îmi întinde una și ne așezăm la coadă.
În timp ce înaintăm, studiez ce se vede împrejur. Sunt bărbați și femei. E mâncare. Vorbe, da, dar zâmbete, nu. Sunt mese rotunde cu opt scaune de jur împrejur. Sunt bărbați care stau pe scaune, sunt farfurii și pahare și tăvi. Sunt cam o sută douăzeci și cinci de persoane în Secția Bărbați, împrăștiați pe la mese la care probabil ar avea loc două sute. Sunt cam o sută de femei în Secția Femei, împrăștiate pe la mese la care ar avea loc vreo sută cincizeci. Iau un castron cu supă și un pahar cu apă și, în timp ce străbat Camera, simt cum Oamenii se uită la mine. Pot doar să-mi imaginez cam cum arăt.
Găsesc o masă liberă și mă așez și sunt singur. Iau o înghițitură de apă și încep să duc lingura cu supă la gură. E fierbinte și fiecare lingură îmi trimite un val de durere în buze, în obraz, în gingii și în dinți. Mănânc încet și conștiincios și nu mă uit în sus. Nu vreau să văd pe nimeni și nu vreau să mă vadă nimeni.
Termin supa și, măcar pentru o clipă, mă simt bine. Am stomacul plin și mă simt bine și mulțumit. Mă ridic și îmi iau tava și o pun peste un teanc de tăvi și ies din Sala de Mese. Mă duc înapoi în Secție. Când trec prin fața unei uși deschise, cineva mă strigă pe nume. Mă opresc și mă întorc în dreptul ușii și un bărbat se ridică din spatele unui birou și vine spre mine. Pare să fi împlinit de curând treizeci. E foarte înalt și foarte subțire. Are păr negru prins într-o coadă subțire și poartă ochelari rotunzi și fumurii. E îmbrăcat cu un tricou negru, pantaloni negri și tenişi negri. Arată ca versiunea adultă a unui copil care și-a petrecut copilăria stând la computer și ascunzându-se de Bătăușii Clasei.
Tu ești James.
Îmi întinde mâna. Dăm mâna.
Eu sunt Ken, Consilierul tău de Recuperare.

Îmi pare bine.
Se întoarce și se duce la birou.
Intră și ia loc.
Îl urmez și mă așez pe un scaun în fața lui și mă uit prin Birou. E mic și dezordonat și peste tot sunt teancuri de hârtii și dosare. Pereții sunt acoperiți cu programe și cu desene mici, fie peisaje, fie oameni și în spatele lui atârnă un exemplar înrămat al celor Doisprezece Pași ai Alcoolicilor Anonimi. Întinde mâna după un dosar și îl pune pe birou și îl deschide și se uită la mine.
Te-ai instalat bine?
Da.
Te putem ajuta să-ți fie mai bine?
Nu.
Mai avem nevoie de niște informații ca să completăm dosarul. Te deranjează dacă răspunzi la câteva întrebări?
Nu.
Ia un pix.
Când ai început să consumi droguri și alcool?
La zece ani am început să beau, la doișpe să iau droguri.
Și când ai început să consumi intens?
La cinșpe ani beam zilnic, la optșpe beam și mă drogăm zilnic. De atunci am făcut-o din ce în ce mai des.
Îți pierzi cunoștința?
Da.
Cât de des?
În fiecare zi.
De când se întâmplă asta?
De patru sau cinci ani.
Ți se face rău?
Zilnic.
Cât de des?
Când mă trezesc, la primul pahar, la prima masă și după aia încă de vreo câteva ori.
Ce înseamnă de vreo câteva ori?
Ceva între trei și șapte.

De când se întâmplă asta?
De patru sau cinci ani.
Te-ai gândit vreodată să te sinucizi?
Da.
Ai încercat vreodată?
Nu.
Ai fost vreodată arestat?
Da.
De câte ori?
Doișpe sau treișpe.
Pentru ce?
Tot felul de căcănării.
Cum ar fi?
Deținere de Droguri, Deținere cu Intenție de Distribuție, Conducerea Autovehiculului în Stare de Ebrietate, Vandalism și Distrugerea Proprietății, Atac, Atac cu Mână Armată, Atac asupra unui Polițist, Stare de Ebrietate în Public, Tulburarea Liniștii Publice. Sigur mai sunt și alte căcănării, dar nu-mi aduc aminte exact ce.
Mai este vreunul din capetele de acuzare pe rol?
Majoritatea.
Unde?
Michigan, Ohio și Carolina de Nord.
Te-ai dus la Tribunal?
Nu.
Ai ieșit pe Cauțiune?
Am fentat Cauțiunea.
Unde?
Peste tot.
De ce?
Am fost în închisoare. Nu-mi place și nu vreau să mă întorc acolo.
Va trebui să faci față capetelor de acuzare la un moment dat.
Știu.
O să te încurajăm să faci asta cât ești aici. Sau măcar să începi.
O să mă gândesc la chestia asta.
Din ce-ai trăit?

Din vânzare de droguri.
Asta trebuie să înceteze.
Știu.
Ai mai fost la Tratament până acum?
Nu.
De ce?
N-am fost niciodată dispus să mă duc. Le-am spus Părinților mei că dacă încearcă să mă ducă o să fug și n-or să mă mai vadă niciodată. M-au crezut.
Se oprește și lasă pixul. Se uită în ochii mei și simt că mă testează, așteptând să-mi retrag privirea, așa că nu mi-o retrag.
Vrei să fii treaz?
Cred că da.
Crezi că da?
Mda.
Asta înseamnă da?
Înseamnă cred că da.
De ce?
Viața mea e un Iad și e așa de prea mult timp. Dacă o țin tot așa o să mor. Nu sunt sigur că vreau să mor de-acum.
Ești dispus să faci tot ce trebuie?
Nu știu.
O să te întreb din nou. Ești dispus să faci tot ce trebuie?
Nu știu.
O să te mai întreb încă o dată. Ești dispus să faci ceea ce trebuie?
Nu știu.
Se uită fix la mine, supărat că nu aude răspunsurile pe care vrea să le audă. Mă uit și eu fix la el.
Dacă nu ești dispus să faci tot ce trebuie, poți să pleci. Eu aș prefera să nu pleci, dar nu putem să te ajutăm decât dacă tu ești gata să te ajuți singur. Mai gândește-te la asta și o să mai vorbim. Dacă ai nevoie de ceva, mă cauți pe mine.
Așa o să fac.
El se ridică, eu mă ridic și el vine de după birou și ieșim din Cameră și ne înapoiem în Secție.

Bărbații se întorc de la masa de prânz și se adună în mici grupuri la mese, pe canapele, în „ciorchini" de scaune pliante. Ken mă întreabă dacă vreau să cunosc pe cineva și îi spun că nu și pleacă și îl văd cum se duce și începe să vorbească cu un alt bărbat. Găsesc un scaun și îmi aprind o țigară și trag adânc și mă uit la bărbații așezați în jurul meu. Sunt negri și albi și galbeni și au păr lung, păr scurt, bărbi și mustăți. Sunt bine îmbrăcați și sunt în zdrențe, sunt grași și sunt supli. Sunt tari, căliți, uzați și disperați. Sunt spaima străzilor și cuțitari, dependenți și nebuni. Sunt diferiți între ei și sunt toți la fel și, în timp ce stau acolo și trag din țigară, mă cac pe mine de frica lor. Ken a terminat de vorbit cu omul și anunță că a venit momentul Prelegerii, așa că Bărbații se ridică și încep să iasă unul câte unul. Efectul medicamentelor se cam duce și am nevoie de altele, așa că trag chiulul de la Prelegere și mă întorc în Aripa Medicală și mă așez la coadă. În timp ce înaintez încep să mă simt îngrijorat și nervos și furios. Cu fiecare pas care mă apropie de medicamente, senzațiile devin mai puternice. Simt cum inima îmi bate mai repede și mă uit la mâini și mâinile îmi tremură și când ajung la ghișeu abia mai pot să vorbesc. Vreau ceva, am nevoie de ceva, trebuie să iau ceva. Absolut orice. Dă-mi în pana mea ceva.
Asistenta mă recunoaște și ia o fișă și se uită la ea și se întoarce și-mi aduce pastile dintr-un dulap. Mi le dă împreună cu un păhărel de plastic plin cu apă și le iau cât pot de repede și mă îndepărtez de ghișeu și aștept. Aproape instantaneu mă simt mai bine. Inima își încetinește ritmul, mâinile se opresc din tremurat, nervozitatea, neliniștea și furia dispar.
Mă întorc și plec și merg spre Secție și mă duc în Sala de Conferințe și mă așez și-l ascult pe unul explicând relația dintre o dietă sănătoasă și o minte sănătoasă. Din cauza medicamentelor nimic nu pare să aibă sens și la un moment dat Prelegerea se

termină și mă ridic și mă înapoiez în Secție cu ceilalți. Unul arată ca un Star de Cinema și mă gândesc să vorbesc cu el dar nu sunt prea sigur. După-amiaza și începutul serii alunecă ușor într-un soi de năuceală somnoroasă în care orice capacitate de a gândi ceva cu cap și coadă dispare și fiecare clipă pare o eternitate. Puțin după cină mă urc în pat și pentru prima oară după atâția ani sunt conștient de faptul că am să adorm.

5.

Deschid ochii. Colegii de Cameră dorm și Camera e liniștită și calmă și întunecoasă. Mă ridic în capul oaselor și îmi trec degetele prin păr și mă uit la pernă și văd că este acoperită cu sânge. Îmi ating fața și constat că sângerez.
Mă ridic în picioare și merg încet preț de zece pași până la baie și deschid ușa și intru și aprind lumina. Mă trag înapoi din pricina luminii puternice și închid ochii și în timp ce-i aștept să se adapteze mai fac un pas și apuc marginile chiuvetei. Deschid ochii și îmi ridic privirea spre oglindă și pentru prima oară de cinci zile încoace mă uit la fața mea. Buzele sunt tăiate și crăpate și sunt atât de umflate încât par de trei ori mai mari decât în mod normal. Pe obrazul stâng o cusătură cu cruste uscate închide o tăietură adâncă și lungă de trei centimetri. Nasul apare îndoit și umflat de sub bandaj și din nări ies pârâiașe roșii. Sub fiecare ochi am vânătăi negre și galbene. Peste tot e sânge, și umed, și uscat.
Iau niște prosop de hârtie și îl umezesc și încep să șterg ușor. Dungi se întretaie pe obrajii mei și crustele se rup și tresar de durere și prosopul se udă. Îl arunc și iau altă bucată. Și iar.
Și iar.
Și iar.
Termin și arunc ultima bucată de hârtie și mă spăl pe mâini și urmăresc cu privirea șuvoiul roșu de pe obrazul meu scurgându-se în chiuvetă și în jos pe conductă. Închid apa și îmi trec degetele prin păr și simt că sunt calde și am o senzație de bine și încerc să mă privesc din nou.
Vreau să-mi văd ochii. Vreau să privesc dincolo de verdele pal și vreau să văd ce e în mine, ce e înlăuntrul meu, ce se ascunde. Încep să ridic ochii dar privirea se întoarce. Încerc să mă forțez dar nu pot.

Mă întorc și ies din Baie și intru în Cameră. Larry și Warren și John sunt toți treji și în diverse etape ale îmbrăcării. Îmi spun salut și eu le spun salut și mă întorc la patul meu și mă bag înăuntru. În timp ce-mi caut o poziție cât mai comodă, John vine și se oprește în dreptul patului.
Ce faci?
Ce ți se pare că fac?
Te culci din nou.
Exact.
Nu poți să faci asta.
De ce nu?
Trebuie să ne facem treaba.
Ce treabă?
Fiecare are câte o sarcină. Dimineața ne sculăm și ne apucăm de treabă.
Acum?
Da.
Mă scol și mă duc cu John la Nivelul Superior al Secției. Roy mă vede și vine spre mine și mă duce la Panoul de Sarcini și mi-l arată și-mi explică cum vine treaba.
Acolo e trecut jobul, acolo e numele celui care-l face. Cu cât ești mai vechi aici, cu atât e jobul mai ușor. Pentru că de-abia ai ajuns, trebuie să cureți Toaletele Comune.
Îl întreb unde sunt materialele pentru curățenie și îmi arată. În timp ce le iau și mă îndrept către Toaletele Comune, el vorbește.
Ai grijă să fie curate.
Bine.
Foarte curate.
Am auzit.
Găsesc Toaletele Comune, două Băi dincolo de Nivelul Superior care sunt folosite de Consilieri, de cei care nu au chef să se ducă în Camerele lor și de vizitatori. Sunt mici, fiecare cu câte o toaletă și un pisoar și un lavoar. Intru și frec toaletele și pisoarele și lavoarele. Duc gunoiul și pun hârtie igienică. Spăl pe jos. Nu este amuzant, dar am mai

spălat toalete, așa că nu mă deranjează. Termin treaba și duc înapoi materialele și mă întorc în Camera mea și mă duc la Baie și mi se face rău. Nu am mai băut de trei zile și nu am mai luat crack de vreo cinci, așa că senzația nu-i așa de cumplită ca de obicei, dar încep să mă simt rău în alte feluri. Las jos capacul toaletei și trag apa și mă așez și mă uit la perete. Mă întreb ce se întâmplă cu mine.
Mă ridic în picioare și încep să merg încoace și încolo de-a lungul Băii. Îmi încrucișez brațele și încep să mă frec pe tot corpul. Mi se face frig și simt un fior pe șira spinării. O secundă vreau să plâng, o secundă vreau să omor pe cineva, o secundă vreau să mor. Mă gândesc să fug, dar nu am unde să fug, așa că umblu în sus și în jos și îmi frec tot corpul și mi-e frig.
Larry deschide ușa și îmi spune că e ora micului dejun așa că plec și mă duc după el și după Warren și John spre Sala de Mese și mă așez la coadă și iau ceva de mâncare. Găsesc o masă liberă și mă așez și încep să mănânc dintr-un castron de terci de ovăz cald și dulce, și beau apă. Senzațiile s-au domolit, dar nu de tot. Cred că sunt pe punctul să înnebunesc. Îmi termin terciul și mă rezem de scaun și mă uit prin Sala de Mese și îl văd pe Ken vorbind cu unul din Secția mea. Omul mă arată cu degetul și Ken vine la masă și se așază în fața mea.
Ți-e bine?
Mi-e bine.
Te-ai mai gândit la conversația noastră?
Da.
Vreo concluzie?
Nu.
Atunci mai gândește-te.
Mă gândesc.
Azi ai programare la Dentist.
Bine.
Merg cu tine sus în Aripa Medicală și, după ce îți iei medicamentele, te duc la un Microbuz. Șoferul

o să te ducă la Dentist, o să te aștepte și o să te aducă înapoi.
OK.
Pe urmă, după ce mănânci de prânz, va trebui să te supunem unui test numit MMPI. Este un test psihologic standard care o să ne dea mai multe informații despre felul cum te putem ajuta.
OK.
Se ridică.
Ești gata?
Îmi iau tava și mă ridic.
Da.
Îmi pun tava deoparte și plecăm și ne ducem înapoi la Secția Medicală. Îmi iau pastilele și le înghit și mergem la Intrarea din față a Spitalului unde așteaptă un Microbuz alb. Ken îmi dă o jachetă ca să nu-mi fie frig și ieșim și el trage ușa laterală a Microbuzului și vorbește cu Șoferul în timp ce eu mă urc pe locul din față și mă instalez comod. Ken zice la revedere și eu zic la revedere și închide ușa și Șoferul pornește mașina și plecăm. Vremea s-a înrăutățit. Cerul s-a umplut de nori negri și pe Pământ se adună petice de zăpadă. Ce era înainte verde acum este maro. Ce avea înainte frunze acum nu mai are niciuna. E frig și e iarnă și Lumea s-a dus la culcare.
Mă uit la peisajul înghețat care plutește dincolo de geam. Aburii din gura mea se adună pe sticlă și încep să tremur de frig. Mă zgribulesc și mă uit la Șofer care e și el zgribulit și conduce încet, cu ochii la Drum.
Crezi că am putea să dăm drumul la căldură?
Șoferul se uită spre mine.
Ți-e frig?
Îi întorc privirea.
Pe bune că mi-e frig.
Râde.
Vine imediat, Băiete. Când se încălzește motorul, ne încălzim și noi.

Ne oprim la o intersecție pustie unde e roșu și străzile sunt pustii și vântul aruncă bucăți de hârtie și frunze care biciuiesc aerul. Șoferul pare o antichitate. Are păr alb și răvășit și o barbă albă și răvășită și ochi de un albastru luminos. Pielea lui parc-ar veni de la marochinărie. Are antebrațe subțiri care însă par puternice și, în ciuda vârstei, el însuși pare puternic. Se întinde spre mine ca să-mi strângă mâna.
Eu sunt Hank.
Dăm mâna.
Eu sunt James.
Ce-ai pățit?
Nu prea știu exact.
Ești futut?
Tu cam ce crezi?
Mi se pare că e puțin spus.
Ți se pare bine.
Râdem și se face verde și Hank își vede iar de condus și iar vorbim. E din Massachusetts, unde a trăit aproape toată viața și a fost Căpitanul unui Vas de Pescuit Comercial. A fost dintotdeauna un Băutor, dar după ce s-a pensionat lucrurile s-au înrăutățit. Și-a pierdut Casa, Nevasta, Familia și mințile. A venit aici să caute ajutor și după ce s-a făcut bine s-a hotărât să rămână și să vadă dacă poate să-i ajute și el pe alții. E un interlocutor plăcut și, pe măsură ce cursa continuă, încep să-l simt ca pe un prieten.
Ajungem într-un Orășel și ne aflăm pe ceea ce pare a fi Strada Mare. Văd o Băcănie, o Feronerie și Secția de Poliție. Pe Stâlpii de lumină atârnă decorațiuni de Halloween, și Oameni, care par să se cunoască toți între ei, se perindă prin Magazine. Hank oprește într-o parcare din fața unui Magazin cu Articole de Pescuit și ne dăm jos din Mașină și ne ducem spre o ușiță de lângă Intrarea principală a Magazinului. Hank deschide ușa și urcăm pe o scară și intrăm pe altă ușă într-o Cameră mică și întunecată cu două canapele, o Recepție cu panouri

glisante de sticlă și o măsuță plină de reviste și cărți pentru Copii.
Hank se îndreaptă spre Recepție și eu mă duc spre una din canapele și mă așez și încep să mă uit prin reviste. Pe cealaltă canapea stă o femeie cu un Băiețel care se uită la o carte cu poze despre Elefantul Babar. Când găsesc o revistă și mă las pe spate ca să încep să citesc, văd cum femeia se uită cu coada ochiului la mine. Se mută mai aproape de Copil și îl ia de umeri și se apleacă și-l sărută pe frunte. Știu de ce face asta și n-o pot acuza și în timp ce deschid revista inima mi se frânge și sper că Băiețelul n-o să ajungă unul ca mine. Hank se întoarce de la Recepție.
Or să te ia chiar acum.
Las jos revista și mă ridic.
OK.
Sunt speriat și Hank își dă seama.
Ți-e bine?
Își pune mâna pe umărul meu.
Îhî.
Se uită fix în ochii mei.
Știu că pare să fie un loc uitat de Dumnezeu, dar oamenii ăștia știu ce fac, Băiete. O să fie bine. Îmi retrag privirea.
O Asistentă îmi strigă numele și Hank își ia mâna și mă îndrept spre o ușă deschisă unde mă așteaptă Asistenta. Înainte să intru mă întorc și văd cum femeia și copilul se holbează la mine. Mă uit la Hank și el dă din cap și eu dau din cap și pentru o clipă mă simt puternic. Nu suficient de puternic ca să stau față în față cu mine însumi, dar suficient de puternic ca să merg mai departe.
Intru pe ușă și Asistenta mă conduce spre o Cameră albă și curată și mă așez pe un ditamai scaunul de stomatologie din mijlocul Camerei și Asistenta pleacă și eu aștept. După câteva secunde intră Dentistul. Are cam patruzeci de ani și este înalt și are păr negru și ochi negri și o piele aspră.

Dacă n-ar fi halatul alb și fișa care e în mâna lui, ar arăta ca un Tăietor de Lemne.
Tu ești James?
Își trage un scaun și se așază în fața mea.
Da.
Sunt Doctorul David Stevens, mă bucur să te cunosc.
Ne strângem mâinile.
Și eu.
Își pune o pereche de mănuși curate și transparente.
Am niște date despre tine de la Doctorul din Centrul de Tratament.
Scoate o lanternă mică din buzunar.
Dar trebuie să te mai consult și eu, să vedem exact ce avem aici.
Se apleacă.
Poți să deschizi gura?
Deschid gura și el aprinde lanterna și se apropie de fața mea.
Pot să-ți ridic buza de sus?
Dau din cap că da, aprinde lanterna și îmi ridică buza și ia un instrument metalic, lung și subțire, cu vârf ascuțit.
Asta ar putea să doară.
Atinge cioturile dinților laterali cu vârful instrumentului și începe să preseze porțiunile deteriorate ale gingiilor mele. Durerea este imediată, ascuțită și copleșitoare. Vreau să închid gura și să-l fac să se oprească, să gonesc durerea, dar nu o fac. Închid ochii și strâng pumnii și strâng. Simt cum îmi tremură buzele și simt gustul sângelui și dinții se mișcă atunci când îi atinge Dentistul. Termină examinarea și îl aud punând instrumentul pe o tavă. Mă las pe spate și deschid ochii.
Trebuie să facem niște radiografii, dar, din ce văd cu ochiul liber, o să fie nevoie de o intervenție chirurgicală.
Strâng pumnii. Strâng tare.

Doi dinți laterali sunt rupți, dar rădăcinile par să fie intacte.
Buzele îmi tremură.
Le punem coroană și o să fie bine.
Simt gustul sângelui.
Numai că doi dinți din față sunt pe moarte.
Îmi trec limba peste gingia de sus.
Va trebui să lucrăm pe canalele rădăcinii și să facem o punte.
Îmi simt dinții. Mici cioturi ascuțite.
Nu va fi plăcut, dar este singura soluție, în afară de cazul în care te simți bine fără dinți.
Dau din cap.
O să te programez peste câteva zile. Până atunci ar trebui să ți se dezumfle buzele pentru că nu putem să ne facem treaba înainte de asta.
Dau din cap.
Îmi pare bine că te-am cunoscut, James.
Și mie îmi pare bine.
Se ridică în picioare și ne strângem mâinile și el pleacă. Altă Asistentă intră și îmi clătește dinții și-mi îndeasă în gură niște tampoane și niște lamele și îmi face niște radiografii. Când termină, tampoanele sunt pline de sânge și eu îmi simt gura de parcă ar fi fost frecată cu glaspapir și lovită cu ciocanul. Îmi spune că pot să plec și iese și eu mă ridic și mă întorc în Sala de Așteptare. Hank stă pe una din canapele și citește o revistă despre viețile starurilor de cinema și mă duc să mă așez lângă el și el lasă revista și se uită la mine.
Cum a fost?
A fost bine.
Or să te repare?
Au zis că da.
Mă duc să aflu când o să mai vii din nou.
Se ridică, merge la Recepție și vorbește cu Recepționista și se întoarce și ieșim din Cabinet și ne urcăm în Microbuz și o luăm înapoi către Clinică. Hank încearcă să fie prietenos și să

vorbească cu mine, dar îi spun că mă doare gura așa că mă lasă în pace. Mă uit pe fereastră.
Mă gândesc la ea. Mă gândesc la clipa când am văzut-o prima oară. Aveam optsprezece ani și eram la Școală și stăteam singur sub portocaliul și galbenul palid al unui copac în zi de Octombrie. Aveam în mână o carte și citeam și nu știu de ce am ridicat privirea. Mergea singură traversând gazonul Școlii cu brațele pline de hârtii. S-a împiedicat și hârtiile s-au împrăștiat pe jos și când s-a aplecat să le ridice s-a uitat în jur să vadă dacă a observat cineva. Ea nu m-a văzut pe mine, dar eu am văzut-o cum se căznea să-și adune hârtiile. Ea nu m-a văzut, dar eu am văzut-o.
Microbuzul ajunge la Intrarea în Clinică, Hank și cu mine ne dăm jos și mă duc la el și îi mulțumesc că m-a dus și că m-a ajutat. Îmi răspunde că arăt de parcă nu mi-ar strica o îmbrățișare și eu râd de el și el nu mă bagă în seamă și face un pas spre mine și mă ia de gât și mă îmbrățișează. Mă încălzește simpla plăcere a contactului uman și pentru prima oară de mult timp încoace chiar mă simt bine. Mă apucă stânjeneala și mă desprind și îi spun la revedere și îi mulțumesc din nou și mă întorc în Clinică. Recepționista îmi spune că e ora prânzului așa că mă duc la Sala de Mese și mă așez la coadă și iau un castron de supă și un pahar de apă și găsesc o masă liberă și mă așez acolo și fac tot ce pot ca să bag niște mâncare în dezastrul sângerând care este gura mea.
Hei, Puștiule.
Mă uit în sus. Un individ stă în picioare în fața mea. Are cam cincizeci de ani, e de constituție și înălțime medie. Are un păr castaniu bogat care se rărește în creștet și o față bătută de vânt care arată de parcă ar fi încasat ceva pumni. Poartă o cămașă hawaiiană de mătase într-o combinație de albastru cu galben aprins, ochelari argintii mici și rotunzi și un Rolex de aur cât toate zilele. Se uită fix la mine. Își pune tava jos. Pare supărat foc.

Mă ții minte?
Nu.
Te învârtești pe-aici de vreo două zile și-mi tot zici Gene Hackman. Bine, știu că te-au dopat la greu cu rahatul ăla de Librium, dar nu sunt Gene Hackman, n-am fost niciodată Gene Hackman, n-o să fiu niciodată Gene Hackman, și, dacă-mi mai spui vreodată Gene Hackman în pana mea, o să avem o problemă a dracului de mare.
Râd.
E ceva de râs?
Râd din nou. Arată ca Gene Hackman.
Chiar crezi că e de râs, băi Pulică?
Mă uit la el și zâmbesc. Nu am dinți în gură și gândul ăsta mă face să zâmbesc și mai tare.
Ce pula mea crezi că e de râs?
Mă uit la el. Ochii îi sunt furioși, duri și agresivi. Îi înțeleg ochii și știu cum să mă port cu ei. Ăsta este un teritoriu familiar.
Mă ridic și zâmbetul îmi piere. Îl privesc pe individ și în Cameră se lasă tăcerea. Vorbesc.
Nu te cunosc. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată, nu-mi amintesc să fi vorbit cu tine vreodată și în niciun caz nu-mi amintesc să-ți fi zis vreodată Gene Hackman, dar, dacă am făcut-o, atunci, da, cred că e de râs.
Simt că suntem priviți de majoritatea Bărbaților din Sala de Mese și îmi crește pulsul și individul mă privește și ochii lui sunt duri, furioși și agresivi. Știu că nu sunt în formă pentru așa ceva, dar nu-mi pasă. Îmi simt corpul pregătindu-se. Mă încordez, îmi încleștez maxilarul, mă uit fix în față, concentrat și fără să clipesc.
Moșule, dacă mă obligi să te iau la pumni, ar fi bine să ne apucăm de treabă.
Individul e șocat. Nu speriat sau șovăitor, doar șocat. Mă uit drept în față.
Ce-ai zis?
Ochi ficși, concentrat și fără să clipesc.

Am zis că, dacă mă obligi să te iau la pumni, ar fi bine să trecem la treabă.
Cum te cheamă, Puștiule?
James.
James, eu sunt Leonard.
Zâmbește.
Nu știu dacă ești cel mai tâmpit căcat pe care l-am cunoscut vreodată sau cel mai curajos, dar dacă-mi răspunzi la o întrebare o să mă fac că n-am auzit ce-ai zis la urmă.
Care-i întrebarea, Leonard?
Ești futut, James?
Da, Leonard, sunt futut. Sunt futut pân' la Dumnezeu.
Bine, fiindcă și eu sunt futut. Îmi plac oamenii futuți și încerc să mă lipesc de ei cât pot de des. De ce nu ne așezăm noi să luăm prânzul împreună, să vedem dacă putem să trecem peste ce-a fost și să devenim prieteni? Nu mi-ar strica un prieten în zonă.
Bine.
Stăm jos și ne mâncăm prânzul iar Leonard vorbește și eu îl ascult cum vorbește. Leonard este din Las Vegas și este aici de o săptămână. Este dependent de cocaină și a tot plănuit să vină aici de mai mult de un an de zile. În ultimele douăsprezece luni nu a făcut altceva decât să mănânce delicatese, să bea vinuri scumpe, să joace golf și să prizeze cantități uriașe de cocaină. Și le-a făcut cu vârf și îndesat, zice el, așa că dacă le-ar face din nou ar muri. Nu știu cum își câștigă existența, dar știu că nu e ceva legal și știu că se pricepe la ce face. Văd asta în ochii lui, o aud în cuvintele lui, o recunosc în felul relaxat în care vorbește despre lucruri pe care majoritatea oamenilor le-ar considera înspăimântătoare. Mă simt bine cu Leonard. Mai bine decât cu oricare din cei pe care i-am întâlnit aici. Îi e ușor să vorbească despre orori. Într-un fel sau altul, e un Infractor. Mă simt bine cu el.

Terminăm de mâncat și ne punem tăvile deoparte și ieșim din Sala de Mese și mergem în Sala de Conferințe. Femeile stau într-o parte a Sălii, bărbații în cealaltă și numărul total al pacienților este în jur de două sute cincizeci. Fiecare stă cu cei din Secția lui și, în timp ce Leonard și cu mine ne așezăm printre cei douăzeci de la Sawyer, un Doctor de pe Podium începe să ne vorbească despre Alcoolism și Dependența de Droguri privite ca boli.
Începe să mi se facă rău. Valuri de greață pulsează în mine. Mi-e frig. Închid ochii și îi deschid și îi închid din nou. Repede, apoi încet. Încep să tremur și mă uit la scaunul din fața mea și scaunul se mișcă. Începe să vorbească cu mine așa că mă uit în altă parte și văd lumini albastre și argintii dansând peste tot. Închid ochii și luminile dansează prin creierul meu. Simt sângele strecurându-mi-se încet în inimă și cred că o să leșin așa că-mi apuc fața cu mâna și strâng. Mă doare, dar am nevoie de durere ca să transform coșmarul în ceva real și să nu înnebunesc.
Doctorul termină de vorbit și Pacienții încep să aplaude și eu dau drumul obrazului și inspir adânc și mă uit drept în față. Leonard mă bate pe umăr.
Ți-e bine?
Nu.
Ai nevoie de ajutor?
Nu.
S-ar zice că ai.
Am nevoie de ceva, dar nu de ajutor.
În timp ce Doctorul de pe scenă răspunde la întrebări eu mă ridic și ies din Sala de Conferințe. Mă duc înapoi în Secție sperând să ajung până la pat și sperând că patul o să mă ajute să mă simt mai bine. Când trec pe lângă Biroul lui Ken, mă strigă, dar eu îl ignor și continui să merg. Iese pe Hol și mă strigă iar.
James.
Mă opresc.

Ce?
Mă sprijin de perete.
Ți-e bine?
Vine spre mine.
Mă simt ca dracu', trebuie să mă întind.
Se oprește în fața mea.
Poți să te întinzi mai târziu. E momentul să facem testul. Ce test?
MMPI. Ți-am spus azi-dimineață.
Nu vreau să-l fac.
De ce?
Pentru că mă simt ca dracu' și trebuie să mă întind.
O să te simți ca dracu' o vreme.
Poate, dar tot nu vreau să fac testul ăsta.
Nu este opțional.
Nu pot să-l fac mai târziu?
Nu, trebuie să-l facem acum. Ne ajută să știm cum să te ajutăm și vrem să începem să te ajutăm chiar acum.
Bine.
Trecem pe lângă Sala de Conferințe și printr-un labirint de Coridoare mochetate și intrăm într-o Cameră albă mică, goală, cu două scaune și o masă. Ken se așază și eu mă așez. Pe masă în fața noastră se află o broșură cu spirală și un creion și un formular pentru răspunsuri. Ken vorbește.
Este un test foarte simplu. Toate răspunsurile sunt corecte sau false, poți să te gândești cât vrei când răspunzi la ele. Când termini vino înapoi la Biroul meu și, dacă nu sunt acolo, lasă-mi răspunsurile pe masă. Un Psiholog va analiza ce ai scris și în două zile o să ne uităm împreună peste rezultate.
Bine.
Ai vreo întrebare?
Nu.
Ken pleacă și eu iau creionul și foaia pentru răspunsuri și deschid broșura și încep să citesc. Paginile sunt pline de întrebări și încep să răspund la ele.
Sunt o persoană stabilă.

Fals.
Cred că Lumea s-a aliat împotriva mea.
Fals.
Cred că problemele mele sunt provocate de alții.
Fals.
Nu am încredere în nimeni.
Fals.
Mă urăsc pe mine însumi.
Corect.
Mă gândesc adesea la moarte.
Corect.
Sinuciderea este o opțiune rezonabilă.
Corect.
Păcatele mele sunt de neiertat.
Mă holbez la întrebare.
Păcatele mele sunt de neiertat.
Mă holbez la întrebare.
Păcatele mele sunt de neiertat.
Las spațiu liber.
Termin cinci sute șaizeci și șase din cele cinci sute șaizeci și șapte de întrebări ale testului și închid broșura și las jos creionul și respir adânc. Au trecut ore întregi și sunt extenuat și aș vrea să beau ceva. Vodcă, gin, rom, tequila, coniac, whisky. Nu-mi pasă. Orice, numai să beau. O drăguță de tărie. Îmi spun c-aș bea doar un pahar, dar știu că nu e adevărat. Aș bea cincizeci, în pana mea.
Iau foaia cu răspunsurile și mă ridic și plec din Cameră și mă întorc la Biroul lui Ken și las testul și foaia cu răspunsurile mele și mă duc în Secție. Activitățile zilei s-au terminat și oamenii s-au împrăștiat în grupuri mici pe ambele Nivele. Joacă o partidă de cărți, vorbesc nimicuri, fumează țigări și beau cafea. Telefonul este liber și nu am vorbit cu Părinții mei, cu Fratele meu sau cu vreunul din prieteni, așa că mă duc jos la Nivelul Inferior și iau un scaun și mă așez lângă telefon și iau receptorul și încep să sun cu taxă inversă.
O sun pe prietena mea Amy. O sun pe prietena mea Lucinda. O sun pe prietena mea Courtney.

Inițial erau toate prietenele ei, dar când ea a plecat și toți ceilalți au plecat, ele au rămas cu mine. Țin la toate trei și conversațiile mă întristează. Sun și ele răspund. Le spun că am fost rău de tot, că am venit aici, că o să încerc să mă fac bine. Le spun că nu știu dacă o să pot. Ele plâng și mă întreabă dacă am nevoie de ceva și le spun că nu. Ele întreabă dacă mă pot ajuta în vreun fel. Le spun că mi-au dăruit destul.
Închidem. Îl sun pe Fratele meu. Mă întreabă ce fac și îi spun că mă țin bine. Îmi spune că e îngrijorat pentru mine și că vrea să vină să mă vadă. Îi spun că nu știu ce zi e azi dar Ziua de Vizită e Duminica și că mi-ar plăcea să vină. Îmi spune să fiu curajos și îi spun că încerc. Îmi spune că e mândru de mine și eu spun mulțumesc. Îi spun că trebuie să plec și îmi spune să sun dacă am nevoie de ceva și eu îi mulțumesc. Închidem.
Îmi sun părinții la un hotel în Chicago și răspunde Mama la telefon.
Alo.
Bună, Mamă.
Așteaptă o clipă, James.
O aud cum îl cheamă pe Tata. Tata ridică telefonul.
Bună, James.
Bună, Tată.
Ce faci?
Bine.
Cum e acolo?
E bine.
Ce s-a întâmplat până acum?
Sunt la dezintoxicare și e o porcărie și ieri m-am mutat la o Secție și e bine.
Simți că te ajută?
Nu știu.
O aud pe Mama respirând adânc.
Putem să te-ajutăm cu ceva?
O aud pe Mama cum clachează.
Nu.
Tată, trebuie să plec.

O aud cum plânge.
O să fie bine, James. Dar nu te lăsa.
O aud cum plânge.
Trebuie să plec.
Dacă ai nevoie de ceva, sună-ne.
La revedere.
Te iubim.
Închid telefonul și privesc podeaua și mă gândesc la Mama și la Tata într-o Cameră de Hotel din Chicago și mă întreb de ce mă mai iubesc și de ce nu îi iubesc și eu pe ei și cum de au putut doi oameni normali și stabili să aducă pe lume o arătare ca mine, să stea cu o arătare ca mine și să suporte o arătare ca mine. Privesc în podea și mă minunez. Cum de m-au suportat.
Ridic privirea și văd că majoritatea bărbaților ies din Secție și se duc la cină, așa că mă ridic și trec prin Coridoare spre Sala de Mese și mă așez la coadă și iau niște supă și un pahar de apă și mă așez la o masă liberă și mănânc. Mâncarea are gust bun și când termin porția mai vreau. Corpul meu râvnește și dorește și, cere și, deși nu poate primi ce primește în mod normal, totuși are nevoie de ceva. Îmi iau un al doilea castron și apoi al treilea și apoi al patrulea. Le mănânc pe toate și mai vreau. Totdeauna a fost aceeași poveste, vreau iar și iar și iar și iar.
Termin de mâncat și ies din Sala de Mese și mă duc la Sala de Conferințe și mă așez lângă Leonard și ascult o femeie care ne spune povestea vieții ei. Femeia a trecut prin șaptesprezece Centre de Tratament în ultimii zece ani. Și-a pierdut Soțul, Copiii, toți banii, și a stat doi ani la închisoare. E curată de optsprezece luni și zice că pentru prima oară în viață e fericită. Zice că și-a dedicat viața lui Dumnezeu și celor Doisprezece Pași și că fiecare zi e mai bună decât cea dinainte. Baftă, Cucoană, baftă la greu.
Își termină povestea și Oamenii bat din palme și mă ridic și mă întorc în Secție și mă duc în

Cameră. Vreau să mă culc dar nu pot, așa că joc cărți cu John și Larry și Warren. Larry, cu o Soție și două Fetițe gemene nou-născute care-l așteaptă acasă în Texas, e înnebunit de supărare. În după-amiaza asta a aflat că are virusul HIV, pe care presupune că l-a contractat în cei zece ani cât s-a îndopat cu metadonă și a futut curve. Vrea să-i spună Nevestei, dar îi e frică să o sune, așa că stă cu noi la o partidă de cărți și ne spune ce mult își iubește el Copiii. Vreau să încerc să-l consolez dar nu știu ce să zic, așa că nu zic nimic și râd când face glume și-i spun că Fetele lui sunt frumoase când îmi arată pozele.
Se face târziu și punem deoparte cărțile și ne băgăm în paturi. Corpul meu încă mai vrea ceva ce eu nu pot să-i dau și nu sunt în stare să dorm, așa că stau pe spate și mă holbez la tavan. Mă gândesc la locul unde mă aflu și cum am ajuns aici și ce pana mea o să mă fac și îl ascult pe Larry cum plânge și dă cu pumnii în pernă și-l blestemă pe Dumnezeu și-i cere iertare. La un moment dat mi se închid ochii și la un moment dat adorm.

6.

Stau singur la o masă. E întuneric și nu știu unde sunt și cum am ajuns aici. Peste tot sunt sticle de tărie și de vin, iar pe masă în fața mea e o grămadă mare de cocaină albă și o pungă imensă de crack. Mai e o brichetă, o pipă, un tub de adeziv și o cutie de conserve plină cu benzină.

Mă uit în jur. Întuneric, droguri, alcool. Și toate sunt din plin. Știu că sunt singur și nu e nimeni să mă oprească. Știu că pot să fac orice vreau și oricât vreau. În timp ce iau una din sticle ceva din mine îmi spune că trebuie să mă opresc, că ceea ce fac e greșit, că nu mai pot să fac chestia asta, că o să mă omor. O iau totuși. Înșfac sticla, o duc la gură și trag o înghițitură zdravănă care îmi arde gura, gâtul și stomacul. Timp de o clipă mă simt desăvârșit. Durerea pe care o car după mine dispare. Mă simt bine și în siguranță, împăcat și încrezător, calm și imperturbabil. Mă simt bine. Fir-ar să fie, mă simt al dracului de bine.

Senzația a dispărut la fel de repede cum a și apărut și o vreau înapoi. Nu-mi pasă ce trebuie să fac, ce trebuie să iau, ce trebuie să îndur. O să fac orice. Pentru că o vreau înapoi. Mai iau o înghițitură. Nu mai merge. Iau altă sticlă, iau o înghițitură mai zdravănă. Nu mai merge. Înșfac sticlă după sticlă, trag dușcă după dușcă, nimic nu merge. În loc să mă simt mai bine, mă simt din ce în ce mai rău. Tot ceea ce simțeam că e bun a devenit rău și s-a amplificat dincolo de orice punct de referință sau de înțelegere. Singura mea șansă e să-ncerc să ucid. Să ucid ce mă chinuie. Să ucid.

Trec pe droguri. Respir adânc și îmi îngrop fața în mormanul de cocaină și trag pe nas și nările ard ca un foc și gâtul se transformă în infern. Respir, inhalez, respir, inhalez, respir, inhalez. Prea mult prea repede și nasul începe să-mi sângereze. Șterg

sângele și respir și inhalez. Și iar. Am început să ucid, dar mai am mult până să termin.
Sfâșii punga de crack și scot o mână de cristale galbene. Mă șterg iar de sânge și înșfac pipa, care este un tub lung și drept de sticlă cu un ecran de filtrare și încep să îndes pietricelele înăuntru. O umplu, mă șterg iar de sânge, aprind bricheta, duc pipa la gură, aduc flacăra albă până la vârf. Inhalez. Miere de mentă, fierbinte, amestecată cu napalm și valul care mă ia e de o mie de ori mai puternic decât cea mai pură pulbere, de o mie de ori mai periculos. Continui și valul crește în viteză și putere și crește, și mă copleșește. Mă simt din nou bine, perfect, glorios și invincibil, de parcă puterea tuturor orgasmelor pe care le-am avut, le-aș fi putut avea și le voi avea vreodată s-a concentrat într-un singur moment. Ah, Dumnezeule, vine. Ah, Dumnezeul Dumnezeilor mei, vine. Să vină să vină să vină să vină. Să vină, în pana mea.
A plecat la fel de iute cum a venit și știu că a plecat de tot, i-au luat locul frica, oroarea și o furie ucigașă. Orice pretenție de a mă scălda în plăcere a dispărut. Iau cristale, umplu pipa, aprind. Iau cristale, umplu pipa, aprind. Flacăra e albă și sticla e roz și simt cum pielea degetelor dă în clocot dar nu mă deranjează. Iau cristale, umplu pipa, aprind. Și tot așa până când punga e goală și apoi îndes punga în pipă și fumez plasticul. Simt o furie oarbă și simt nevoia să ucid. Să-mi ucid inima, să-mi ucid mintea, să mă ucid cu totul. Mai e adeziv, și mai e benzină, și le vreau pe amândouă. Apuc adezivul și vâr capătul tubului sub nas și întind un strat gros pe pielea dintre nas și gură. Fiecare respirație aduce duhoarea Iadului și a morții, fiecare respirație aduce nevoia de mai mult. Acum ucid rapid și eficient, dar nu suficient de rapid și de eficient. Mă aplec și îmi pun nasul chiar deasupra suprafeței sclipitoare a benzinei și mă aflu față în față cu anihilarea chimică. Fața asta

reprezintă prietenul meu, dușmanul meu și singura mea opțiune. O folosesc. Inspir, expir, mai repede și mai repede și mai repede și mai repede. Nu mai simt nimic sau ceea ce simt este atât de puternic, încât mintea mea și corpul meu nu mai sunt capabile să înregistreze nimic. Mi-e bine așa. Asta e ce vreau eu și ce trebuie să am, de asta am nevoie și aici m-am aflat în ultimii ani din viață.
Îmi dau seama că-mi e frig și-mi încleștez dinții și deschid ochii. Camera este întunecată și liniștită. Un ceas de lângă patul lui John arată șase și un sfert. Îl aud pe Warren sforăind. Mă ridic în capul oaselor și îmi frec corpul și tremur. Am piele de găină pe brațe și părul de la ceafă s-a zburlit și mi-e frică. Frică de visul meu, frică de dimineață, frică de locul ăsta și de oamenii de-aici, frică de o viață fără droguri și alcool, frică de mine însumi, frică să am de-a face cu mine însumi, frică de ziua ce se așterne în față, mă cac pe mine de frică, îmi ies din minți de frică. Mi-e frică și sunt singur și e tare dimineață și nimeni nu s-a trezit încă.
Mă scol din pat și mă duc la Baie și fac un duș și mă șterg și mă pocnește durerea și cad în genunchi și mă târăsc la toaletă și mi se face rău. Vomit mai rău ca de obicei. Mai vâscos, mai mult sânge, mai multe bucăți de stomac, mai dureros. Fiecare spasm mă sfâșie, îmi arde gâtul și îmi dă o durere ascuțită în piept și mă simt de parc-aș fi pe punctul să mă înec. Mă simt de parc-aș fi pe punctul să mă înec și aproape că-mi doresc asta pentru că atunci s-ar termina. Nu vreau decât să se termine.
Mă opresc din vomat și mă așez pe podea și mă rezem de toaletă. Valuri de emoție curg prin mine și simt lacrimile izvorând. Tot ce știu și ce sunt și tot ce am făcut începe să se perinde prin fața ochilor. Trecutul meu, prezentul meu, viitorul meu. Prietenii mei, dușmanii mei, prietenii care mi-au devenit dușmani. Unde am trăit, unde am fost, ce am văzut, ce am făcut. Ce-am dărâmat și am distrus.

Încep să plâng. Lacrimi pornesc să-mi curgă pe față și suspine tăcute îmi ies din gură. Nu știu ce fac și nu știu de ce sunt aici și nu știu cum au ajuns lucrurile în halul ăsta. Încerc să găsesc răspunsuri, dar răspunsurile nu sunt acolo. Sunt prea futut ca să găsesc răspunsuri. Sunt prea futut pentru orice. Lacrimile vin șiroaie și suspinele devin mai zgomotoase și mă încolăcesc pe jos pe gresia rece și mă cuprind cu brațele. Mă cuprind cu brațele și bocesc și e dimineață și sunt undeva în Minnesota și n-am mai băut de cinci zile și nu știu ce pizda mă-sii mi se întâmplă.
Lacrimile se opresc și suspinele se opresc și mă ridic în capul oaselor și îmi șterg fața. Aud voci afară și nu vreau să fiu văzut în starea asta așa că mă ridic în picioare și respir adânc și îmi spun că mi-e bine și plec. Intru în Cameră. Warren și John sunt în picioare lângă patul lui Larry. Warren mă aude și se uită spre mine.
L-ai văzut pe Larry?
Nu.
Lucrurile lui au dispărut.
Nu l-am văzut.
Bănuim c-a plecat.
Nu știu ce să zic.
Ne ducem să-i căutăm pe Consilieri și să le spunem. Dacă-l vezi, poți să-l trimiți după noi?
Da.
Pleacă și eu mă duc spre patul meu și, în timp ce mă îmbrac, mă gândesc la Larry. A plecat. Categoric a plecat și categoric nu se mai întoarce. E afară, singur în frig, probabil la marginea vreunei Autostrăzi, cărându-și bagajele, cu degetul mare ridicat în căutarea unei mașini. Se gândește la Soția lui și la Frumusețile alea mici. Vrea să le vadă și să le ia în brațe și să le strângă și să le sărute. Vrea să le spună că-i pare rău și că totul o să fie bine, că e gata să fie un Soț și un Tată așa cum știe că ar fi putut să fie. Se roagă ca ele să nu aibă ce are el, pentru că, dacă au, sunt ca și moarte.

Poate nu mâine sau săptămâna viitoare sau luna viitoare sau anul viitor, dar mai devreme sau mai târziu vor muri, și vor muri din cauza lui. Fii binecuvântat, Larry, gândurile mele se îndreaptă spre tine. Să ajungi cu bine acasă, Soția și Fiicele tale să fie seronegative, iar restul zilelor tale pe acest Pământ să fie cele mai fericite pe care le-ai avut vreodată. Fii binecuvântat, Larry. Fii binecuvântat.
Termin cu îmbrăcatul și ies din Cameră. Iau materialele pentru curățenie și mă duc la Toaletele Comune și deși nu par murdare, mă așez în genunchi și mă apuc să le curăț.
Hei.
Mă întorc. Roy stă în ușă.
Ieri ai făcut o treabă de rahat.
Pun jos buretele.
Ce?
Mă ridic.
Ieri ai făcut o treabă de rahat.
Roy face un pas înainte.
Mie mi s-au părut curate.
Mai face un pas înainte.
Erau murdare. Azi să-ți faci treaba ca lumea sau te spun.
Baia e mică.
Ai auzit ce spun. Cureți toaletele astea ca lumea sau te spun.
Mă simt încolțit.
O să le curăț bine. Promit.
Ca un șoarece prins în cursă.
O SĂ LE CUREȚI SUPERBINE, NU BINE. O SĂ LE FACI SĂ STRĂLUCEASCĂ SAU O SĂ-I PUN SĂ TE DEA AFARĂ.
Ca un șoarece care vrea să scape din cursă.
Mai face un pas înainte. Îi simt răsuflarea în nas, îi simt saliva pe obraji.
Mă apucă Furia.
O SĂ-I PUN SĂ TE DEA AFARĂ CU UN ȘUT ÎN CUR, BĂI RAHAT CU OCHI.

Întind mâinile și îl apuc pe Roy de gât și strâng și îl izbesc de peretele Băii și se aude o bufnitură și începe să țipe.
AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTOR.
Îl apuc din nou și-l azvârl prin deschizătura ușii. Se lovește de peretele din spatele ușii și se prăbușește și continuă să țipe.
AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTOR.
Ies și mă aplec peste el.
Cât de curate sunt toaletele în clipa asta, Labagiule?
Am chef să-l bat.
AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTOR.
Am chef să-i strivesc mutra de căcănar.
Cât de curate sunt toaletele în clipa asta, Labagiule?
Vreau să-i smulg membrele și să i le îndes pe gâtul ăla de căcănar.
AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTOR.
Vreau să-l omor. Să rămână numai oase sfărâmate, carne sfâșiată și sânge.
CÂT DE CURATE SUNT TOALETELE ÎN CLIPA ASTA?
Să-l omor în pizda mă-sii.
CÂT DE CURATE SUNT TOALETELE ÎN CLIPA ASTA?
AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTOR.
Doi indivizi dau buzna în Hol și pun mâna pe mine și mă trag înapoi. Îi împing cât colo.
NU MĂ ATINGEȚI CĂ VĂ FUT.
Mai vin și alții. Îl pun pe Roy pe picioare, se așază între noi, se holbează la mine de parcă aș fi un monstru. Mă holbez și eu la ei. Mă uit printre ei fix la Roy.
M-a atacat, e nebun, luați-l de-aici.
Roy plânge și suspină. Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji și respiră repede și greu. Indivizii încearcă să-l liniștească.
Am venit să-l ajut la curățatul toaletelor, am vrut doar să-l ajut și el m-a atacat. N-am făcut nimic

rău.
Indivizii se holbează la mine. Se holbează la mine de parcă aș fi un monstru.
Mă întorc și mă duc înapoi în Cameră și Camera e goală și mă învârt încoace și încolo și tremur și încerc să mă controlez. Jumătate din mine vrea să se întoarcă în Hol și să se bată cu oricine o fi acolo și să distrugă sau să fiu distrus, jumătate din mine vrea să se ascundă. Ambele jumătăți vor tăria și vinul și cocaina și crackul și adezivul și benzina pe care le aveam în vis.
Furia a crescut. Mă-nvârt în sus și în jos și tremur și încerc să mă controlez. Trebuie să mă calmez, dar nu știu cum. Evadările pe care mă bazez, pe care le folosesc pentru a supraviețui și de care am devenit dependent s-au dus, sunt înlocuite de Doctori și Asistente și Consilieri și Reguli și Regulamente și Pastile și Prelegeri și Mese Obligatorii și Sarcini Obligatorii de dimineața și niciunul din căcaturile astea nu m-ajută pe mine. Cu absolut nimic, în puii mei.
Mă opresc. Mă uit la podea. Îmi strâng pumnii tare de tot și toate celulele corpului se încordează și se pregătesc și apare, apare Furia și nu știu ce să fac sau unde să mă duc sau cum s-o opresc și se apropie și se apropie și e aici. Explozie.
Țip. Văd un pat. Înșfac tăblia patului și îl ridic și îi fac vânt și salteaua se duce cât colo și apuc rama goală de metal și o ridic și o azvârl cu totul cu totul cu totul și zăngăne, dar nu e de-ajuns, așa că dau cu piciorul dau cu piciorul dau cu piciorul și zăngăne iar iar iar și peste tot sunt numai bare smulse și bolțuri și șuruburi și eu țip și e bine și abia am început. Trec la o noptieră. Trag sertarele și le arunc și aterizează în partea cealaltă a Camerei și nu mai sunt sertare ci bucăți de sertare și noptiera e tot pe loc așa că o ridic și o trântesc și se fac bucăți de noptieră. E cineva la ușă și acel cineva strigă dar eu nu-l aud. Sunt dincolo de auzit, dincolo de văzut, dincolo de simțit, dincolo

de gândit. Sunt surd, mut și orb. Inconștient, irațional și incontrolabil. Uite un dulap, uite niște bucăți de dulap. Uite încă un pat și îl răstorn și îl fac praf. Strigătele se întețesc și pe urmă apar Bărbați în Alb și brațe și ele mă țin și eu țip. Apare un ac de seringă.

7.

Sunt într-o Cameră nouă. E simplă și albă și goală, cu excepția unui pat. Nu știu cum am ajuns aici sau de când sunt aici sau ce zi este sau cât e ceasul. Dar știu bine că sunt încă în Clinică. Știu pentru că aud urletele. Urletele Drogaților care nu au Droguri. Urletele morților care sunt cumva încă vii. Zac pe spate cu ochii-n tavan. Mi s-a făcut rău de două ori azi, dar n-a fost grav. În vomă nu era sânge, nici fiere, nici bucăți de stomac, doar acid și apă. Mi se pare că e încurajator. În situația mea de-acum mi se pare că e singurul lucru încurajator.
Aștept să vină cineva să-mi spună că e momentul să plec. Încerc să mă hotărăsc ce o să fac. Nu am unde să stau, nu am unde să mă duc. Nu am bani, nu am rezerve, nu am slujbă. Nu mă pot aștepta la bani, nu mă pot aștepta la rezerve, nu mă pot aștepta la o slujbă. Nu am încredere în mine, nu am stimă pentru mine, nu dau doi bani pe mine. Instinctul meu de conservare a dispărut de foarte mult timp. Nu mă gândesc la Părinții mei sau la Fratele meu sau la puținii prieteni pe care-i mai am. Or să mă renege de cum plec de aici. Eu o să mă reneg pe mine, de cum plec de aici. Se aud bătăi în ușă și eu mă fac că n-aud. Se aud iar bătăi în ușă și mă fac că n-aud. Nu vreau să văd pe nimeni, nici să vorbesc cu nimeni, nici să am de-a face cu nimeni. Trebuie să mă hotărăsc ce o să fac.
Ușa se deschide și Ken și un bărbat și o femeie intră și eu mă ridic. Bărbatul e mai înalt decât Ken și este zdravăn și musculos, are părul negru, tuns scurt și țepos. Poartă cizme mari și negre, jeanși negri decolorați și o cămașă neagră cu poza unei motociclete Harley sub care scrie Conduci Treaz, Conduci Bine. Are brațele acoperite cu tatuaje și încheieturile degetelor sunt pline de cicatrici. Femeia este scundă și plinuță cu părul lung și cărunt strâns în coadă de cal și arată ca Mona Lisa.

Poartă haine groase lălâi și șosete de lână și niște sandale comode și are inele de argint pe degete și un pandantiv turcoaz la gât. Nu văd nici tatuaje, nici cicatrici. Ken vorbește.
Bună, James.
Bună.
Putem să stăm jos?
Nu contează.
Ken se așază la capătul patului, femeia stă pe jos cu picioarele încrucișate, bărbatul stă în picioare. Ken vorbește.
El e Lincoln.
Arată spre bărbat. Bărbatul se holbează la mine.
E Supraveghetorul Secției Sawyer.
Mă uit și eu la el.
Iar ea este Joanne.
Lincoln se uită la mine.
E Psiholog.
Mă uit și eu la el.
Am vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri.
Lincoln se uită, mă uit și eu.
Păi, vorbiți.
Lincoln vorbește. Vocea e adâncă și dură, sună ca un vârf de lance ruginit.
Vrem să vorbești tu. Vrem să auzim versiunea ta.
O să mă dați afară?
Ken se uită la Lincoln, Lincoln se uită la Joanne. Joanne vorbește.
Deocamdată vrem doar să vorbim.
De unde să încep?
Lincoln vorbește.
Când a început necazul?
Am visat ceva, un vis urât, și m-a întors complet pe dos. Cred că ăsta e începutul.
Ken vorbește.
Ce-ai visat?
Eram singur într-o Cameră și nu știam unde sunt sau cum am ajuns acolo și beam și mă drogăm și mă făceam praf. Părea adevărat și când m-am trezit mi s-a făcut frică.

Joanne vorbește.
Ai avut un Vis de Consumator.
Ce e un Vis de Consumator?
Când Alcoolicii și Drogații nu mai beau și nu mai consumă droguri, subconștientul lor încă mai simte pofta. Pofta se manifestă uneori în vise care par uluitor de reale și, într-un anumit fel, chiar sunt reale. Deși nu ai consumat, o parte din creierul tău a consumat. Probabil că o să mai ai vise din astea cam vreun an de zile.
Ar fi amuzant.
Lincoln vorbește.
Și după aia?
Se uită fix la mine.
M-am dus la Baie și am vomitat și mi s-a făcut rău de tot. Am încercat să mă uit la fața mea și mi s-a făcut rău de tot, în alt fel. Pe urmă m-am dus să curăț Toaletele.
Continuă să se holbeze la mine.
Și pe urmă l-ai atacat pe Roy.
Mă întorc, mă holbez și eu.
Roy s-a luat de mine. Eu l-am luat de pe mine.
Ken vorbește.
De ce s-a luat de tine?
N-am idee.
Așa, pur și simplu?
S-a purtat ca un căcat de când am venit aici. N-am nicio idee de ce.
Ce ți-a făcut?
Îmi zicea că încalc toate Regulile, îmi zicea că nu fac nimic ca lumea, îmi zicea că o să mă azvârle afară de aici.
Lincoln vorbește.
Și asta nu-ți place, nu-i așa?
N-am făcut nimic. Nu avea niciun drept să-mi arunce căcaturi din astea.
Și tu aveai vreun drept să-l ataci?
Da, fiindcă s-a luat de mine.
Și dacă mă iau eu de tine?
Te iau de pe mine.

Lincoln se holbează.
Jocul de-a Jimmy Duru' n-o să te ducă prea departe.
Mă holbez și eu.
Nici pe tine.
Ken vorbește.
Roy ne-a spus că tocmai te ajuta și te-ai repezit la el fără motiv.
Roy e un labagiu mincinos.
Lincoln vorbește.
Ai grijă cum vorbești.
Du-te-n pana mea.
Ce-ai spus?
Am zis du-te-n pana mea.
AI GRIJĂ CUM VORBEȘTI.
DU-TE-N PANA MEA.
Ken vorbește.
Calmează-te, James.
Du-te și tu în pana mea.
Joanne vorbește, se uită la Ken și la Lincoln.
Ne lăsați un pic singuri?
Lincoln vorbește.
Încă n-am terminat.
Joanne vorbește.
Cred că ar fi bine dacă ne-ați lăsa un pic singuri. O să vorbim din nou în trei cât de curând.
Lincoln se întoarce și iese din Cameră fără un cuvânt. Ken se uită la mine și spune.
Dacă simți nevoia să vorbești, mă găsești în Birou.
Se duce după Lincoln și închide ușa și sunt singur cu Joanne. Se reazemă de perete și închide ochii și inspiră adânc și expiră și eu stau pe pat și o privesc și ea stă acolo și respiră și mă satur de liniște și de zgomotul respirației ei. Vreau să fiu singur și să mă gândesc ce o să fac. Vorbesc.
Ce vrei?
Deschide ochii.
Mă gândeam să stau cu tine câteva minute. Să văd dacă ai nevoie să vorbești despre ceva anume.
Nu am.

OK.
Se ridică.
Pot să te ajut cu ceva înainte să plec?
Da.
Ce anume?
Vreau să nu mai iau Librium.
De ce?
Mă înnebunește, mă face să mă simt ca și cum totul ar fi un căcat de vis urât. Mai bine nimic decât căcatul ăsta.
O să le spun Asistentelor să-l scoată din fișă.
Mulțumesc.
Altceva?
Eu ce trebuie să fac?
Astăzi e o nouă zi. Micul dejun începe în vreo zece minute, apoi e Prelegerea. Ai programare la Dentist la zece jumătate și trebuie să te întorci aici să-l întâlnești pe Șofer la ora zece. Vezi-ți de ziua ta și dacă vrei să vorbești despre ceva, sunt la Camera trei unu doi.
Mulțumesc.
Se duce spre ușă.
Ne vedem curând?
Poate.
Pleacă și sunt singur și sunt surprins că mă aflu aici și o parte din mine este ușurată și o parte din mine este dezamăgită și o parte din mine este confuză și nu știe ce o să fac. Pot să plec sau să rămân. Pot să plec sau să rămân? Să plec înseamnă să mă întorc la dependență și să am în față ori moartea ori închisoarea. Să rămân înseamnă să nu mai fiu dependent și să am în față ceva necunoscut. Nu-mi dau seama ce mă sperie mai mult. Mă scol și deschid ușa și constat că sunt în Secția Medicală. Mă așez la coadă și încep să-mi văd de treburile zilnice și îmi vine în minte numărul de la camera lui Joanne. Trei unu doi.
Îmi iau antibioticele și le simt cum se duc pe gâtlej mai ușor decât înainte și merg de-a lungul Coridoarelor curate și goale până la Sala de Mese.

Când intru pe Coridorul cu pereți de sticlă văd că am întârziat și văd Oameni care-și ridică ochii și se holbează la mine și nu-i bag în seamă și-mi iau un castron cu terci de ovăz, cenușiu și gros, și torn o grămadă de zahăr deasupra și-mi găsesc un loc la o masă liberă și stau jos. Știu că Lumea încă e cu ochii pe mine și o ignor. Leonard se îndreaptă spre mine și e însoțit de doi bărbați. Primul e scurt și îndesat și poartă pe cap o bandană neagră. De sub bandană iese un păr lung și negru. Poartă jeanși cu un tricou negru și are o cicatrice de-a lungul unui obraz. Celălalt individ e înalt și subțire și poartă jeanși strâmți și negri, o cămașă neagră și cizme negre de cowboy. Are fața întinsă și trasă spre tâmple și pielea de pe brațe e vârstată de vene albastre. Ambii bărbați par violenți și furioși. Ambii sunt mult mai înspăimântători decât un Pacient mediu din zonă. Leonard își pune tava pe masa mea.
Bună, Puștiule.
Bună.
El e Ed.
Arată spre bărbatul cel scund.
Și el e Ted.
Arată spre bărbatul cel înalt.
Bărbații dau din cap. Dau și eu din cap.
Te deranjează dacă mâncăm cu tine?
Mi-e totuna.
Leonard se așază.
Mulțumesc.
Ed și Ted îi urmează exemplul. Leonard vorbește.
Am auzit că i-ai cam tras-o lui Roy.
Mă holbez la terciul meu de ovăz. Nu reacționez.
Îl urăsc pe Găozarul ăla, așa că nu-ți fie frică c-o să zic cuiva ceva.
Mă uit la Leonard. Nu reacționez.
Ted vorbește. Are accent puternic din Sud.
Tre’a să-l vezi după. Era terminat. Plângea și gemea și țipa și toate alea. I-a fost așa teamă că s-a pișat pe el.

Mă uit la Ted. Nu reacționez.
Ed vorbește. Are voce joasă și dogită. O voce de muncitor.
Ce i-ai făcut?
Mă uit la Ed.
N-o să zic nimic nimănui.
Mă uit la cicatrice. E adâncă și brutală.
Vreau doar să știu ce i-ai făcut.
L-am întrebat dacă Toaletele sunt destul de curate, l-am îmbrâncit puțin.
Leonard vorbește.
Atât?
Îhî, atât.
Mă ridic în picioare și îmi iau tava și mă duc la o masă liberă și mă așez și încep să mănânc. Terciul de ovăz e cenușiu și vâscos și dezgustător, dar zahărul are gust bun. Îi simt umezeala pe limbă și dulceața lui e primul gust pe care-l recunosc în afară de whisky sau vin sau tutun sau vomă începând din seara accidentului. Îmi place dulcele și dacă simt gustul ăsta înseamnă că simțurile încep să-mi revină. O să-și revină toate dacă rămân aici. O să fiu în stare să gust și să miros și să am senzații normale pe care oamenii normali le au în fiecare zi. Dacă rămân.
Îmi îndes în gură ultima lingură de terci dulce și, când o înghit, simt că stomacul încearcă să o trimită înapoi. Îmi încleștez maxilarul și îmi țin respirația și îmi încordez mușchii abdominali și încerc să o opresc. Încep să mă înăbuș, simt noduri violente și dureroase. Simt cum un cocoloș mi se plimbă în sus pe gâtlej și nu mai e așa de dulce și respir și înghit din nou și cocoloșul se întoarce de unde a venit. Imediat ce ajunge jos, încearcă să se întoarcă. Repet procedura. Încleștez, încordez, respir, înghit. Încleștez, încordez, respir, înghit. Trupul meu își duce lupta care-i e necesară ca să se vindece. Eu duc lupta care-mi e necesară ca să mă vindec. Până la urmă cocoloșul se liniștește și nu e plăcut și respir adânc și mă las pe spătarul

scaunului. Stomacul e plin și mă arde. Nu e obișnuit să rețină atâta mâncare și nu e obișnuit să rețină atâta mâncare la intervale regulate. Simt cum parcă s-ar întinde și mă secătuiește de orice urmă de energie. Simpla digerare a unui castron cu terci de ovăz mă secătuiește de orice urmă de energie. Sunt treaz de mai puțin de o oră.
În jurul meu ceilalți Pacienți ies pe rând din Sala de Mese și se îndreaptă spre Sala de Conferințe. Mă ridic și pun tava deoparte și îi urmez de-a lungul Coridorului de sticlă și prin labirintul de Holuri și pe lângă ferestrele în care bate apa și pe lângă ușile deschise și fețele zâmbitoare ale Personalului. Nu mă uit la nimeni și nu recunosc pe nimeni. Sunt în capul meu și în capul meu sunt de unul singur. Încerc să mă hotărăsc ce o să fac.
Găsesc un loc printre oamenii din Secția mea și mă așez. Nu e nimeni nici în stânga nici în dreapta mea și asta vreau. Se pare că asta vor și ceilalți din Secție. Simt cum se uită la mine și când mă uit și eu la ei își întorc privirea. Își întorc privirea repede și îi fixez până își dau seama și ei că îi fixez și își citesc mesajul din spatele privirii mele și își dau seama că nu trebuie să se mai uite la mine. Nu se mai uită la mine. Roy stă cu două rânduri mai în față și îi șoptește ceva unui individ pe care nu-l cunosc și se uită chiorâș la mine cu coada ochiului. Îl privesc fix. Șoaptele lui devin mai animate și sunt însoțite de gesturi furioase. Individul începe să se uite chiorâș la mine. Roy exclamă ceva și amândoi încep să râdă. N-am starea cea mai potrivită.
Hei, Roy.
Roy nu mai vorbește și se uită la mine.
E vreo problemă?
Restul oamenilor din Secție se uită la mine.
Nu, nu e nicio problemă.
Dacă ai ceva de spus, vino și spune-mi în față.
Nu am nimic de spus.

Atunci tăceți dracului din gură tu și bulangiul tău de prieten.
Roy bolborosește ceva, celălalt e șocat. Aud mai mulți Oameni râzând. Îl fixez pe Roy până când el și individul se uită în altă parte. Se uită drept în față și niciunul nu mai șușotește. O femeie vine pe Scenă și începe Prelegerea. Femeia vorbește despre sex și dependență și spune că Alcoolicii și Drogații au adesea dependențe încrucișate între drogul preferat și activitatea sexuală preferată. Explică de ce legătura asta poate să ducă ambele activități spre zone periculoase și perverse. Zone la propriu și la figurat. Zone fără ieșire și zone de unde orice întoarcere e imposibilă.
Prelegerea ia sfârșit și eu stau și aștept și văd lumea plecând și mă ridic și ies și mâncarea este încă în curs de asimilare și ce a mai rămas din doza de Librium a ultimelor zile se duce treptat. Mă simt greoi și lent, dar din adânc răzbate începutul a ceva iute și suferind și speriat și instabil și fragil și anxios și furios și disperat. Pentru moment senzația de greutate ține totul în frâu, dar știu că e numai pentru moment.
Mă întorc în Aripa Medicală și găsesc o Asistentă și îi spun că trebuie să mă duc la Dentist și se uită în evidența programărilor externe și mă găsește și mă trimite într-o Sală de Așteptare și aștept. Sala de Așteptare are ferestre și mă uit afară. Deși e dimineață târziu, e încă întuneric. Aud tunete și văd lapoviță. Vântul învârtejește tot ce e pe jos. Copacii arată de parcă ar vrea să se ascundă. E urât și o să se facă și mai urât.
Hank intră în Sala de Așteptare. E încotoșmănat cu o geacă impermeabilă groasă și călduroasă. Are cizme de cauciuc căptușite cu lână.
Salut, Băiete.
Salut, Hank.
Ne strângem mâinile.
Ce faci?
Am avut zile mai bune.

Mă ridic.
Da' și mai nasoale.
Zâmbesc.
Mda, și mai nasoale.
Ești gata?
Îhî.
Hai s-o luăm din loc.
Ieșim din Sala de Așteptare, o luăm printr-un Hol mic și ajungem afară. Microbuzul e la șapte metri de Ieșire și fug spre el. Lapovița și vântul îmi biciuiesc pielea, tunetul îmi zgâlțâie oasele.
Deschid ușa din față a Microbuzului și sar înăuntru și motorul merge și e cald. Pe scaun e o geacă veche și greu încercată cam la fel cu cea pe care-o poartă Hank. O iau și o pun pe mine și mă cuibăresc și mă cuprind cu brațele. După câteva secunde, Hank, care nu are de ce să fugă, deschide ușa și se urcă în Microbuz.
Ai găsit haina.
Era și greu.
O purtam când lucram pe punte.
Așa și arată.
E-o haină bună.
Pică la fix în momentul ăsta.
Știu că n-ai nicio haină, de fapt, n-ai mai nimic, din câte mi s-a spus, așa că aș vrea s-o folosești cât stai aici.
Mulțumesc, Hank. Frumos din partea ta.
Nu-i mare lucru.
Pe bune că-i frumos. Mulțumesc.
Nu-i mare lucru.
Hank ambreiază și plecăm de la Clinică și o luăm către Oraș. Hank stă cu ochii pe drum și eu mă uit pe geam și mă gândesc. Acum câteva zile pământul se decupla și se pregătea de iarnă și de moarte. Acum e decuplat și pregătit și gata mort. Nu tu frunze în copaci, nu tu vegetație vie pe pământ, nu tu insectă, pasăre sau animal la vedere. Tunetul se aude mai puternic și mai aproape, lapovița se îndesește iar vântul încearcă să împingă

Microbuzul în șanț. Hank îl ține pe șosea. Mă uit pe geam și mă gândesc.
Aflasem tot ce trebuie după prima lună de când pusesem ochii pe ea. Era din Connecticut, Tatăl ei era bancher cu investiții grele la New York, Mama ei juca tenis și bridge și era Președinta Ligii locale de Juniori. Absolvise o școală cu prestigiu, liceul de fete din New Hampshire. Mai avea un Frate mai mare și o Soră mai mare. Nu avusese niciun prieten.
Am întâlnit-o când un amic de-al meu m-a întrebat dacă pot să-i fac rost de ceva iarbă. El nu fuma așa că l-am întrebat pentru cine avea nevoie și mi-a spus că pentru o fată pe care-o cheamă Lucinda și e cu el în cămin și i-am spus că trebuie s-o cunosc mai întâi, așa că mi-a dat numărul Camerei și m-am dus acolo și am bătut la ușă și ușa s-a deschis și ea stătea acolo în ușă. Înaltă și subțire, păr lung blond ca funiile groase de mătase, ochi de Crăiasă a Zăpezii. N-o știam pe Lucinda și nu știam că ea locuiește cu Lucinda și nu puteam să scot o vorbă și ea stătea acolo. Stătea acolo.
Bună.
M-am uitat fix și atât.
Pot să te-ajut cu ceva?
Am încercat să deschid gura și gura nu răspundea și inima-mi bătea și mâinile-mi tremurau și mă simțeam amețit și surescitat și speriat și neînsemnat. Ea stătea în fața mea. Chiar în fața mea. Înaltă și subțire, păr lung blond ca funiile groase de mătase, ochi arctici, de Crăiasă a Zăpezii. M-am întors și am plecat fără un cuvânt. Nu m-am uitat înapoi și m-am dus în Camera mea și am luat o sticlă de băutură țeapănă din care am băut țeapăn. Inima încă-mi bătea și mâinile încă-mi tremurau și pentru prima oară în viața mea nu era din cauza alcoolului sau a drogurilor și pentru prima oară în viața mea alcoolul și drogurile nu mă ajutau să scap.

Ajungem în oraș și orașul e gol. Nu sunt mașini parcate, nici cumpărători, nici Mame tinere plimbându-și Copiii, nici bătrâni stând pe bănci, cu o ceașcă de cafea și cuvinte înțelepte. Magazinele sunt deschise, dar înăuntru nu e nicio mișcare. Prin oraș sunt doar tunete și lapoviță și vânt. Din ce în ce mai puternice. Parcăm în același loc în fața aceleiași Clădiri și Hank oprește motorul și se întinde să deschidă torpedoul și scoate două mingi de tenis galbene și vechi. Mi le dă.
M-am gândit că poate-ți trebuie.
De ce?
Nu prea știu eu multe în afară de pescuit și condus, dar am senzația că indiferent ce or să-ți facă acum o să te doară.
Probabil.
N-or să-ți dea calmante sau anestezice, cel puțin nu cât ești Pacient la Centrul de Tratament. Am aflat că, dacă mai e altceva care poate fi de ajutor, sunt mingile astea. Când începe să te doară, începi să strângi.
Țin mingile în mână, le strâng.
Mulțumesc.
E-n regulă.
Deschide portiera și iese și eu fac la fel și închidem portierele și intrăm în Clădire și urcăm scara până la Cabinetul Dentistului. Ușa e deschisă și intrăm și stau pe una din canapelele din Camera de Așteptare și Hank se duce la Recepție și începe să vorbească cu femeia de la birou. Cartea cu Elefantul Babar e în fața mea. O iau și încep s-o citesc. Îmi aduc aminte cum o citeam când eram Băiețel și cum mă bucuram și cum îmi imaginam că sunt prieten cu Babar, însoțitor nedespărțit printre aventuri. S-a dus pe Lună, m-am dus cu el. S-a luptat cu Jefuitorii de Morminte în Egipt, am luptat și eu cot la cot cu el. A salvat-o pe prietena lui Elefănțica din mâinile Vânătorilor de Fildeș ai Savanei, eu am plănuit evadarea. L-am iubit pe afurisitul ăla de Elefant și mi-a fost drag să fiu

prietenul lui. Într-o copilărie plină de nefericire și de mânie, Babar e una din puținele amintiri plăcute pe care le am. Eu și Babar, luptându-ne cu vreun labagiu.
Hank se întoarce și se așază lângă mine.
Sunt gata să te primească.
Bine.
Tu ești gata?
Ridic mingile de tenis.
Îhî.
Ar fi interesant de văzut cum arăți cu dinți.
Ar fi interesant să-i am din nou.
Mă ridic.
Ne vedem mai târziu.
Mulțumesc pentru tot.
N-ai de ce.
Mă duc la o ușă unde stă o Asistentă și mă așteaptă. Când ajung în dreptul ei, se ferește cu grijă să nu se atingă de mine și sunt smuls din amintirile fericite și nostalgia caldă a lumii pachidermelor și readus la cine sunt. Sunt un Alcoolic și sunt un Drogat și sunt un Infractor. Îmi lipsesc patru dinți din față. Am o gaură în obraz care a fost cusută cu patruzeci și una de împunsături. Am nasul spart și ochii vineți, umflați. Am Escortă pentru că sunt Pacient la un Centru de Tratament Antidrog. Port o geacă împrumutată pentru că nu am una a mea. Am două mingi de tenis vechi și galbene pentru că nu am voie să iau calmante sau anestezice. Sunt un Alcoolic. Sunt un Drogat. Sunt un Infractor. Ăsta sunt și n-o pot învinovăți pe Asistentă că nu vrea să mă atingă. Dacă eu n-aș fi eu, nici eu n-aș vrea să mă ating pe mine. Mă conduce într-o Cameră mică. Camera e ca multe alte Camere în care am fost în ultimul timp, doar că pare mai curată și mai albă. Sunt dulapuri din inox de-a lungul pereților, tăvi cu instrumente ascuțite și scânteietoare pe dulapuri, o lampă mare cu halogen atârnă de tavan. În mijloc e așezat un scaun chirurgical. E din metal

și are perne verzi și are mânere lungi, amenințătoare și tot soiul de centuri și butoane și leviere și rotițe. Parcă ar fi un instrument medieval de tortură. Știu că ăsta este pentru mine. Trec de Asistentă și mă așez pe scaun și încerc să mă așez mai comod, dar asta nu e posibil. Instrumentele de tortură nu sunt făcute să fie comode.
Doctorul Stevens o să vină imediat.
Bine.
Vreți să vă aduc ceva cât așteptați?
O carte cu Babar.
Poftim?
Aș vrea o carte cu Elefantul Babar. Le aveți în Sala de Așteptare.
Vin imediat.
Mulțumesc.
Pleacă și rămân singur și, pe măsură ce mă instalez în scaun și mă uit prin Cameră, încep să mă panichez. N-a mai rămas nimic din Librium și mâncarea din stomacul meu s-a micșorat atât de mult că nici n-o simt și totul o ia la galop. Inima, tensiunea arterială, gândurile din capul meu. Mâinile-mi tremură, dar nu tremură tare ca atunci când intri în sevraj. E un fel de tremurat mai delicat și mai rapid, un fel de tremurat care vine de la frică. Frică de Camera asta, frică de scaun, frică de ce e în dulapuri, frică de ce pot să facă instrumentele alea, frică de ce-o să mi se întâmple aici, frică de o durere atât de mare încât e nevoie să strângi mingi de tenis în palmă ca să o alungi.
Asistenta se întoarce cu cartea cu Babar și mi-o dă și pleacă. Îmi așez mingile de tenis în poală și deschid cartea și încerc să o citesc. Pe măsură ce dau paginile, văd cuvintele și văd desenele, dar nu pot citi cuvintele și nu pot pricepe desenele. Totul devine mai alert. Inima, tensiunea arterială, gândurile din capul meu. Nu mă pot concentra la nimic. Nici măcar la Babar.
Închid cartea și o strâng la piept și aștept. Totul tremură. Mâinile, picioarele, mușchii picioarelor,

pieptul, maxilarul, dinții care mi-au mai rămas. Iau mingile și le strâng și încerc să transmit forța tremuratului în mingi și mingile încep să tremure. Totul tremură.
Ușa se deschide și intră Domnul Doctor Dentist Tăietor de Lemne Stevens și este urmat de un alt Dentist și de două Asistente. Doctorul Stevens ia un taburet de inox, îl trage lângă scaunul chirurgical și se așază. Celălalt Dentist și Asistentele încep să aducă truse și instrumente și deschid ușile dulapurilor metalice și închid ușile dulapurilor metalice. Zgomotele pe care le fac sunt ascuțite și nu știu exact ce fac, dar știu că rezultatul urmează să fie vârât în gura mea.
Bună, James.
Bună.
Îmi cer scuze pentru întârziere. Am revăzut procedurile pe care o să le facem azi.
Nicio problemă.
Celălalt Dentist se apleacă și șoptește ceva la urechea Doctorului Stevens. Doctorul Stevens dă din cap. Rezultatul urmează să fie vârât în gura mea.
Primul lucru pe care vrem să-l facem este să îmbrăcăm doi dinți laterali. Ne-am uitat din nou la radiografii și rădăcinile par întregi, baza e stabilă. După ce-i îmbrăcăm, or să fie în regulă.
OK.
După ce terminăm, trebuie să lucrăm la cei doi dinți din față, pe canalele rădăcinilor. Rădăcinile sunt instabile și, dacă nu acționăm, dinții se înnegresc și mor. După ce mor, dinții cad. Presupun că nu vrei să se întâmple asta.
Nu, nu vreau.
Îmi pare rău că am fost așa de brutal.
Apreciez brutalitatea dumneavoastră.
Vreau să știi exact ce facem și de ce.
Nu mai vreau să știu nimic altceva.
Ar mai fi ceva.
Ce?

O să fie incredibil de dureros. Pentru că figurezi printre Pacienții Centrului de Tratament Antidrog, nu putem să facem niciun fel de anestezie, locală sau generală, și când terminăm, nu putem să-ți dăm niciun fel de calmante.
Apuc mingile, le strâng ușor.
Știu.
Și crezi că poți să suporți?
Am suportat și lucruri mai rele.
Cum?
Am suportat și lucruri mai rele.
Doctorul Stevens se uită fix la mine, ca și când aș fi spus ceva de neînțeles pentru el. Știu că o să trec printr-o experiență oribilă și nu știu dacă am îndurat alte lucruri mai rele, dar trebuie să cred că da, ca să pot merge mai departe. Mă uit fix la el.
Hai, Doctore. Dați-i bătaie.
Se ridică și începe să vorbească încet cu celălalt Dentist și cu Asistentele și le ajută să pregătească trusele și instrumentele pe care or să le folosească în gura mea. Eu stau și aștept și trupul iese din agitație și mintea iese din agitație și nu mai tremur și nu mai strâng mingile și sunt calm. Am acceptat că asta o să mi se întâmple și că trebuie să trec prin asta și că o să mă doară. O liniște se pogoară, liniștea pe care Condamnatul o simte probabil chiar înaintea Execuției. Doctorul Stevens face un pas și e aplecat deasupra mea.
O să te las mai pe spate un pic.
OK.
Se întinde și trage de un levier și mă înclină pe spate încet și cu blândețe. Lampa cu halogen este chiar deasupra mea și mă orbește cu strălucirea ei și închid ochii. Țin în mână mingile și cartea cu Babar mi se odihnește pe piept, chiar deasupra inimii.
Te deranjează dacă mut cartea asta?
Aș prefera să rămână acolo.
Bine. Ne descurcăm noi.

Aud pași și zgomot de instrumente puse la îndemână și cineva îmi ridică capul și-mi leagă șnurul de la o bavetă pe ceafă și îl fixează cu o agrafă și așază baveta peste carte. Scaunul mai coboară un pic și e dat mai pe spate și cineva îmi pune o pernă mică și tare la ceafă.
O voce de femeie. Un ton strict profesional.
Trebuie să deschideți gura.
Deschid gura.
Dacă vă doare, spuneți.
OK.
Acum stați nemișcat.
Stau nemișcat în timp ce mâna cuiva îmi ridică buza de jos și îndeasă tampoane între buză și gingie. Simt cum se întind cusăturile și începe să se prelingă sânge. Același lucru se întâmplă și cu buza de sus și simt de parcă gura e plină de murdărie moale și fibroasă și, aproape imediat, totul e uscat. Un pulverizator cu apă îmi umezește gura, dar nu destul. E uscat și uscat rămâne cu toate sprayurile din lume. Mă las pe spate și închid ochii și deschid gura larg și cineva îmi dă mingile de tenis și trag puțină apă și îi aud vorbind cu voce liniștită și joasă și îi aud cum încearcă freza. Freza pornește și se oprește, și pornește și se oprește.
Verifică sablatorul. Sablatorul pornește și se oprește, și pornește și se oprește.
Verifică a doua freză.
Freza secundară pornește și se oprește, și pornește și se oprește.
Simt prezența unor Oameni deasupra mea. O mână îmi apucă buza de sus și o trage ușor ca să-mi dezvelească gingia. Apoi dă cu spray peste dinții care mi-au mai rămas.
Începem, James.
Dă în continuare cu spray și pornește freza de șlefuire și cum se-apropie de gură îl aud mai tare și e un sunet înalt și ascuțit și îmi sfredelește urechile și încep să strâng pumnii și încerc să mă pregătesc pentru microsablator și sablatorul lovește ce a mai

rămas din dintele lateral-stânga. Sablatorul saltă ușor și gura e străpunsă de o durere albă, electrică și șlefuitorul revine și rămâne și durerea se împrăștie prin tot corpul de sus în jos și toți mușchii din corp sunt încordați și strâng în palmă mingile și ochii încep să lăcrimeze și părul de pe ceafă se ridică și dintele mă doare-n pana mea de parcă e străpuns de vârful unei baionete. Vârful unui căcat de baionetă.
Freza de șlefuire se mișcă de jur împrejurul bucății de dinte și eu stau încordat și inundat de durere și simt pe limbă gustul piliturii de os și sprayul stropește și adună pilitura și aruncă o parte în jos pe gâtlej și o parte în golul de sub limbă. Totul merge înainte, șlefuirea și pulverizarea și pilitura și durerea, și electricitatea lor constantă mă ține încordat. Stau și strâng în palmă mingile de tenis și inima bate neclintit și puternic de parcă ar avea nevoie să treacă prin tortura asta ca să arate că funcționează corect. Freza de șlefuire se oprește și mă relaxez și respir adânc. Aud voci șoptite și aud sunetul instrumentelor luate din tăvi.
Cred că ai o carie aici, James. Trebuie să verific.
Tamponul din gura mea s-a mișcat suficient ca să mă lase să vorbesc inteligibil.
Atunci verificați.
O să doară.
Dați-i drumul.
Mă aștept la mai mult dar nu sunt pregătit deloc pentru ce mi se întâmplă. Un instrument ascuțit bâjbâie în jurul marginilor șlefuite ale dintelui meu, găsește o găurică și pătrunde în ea. Durerea electrică mă taie și mă taie cu un miliard de volți și este albă și arzătoare. Baioneta e lungă de șapte metri și incandescentă și tăioasă ca o lamă. Durerea e mai puternică decât orice am simțit eu vreodată și mai cumplită decât orice mi-aș fi putut imagina. Copleșește toți mușchii și toate fibrele și toate celulele corpului meu și mă simt vlăguit.

Gem și instrumentul se îndepărtează, dar durerea rămâne.
E clar că ai o carie. Trebuie să o plombăm ca să putem îmbrăca corect dintele.
Toate fibrele și toate celulele sunt vlăguite.
James?
Toate fibrele și toate celulele sunt incandescente și ard.
James?
Durerea este mai mare decât mi-aș fi putut imagina.
James?
Respir adânc.
Faceți ce aveți de făcut. Dar să terminăm odată.
Voci joase și înăbușite, dulapuri care se deschid și se închid, instrumente care sunt înlocuite. Freza începe să bâzâie. Eu stau și aștept.
Freza se apropie și lovește iar eu strâng mingile atât de tare încât cred că îmi rup dracului degetele și gem. Gem pe un ton constant care îmi umple urechile, ca să nu mai aud freza, și cu toate astea o aud și mă concentrez pe sunetul geamătului ca să mă distragă de la durere, dar nu mă distrage. Baionetă baionetă baionetă baionetă baionetă. Freza face o gaură și se mișcă în jurul circumferinței și mărește gaura și praful de dinte se amestecă cu sprayul și o iau în jos pe gât și se adună sub limbă. Baionetă baionetă baionetă. Gaura se face mai mare, tot mai mare. Baionetă baionetă baionetă. Este un căcat de freză în gura mea. Baionetă.
Freza se oprește, durerea continuă, strânsul pumnilor continuă, geamătul meu continuă. Doctorul Stevens le spune Asistentelor și celuilalt Dentist să se miște repede și asta fac. Îndeasă în gaură un fel de ciment și șterg ce e în plus și iar îl îndeasă și iar șterg. Operația asta mai atenuează durerea ascuțită a dintelui deschis și senzația sfredelitoare pălește și rămâne o agonie care pulsează monoton și inima îmi bate neclintit și

puternic și agonia pulsează la unison și nu mă deranjează. Trăiesc de atâta timp cu agonia încât, când o simt bătând la unison cu inima mea neclintită și puternică, nu mă deranjează.
Nu mai gem și deschid ochii și prin perdeaua de lacrimi văd un soi de lumină albastră care e ținută deasupra mea și bate fix pe dintele cimentat. Cimentul se întărește și acoperă gaura și se scurge în jurul ei și aud freza de șlefuire și o văd venind și închid ochii și freza lovește și gura mi-este plină de gustul chimic al firimiturilor de ciment. Operațiunea se repetă. Ciment, lumină albastră, freză. Ciment, lumină albastră, freză. Devin imun la ea și imun la durerea pe care mi-o provoacă și strâng mingile de tenis și aștept să se termine și se termină. Unul e gata, mai sunt trei.
Acum vrem să îmbrăcăm un dinte lateral din partea dreaptă.
Dau din cap că da.
Ai nevoie de o pauză înainte?
Dau din cap că nu.
O clipă de pregătire și sablatorul se întoarce și îl suport ușor. Nu e nicio carie și nicio freză așa că ne întoarcem la ciment și la lumina albastră și asta e o nimica toată. Țin mingile în palmă, dar nu le strâng, geamătul nesfârșit s-a oprit, inima se odihnește. Dintele lateral din dreapta a fost ușor de reconstituit, fără chinuri. Doi sunt gata, mai sunt doi.
Aud zgomotul pașilor și zgomotul instrumentelor și sertare care se deschid și se închid și deschid ochii. Doctorul Stevens vorbește cu celălalt Dentist și Asistentele pun instrumentele folosite într-un bazin mic de sterilizare. Doctorul Stevens termină de vorbit și celălalt Dentist iese.
E vreo problemă?
Nu, nu e nicio problemă.
Mă ridic nițel.
Unde se duce?
Doctorul Stevens trage taburetul mai în față.

N-am vrut să-ți spunem înainte să fim gata, dar vreau să te legăm de scaun cât lucrăm pe canalele rădăcinilor.
De ce?
În afară de factorul durere, unul dintre motivele pentru care anesteziem Pacienții în timp ce lucrăm pe canale este ca să-i împiedicăm să se miște. Ca să putem lucra trebuie să stai nemișcat, și nu sunt sigur că ai să poți să stai nemișcat dacă nu ești legat.
Bine.
Ești sigur că nu te deranjează?
Da, sunt sigur.
Dentistul se întoarce cu două centuri lungi și groase de nailon albastru prevăzute cu niște catarame mari care se fixează prin apăsare. Genul de chingi folosite când ai nevoie să fixezi obiecte voluminoase pe acoperișul mașinii sau să ancorezi bărci la o remorcă sau să asiguri ușile de la cuștile animalelor. Au fost folosite la greu și sunt singurele lucruri din Cameră în afară de mine și de mingile de tenis care nu arată strălucitor de curate.
Mă las în scaun și Dentistul face un pas înainte. Asistentele s-au oprit din sterilizarea instrumentelor și se uită fix la mine.
Poți să-ți ții mâinile pe lângă corp?
Îmi pun mâinile de-o parte și de alta a corpului.
Dentistul fixează chingile de-a curmezișul corpului încât cataramele să atârne sub scaun. Se ghemuiește și prinde capătul liber și trage și chingile încep să mi se strângă în jurul corpului.
Să-mi spui când e suficient.
Continuă să tragă, chingile sunt din ce în ce mai strânse. Când nu mai pot să-mi ridic sau să-mi mișc brațele în niciun fel și când chingile încep să-mi intre în carne și să-mi apese cartea cu Babar pe piept, îi comunic Doctorului că sunt suficient de strânse. Închide cataramele și se ridică și se duce la chiuvetă să se spele pe mâini. Doctorul Stevens și Asistentele fac un pas înainte.

O să încercăm să facem totul cât putem de repede. Asigurați-vă că faceți treabă bună ca să nu mai fie nevoie să mă întorc aici.
Chiar așa am de gând să fac.
Haideți.
Închid ochii și încerc să mă așez mai bine și să mă fac comod. Simt în gură tampoane de bumbac și în mine pulsează o agonie rămasă de la întâlnirea cu freza și am chingi de nailon, groase și albastre care-mi intră în carne și-mi strivesc o carte de piept. Simt degete care-mi apucă buza de sus și trag de ea și un spray rece inundă cioturile expuse ale dinților mei din față. Simt câte o minge de tenis în fiecare palmă și certitudinea că sunt pe cale de a suporta o dublă devitalizare fără anestezie. Simt sunetul inimii bătând tot mai repede. Simt cum gândul o ia înainte. Simt frica. Nu simt nicio alinare.
Freza s-a întors și muncește la dintele din stânga. Se mișcă printr-o secțiune mai subțire și mai fragilă a osului, așa că merge repede. Împrăștie pilitură, face gaură, pătrunde. În momentul când pătrunde, corpul mi-e săgetat de un curent care nu e durere, nici măcar nu e pe-aproape, ci e ceva infinit mai cumplit.
Totul devine alb și nu pot respira. Îmi strâng pleoapele și mușc cu dinții care mi-au mai rămas și cred că s-ar putea să-mi rup maxilarul și strâng pumnii și îmi înfig degetele în suprafața tare de cauciuc a mingilor de tenis și unghiile mi se crapă și unghiile mi se rup și unghiile-mi sângerează și îmi arcuiesc degetele de la picioare și mă doare al dracului de rău și-mi încordez mușchii picioarelor și mă dor al dracului de rău și partea de sus a corpului se încordează și mușchii stomacului parcă stau să plesnească și coastele parcă stau să se îngroape și mă doare al dracului de rău și ouăle mi se strâng și asta doare al dracului de rău și scula mi s-a întărit pentru că sângele e-n suferință și sângele vrea să scape și caută o ieșire prin scula mea și

scula mă doare al dracului de rău și brațele se luptă cu chingile de nailon gros și albastru și chingile de nailon gros și albastru îmi taie carnea și mă doare al dracului de rău și fața mi-a luat foc și venele de la gât sunt gata să explodeze și creierul mi-e alb și se topește și mă doare al dracului de rău. E o freză în gura mea. Creierul mi-e alb și simt că parcă s-ar topi, în pana mea. Nu pot să respir. Agonizez.

Freza iese și un aspirator începe să tragă de pe canal bucățelele de carne muribundă din jurul rădăcinii. Agonia nu dispare. Aspiratorul se oprește și carnea care mai rămâne e răzuită de pe pereții canalului cu un instrument ascuțit la vârf. Agonia nu se termină. Aspiratorul se întoarce și iese, răzuitul continuă. Agonia nu se termină. Rădăcina trebuie să fie curată ca să se vindece bine. Vă rog vă rog vă rog curățați repede, ce pizda mă-sii. Vă rog vă rog vă rog curățați mai repede Căcănăria aia. Agonia nu se termină.

Încep să mă topesc într-o stare de conștiență albă în care nu mai sunt direct conectat la ceea ce mi se întâmplă. Brațele mele nu mai sunt ale mele, picioarele mele nu mai sunt ale mele, pieptul meu nu mai este al meu, fața mea nu e fața mea, dinții nu sunt ai mei. Corpul meu nu mai e corpul meu. E numai alb. Totul e alb. E agonie. O agonie care trece de cuvinte. Încerc să forțez drumul înapoi spre realitate și înapoi la freză și la aspirator, la instrumente și la tampoanele de vată și la spray și la pilitură și la Doctori și Asistente și reconstituirea dintelui, dar nu pot să mă întorc. Corpul nu mă lasă să mă întorc. E ca și cum ar vrea să îmi cruțe mintea cât poate și să o împingă spre un tărâm care e cumplit, dar oarecum mai puțin cumplit. Mă dau bătut și simt cum domnia albului și agonia mă consumă și parcă sunt aici de o eternitate. Domnia albului și agonia. Domnia albului și agonia. Domnia albului și agonia.

Mă întoarce înapoi țipătul ascuțit al frezei. Simt un dinte frontal pe partea de sus a gingiei, în stânga, și

știu că freza vine să-l aranjeze pe cel din dreapta. Lovește și pătrunde și sunt conștient în timp ce pătrunde și povestea cu înduratul se repetă. Nu mai am aer și nu mai am cum să respir. Strâng pleoapele și mușc și strâng tare mingile de tenis și fiecare celulă până la ultima e pe cale să explodeze cu întreaga forță a durerii. Dacă ar exista vreun Dumnezeu, l-aș scuipa în față pentru tot ce mă face să îndur. Dacă ar exista vreun Diavol, mi-aș vinde sufletul ca să pun capăt durerii. Dacă ar exista ceva Deasupra care ar controla soarta fiecăruia, i-aș spune să ia soarta mea și să și-o bage în curul ăla împuțit. Să și-o bage cu vârf și îndesat în curul lui de Labagiu. Te rog, oprește. Te rog, oprește. Te rog, oprește.
Aspiratorul trage și instrumentele răzuie și eu îndur. Interiorul canalului este curățat și drenat și eu îndur. Canalul e umplut cu o carne nouă și rădăcina e consolidată și eu îndur. Urmează ciment și lumină albastră și sablator, ciment și lumină albastră și sablator, ciment și lumină albastră și sablator. Eu îndur. Mă aflu undeva în Minnesota și sunt Pacient la un Centru Antidrog și Antialcool și mi se reconstituie cei patru dinți din față și sunt legat pe scaun pentru că nu pot să fac anestezie. Tot ce pot să fac e să îndur.
Simt cum apa spală ceva ce-ar trebui să fie praf dentar și ultimele firimituri alunecă în jos pe gât. O mână îmi scoate tampoanele care-mi umflă obrajii și gingiile și aud voci înăbușite și apa care curge în chiuvetă și ușile metalice care se deschid și se închid. Deschid ochii. Văd fulgere albe și mi-e greu să-mi focalizez privirea. Lampa cu halogen e tot aprinsă. Aud mișcări și lampa cu halogen se stinge și ceva se îndepărtează de mine și altceva se apropie de mine. Aud cum se desfac cataramele de la chingi și sunt dezlegat din chingi și cineva ia cartea cu Babar și corpul meu e liber să se miște și să funcționeze cum vrea și imediat mi se face frig și imediat încep să tremur. Încerc să mă ridic și nu

pot să mă ridic. Încerc să-mi ridic capul și nu pot să-mi ridic capul. Încerc să-mi focalizez privirea și nu pot să-mi focalizez privirea. Mi-e frig, mi-e din ce în ce mai frig. Încep să tremur mai tare. Încă mai strâng mingile de tenis. Agonia încă nu s-a terminat.
Cineva mă ridică și înfășoară o pătură în jurul meu. Pătura e caldă și căldura aduce o senzație intensă de greață și simt cum vine și nu pot face nimic s-o opresc și vine. Vine ușor, și într-un fel venirea ei îmi destinde stomacul și plămânii și trunchiul și, cu toate că încă nu-mi pot focaliza privirea, văd că e roșie. Vine și vine și vine. Roșu roșu roșu. Pe toată pătura, pe tot scaunul, pe toată podeaua, pe tot corpul meu. Dau drumul mingilor de tenis și încerc să ridic mâna să-mi șterg fața dar mâna-mi tremură și fața-mi tremură și nu pot să le fac să se apropie. Mâna îmi cade în lături.
Mai aduceți niște pături și aduceți niște apă. Repede.
Mă las pe scaun.
Ți-e rău, James?
Gem.
Înțelegi ce-ți spun?
Gem, dau din cap că da.
Trebuie să te duci la Spital. O să chem o Ambulanță.
Nu vreau să mă duc la Spital, așa că îmi adun picul de putere pe care-l mai am și mă împing în sus și deschid ochii. Doctorul Stevens e în picioare în fața mea.
Niciun Spital.
Ai nevoie de îngrijire Medicală. Îngrijire pe care noi n-avem cum să ți-o dăm.
Scaunul.
Cum?
Lăsați scaunul jos.
Doctorul Stevens lasă scaunul jos. Îmi pun picioarele pe podea. Mi-e frig și tremur și totul mă doare. M-am săturat de Doctori și Dentiști și

Asistente și scaune și teste și lămpi cu halogen și instrumente și Camere curate și chiuvete sterile și tratamente sângeroase și m-am săturat de îngrijirea pe care o primește cel slab și rănit și nevoiaș și nu vreau să mă duc la Spital. Întotdeauna m-am descurcat singur cu durerea. O să mă descurc și acum singur.

Chemați-l pe Hank și trimiteți-mă înapoi la Clinică.

Ai nevoie de îngrijire Medicală.

O să mă pun pe picioare.

Ți-am dat un sfat foarte clar și, dacă pleci de-aici, îl nesocotești.

Înțeleg.

Mă smulg din scaun. Mușchii picioarelor se contractă spasmodic și nu sunt sigur pe ei. Fac un pas mic, încetișor și mă opresc. Dau pătura deoparte și o las să cadă pe scaun și mai fac un pas mic, încetișor și mă opresc.

Reușești?

Da.

Ai nevoie de ajutor?

Nu.

Privirea mi s-a limpezit și stomacul mi s-a liniștit. Încă mai tremur și încă mi-e frig și încă mă doare, dar faptul că sunt departe de scaun mă face să mă simt mai bine. Mă uit spre ușă. Dacă pot să ajung până la ușă, aproape că am ieșit de aici. Vreau să ies de aici.

Mai fac un pas. Picioarele sunt ca gelatina. Încă un pas. Fiecare cântărește cam o tonă. Încă un pas. Mă dor. Încă un pas. Pulsează. Încă un pas. Fiecare mișcare e un efort uriaș. Încă un pas. După fiecare pas nu știu dacă o să-l mai pot face pe următorul. Doctorul Stevens se uită la mine și Asistentele s-au întors și se uită la mine și știu că dacă mă clatin ajung la Spital. Încă un pas. Încă un pas.

Ajung la ușă și mă opresc. La dreapta mea e o oglindă. Arunc o privire și îmi zăresc imaginea. Sunt alb ca varul. Fața mi-e cumplit de umflată.

Pielea din jurul gurii e împroșcată cu picături de sânge uscat. Firele îmi umflă buza de jos și ochii-mi sunt vineți. Am un bandaj la rădăcina nasului. Sunt prea slab pentru osatura mea și carnea de pe mine e lăsată și fără nerv. Tricoul alb pe care-l port este îmbâcsit cu urme de vomă închegată, maronii și roșii. Arăt ca un monstru.
Mă întorc spre Doctorul Stevens și spre Asistente. Asistentele se uită în altă parte, Doctorul Stevens nu. Vorbesc încet.
Mulțumesc că m-ați ajutat.
Nicio problemă. Asta e meseria mea.
Eu nu fac parte din meseria asta. Astăzi v-ați făcut mai mult decât meseria. Mulțumesc.
Doctorul Stevens zâmbește.
Nicio problemă.
Zâmbesc și eu. E primul meu zâmbet cu dinții noi. Asta mă amuză și-mi lărgesc zâmbetul și fac semn spre gură. Domnul Doctor Stevens râde și vine către mine și mă cuprinde cu brațele și mă îmbrățișează. Suntem doi inși care tocmai am trecut împreună printr-o adevărată grozăvie. Deși pentru mine a fost mai rău, știu că nici lui nu i-a fost ușor. Îmbrățișarea asta este legătura noastră, ne legăm să învățăm din experiența prin care-am trecut și prin ea să devenim mai buni și mai puternici. Știu că el o să-și țină legământul, nu știu dacă eu am să pot. Mă desprind.
Mulțumesc încă o dată.
Ai grijă de tine, James.
O să încerc.
Mă întorc și mă îndepărtez încet și nu mă uit înapoi. A fost și este unul dintre păcatele mele, dar așa sunt eu. Nu mă uit niciodată înapoi. Niciodată. Înaintez pe un Coridor, sprijinindu-mă de pereți. Fiecare pas e mai dificil decât cel de dinainte, fiecare pas e mai dureros. Fața-mi pulsează în același ritm ca și inima, ritmul inimii nu e atât de puternic sau atât de egal cum era. Accelerează și încetinește, bate mai tare sau mai slab, trimițând

mesaje ascuțite prin brațul stâng și maxilar. A ținut cât a trebuit să țină, dar n-o să mai țină mult. Nici eu n-o să mai țin mult.
Ajung la o ușă și o împing și intru în Sala de Așteptare. Hank stă pe o canapea și sporovăiește cu o doamnă mai în vârstă și, când amândoi își ridică privirile, bătrâna rămâne cu gura căscată. Hank se ridică și vine spre mine și îmi pun mâna pe umărul lui. Fără umărul lui aș fi pe jos.
Isuse Christoase.
Scoate-mă de aici.
Ți-e bine?
Nici măcar pe-aproape.
Cum să te-ajut?
Scoate-mă dracu' de-aici.
Hank îmi pune jacheta și pune brațul meu pe umărul lui și brațul lui pe umărul meu și mă susține și ieșim din Cabinet și coborâm scările. Când ajungem jos picioarele nu-mi mai funcționează și Hank mă târăște până la ușă. Mă reazemă de ea și o împinge și mă trage afară.
Furtuna, care se întețea când am intrat, acum s-a dezlănțuit. Prin văzduh, fâșii de lapoviță și de ploaie înghețată biciuite de vânt. Cerul e negru. Tunete cutremurătoare și zigzaguri de fulger. Hank mă târăște până la Microbuz și picioarele mele mătură pământul rece și ud și frigul și umezeala îmi intră în pantofi. Când ajungem la Microbuz mă sprijină de ușa din stânga.
Poți să rămâi în picioare?
Caută prin buzunar după chei.
Da, da' grăbește-te.
Își scoate cheile din buzunar și descuie Microbuzul și deschide ușa glisantă laterală și mă ajută să intru și mă așază de-a lungul banchetei de trei persoane și închide ușa și fuge la ușa șoferului și o deschide și se urcă în Microbuz. Se așază și bagă cheile în contact și pornește motorul și Microbuzul o ia din loc.

În timp ce străbatem Orașul, stau întins pe spate și tremur și înghet. Inima-mi bate neregulat și mă doare. Baioneta e tot în gura mea și sunt mai mult decât stors de oboseală. Mă întorc la Clinică și nu vreau să mă întorc la Clinică. Dacă plec de la Clinică, mă așteaptă ori moartea ori închisoarea. Nu e asta viața pe care o vreau și nu sunt cine vreau să fiu, dar altceva nu știu. Am mai încercat să mă schimb și am dat greș. Am mai încercat să mă schimb iar și iar și iar și am dat greș o dată și-nc-o dată și-nc-o dată. Dacă ar fi un semn care să mă facă să cred că acum este altceva, aș încerca, dar nu e. Dacă ar fi o lumină la capătul tunelului, aș alerga către ea. Mi-e mai rău decât mi-a fost vreodată. Dacă ar fi o lumină la capătul tunelului aș alerga către ea. Sunt un Alcoolic și un Drogat și sunt un Infractor. Nu există nicio lumină la capătul tunelului.

După câteva momente Microbuzul e invadat de căldură și căldura domolește tremuratul și topește frigul și sunt mai mult decât stors de oboseală și închid ochii. E întuneric. Închid ochii. Nu există nicio lumină la capătul tunelului. Închid ochii. E întuneric. Închid ochii. Nu există nicio lumină. Închid ochii. Întuneric.

Închid ochii.

Închid ochii.

Închid ochii.

8.

Sunt într-o altă Cameră albă și o urăsc. Sunt într-un alt halat alb și vreau să-l rup în bucăți. Văd alt pat și alt birou și alt scaun și-aș vrea să le fac fărâme pe toate. Văd o fereastră. Aș vrea să m-arunc pe fereastră.

Îmi urmez rutina obișnuită. Târâș până la Baie. Borât. Zăcut pe jos. Borât. Zăcut pe jos. Borât. Zăcut pe jos. O parte din vomă se înțepenește în dinții mei noi și mă doare când îi curăț. După ce mă spăl pe dinți, vomit din nou și mă spăl din nou și mă târăsc înapoi în pat.

E tot întuneric, tot furtună. Ploaia și lapovița și vântul lovesc în geam. O serie nesfârșită de clicuri și clacuri, un vuiet nesfârșit. Urăsc zgomotul ăsta și aș vrea să se oprească. Clic, vuiet, clac, vuiet, clic, vuiet, clac, vuiet. Vreau să se oprească-n puii mei.

Mă dau jos din pat. Hainele mi-au fost curățate și sunt așezate pe birou. Îmi scot halatul și mă îmbrac cu ele. Azi sunt mai largi decât erau ieri.

Deschid ușa și ies și mă aflu în Aripa Medicală. E miezul nopții și Aripa e aproape goală. Văd o Asistentă de gardă. Citește o revistă de modă și nu mă vede.

Ies din Aripa Medicală și străbat Coridoarele. Deși Cerul este întunecat a noapte și furtună, Coridoarele sunt încă pline de lumină. Plafonierele sunt aprinse, pereții sunt luminoși, mocheta e luminoasă, tablourile sunt luminoase, tăblițele de pe uși sunt luminoase. Nu mă simt bine la lumină. Prea sunt la vedere.

Mă întorc la Sawyer. Este liniște și întuneric. Toate luminile sunt stinse, toate ușile de la Camere sunt închise, toată lumea doarme. Mă duc în Salonul Comun și mă așez pe o canapea și pornesc televizorul.

E o emisiune despre cure de slăbire, o reclamă a unui Psihoterapeut Motivațional, o femeie care vorbește despre niște răhățișuri paranormale, o fantezie cu luptători profesioniști. Pe mai multe canale sunt doar purici. Puricii sunt cel mai interesant lucru care se poate vedea pe micul ecran. Mă uit la ei. Timp de o oră. Purici.
Închid televizorul și îmi caut ceva de făcut. Nu sunt obosit și nu vreau să dorm și nu vreau să mă întorc în Aripa Medicală și nu vreau să străbat Coridoarele. Coridoarele sunt prea luminoase și lumina mă face să mă simt aiurea. Pe unul din pereți sunt niște rafturi pline cu cărți. Am învățat să citesc când eram foarte mic și totdeauna am citit cu lăcomie. E unul dintre puținele lucruri, în afară de a-mi băga picioarele-n viață și de a mă băga în bucluc, pe care le-am făcut la greu toată viața mea. Imaginea cărților mă atrage. Mă ridic și mă îndrept spre rafturi și mă așez în fața lor. Sunt trei rafturi cu vreo patruzeci de cărți fiecare. În timp ce mă uit printre ele, sper să găsesc ceva care să mă scoată de aici. Îmi doresc și am nevoie să ies dracului de aici pentru un timp. Dacă n-o pot face fizic, mi-ar plăcea să reușesc măcar cu mintea. Numai un timp. Să ies în pana mea de-aici. Sunt cărți de autoeducare cum ar fi *Exteriorizează-te acum*: *Vindecare prin Lacrimi, Negarea nu este un Râu în Egipt, Îngeri și Droguri*: *Lasă Ajutoarele Domnului să te ajute*!!! și *Tata nu m-a iubit*: *O poveste despre Dependență.* E o serie de cărți despre fiecare din cei Doisprezece Pași. *Pasul Unu*: *Fără Control, Pasul Trei*: *Mergi cu Dumnezeu înainte, Pasul Șase*: *Fii gata de Acțiune, Pasul Unsprezece*: *Conectează-te.* Sunt câteva exemplare citite și răscitite din Noul Testament. Am citit Noul Testament. N-am de gând să-mi mai pierd timpul cu el.
Iau o carte groasă, albastră, uzată. Nu are coperți și nici titlu și pe prima pagină se vede simbolul unui triunghi în interiorul unui cerc. Mi-a mai fost dată

cartea asta. Mi-a mai fost dată de prieteni, de prietenii prietenilor, de oameni care credeau că pot să mă schimbe. Se numește *Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi*, simbolul de pe prima pagină este simbolul abstinenței. Nu am mai citit-o până acum, nici nu m-am obosit să o deschid. Când mi-au dat-o, am aruncat-o la canal sau am îndesat-o în cel mai apropiat coș de gunoi. Am fost la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi și m-au lăsat rece. Găsesc că filosofia lor este una de înlocuire. Înlocuirea unei dependențe cu altă dependență. Înlocuirea unor chimicale cu un Dumnezeu și o întrunire. Chiar întrunirile lor mă scârbeau. Prea multă văicăreală, prea multe plânsete, prea multe reproșuri. Prea multă apă de ploaie despre Dumnezeu Atotputernicul. Nu există nicio Atotputernicie și niciun Dumnezeu care să fie răspunzător pentru ce fac, pentru ce am făcut și pentru ce sunt. Nu există nicio Atotputernicie și niciun Dumnezeu care să mă vindece. Nu există nicio întrunire și nicio cantitate de văicăreală, plânsete sau reproșuri care să mă facă să mă simt mai bine.

Sunt un Alcoolic și sunt un Drogat și sunt un Infractor. Mi-e mai rău decât mi-a fost vreodată. Sunt într-o Clinică undeva în Minnesota. Dacă plec de la Clinică, Familia și prietenii care mi-au rămas or să mă renege. Dacă plec de la Clinică, opțiunile îmi sunt limitate: moartea sau închisoarea. Sunt singur și e miezul nopții și nu vreau să mă întorc la Aripa Medicală și nu pot să dorm. Mi-e poftă de-un pahar. Mi-e poftă de cincizeci de pahare. Mi-e poftă de-o pipă și de niște cristale. Mi-e poftă de-o linie lungă și groasă de metadonă, de zece injecții cu acid, de-un tub de adeziv superconcentrat. Dați-mi o sticluță cu pilule, dați-mi niște iarbă garnisită cu penciclidină, dați-mi ceva. Orice. Trebuie să ies de-aici. Dacă nu cu fizicul, măcar cu mintea. Trebuie să ies dracului de aici. Iau cartea. Mă holbez la ea. Știu că n-are

cum să-mi facă rău și știu că n-am nimic de pierdut.
Încep să citesc.
Începe cu vorbele unui Doctor, Expert în terapia dependențelor. Doctorul spune că Alcoolismul profund este în principiu incurabil. Spune că Alcoolicii Anonimi reprezintă singura cale pe care o cunoaște capabilă să te scoată din tentația alcoolului și să te țină cu mintea trează.
Continuă cu povestea lui Bill, care este fondatorul Alcoolicilor Anonimi. Bill este Isus Christosul mișcării Alcoolicii Anonimi, Mântuitorul și Mesia, și, cu toate că Bill nu a murit pe cruce, în mod sigur și-a dus viața pe cruce. Bill era un bețiv înrăit, cu o viață sordidă și niște probleme sordide. A căutat în lung și-n lat vreun tratament contra Alcoolismului și nu s-a ales cu nimic. Când se simțea mai abătut ca niciodată, a dat peste un vechi Prieten de pahar care îl găsise pe Dumnezeu și se lăsase de băutură. Convertirea prietenului i-a amintit de un moment pe care-l trăise într-o Catedrală din Franța, după ce luptase în Primul Război Mondial. Stătea într-o strană la asfințitul soarelui și brusc a fost inundat de o pace și de o seninătate cum nu mai cunoscuse vreodată și nici nu crezuse că ar fi cu putință. A fost pătruns de Slava lui Dumnezeu. Amintirea acelui moment și abstinența prietenului său convertit au avut un efect profund asupra lui Bill. A căpătat convingerea că, odată ce-și pune credința în Dumnezeu, sau într-o altă formă de Atotputernicie, își poate schimba viața. Din acel ceas s-a hotărât să-și întoarcă fața către Dumnezeu, să se lase cu totul în grija și sub oblăduirea Lui. Nu a mai băut niciodată, a pus la punct teoria celor Doisprezece Pași și conceptul de Alcoolicii Anonimi și și-a dedicat viața propovăduirii. Este o poveste impresionantă și e scrisă mai mult ca să convingă decât ca să povestească. Pe mine nu m-a convins. Cu niciun chip, în niciun fel. Absolut deloc.

Am citit restul cărții, care este mai mult despre cei Doisprezece Pași. Unele capitole au titluri gen Există o Soluție, Cum funcționează Soluția, Cum Acționăm și O Viziune pe Adresa ta.
Totul e foarte simplu. Dacă faci ce zice cartea, te vindeci. Dacă urmezi drumul lor cel bun, drumul te va duce direct la izbăvire. Dacă intri-n club, ești fericitul câștigător al unor provizii nesfârșite de întruniri căcăcioase pline de văicăreli, plânsete și reproșuri. Lăudată fie Slava. Îmi vine să îngenunchez. Lăudată fie Slava Aleluia. Spre sfârșit e o secțiune de mărturii. Una vine de la un Dentist, una de la un Bețiv European, una de la un Comis-Voiajor, alta de la un Învățat Agnostic. Toți erau niște epave alcoolice, toți l-au găsit pe Dumnezeu, toți au început să danseze în ritmul celor Doisprezece Pași, toți și-au revenit. La fel ca în majoritatea mărturiilor de genul ăsta pe care le-am citit sau auzit sau pe care a trebuit să le suport, și aici sesizez un punct slab, ceva care sună găunos. Deși oamenii care le fac nu mai beau și nu se mai droghează, tot mai trăiesc cu obsesia. Deși au ajuns la abstinență, viețile lor se bazează pe evitarea, discutarea și damnarea chimicalelor pe care odinioară le iubeau și le căutau. Deși funcționează ca ființe umane, funcționează datorită întrunirilor și a Dogmei și Dumnezeului lor. Ia-le întrunirile și Dogma și nu mai au nimic. Ia-le și se întorc de unde au plecat. Sunt dependenți.
Dependențele au nevoie de combustibil. Nu sunt convins că îmi pot alimenta dependența cu întruniri și o Dogmă și un Dumnezeu. Dacă ce zice Doctorul la început este adevărat și aderarea la Alcoolicii Anonimi e singura modalitate de a mă vindeca, atunci sunt definitiv futut.
Futut futut futut.
Pun cartea înapoi pe raft. Mă ridic și mă duc la Panoul de Sarcini și îmi văd numele tot în dreptul Toaletelor Comune. Îmi iau ustensilele și mă duc la Toaletele Comune și n-au mai fost curățate de

câteva zile și arată scârbos. Chiuveta e plină de flegme, pe jos e urină uscată, hârtie igienică plină de sânge în gunoi, pete de căcat pe scaunele de toaletă. Sunt convins că a fost și mâna lui Roy pe-aici, dar n-am nici un chef să mă joc de-a răzbunarea, așa că iau ce-mi trebuie și încep curățenia. E o treabă scârboasă. Vomit de două ori și mai trebuie să curăț și propria vomă pe lângă scuipat și pișat și hârtie murdară și căcat. Când termin, și pereții și chiuveta și podeaua și coșul de gunoi și porțelanul strălucesc, nu am niciun fel de sentiment al datoriei împlinite, nicio satisfacție. Treaba asta n-o mai fac. Nici de-al dracului.
Plec de la Toaletele Comune și pun la loc ustensilele de curățenie și mă duc spre Camera mea. Deschid ușa și intru. Mobila pe care am distrus-o a fost înlocuită. Larry, despre care încă nu se știe nimic, a fost înlocuit. În patul lui e un Chelios scund și Cheliosul scund sforăie. Warren și John dorm în paturile lor. John mormăie și se smucește. Warren e nemișcat. Patul meu este neatins, deși pe noptiera alăturată a fost pusă o Biblie și un alt exemplar din *Marea Carte.* Mă duc lângă noptieră și iau Biblia și *Marea Carte* și mă duc la fereastră și deschid fereastra și arunc cărțile în întunericul de-afară. Furtuna e încă în toi.
Închid fereastra și mă duc la Baie și dau drumul la duș și îmi scot hainele și le las grămadă pe gresie. Mă-ndrept spre oglindă. Vreau să mă văd. Vreau să mă uit în verdele pal al ochilor mei și să scrutez nu eul fizic, ci eul de dincolo de fizic. Mă uit la buze. Sunt un pic umflate, dar aproape normale. Mă uit la fire și la gaură. Gaura începe să se vindece, firele își fac treaba. Mă uit la nas. Scot bandajul și arunc bandajul la gunoi. Nasul este drept, deși a apărut o umflătură nouă la rădăcină. Mă uit la pielea de sub ochi. Vinețeala începe să se retragă și bate în galben, umflătura aproape că s-a dus. Încep să-mi ridic privirea. Vreau să mă uit în verdele pal al ochilor mei. Vreau să scrutez, dar nu mă

interesează eul meu fizic, ci eul de dincolo de fizic. Mă trag mai aproape. Mai aproape. Vreau să mă uit în verdele pal al ochilor mei. Vreau să văd în adâncul eului de dincolo de fizic. Mai aproape, mai aproape. Nu pot. Nu pot nici de-al dracului. Mă întorc și mă duc la duș și intru în duș și sunt năucit de căldură. Mă arde și îmi înroșește pielea și mă doare, dar nu mă trag înapoi. Merit durerea asta pentru că n-am avut destul curaj să mă uit la mine. Merit durerea asta și o să stau și o s-o suport pentru că n-am avut curajul să mă privesc în ochi.
Când amorțesc, adaug și apă rece și mă așez pe jos și las șuvoiul să curgă peste tot corpul și să-mi aline arsurile. Opăreala e obositoare și frigul mă obosește și mai mult. Închid ochii și las corpul să se decupleze și las mintea să hoinărească. Hoinărește și ajunge într-un loc cunoscut. Un loc despre care nu vorbesc și despre care nici nu recunosc că există. Un loc în care sunt doar eu. Un loc pe care-l urăsc. Sunt singur. Singur aici și singur pe lume. Singur în inima mea și singur în mintea mea. Singur peste tot, întotdeauna, de când mă știu. Singur cu Familia mea, singur cu prietenii mei, singur într-o Cameră plină de Lume. Singur când mă scol, singur de-a lungul groazei de fiecare zi, singur când în sfârșit mă-ntâlnesc cu întunericul. Sunt singur în teroarea mea. Singur în teroarea mea.
Nu vreau să fiu singur. Niciodată nu am vrut să fiu singur. Urăsc al dracului singurătatea. Urăsc faptul că nu am cu cine vorbi, urăsc faptul că nu am pe cine suna, urăsc faptul că nu are cine să mă țină de mână, să mă ia în brațe, să-mi spună că totul va fi bine. Urăsc faptul că nu am cu cine să-mi împart speranțele și visele, urăsc faptul că nu mai am nicio speranță și niciun vis, urăsc faptul că nu am pe nimeni să-mi spună că trebuie să mă țin tare, că speranțele și visele nu sunt pierdute. Urăsc faptul că atunci când urlu, și urlu de moarte, urlu în van. Urăsc faptul că nu e nimeni să-mi audă urletul și

nu e nimeni care să mă învețe cum să mă opresc din urlat. Urăsc faptul că ceea ce am ales în singurătatea mea e ceva ce-și are sălașul într-o pipă sau într-o sticlă. Urăsc faptul că ceea ce am ales în singurătatea mea mă omoară, m-a și omorât, sau o să mă omoare curând. Urăsc faptul că o să mor singur. O să mor singur în teroarea mea. Mai mult decât orice, mi-am dorit mereu să am pe cineva aproape.
Mai mult decât orice, mi-am dorit mereu să nu mă mai simt singur. Am încercat de multe ori, am încercat să-mi omor singurătatea cu o fată sau cu o femeie, și niciodată n-a mers. Eram împreună și eram apropiați, dar, oricât de apropiați am fi fost, tot singur mă simțeam. Ele își dădeau seama de singurătatea mea și-atunci își doreau să se apropie mai mult. Când încercau, eu ori fugeam, ori făceam ceva care distrugea tot ce simțeam unul pentru celălalt. Pot să fug tare când vreau să fug tare, și toată viața mea am fost specialist în distrugeri. Nici măcar una dintre ele nu și-ar mai dori să stea de vorbă cu mine.
Ultima a fost singura care m-a făcut să mă simt așa cum mi-am dorit să mă simt de când mă știu. M-a făcut să mă simt mai bine ca niciodată, mai bine decât îmi închipuiam că aș putea să mă simt, și asta m-a speriat, m-a speriat până la paralizie. Când mi s-a oferit, eu am clacat. Eșecul m-a împins la distrugere. Am distrus-o pe ea, m-am distrus pe mine, am distrus întregul pe care-l formam. Am distrus speranța unui viitor. Acum nici nu vrea să-mi pomenească numele, nici să admită că exist. Nu o învinovățesc.
Încep să vorbesc cu o veche prietenă, o prietenă veche și dragă. Spun bună, ce mai faci, cu ce te mai lauzi, ce mai e nou. Vocea mea reverberează în duș și mă simt ca un tâmpit, dar continui să vorbesc. Spun mi-a fost dor de tine, aș vrea să fii aici. Numele prietenei mele este Michelle și nu am mai văzut-o, nici nu i-am mai vorbit de mai bine

de zece ani. Spun m-am tot gândit la tine în ultimul timp. Spun s-ar putea să te văd în curând. Spun te rog fii acolo când ajung, abia aștept să stăm puțin împreună. A trecut prea mult timp. Mai bine de zece ani. A trecut mult prea mult timp.
Am cunoscut-o pe Michelle când aveam doisprezece ani și Familia mea tocmai se mutase într-un Orășel. Îmi petrecusem toată viața într-un Oraș mare și adaptarea nu era ușoară. Nu mă lipeam de niciunul din Copii, ei nu se lipeau de mine. Eu nu ridicam greutăți, detestam muzica heavy metal, mi se părea că meșteritul la mașini e un căcat de pierdere de timp. La început am făcut eforturi să mă integrez, dar nu puteam să mă prefac și, după câteva săptămâni, n-am mai încercat. Sunt cum sunt și n-aveau decât să mă placă sau să mă urască. M-au urât cu spume.
Au început să mă batjocorească, să mă împingă și să mă bată. Le-am întors batjocura, la îmbrânceală am răspuns cu îmbrânceală, la fiecare pumn am răspuns cu alt pumn. Într-o lună sau două devenisem faimos. Profesorii vorbeau despre mine, Părinții vorbeau despre mine, Polițiștii locali vorbeau despre mine. Nu mă vorbeau de bine. Am reacționat aruncând cu ouă în casele lor, dând foc cutiilor poștale și vandalizându-le mașinile. Am reacționat declarându-le Război lor și Orașului lor și am pus la bătaie tot ce-aveam în mine. Nu-mi păsa dacă pierd sau câștig, nu voiam decât să lupt. Hai să vă văd, Labagiilor, arătați tot ce puteți. Eu sunt gata de luptă.
La șase luni de la venirea mea acolo m-am împrietenit cu o Fată pe care o chema Michelle. Era populară, frumoasă și deșteaptă. Făcea sport și era Majoretă și lua numai zece. Nu știu de ce a vrut să fie prietena mea, dar a vrut. Totul a început când mi-a trimis un bilețel în ora de engleză. În bilețel scria: nu pari așa de îngrozitor cum se spune că ești. I-am trimis înapoi un bilețel în care scria: ai grijă, chiar sunt așa de îngrozitor cum zice

lumea, ba și mai rău. A râs și eu am dobândit un prieten. Nu mi-a devenit Aliat, nici nu am rugat-o și nici nu am vrut asta, dar a devenit prietena mea, și asta era mai mult decât îmi putea da oricine altcineva.
Am început să vorbim la telefon, să ne trimitem bilețele în clasă, să mâncăm împreună la prânz, să stăm împreună în Autobuz. Lumea se întreba cum de mă bagă în seamă și se întreba ce vede la mine și-i spunea că n-ar trebui să-și piardă timpul cu mine, dar ei nu-i păsa. Avea de partea ei prea multe atuuri și nimeni nu-i putea provoca vreo suferință din cauza prieteniei cu mine, așa încât se făceau că nu văd.
La jumătatea Clasei a Opta, Michelle a fost invitată în oraș de un Tip de la Liceu. Știa că Părinții n-or să-i dea voie, și-atunci le-a spus că merge cu mine la film. Eu nu le făcusem niciodată nimic și fusesem întotdeauna drăguț și politicos în prezența lor, deci au fost de acord și ne-au dus cu mașina la Cinema. Eu am intrat și am văzut filmul alături de-o sticluță cu whisky și când s-a terminat m-am întors Acasă pe jos. Tipul a venit s-o ia pe Michelle și au plecat. Au oprit într-o parcare și au băut bere și, în timp ce o aducea înapoi la Cinema, Tipul s-a luat la întrecere cu Trenul trecând peste un rând de șine. Mașina a fost lovită iar Michelle a murit. Era populară, frumoasă și deșteaptă. Făcea sport și era Majoretă și lua numai zece. Era singura mea prietenă. A lovit-o un Tren și a omorât-o. A lovit-o un căcat de Tren și a omorât-o.
Am aflat a doua zi. Am fost învinovățit de Părinții ei și de prietenii lor și de toată lumea din văgăuna aia de oraș. Dacă n-ar fi mințit și dacă eu n-aș fi ajutat-o, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă nu ne-am fi dus la Cinema, ea nu s-ar fi dus la întâlnire. Tipul era bine mersi și era Eroul local al meciurilor de fotbal și tuturor le părea rău pentru el. Am fost dus la secția locală de Poliție și interogat. Așa mergeau lucrurile acolo. Dă vina pe băiatul cu

probleme, înduioșează-te pentru soarta Eroului sportiv. Defăimează-l pe unul cât încape, uită că celălalt a avut vreun amestec în treaba asta. Am luat o groază de pumni din cauza rahatului ăstuia de gândire și, de câte ori am răspuns cu un pumn, și am răspuns de fiecare dată, am dat pentru ea. Am dat cât am putut eu de tare și am dat pentru ea.
Încă mă mai gândesc la Michelle și încă îmi e dor de ea. Aș vrea să-i aud vocea sau s-o aud râzând sau să-i văd zâmbetul. Aș vrea să pot sta lângă ea sau să o sun sau să-i trimit un bilețel. Aș vrea să-i simt parfumul, să-i ating părul, să mă uit în ochii ei. Aș vrea s-o aud spunându-mi nu te enerva, nu merită. Aș vrea s-o aud spunându-mi mergi mai departe, nu le da satisfacție. Aș vrea s-o aud spunându-mi e OK, Jimmy, totul o să fie OK. Aș vrea să pot să-i spun că o iubesc pentru că era adevărat și este adevărat și nu i-am spus-o niciodată când era încă vie. Era singura mea prietenă. A lovit-o un Tren și a omorât-o.
Nu cred că se află în Rai și nu cred că se află într-un loc mai bun. E moartă și, când murim, s-a terminat. Nu există lumini orbitoare, nu există muzică serafică, nici îngeri gata să ne întâmpine. Sfântul Petru nu stă la Porțile Raiului cu un ditamai catastiful, prietenii și Rudele nu ne opresc locuri la cine știe ce ospăț divin, nu suntem invitați într-o plimbare prin Rai. Suntem morți și asta este. Nimic mai mult. Asta nu mă împiedică, ce-i drept, să stau de vorbă cu Michelle. Vorbesc cu ea și îi pun întrebări și îi spun care mai e viața mea. Îi spun că mi-e dor de ea și îi spun că mă gândesc la ea în fiecare zi și îi spun că o iubesc. Îi spun că încă mai întorc pumni și că încă dau tare și că încă mai dau pentru ea. Pentru ea am să dau întotdeauna. Întotdeauna.
Stau de vorbă cu Michelle și îi spun chestiile astea în cele mai grele momente din viața mea. Stau de vorbă cu Michelle și îi spun chestiile astea când nu mai am nicio speranță. Stau de vorbă cu Michelle

și îi spun chestiile astea când simt că-mi dă târcoale moartea. Știu că atunci când mor o să fiu mort și știu că acum sunt pe-aproape de moarte. Știu că e simplu și că atunci când mor n-o să mai fie nimic. Știu că n-o să mă întâlnesc niciodată cu Michelle în Rai și nici în altă parte, dar oricum stau de vorbă cu ea. În ultimul timp am stat mult de vorbă cu ea.
Ușa de la duș se deschide și cineva intră înăuntru și sunt proiectat înapoi din mintea mea și din singurătatea mea, sunt adus la momentul de față, la acum, la afurisitul de duș. Deschid ochii și John e în picioare în fața mea. Mă ridic și mă holbez la el. Amândoi suntem goi. Zic.
Ce pana mea faci?
Nu s-a trezit nimeni.
Ce pana mea faci aici?
Te-am auzit și m-am gândit că poate vrei companie.
Cară-te dracu' de-aici.
Nu spun nimănui. Promit.
CARĂ-TE DRACU' DE-AICI.
John iese din duș și închide ușa. Ies și eu din duș după el și apuc un prosop și îl înfășor în jurul taliei. Baia e plină de aburi și de pe chiuvetă și toalete picură condens. John stă pe calorifer cu un prosop în poală. Pare agitat și speriat, ca un cățeluș care așteaptă să fie lovit.
Îmi pare rău.
Să nu mai faci așa ceva.
Mulți bărbați de-aici se simt singuri. Mi s-a părut că te simți singur.
Nu mă simt.
Îmi pare rău.
Să nu-ți pară rău, dar să nu mai faci.
Mă urăști?
Nu, nu te urăsc și nu-mi pasă ce faci cu alții. Dar nu te aștepta să faci același lucru și cu mine.
O să mă lovești?
Nu, n-o să te lovesc.

Uneori Lumea mă lovește.
N-o să te lovesc.
Poți să mă lovești dacă vrei.
N-o să te lovesc.
John începe să plângă.
Îmi pare rău. Îmi pare tare rău.
Să nu-ți pară rău, doar să nu mai faci.
Îmi iau hainele și ies din Baie și mă duc în partea mea de Cameră și mă usuc și mă îmbrac. Îl aud pe John smiorcăindu-se în Baie, Warren și Cheliosul dorm încă, Furtuna e tot la intensitate maximă. Când termin cu îmbrăcatul, mă lungesc pe pat și mă mir cât sunt de obosit și închid ochii și adorm.
Visul vine repede. Sunt în aceeași cameră și tot la masă. Am băutură, zăpadă, crack, adeziv și benzină. Le iau la rând pe toate. Cât pot de mult și cât pot de repede. Strig și râd și înjur. Ridic pumnul spre Cer și îi strig lui Dumnezeu că e un Labagiu de căcat. Îi spun lui Dumnezeu că e o curvă, țopăi în sus și-n jos și alerg în jurul mesei. E atât de multă băutură, zăpadă, crack, adeziv și benzină încât mi le întind pe piele și mi le torn din cap până-n picioare. Sunt plin până-n gât și acoperit până la gât. Sunt mai futut decât se poate spune. E prima oară, de nu știu câte zile, când mă simt bine.
Găsesc o armă sub o pungă mare de cocaină. O iau și o țin în palmă. E un revolver de calibrul 38. Cu genul acesta de armă am mai avut de-a face, știu cum s-o folosesc. Mă așez pe scaun și deschid încărcătorul. Încărcătorul e plin, în fiecare lăcaș e câte un glonț. Închid tamburul și îl rotesc și clicul care se aude mă face să zâmbesc. Cu genul ăsta de armă am mai avut de-a face și știu cum să o folosesc. Un revolver de calibrul 38.
Vâr țeava în gură. Țeava e rece și e murdară și simt gustul bun al metalului. Învârt iarăși tamburul. Clic clic clic clicul mă face să zâmbesc. Toate lăcașurile sunt pline. Nu există nicio îndoială în privința rezultatului. Tamburul se oprește. Îmi

agăț degetele mari de trăgaci. Sunt plin ochi de băutură, zăpadă, crack, adeziv și benzină. Sunt mai futut decât se poate spune. Degetele mari smucesc, smucesc, smucesc. Bum.
Mă trezesc, cu ochii în tavan, tremurând și cu respirația tăiată. Îmi ating nasul și e o picătură de sânge sub o nară. Capul mi se învârte și am amețeli. Mă arde stomacul. Sunt mai futut decât se poate spune.
Mă scol din pat și mă duc la Baie. Nu prea pot să merg și cad peste ușă. Warren stă la chiuvetă și se spală pe dinți și e cineva în duș. Încep să am spasme și, în timp ce icnesc, mă târăsc spre toaletă. Când ajung la toaletă, vomit. Voma e plină de fiere și alt rahat maroniu pe care nu l-am mai văzut până acum. E plină de sânge. Îmi arde stomacul, gâtul și gura. Îmi arde buzele și fața. N-are de gând să se oprească. Icnesc și iar începe, șuvoiul arzător țâșnește și iar țâșnește și iar și iar. Întruna. Aș vrea să se oprească, dar n-are de gând. Warren vine lângă mine și îngenunchează și mă cuprinde cu brațul și încearcă să mă țină drept. Cheliosul a ieșit din duș și se holbează la mine și violența spasmelor mele îl încremenește. Iar vine șuvoiul. Iar și iar. N-are de gând să se oprească. N-are de gând să se oprească dracului odată. Inima-mi bate nebunește și bate alandala și fiecare bătaie de inimă doare și fiecare bătaie alandala doare și durerea mă săgetează în brațul stâng și falca stângă. Șuvoiul nu mai iese pe gură, dar vomitatul nu s-a oprit. Simt că stomacul și gâtul se smulg din mine sau încearcă să se smulgă. Ca și cum corpul meu ar vrea să scape de el însuși. Ar vrea să scape de mine.
Nu pot să merg mai departe. Nu mai pot să continui așa. Sunt un Alcoolic și un Drogat și un Delincvent. Corpul mi se rupe în bucăți iar mintea s-a făcut bucăți cu multă vreme în urmă. Vreau să beau și vreau să fumez crack, deși știu că băutura și drogul mă ucid. Sunt singur. N-am cu cine vorbi

și n-am pe cine suna. Mă urăsc pe mine însumi. Mă urăsc pe mine însumi atât de mult încât nu mă pot privi în ochi. Mă urăsc pe mine însumi atât de mult încât sinuciderea pare o opțiune rezonabilă. Familia e gata să mă renege, prietenii sunt gata să mă renege, am făcut praf toate relațiile care au însemnat ceva. E a șaptea oară când vomit astăzi. A șaptea oară, în pana mea. Nu mai pot să continui așa.
Mă opresc din icnit și încep să respir. Warren mă ține să nu cad și Cheliosul se holbează la mine. Ridic mâna și îi fac semn lui Warren să se dea la o parte și el se ridică și se dă la o parte iar eu îmi sprijin capul de toaletă. Respir. Bag cât de mult aer pot. Știu că aerul o să-mi potolească inima și o să mă liniștească, așa că respir. Bag în mine cât de mult aer pot. Să mă liniștesc. Să mă liniștesc.
Warren vorbește. Cheliosul se holbează.
Ți-e mai bine?
Dau din cap că da.
Ai nevoie de ajutor?
Dau din cap că nu.
Mă duc să aduc pe cineva.
Eu spun.
Nu.
Ai nevoie de ajutor.
Nu.
James, ai nevoie de ajutor.
Mă ridic. Nu mă țin bine pe picioare.
Eu hotărăsc ce-mi trebuie. Nu tu.
Inspir adânc și mă împleticesc spre chiuvetă și dau drumul la apă și mă spăl pe față și-mi clătesc gura de vomă. Când termin, închid apa și mă întorc. Warren se holbează la mine și Cheliosul se holbează la mine. Trec de ei și ies din Baie. Warren mă urmează și se duce în partea lui de Cameră. Lasă-mă măcar să-ți dau o cămașă.
Mă uit la cămașa mea. E albă și maronie și roșie. Acoperită cu dâre de fiere și urme din rahatul ăla pe care nu l-am mai văzut și pete de sânge.

Uite.
Warren îmi aruncă o cămașă. O prind. Este o cămașă albă elegantă, scrobită. Mă uit la ea și mă uit la el. El vorbește.
E singura cămașă curată pe care o mai am.
Mă uit la cămașă. Nu e genul de cămașă pe care s-o port. Râd și mă uit iar la Warren.
Mulțumesc.
Râde.
Nicio problemă.
Îmi scot tricoul și îl arunc pe jos lângă pat și îmbrac cămașa și cămașa e uriașă. Se înfășoară ca o manta pe trupul meu și-mi atârnă până la genunchi. Îmi suflec mânecile până la jumătatea antebrațului și-mi trec mâna peste țesătura cămășii. E tare din cauza scrobelii, dar mătăsoasă pe dedesubt. E un bumbac scump și o țesătură fină, probabil fabricată într-o Țară îndepărtată. E cel mai curat, cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată de când mă știu și parcă simt că nu merit să pun așa ceva pe corpul meu bolnav. Warren stă pe marginea patului, își taie unghiile de la picioare și are alături o pereche de șosete negre. Mă duc spre el și mă opresc în fața lui și netezesc cămașa cu mâinile. Spun.
E foarte frumoasă. O să am mare grijă de ea.
Warren zâmbește.
Nu e cazul să-ți faci griji.
O să-mi fac griji și îți sunt recunoscător că mi-ai dat-o cu împrumut. Mulțumesc.
Nu-ți face griji.
O să am mare grijă de ea. Mulțumesc.
Warren dă din cap și eu mă întorc și ies din Cameră și trec prin Secție. Oamenii sunt la îndatoririle de dimineață, se pregătesc să înceapă ziua, se duc la micul dejun. Roy e cu prietenul lui în fața Panoului de Sarcini. Trec pe lângă el.
James.
Continui să merg, nu mă uit înapoi.
Încă n-ai curățat Toaletele Comune.

Continui să merg și nu mă uit înapoi și îmi ridic degetul mijlociu peste umăr ca să-l poată vedea.
James.
Degetul meu este tot ridicat.
JAMES.
Îmi continui drumul de-a lungul Holurilor spre Sala de Mese. Cu fiecare pas pe care-l fac crește în mine o nevoie profundă de băutură sau ceva mai tare sau amândouă sau toate la un loc. Picioarele mi se îngreunează și pasul încetinește. Mintea mi-e plină de un singur gând care se învârte și se învârte și se învârte la nesfârșit. Simt nevoia să mă fac praf. Simt nevoia să mă fac praf. Simt nevoia să mă fac praf. Trec prin Coridorul de Sticlă care separă bărbații de femei și mă așez la rând. Simt mirosul mâncării, e mâncare pentru masa de dimineață. Ouă cu șuncă și cârnați și clătite și pâine prăjită. Miroase al dracului de bine. Văd terciul de ovăz într-un castron mare pus deoparte. Pizda mă-sii de terci.
Un căcat cenușiu și vâscos. Simt mirosul mâncării, e mâncare pentru masa de dimineață. Ouă cu șuncă și cârnați și clătite și pâine prăjită. Înaintez. Ajung mai aproape, mai aproape, mai aproape. Sentimentul că am nevoie să mă fac praf a crescut exponențial. A crescut până-ntr-acolo încât nu mai este un gând și a crescut până-ntr-acolo încât nu mai am niciun gând. Numai instinct primar. Fă rost de ceva. Alimentează-mă. Fă rost de ceva. Alimentează-mă.
Cineva se ciocnește de mine și mă uit și văd că Fata pe care am cunoscut-o cu câteva zile în urmă e în picioare în fața mea și i-a scăpat ceva din mână. Fă rost de ceva. Numele ei este Lilly. Alimentează-mă. Ridic ce i-a căzut și văd că e o hârtiuță albă împăturită. Fă rost de ceva. I-o dau înapoi. Alimentează-mă. Ea spune niște cuvinte. Fă rost de ceva. O ignor. Alimentează-mă. Fac un pas înainte. Fă rost de ceva. Alimentează-mă.

Iau o tavă și-i cer femeii care lucrează în spatele galantarului de sticlă ouă cu șuncă și cârnați și clătite și pâine prăjită. Nu-mi dă destul, așa că mai cer. Îmi dă mai mult, dar tot nu e destul. Mai cer o dată. Zice nu, nu mai încape nimic pe farfurie. Iau un teanc de șervețele și niște tacâmuri și găsesc o masă liberă și acopăr cu șervețelele partea din față a cămășii lui Warren și mă așez și iau o sticlă cu sos și acopăr ouăle cu șuncă și cârnații și clătitele și pâinea prăjită cu sirop și încep să devorez mâncarea. Nu mă uit la ce am în față și nu gust și nu-mi pasă nici ce e, nici ce gust are. Nu contează. Contează doar faptul că am ceva și-am să bag în mine cât pot de mult cât pot de repede. Fă rost de ceva. Alimentează-mă.
Termin farfuria. Fața și degetele și șervețelele care apără cămașa lui Warren sunt acoperite cu ouă și șuncă și cârnați și clătite și pâine prăjită și sos. Îmi ling degetele și mă șterg pe față și extrag șervețelele de masă din cămașă și le fac ghemotoc și le arunc pe tavă și iar îmi ling degetele. Mai vreau, dar pentru moment, nevoile mi-au fost satisfăcute. Mă las pe spătarul scaunului și mă uit în jur. Bărbați și femei se perindă de-a lungul Coridorului de Sticlă. Se ciocnesc unii de ceilalți, schimbă priviri, împart același spațiu, dar nu vorbesc. Se simte o tensiune clară.
Secția de femei e aproape plină. Unele femei au făcut duș și s-au fardat, unele nu, și s-au împărțit în funcție de Clasa Socio-Economică. Cele bogate stau cu cele bogate, cele de mijloc cu cele de mijloc, cele sărace cu cele sărace. Sunt mai multe bogate decât de mijloc, mai multe de mijloc decât sărace. Femeile bogate vorbesc și râd și abia dacă se ating de mâncare și se poartă de parcă ar fi într-un soi de vacanță. Cele din clasa de mijloc sunt mai puțin animate, dar și ele par să se simtă în elementul lor. Femeile sărace nu sunt fardate deloc și abia dacă vorbesc. Se concentrează asupra mâncării de parcă astea ar fi cele mai bune

mâncăruri pe care le-au văzut și cele mai bune mâncăruri pe care or să le vadă vreodată.
Deși masa mea e goală, cele mai multe mese din secția pentru bărbați sunt ocupate. Bărbații nu sunt împărțiți pe clase, ci după drogurile preferate. Bețivii stau împreună, Cocainomanii stau împreună, Fumătorii de crack stau împreună, Varzomanii stau împreună, Pastilații stau împreună. În fiecare dintre grupuri mai sunt alte două diviziuni. Una e formată din Nucleul Durilor. Sunt cei care se droghează cel mai mult și care sunt fututi de-a binelea. Celălalt grup e alcătuit din așa-zișii Papă-Lapte. Sunt cei care se află pe linia de plutire și par a fi pe calea cea bună. Durii fac bășcălie de grupul Papă-Lapte și le spun că n-au ce să caute aici. Grupul de Papă-Lapte nu le răspunde prin cuvinte, ci prin priviri care spun mulțumesc lui Dumnezeu că nu suntem ca voi. Ed și Ted și John stau cu Durii, Roy și prietenul lui și Warren și Cheliosul stau cu ceilalți.
Eu stau singur și mă uit și la unii și la alții, neînțelegând ce dracu' caut aici, și am o nevoie disperată de ceva care să mă facă praștie. Pentru moment mâncarea a ucis instinctul, dar știu că el va reveni și știu că va reveni cu și mai mare putere. Fă rost de ceva. Fă rost de ceva tare și fă rost de ceva repede. Alimentează-mă. Alimentează-mă până mor.
Leonard se așază la masa mea. Poartă alt Rolex și altă cămașă hawaiiană. Farfuria din fața lui e plină cu cârnați și șuncă și nimic altceva.
Salut, Puștiule.
Despăturește un șervețel, îl pune în poală.
Salut.
Ia alt șervețel și-și curăță cuțitul, furculița și marginea paharului cu suc de portocale.
De când ai dinții?
De ieri.
Ce ți-au făcut?
Au îmbrăcat doi dinți laterali, l-au plombat pe ăsta.

Îi arăt dintele din stânga.
Au umblat pe canale la ăștia. Apăs ușor pe cei doi din față. Se țin bine.
Ți-au dat ceva ca lumea să nu simți?
Nu mi-au dat nimic.
Ei, pe dracu'.
Zău.
Nu ți-au dat nimic?
Nu.
Ți-au umblat pe canale la doi dinți din față fără să-ți dea nimic?
Îhî.
Leonard se uită la mine de parcă am spus ceva care e de neînțeles pentru el.
Asta-i cea mai oribilă chestie pe care am auzit-o.
E împuțită.
Împuțită nu e chiar cuvântul pe care l-aș folosi.
E al dracului de împuțită.
Râde, lasă jos furculița.
Unde pana mea ești fabricat tu, Puștiule?
Adică cum?
De unde poate să răsară unul ca tine?
Am trăit în multe locuri.
Ca de exemplu?
Ce te interesează?
Eram curios.
Nu mai fi curios.
De ce?
Nu vreau să-mi fac prieteni aici.
De ce?
Nu-mi place să spun la revedere.
Trebuie să spui, din când în când.
Nu, nu trebuie.
Mă ridic în picioare și-mi iau tava și mă întorc la coadă și mai iau mâncare și mai iau șervețele și mă îndrept spre o masă liberă din colț și stau jos și mănânc. De data asta mănânc mai încet. Cu fiecare îmbucătură simt cum stomacul se dilată. Este o senzație îngrozitoare, neplăcută, dar nu mă pot opri. Iau înghițitură după înghițitură, mă simt rău,

din ce în ce mai rău. Mă uit la mâncare și nu mai vreau, dar nu contează. Iau înghițitură după înghițitură, mă simt rău, din ce în ce mai rău. Fă rost de ceva. Alimentează-mă. Asta e tot ceea ce contează. Alimentează-mă.
Termin farfuria și mă ridic în picioare și merg încet, încetișor prin Sala de Mese și pun tava pe banda rulantă care duce vasele la spălat. Când mă întorc, Lilly stă în fața mea. Cu toate că am văzut-o de curând, de fapt nu am văzut-o cu adevărat și, cu toate că ne-am mai întâlnit de două ori până acum, nu m-am uitat la ea cu adevărat. Are părul lung până la piept și negru și are ochi albaștri. Nu albaștri ca gheața, albaștri ca marea. Un albastru adânc și curat. Are pielea albă și palidă, foarte foarte foarte palidă, iar buzele sunt groase și roșii ca sângele, deși nu e dată cu ruj. Blugii de pe ea sunt vechi și ponosiți și tricoul negru e vechi și ponosit și bocancii militari sunt vechi și ponosiți și totul e prea mare pentru trupul ei micuț și subțire. Ține în mână o tavă și zâmbește. Dinții sunt albi și drepți și sunt drepți într-un fel care nu te duce cu gândul la vreun aparat dentar și albi fără ca asta să aibă vreo legătură cu pasta de dinți. Zâmbesc și eu. Ea zice.
Ai dinți.
Da.
Arată bine.
Mulțumesc.
Ți-e bine?
Nici măcar pe-aproape. Ție?
Da. E OK.
Bine.
Trec pe lângă ea și plec mai departe. Știu că se uită la mine, dar nu întorc capul. Străbat coridoarele și mă duc la Sala de Conferințe și găsesc un loc între tipi din Secția mea și mă așez. Leonard stă lângă mine și mă ridic și mă mut cu un loc mai încolo. Se uită la mine și râde. Îl ignor.

Începe Prelegerea. Este despre Lepădarea de Sine și Legătura cu Dumnezeu. Cel care vorbește nu a mai băut de zece ani. De câte ori are vreo problemă sau i se întâmplă ceva rău, se întoarce la Dumnezeu și se duce la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. Dumnezeu face ce vrea hotărând la bine și la rău, iar omul nu-și bate capul și nu încearcă să preia controlul. Stă și așteaptă și crede și așteaptă și merge la întruniri, așteaptă și presupune că indiferent ce se întâmplă este exact ceea ce era scris să se întâmple. Când vorbește despre Dumnezeu și despre credința lui în Dumnezeul lui atotputernic, ochii îi strălucesc. E o strălucire pe care o cunosc și am mai văzut-o de multe ori, de obicei când cineva și-a făcut mințile praf și pulbere cu droguri tari. Dumnezeul lui a luat forma unui drog preferat și tipul plutește, plutește ca un Zmeu afurisit, și perorează și strigă ca un apucat și se mișcă încoace și încolo, Dumnezeu așa și Dumnezeu pe dincolo, bla bla bla. Dacă aș fi mai aproape de el sau dacă aș putea să ajung la el, i-aș trage un pumn în gură să-l fac dracului să tacă.
Termină și toată lumea este impresionată și toată lumea aplaudă. Eu mă ridic și plec. Când ajung dincolo de ușă, văd că mă așteaptă Ken.
Salut, James.
Salut.
Poți să vii cu mine puțin?
De ce?
Au venit rezultatele analizelor și Doctorul Baker vrea să stea de vorbă cu tine.
OK.
Mergem înapoi prin lumina Coridoarelor și nu mă simt în largul meu și Ken încearcă să vorbească despre nimicuri iar eu îl ignor. Îl ignor pentru că nevoia mea de a mă face praf e în creștere și urlă la mine și nu mă pot gândi la nimic altceva și nu mă pot concentra la nimic altceva. Sunt în stare să ucid pe loc pentru o gură de băutură. A ucide. A bea. A ucide. A bea.

Intrăm în Aripa Medicală și Ken mă duce în Sala de Așteptare și îmi spune să aștept. Pleacă și eu fumez o țigară și mă uit la televizor. Țigara are gust bun și îmi arde gâtul și plămânii și, deși este cel mai slab și cel mai amărât drog de care sunt dependent, e totuși un drog și mi-e al dracului de bine. Nu-mi pasă ce efect are, mă simt al dracului de bine. E un automat de cafea într-un colț și mă scol și-mi iau un pahar. Pun zahăr până la saturație și iau o înghițitură și e fierbinte și mă doare când beau și chestia asta îmi place. Inima începe aproape pe loc să bată mai repede și, deși nu bate atât de repede ca de obicei și nu sunt dependent de cafea, e totuși un drog și mi-e al dracului de bine. Mă simt al dracului de bine.
Ken se întoarce în Cameră și spune că Doctorul ne așteaptă și mă ridic și mă conduce prin Aripa Medicală la o Cameră de Consultații mică, albă și curată. Are trei scaune și o fereastră și mai multe rafturi metalice, lucioase, pline cu instrumente și o masă de consultații lipită de un perete și un aparat de radiografie care stă atârnat lângă ușă. Doctorul Baker stă pe unul din scaune cu un dosar în mână. Când intrăm se ridică.
Salut, James.
Îmi întinde mâna. Îi strâng mâna.
Bună ziua, Doctore Baker.
Ne așezăm.
Pot să-ți văd dinții?
Zâmbesc.
Arată bine. Doctorul Stevens mi-a spus că ai fost foarte curajos.
Doctorul Stevens a fost bun cu mine. Mulțumiți-i din partea mea când mai vorbiți cu el.
Așa o să fac.
Acum spuneți-mi de ce am venit aici.
Doctorul Baker deschide dosarul.
Am rezultatul de la analizele pe care le-ai făcut acum câteva zile.
Cât de proaste sunt?

Se uită la dosar, respiră adânc. Se lasă pe spătarul scaunului și se uită la mine. Zice.
Ți-ai deteriorat serios nasul, gâtul, plămânii, stomacul, vezica urinară, rinichii, ficatul și inima. N-am mai văzut până acum afecțiuni atât de mari și de extinse la o persoană atât de tânără. Ar trebui să mai facem niște analize ca să știm în amănunt cât de serioasă e situația și dacă vrei să le faci putem să te ajutăm, dar din ceea ce văd aici știu de-acum câteva lucruri importante. Ești norocos că mai trăiești, ăsta ar fi primul. Al doilea este că dacă mai bei ceva sau mai iei vreun drog puternic, ai toate șansele să mori. Al treilea este că dacă începi să bei sau să iei droguri cu regularitate, o să mori în câteva zile. Corpul tău a fost supus unui abuz atât de profund și de prelungit încât nu mai poate să reziste.
Ken se holbează la mine, Doctorul Baker se holbează la mine. Mă uit pe lângă el dincolo de transparența ferestrei și văd Furtuna care e tot dezlănțuită. În sfârșit știu cu certitudine absolută ceea ce suspectam de mult timp. Sunt aproape mort. E o zi al dracului de fericită.
Doctorul Baker vorbește.
Nu e de glumă, James.
Mă uit la el.
Știu că nu e, dar ce pana mea aș putea să mai zic? Mi-am primit sentința.
Ken vorbește.
Ce înseamnă asta?
Ce crezi că înseamnă?
Suntem aici ca să te ajutăm, James. Suntem aici ca să te ajutăm să-ți revii și să te ajutăm să înveți cum să nu-ți mai scurtezi singur zilele. Dacă faci ceea ce îți spunem să faci și urmezi Programul pe care ți-l recomandăm, vei trăi mult și bine.
Mi-am primit sentința.
Nu înseamnă că o să urmeze execuția. Mergi pe mâna noastră.
Mă uit la Doctorul Baker.

Mai aveți și altceva să-mi spuneți?
Sper c-o să ai încredere în noi, sper c-o să ne dai o șansă să te-ajutăm și sper din suflet că o să fii aici mâine.
Mă uit atent la el. Are o privire grea și umedă și disperată. E limpede că se simte trist și dezamăgit. M-am săturat să tot întristez oamenii și m-am săturat să-i tot dezamăgesc și m-am săturat să îi văd cuprinși de disperare. Am văzut toate astea de prea multe ori. El o să fie ultimul.
Apreciez timpul și efortul vostru. Al amândurora. Vă mulțumesc.
Mă ridic și deschid ușa și ies din Cameră și închid ușa după mine și o iau către Camera mea. Deși abia mi s-a spus că nu mai am voie niciun pic de alcool și de drog altfel am să mor, și anume curând, tot ce-mi doresc acum e o tărie și să inhalez crack. Și le vreau rău de tot. Fă rost de ceva. Le vreau rău de tot. Alimentează-mă. Aș ucide pentru ele. Fă rost de ceva. Ucide pentru ele. Alimentează-mă. Sunt futut pân' la Dumnezeu.
În jurul meu, Oamenii își văd de ziua lor. Pacienții se duc la consiliere și la terapie, Doctorii și Terapeuții le dau ce le trebuie. Oamenii fie primesc ajutor, fie dau ajutor și cu toții o fac de bunăvoie. Trupurile lor își revin și mințile își revin și își reconstruiesc viața și urmează Programul și au încredere în Program. S-au dat de trei ori peste cap și au căpătat încredere și nu are importanță dacă o să dea sau nu rezultate pe termen lung. Pentru moment, au credința. Nu știu cum le reușește.
Mă duc în Camera mea și văd că cineva a recuperat Biblia și *Marea Carte* pe care eu le aruncasem pe fereastră și le-a pus din nou pe patul meu. Sunt îmbibate cu apă, umflate, cu coperțile deformate. Faptul că au reapărut și că cineva le-a adus înapoi mă scoate din sărite. Le iau și le duc la Baie și le îndes în gunoi sub lamele folosite, bețigașele de urechi pline de ceară și șervețelele

rupte și murdare. Dacă aș putea, dacă și corpul meu ar coopera, le-aș îndesa în toaletă și m-aș căca pe ele.
Mă duc înapoi spre pat și mă întind și închid ochii și cuvintele ultimative spuse de Doctorul Baker încep să-mi pătrundă în minte și cuvintele îmi limpezesc mintea și-mi omoară poftele și-mi încetinesc inima. Mi-am primit sentința. Câteva zile dacă mai abuzez sistematic de drog și alcool, o să mor. Voi fi mort, dus, sfârșit. Voi înceta să mai exist în vreun fel sau vreo formă. Mă voi întâlni cu întunericul și întunericul va fi etern. Într-un fel am știut întotdeauna că așa o să-mi găsesc sfârșitul. Într-un fel am știut întotdeauna că o să mă omor prin droguri și alcool. Am știut ori de câte ori am băut, am știut ori de câte ori am prizat drog, am știut ori de câte ori am aprins o pipă sau am inhalat un tub, sau am luat o pilulă de Ecstasy. Nu e vina nimănui, numai a mea. Am știut bine de fiecare dată. Niciodată n-am putut să mă opresc. Pot să-mi închipui cum o să sune necrologul meu. Adevărul despre existența mea va fi înlăturat și înlocuit cu un bine imaginar. Realitatea a ceea ce a fost viața mea va fi evitată și modificată și se va recurge la expresii ca Fiu Iubit, Frate Iubitor, Prieten de Nădejde, Elev Sârguincios. Lumea o să-și schimbe părerea despre mine, din Drogat iresponsabil la Martir neajutorat, din Nebun periculos la Victimă amărâtă, din Căcănar dependent la Copil nefericit. Vor spune lucruri precum Dumnezeule, ce pierdere. Oho, și unde-ar fi putut să ajungă. Ar fi putut să facă atâtea lucruri, cum Dumnezeu s-a întâmplat? Și-o să fie al dracului de fals, fiecare cuvințel o să fie cât se poate de fals.
Știu cine sunt și știu ce am făcut și știu de ce sunt pe moarte. Am înfruntat realitatea și realitatea e simplă. Sunt un Alcoolic și sunt un Drogat și sunt un Infractor. Asta sunt și așa ar trebui să mă țină toți minte. Fără minciuni frumoase, fără amintiri inventate, fără sentimentalism de paradă, fără

lacrimi. Nu merit lacrimi. Merit să fiu evocat cu onestitate și nimic mai mult și încep să scriu în gând un necrolog cinstit. Compun necrologul care ar trebui să apară și n-o să apară. Încep cu începutul și nu mă abat de la fapte și ajung la ceea ce știu că va fi sfârșitul meu.

James Frey. Născut la Cleveland, Ohio, 12 septembrie 1969. A început să guste alcool pe furiș la șapte ani. Prima oară când s-a făcut cui: la zece ani. Prima oară când a vomitat la beție: la zece ani. A fumat marijuana la doisprezece. La treisprezece fuma și bea cu regularitate. Prima oară când și-a pierdut cunoștința: la paisprezece ani. La cincisprezece ani a fost arestat de trei ori. Pentru Conducerea Autovehiculului fără Permis, pentru Vandalism și Atentat la Proprietate, pentru Tulburarea Liniștii Publice și Deținere de Alcool ca Minor. A petrecut o noapte în închisoare. La cincisprezece a luat pentru prima oară cocaină, acid și metadonă. A mai fost arestat de trei ori la șaisprezece ani. A început să bea și să se drogheze înainte de ore. A început să le vândă Colegilor băuturi alcoolice și droguri. Își pierdea cunoștința și vomita cu regularitate. Încă trei arestări la șaptesprezece ani. A fost prins conducând în stare de ebrietate. A suflat în fiolă și a stabilit Recordul Zonal de alcoolemie. A stat la închisoare o săptămână. Bea și se droga zilnic. La Școală, Acasă, peste tot. Vomita și își pierdea cunoștința de câteva ori pe săptămână. A făcut prima încercare să se lase. A dat în delirium tremens. A băut ca să-i treacă. Două arestări la optsprezece ani. Prima supradoză, prima intoxicație cu alcool. Iar a încercat să se lase, a durat două zile. A vomitat sânge pentru prima oară, cocaina i-a dat sângele pe nas pentru prima oară. Nouăsprezece ani. Își pierdea cunoștința cinci zile pe săptămână, vomita cinci zile pe săptămână. A făcut pipi în pat pentru prima oară. Dacă nu bea tremura vizibil. S-a trezit prima oară fără să știe unde se află sau cum

a ajuns acolo. Douăzeci. Își pierdea cunoștința șapte zile pe săptămână. Vomita de câteva ori pe zi, șapte zile pe săptămână. A fumat cocaină pentru prima oară, a fumat metadonă pentru prima oară, a fumat penciclidină pentru prima oară. Douăzeci și unu. Trei arestări. Atac cu Mână Armată, Atac Asupra unui Reprezentant al Legii, Conducere în Stare de Ebrietate Avansată, Împotrivire la Arestare, Încercare de Instigare la Revoltă, Deținere de Droguri cu Intenția de Distribuție, Tulburarea Gravă a Liniștii Publice. A fentat cauțiunea. A fumat crack pentru prima oară, a început să fumeze crack cu regularitate. O supradoză, trei intoxicații cu alcool. Douăzeci și doi. Abuz intens de alcool, abuz intens de crack. Lua de toate și orice-i cădea în mână, de câte ori putea. Era tot timpul bolnav. Vomita sânge și se căca cu sânge zilnic. A încercat să se lase de patru ori. Nu a durat niciodată mai mult de douăsprezece ore. Douăzeci și trei. Continuă abuzul din ce în ce mai intens, continuă distrugerea sănătății. Două supradoze, intoxicație constantă cu alcool. Rar știa unde se află sau cum a ajuns acolo. A încercat de două ori să se lase, a durat în total șase ore. A căzut de pe scara de incendiu și și-a pocit fața. S-a internat într-un Centru de Tratament. A părăsit Centrul de Tratament. A murit după două zile. I s-a găsit un nivel letal de alcool și cocaină în organism. A fost declarată moarte accidentală provocată de supradoză. Ar fi trebuit să fie declarată sinucidere. Sinucidere premeditată. Nu are nicio rudă apropiată. Familia l-a renegat, prietenii l-au renegat.

Mintea îmi e clară și nevoia a dispărut și inima îmi bate încet și statornic. În mintea mea necrologul e ca și scris. E scris și e scris corect. Spune adevărul și, oricât ar fi de îngrozitor, adevărul e cel care contează. Așa ar trebui să rămân în amintire, dacă e să rămân în amintirea cuiva. Să se țină minte adevărul. Doar asta contează.

Mintea îmi e clară și nevoia a dispărut și inima îmi bate încet și statornic. Am luat o hotărâre și sunt mulțumit de ea. Este exact ceea ce am știut mereu că se va întâmpla, chiar dacă abia acum văd detaliile. O să plec de aici și o să-mi iau zilele. O să plec de aici și o să găsesc ceva de băut și o să găsesc vreo iarbă de fumat și o să beau și o să fumez până mor. O să plec de aici și n-o să mă uit înapoi și n-o să spun la revedere. Am trăit singur, am luptat singur, am înfruntat singur durerea. O să mor singur.
Mă gândesc la momentul plecării. Nu vreau să fiu văzut și nu vreau să se țină careva după mine, vreau să dispar în grabă și în liniște și fără drame, vreau să stau cât se poate de mult în întuneric.
Întunericul oferă acoperire, întunericul oferă ascunzișuri și liniște. Întunericul se lasă cam pe la vremea cinei, dar cina ar fi prea bătătoare la ochi. Ni se cere să apărem și ni se cere să mâncăm și, deși eu nu fraternizez în timpul cinei, s-ar observa dacă n-aș fi acolo. Prelegerea este după și Prelegerea ar fi un moment mai bun. În timpul Prelegerilor oamenii se tot ridică și ies. Se ridică și se duc la Baie, ies să tragă un fum, pleacă să se întâlnească cu vreun Consilier sau vreun Psihiatru, fug când simt că li se face rău. Nu s-ar observa că vreau să plec și, până să-și dea cineva seama că am dispărut, ceea ce s-ar întâmpla probabil după vreo trei sau patru ore, aș fi suficient de departe ca să nu mai pot fi adus înapoi. Aș sta în întuneric. Aș sta singur. M-aș simți în largul meu. N-ar mai exista nicio șansă să fiu adus înapoi.
Mintea îmi e clară și nevoia a dispărut și inima îmi bate încet și statornic. O să plec de aici și o să-mi iau zilele. Gândul mă face să zâmbesc. Mă face să zâmbesc pentru că e trist și oribil. Mă face să zâmbesc pentru că misterul morții mele s-a dus și fără mister moartea nu mă mai sperie. Mă face să zâmbesc pentru că mai bine zâmbesc decât să plâng. Mă face să zâmbesc pentru că totul o să se

termine. În sfârșit o să se termine. În sfârșit o să se termine. Mulțumesc.
Respir adânc și mă întreb câte respirații mai am. Îmi simt bătăile inimii și mă întreb câte or să mai fie. Îmi trec mâinile de-a lungul corpului și corpul e cald și moale și știu că în curând o să fie rece și rigid. Îmi pipăi părul, ochii, nasul, buzele. Trec cu palma peste tuleiele de pe obraz. Îmi ating pielea de pe gât, de pe piept, de pe brațe. Curând o să putrezească tot. O să intre în descompunere și dezintegrare. O să dispară. Nicio urmă n-o să mai rămână. Căci din țărână ați venit, țărână în țărână. Ne întoarcem unde am fost plămădiți. Curând voi putrezi și mă voi descompune și mă voi dezintegra.
Aud ușa deschizându-se și mă ridic în picioare. Roy și Lincoln intră în cameră. Roy rânjește iar Lincoln pare sictirit. Lincoln zice.
Ce faci aici?
Stau.
De ce nu ești cu grupul?
Aveam nevoie de puțină singurătate.
Trebuia să spui cuiva.
Nu aveam stare să spun nimănui.
Aici nu prea facem totdeauna ce avem chef să facem.
Dac-ai venit să mă freci la creier cu grupul, mă duc chiar acum. Dac-ai venit să mă freci la creier cu altceva, atunci dă-i drumul.
Lincoln se întoarce spre Roy.
Roy.
Roy face un pas înainte.
Nu ai curățat Toaletele Comune în dimineața asta.
Râd. Roy se uită la Lincoln. Lincoln vorbește.
Ce e așa amuzant?
Felul tâmpit în care încearcă să mă bage-n belea.
Roy vorbește.
Nu încerc nimic. Nu ai curățat Toaletele Comune în dimineața asta.
Iar râd.

Du-te-n pana mea, Roy.
Roy se uită la Lincoln. Lincoln se uită la mine.
Nu sunt curate, James. Mi le-a arătat adineaori.
Mă uit la el.
Le-am curățat pe la patru dimineața. Le-am curățat și străluceau de curate, în pana mea. Dacă sunt murdare în clipa asta înseamnă că cineva le-a folosit sau că cineva, cel mai probabil el, le-a futut ca să mă bage în belea.
Roy zice.
Nu-i adevărat.
Râd.
Du-te-n pana mea, Roy.
Se întoarce către Lincoln. Scâncește ca un băiețel răsfățat.
Nu-i adevărat.
Lincoln vorbește.
Faptul că au fost curate mai devreme nu înseamnă nimic. E treaba ta să le menții curate tot timpul și acum sunt murdare ca dracu'. E cazul să te duci să le cureți din nou.
În niciun caz.
Ba te asigur că da.
Nici de-al dracului.
Chiar acum.
Ești nebun de legat dacă-ți închipui c-o să mai ating toaletele alea. Le-am curățat mai devreme și Roy le-a futut ca să mă bage-n bucluc. Să curețe Roy porcăriile alea nenorocite, de data asta.
Lincoln face un pas înainte, eu mă reazem de tăblia patului. Se apropie de mine amenințător și-și ia aerul de mare luptător.
O să le cureți indiferent dacă-ți place sau nu și o s-o faci chiar acum și n-o să mai scoți niciun cuvânt pe tema asta. E clar?
Mă scol din pat și mă așez în două picioare și-l privesc drept în ochi.
O să mă forțezi?
Îl privesc drept în ochi.
O să-ncerci să mă forțezi?

Îl privesc drept în ochi.
Ia spune, Lincoln. Ce-ai de gând să faci?
Ne holbăm unul la altul, respirăm încet, ne încleștăm maxilarele, așteptăm primul salt. Știu că n-o să se întâmple nimic și asta îmi dă un avantaj. Știu că dacă mă atinge își pierde serviciul. Știu că serviciul e prea important pentru el ca să-l riște din cauza mea. Știu că s-a îmblânzit după ani de abstinență și știu că în acest moment hainele negre și cizmele și tunsoarea sunt un pic mai mult decât o simplă înfățișare. Știu că n-o să se întâmple nimic și faptul că a împins lucrurile până aici mă amuză. Îi râd în față. Vorbește.
Nu e nimic de râs.
Râd din nou.
N-o să-ți curăț afurisitele alea de toalete, Durule. Nici de-al dracului.
Îl ocolesc.
James.
Mă pregătesc să plec.
Nici de-al dracului.
Trec pe lângă Roy și ies din cameră și mă duc la Nivelul Superior al Secției și beau o ceașcă de cafea și fumez câteva țigări iar nicotina și cafeina îmi fac bine pe dinăuntru. Îmi fac inima să bată mai repede, îmi domolesc creierul, îmi opresc tremuratul mâinilor, îmi revigorează picioarele. Sunt suficient de tari ca să le simt efectele, dar nu suficient de tari ca să producă ceva cu adevărat semnificativ. Îmi plac și îmi place perechea pe care o formează. Una rapidă și frenetică, cealaltă înceată și domolitoare. Sunt în flux și reflux ca să le pot experimenta la ambele capete ale spectrului. Cât pot de repede, cât pot de domol, toate treptele dintre ele. E amuzant să te joci cu dozele și treptele și e amuzant să-ți controlezi fervoarea. E ca și cum ai trage cu pușca la țintă. Gust senzația și simt adrenalina și trăiesc experiența, dar nu e niciun pericol. Controlez perfect ceea ce fac și ceea ce simt. Ca într-un schimb de focuri, știu că

atunci când ajung la faza adevărată n-o să mai fie posibil niciun control. Nici urmă. Cât de mult pot cât de repede pot. Până o să mor.
Încep să apară bărbați ieșiți din grupuri și gata să se îndrepte spre Sala de Mese pentru prânz. Mă duc și eu după ei și mănânc cu Leonard. Îmi pune tot felul de întrebări iar eu nu-i răspund la niciuna. Lui i se pare amuzant și mie mi se pare amuzant și la un moment dat renunță și îmi povestește despre Pacienții care ne sunt colegi. Toți sunt la fel. Au avut totul și au dat-o-n bară și au pierdut totul. Încearcă să-și revină. Minunata Poveste Americană a Minților Treze. După masă mergem la Prelegere, care este despre exerciții fizice și abstinență. Nu ascult nici măcar un singur cuvânt, nu-mi pasă nici de-al naibii, iar Leonard azvârle monede de un penny în Cheliosul care-acum îmi e coleg de Cameră. Îi țintește capul și se entuziasmează când nimerește centrul cheliei. Din nu știu ce motive individul tolerează chestia asta. Prelegerea se termină și ne întoarcem în Secție și particip la prima mea Ședință de Terapie Colectivă. Tema este căința. Grupul e condus de Ken și discută necesitatea căinței. Ken crede că este imperativă, ca și majoritatea celorlalți din grup. Te căiești și asta îți permite să o iei de la capăt, să scapi de sentimentul vinovăției. Dependenții se ridică odată cu propriile acțiuni, își leapădă pielea cea veche. Dacă sunt acceptați sau nu, asta nu e important. Important este faptul că te căiești, că îți recunoști greșeala, că ceri să fii iertat.
Cei care nu cred în căință sunt cei mai răi din grup. Ei știu că aproape tot ce au făcut nu ar trebui iertat și nu va fi iertat. Nu vor să facă efortul de a cere pentru că suferința unui refuz și amintirea propriilor fapte i-ar răni prea mult. Vor să meargă mai departe și să uite, deși uitarea este imposibilă. Eu fac parte dintre ei. Știu că n-am să fiu iertat și n-am de gând să mă obosesc să cer iertare. Gestul meu de căință o să fie moartea. Niciuna din

persoanele cărora le-am făcut rău n-o să mai fie nevoită să mă vadă, să audă despre mine sau să se gândească la mine vreodată. N-o să mai pot să le rănesc sau să le stric viețile, n-o să mai pot să le provoc suferință, cum am făcut până acum. Uitați-mă dacă puteți. Uitați că am existat vreodată, uitați că am făcut tot ce-am fost în stare să fac. Sinuciderea o să fie felul meu de a cere iertare. Deși e imposibil, vă rog să mă uitați. Vă rog uitați.
După grup toți bărbații din Secție se strâng la Nivelul Inferior și are loc o Ceremonie de Absolvire. Roy și prietenul lui pleacă amândoi. Și-au atins termenul, și-au încheiat Programul și sunt gata să revină în Lumea de afară. Amândoi primesc o Medalie și o Piatră. Medalia semnifică statutul lor actual de abstinenți iar Piatra semnifică hotărârea de a rămâne cu mintea trează. Fiecare din ei ține câte un mic discurs. Cam jumătate din bărbați îi disprețuiesc și cred că mănâncă rahat, cealaltă jumătate îi admiră și le urează numai bine. Stau în spatele Camerei cu Leonard, care citește pagina sportivă din *USA Today* și înjură în barbă.
Ceremonia se termină și toată lumea bate din palme și Roy umblă printre oameni împărțind îmbrățișări și luându-și rămas-bun. Pe mine mă evită, cum mă evită și prietenul lui. Amândoi par foarte fericiți și amândoi au ochii lucioși ai tuturor Convertiților. Își strâng la piept Medaliile și Pietrele, își roagă prietenii să se semneze pe exemplarul lor din *Marea Carte.* Amândoi par speriați și amândoi par fragili. Amândoi arată de parc-ar sta să fugă de ceva și de parcă s-ar ascunde de ceva. Amândoi arată de parc-ar ști că or să fie prinși. Le dau o lună de zile până când or să fie într-un asemenea hal încât n-o să mai vadă nimic în fața ochilor. Le dau o lună de zile în cel mai bun caz.
Cei mai mulți oameni se îndreaptă spre Camerele lor să se pregătească pentru cină. Eu mă îndrept spre Camera mea să mă pregătesc de plecare. Dau

jos cămașa de la Warren și îmi pun tricoul meu și îi scriu un bilet de mulțumire lui Warren și îl pun în buzunarul din față al cămășii și mă duc în colțul lui și împăturesc cămașa și i-o așez pe pat. Mă întorc în partea mea de cameră și scriu alt bilet cu numele lui Hank și adresa Clinicii, în care scriu Vă Rog Să Dați înapoi Această Jachetă și să-i mulțumiți lui Hank pentru bunătate și prietenie. Pun biletul în buzunarul din față al jachetei pe care mi-a împrumutat-o ca să fie găsit când voi fi găsit și iau jacheta pe mine și mă uit în jur să văd dacă mai am ceva, dar nu mai e nimic. Mă uit în sertare, pe pat, sub pat, sub așternuturi, în dulăpiorul de medicamente, în cabina de duș. Nu mai e nimic. Nu am nimic.
Mă duc spre Sala de Mese și mă așez la rând și iau o tavă și respir adânc și aroma mâncării îmi inundă trupul și mi-e foame, foame, foame și vreau să mănânc și vreau să mănânc zdravăn. În meniul de azi e ruladă de carne și piure de cartofi și sos și varză de Bruxelles și plăcintă cu mere. E o mâncare care îmi place și e potrivită cu ceea ce probabil va fi ultima mea masă adevărată. Iau cât de mult vrea să-mi dea femeia din spatele galantarului și mai iau tacâmuri și șervețele și găsesc o masă liberă și stau jos și pun șervețelele în poală și respir adânc. Asta pare să fie ultima mea masă adevărată. Bucata de carne e bună și umedă și suculentă și cartofii sunt cartofi adevărați și sosul e cald și gros și cu gust intens de carne. Mănânc încet, savurez fiecare înghițitură, țin fiecare înghițitură în gură până se dizolvă. Mama făcea ruladă de carne pentru Fratele meu și pentru mine când eram Copil, făcea exact felul ăsta de mâncare cam o dată pe săptămână. Mănânc același fel acum și faptul că îl mănânc la ultima mea masă îmi readuce în minte alte momente. Tata lucra sau era plecat în vreo călătorie, Fratele meu și cu mine eram la școală sau pe-afară prin cartierul unde se întâmpla să locuim în acea perioadă. La șase și

jumătate, mâncam de seară cu Mama. Pregătea o cină grozavă și îi plăcea să stea la masă cu noi. După cină ne uitam la televizor sau jucam jocuri sau Mama ne citea. Când Tata ajungea acasă stăteam cu toții împreună și pe urmă venea ora de culcare pentru Fratele meu și pentru mine. Eram o Familie, o Familie fericită și așa am rămas până când eu am început să nu mai apar. Ar fi frumos să fiu cu Familia aici, acum. Ar fi frumos, în ciuda ultimilor ani și a relațiilor deteriorate dintre noi, să fim împreună la ultima cină. Deși mă-ndoiesc că am vorbi prea mult, ar fi frumos să mă uit în ochii fiecăruia dintre ei și să-mi iau rămas-bun. Deși mă-ndoiesc că am vorbi prea mult, ar fi frumos să îi țin de mână, să le spun că îmi pare rău, că dacă sunt ceea ce sunt nu e vina lor. Deși mă-ndoiesc că am vorbi prea mult, aş dori să le spun să mă uite.
Termin de mâncat și mă las pe spate și îl văd pe Leonard venind spre mine cu o tavă plină. Pune tava pe masă și se așază în fața mea și începe să despăturească șervețelele și să-și șteargă tacâmurile.
Ce faci Puștiule?
Bine.
Bine?
Îhî, bine.
E prima oară când te aud zicând asta.
Tocmai încep să mă-nvăț cu o chestie.
Care?
Nu e treaba ta.
Într-o bună zi o să vorbești cu mine.
Nu, nici gând.
O să te saturi să te tot porți ca un cur și-o să te saturi să n-ai niciun prieten și-o să vorbești cu mine.
Nu, nici gând.
O să mă țin de tine până când o să vorbești.
Râd.
O să mă țin de tine. Bagă-ți în cap cuvintele astea afurisite.

Îmi iau tava, mă ridic.
Îți doresc o viață frumoasă, Leonard.
Ce dracu' vrea să însemne asta?
Îți doresc o viață frumoasă.
Mă întorc și îmi duc tava spre banda rulantă și-i dau drumul pe ea și mă pregătesc să ies din Sala de Mese. În timp ce străbat Coridorul Transparent care separă femeile de bărbați, o văd pe Lilly stând singură la o masă. Ridică privirea spre mine și îmi zâmbește și privirile ni se întâlnesc și zâmbesc și eu. Lasă privirea în jos și eu mă opresc din mers și mă uit fix la ea. Ridică privirea și zâmbește iar. E o fată mai frumoasă decât aș putea vreodată cuprinde cu privirea. Ochii, buzele, dinții, părul, pielea. Cearcănele negre de sub ochi, cicatricile de la încheietura mâinilor, hainele ridicole de zece ori mai mari ca ea, sentimentul încă și mai mare de tristețe și durere pe care-l poartă în ea. Stau acolo și mă uit fix, mă uit mă uit mă uit. Bărbați trec pe lângă mine și alte femei se chiorăsc la mine și Lilly nu înțelege ce fac și de ce anume și se înroșește și e frumos. Stau acolo și mă uit fix la ea. Mă uit fix pentru că știu unde mă duc și știu că n-am să mai văd nici urmă de frumusețe. Nu se vinde crack în Vile elegante sau Magazine de fițe și nu se duce nimeni să fumeze iarbă în Hoteluri de lux sau Cluburi exclusiviste. Tăria ieftină nu se găsește în Restaurantele de cinci stele sau în Barurile selecte și nu e de vânzare în Băcăniile cu delicatese sau în buticurile cu Băuturi fine. O să mă duc într-un local odios dintr-un cartier odios, cu patroni odioși care asigură marfă pentru scursura Societății. N-o să fie nimic frumos acolo, nici măcar ceva care s-aducă a frumusețe. Or să mișune Dealeri și Drogați și Criminali și Curve și Pești și Asasini și Sclavi. Or să fie droguri și alcool și pipe și sticle și fum și vomă și sânge și putreziciune umană și decădere umană și dezintegrare umană. Mi-am petrecut mare parte din viață în asemenea locuri. Când o să plec de aici

o să găsesc unul dintre ele și o să stau acolo până mor. Înainte de asta, aș vrea totuși să mă uit pentru ultima dată la ceva frumos. Aș vrea o ultimă privire, să am o imagine pe care s-o păstrez în minte în timp ce mor, aș vrea ca în momentul în care o să-mi dau ultima răsuflare să mă pot gândi la ceva care să mă facă să zâmbesc, aș vrea ca în mijlocul ororii să mă pot agăța de o fărâmă de umanitate.
O femeie se duce spre Lilly și se apleacă și îi șoptește ceva la ureche și Lilly clatină din cap și ridică din umeri. Femeia are aerul că dispune de o oarecare Autoritate și nu vreau s-o bag pe Lilly în bucluc din pricina dorințelor mele, așa că aștept până se uită iar la mine și zâmbesc și ea îmi zâmbește, un zâmbet de o frumusețe perfectă, și am imaginea pe care o voiam. La revedere, Lilly. O să păstrez cu drag amintirea ta. La revedere și mulțumesc.
Mă duc la Prelegere și găsesc un loc în ultimul rând al Sălii și mă așez și mă uit drept în față și fac abstracție de orice și îi ignor pe toți cei din jur. În cincisprezece minute o să fiu departe de-aici, plecat definitiv, în cădere liberă spre Iad. Practic și cât mai simplu spus, ce am să fac nu ar trebui să fie greu. Mă ridic în picioare, ies din sală, merg înainte. Teoria însă începe să se cuibărească în minte. Teoria începe să se cuibărească în minte și începe să-mi îngreuneze situația. O să mor. Odată ce mor mort o să fiu, dus, terminat. Gata cu gânditul, gata cu respiratul, gata cu orice fel de sentiment. O să fie întuneric și întunericul o să fie etern. O să fie liniște și liniștea o să dureze o veșnicie. O să mor.
Respir adânc. Fac ceea ce trebuie să fac. Fac ceea ce trebuie să fac. Fac ceea ce trebuie să fac. E timpul să termin cu farsa asta, e momentul să mă duc. Nu mai suport viața asta a mea, nu mă mai suport pe mine. Nu pot nici să mă privesc în ochi,

nu suport să-mi văd propria imagine. Am încercat să mă vindec și nu pot. E timpul să mor.
Leonard se așază alături și se uită fix la mine. Mă uit drept înainte.
De ce ți-ai pus haina asta groasă?
Nu-l bag în seamă.
Ți-e frig?
Nu-l bag în seamă.
De ce ți-ai pus haina asta groasă?
Se uită fix.
Spune ceva, băi Puțoiule.
Mă uit drept înainte.
De ce ți-ai pus haina asta largă?
Îl ignor. Se întinde și își pune mâna pe umărul meu și mă zgâlțâie.
De ce mi-ai zis să am o viață frumoasă?
Îi iau mâna de pe umărul meu și i-o așez cu forța în poală și mă întorc și îl privesc în ochi.
Lasă-mă-n pana mea singur.
Se uită și el drept în ochii mei.
De ce mi-ai zis să am o viață frumoasă?
Lasă-mă-n pace, Moșule. Lasă-mă dracu' în pace.
Mă răsucesc la loc și mă uit drept înainte. Îi simt privirea care continuă să fie ațintită asupra mea. Nu știu de ce se poartă așa sau de ce îi pasă sau ce crede c-o să obțină cu asta. Dacă încearcă să mă oprească, o să-l împiedic s-o facă. E timpul să mor.
Începe Prelegerea și el își întoarce privirea de la mine. Pe Scenă, un tip cam de vârsta mea începe să ne spună povestea vieții lui. A băut ceva bere și a fumat marijuana când era Puști și a devenit abstinent la paisprezece ani. S-a alăturat Alcoolicilor Anonimi și a descoperit o Putere Divină și asta i-a schimbat viața. A avut zece pe linie în liceu și s-a dus la Harvard. Acum este expert în Investiții Bancare și în curând se va căsători. Se duce și azi la întruniri, își pune toată nădejdea în Puterea Divină și îngenunchează în fiecare seară și se roagă înainte să meargă la culcare. Când povestește despre trecutul lui abject,

vorbește despre marijuana și îi spune iarbă, vorbește despre bere și-i spune licoare. Vorbește despre cum i se învârtea capul și cum a tras niște înghițituri dintr-o sticlă la o Petrecere a Școlii. Vorbește despre vinovăția și rușinea pe care le-a simțit după asta.

Nu am absolut nimic în comun cu acest individ. Nu am nimic în comun cu cei care beau licori și fumează iarbă. Nu văd nicio legătură între chestiile de genul ăsta și dependența reală, periculoasă. Nu văd nicio legătură între chestiile de genul ăsta și nevoia reală de vindecare. Am impresia că tipul ăsta s-ar fi alăturat unui Grup de Terapie în Doisprezece Pași și dacă avea impresia că se uită prea mult la televizor sau mănâncă prea mult hot dog sau stă prea mult să joace Space Invaders sau se scobește în nasul ăla afurisit de prea multe ori pe zi. Am o bănuială că, dacă nu găsea cei Doisprezece Pași, atunci îi găsea pe Martorii lui Iehova sau pe Creștinii Penticostali sau pe Evreii Hasidici sau Grupul Fanilor OZN. Am o bănuială că prezența lui printre Alcoolicii Anonimi nu are nimic de-a face cu licoarea și cu iarba sau cu vreun alt fel de dependență, ci cu o nevoie disperată de apartenență. Nu mi-am bătut niciodată capul cu ideea de apartenență și n-am dat nici doi bani pe ea. Am trăit singur. Sunt pe cale să mor singur. Mă ridic și încep să-mi fac loc printre scaune. Când trec pe lângă Leonard, mă apucă de braț. Îi împing mâna deoparte și îmi continui mersul, pe lângă restul participanților, spre ușă, afară și pe un Coridor, spre altă ușă care duce afară. Ajung la ușă și o deschid și mă izbește frigul și ploaia și vântul și lapovița și mă izbește întunericul și mă izbește ceea ce viețuiește în întuneric.

Îmi închei jacheta până sus și-mi ridic gulerul și respir adânc și scrutez întunericul. Sunt așteptat. Băuturile și drogurile și Dealerii și Drogații și Criminalii și Curvele și Peștii și Asasinii și Sclavii și drogurile și alcoolul și pipele și sticlele și fumul

și voma și sângele și putreziciunea umană și decăderea umană și dezintegrarea umană. Sunt acolo în întuneric și mă așteaptă pe mine.
Ies de sub adăpostul ușii și încep să merg. Un pas și apoi altul, departe, departe, departe. Frigul este iute și pătrunzător, ploaia și lapovița sunt aspre și reci, pe jos un mozaic de noroi și pietre și apă, întunericul e cel mai întunecat întuneric. Departe, departe, departe, un pas, apoi altul, sunt așteptat, sunt așteptat. Când sunt cam la zece metri de Intrare, aud ușa deschizându-se și mă întorc și îl văd pe Leonard ieșind. Nu și-a luat jacheta și într-o clipă e ud leoarcă și vine drept spre mine.
Hei, Puștiule.
Mă întorc cu spatele la el și îmi văd de drum. Îi aud pașii în zloata de pe jos și aud ritmul pașilor întețindu-se și îi aud din ce în ce mai aproape. Îmi văd de drum.
Așteaptă o clipă, Puștiule.
Nu aștept, nu mă opresc, nu întorc capul.
Un' te duci?
Pașii se apropie.
Un' te duci?
O mână pe umărul meu. O împing.
Oprește-te o clipă, Puștiule.
O mână pe umărul meu. Eu o împing. Mâini pe umerii mei. Mai puternice decât mă așteptam. Mâinile mă opresc și mă răsucesc. Leonard e leoarcă și curge apa pe el. Vorbește.
Un' te duci?
Îi iau mâinile de pe mine.
Lasă-mă-n pace.
Încep să merg.
Un' te duci?
Se ia după mine.
Departe de-aici.
Și ce-o să faci?
O să mă fac praf.
Nici să nu te gândești că te las să faci una ca asta.
Crezi că o să mă-mpiedici?

Da.
Mă opresc, mă întorc, îl apuc de gât, îi strivesc mărul lui Adam. Nu vreau să se țină după mine, nu vreau să încerce să mă oprească. Sunt în întunericul cel mai întunecat. Mă duc Acasă.
Lasă-mă-n pace, Moșule.
Îi dau drumul, îl arunc la pământ. Se ține cu mâinile de gât, respiră icnit. Încep să merg și luminile de la Clinică încep să pălească și negura începe să mă învăluie. Îl aud pe Leonard cum se ridică și pornește iar după mine și îmi strâng pumnii și mă pregătesc să utilizez mijloace mai convingătoare pentru a-l opri.
Îți văd pumnii, Puștiule, și-o să ai nevoie de mult mai mult ca să mă răpui.
Eu îmi văd de drum.
Și chiar dacă reușești să mă răpui, o să aranjez să fii găsit și adus înapoi aici.
Vine după mine.
Și-o să fac același lucru de câte ori o să pleci și de câte ori o să fie nevoie ca să-ți bagi mințile-n capul ăla afurisit și s-o iei pe calea cea bună.
Eu îmi văd de drum.
Nu mă cunoști și nu știi cine sunt, dar am posibilități și-al dracu' să fiu dacă n-o să le folosesc. O să te-aduc înapoi mereu.
Mă opresc și mă întorc. E la câțiva pași de mine. Se oprește și se uită fix la mine.
Mereu, Puștiule. O s-o țin tot așa.
Ți-am spus să mă lași în pace.
Vino-napoi înăuntru.
Nu.
Un' te duci?
Mă duc să mă fac praf.
Și pe urmă?
O să văd.
O să te cureți.
Poate.
Când mori, ești mort de-a binelea.
Știu.

Nu te mai întorci.
Știu.
Nu asta vrei.
E singura soluție.
Nu, nu este.
Face un pas înainte.
Încă un pas și te dobor.
O să mă ridic iar.
Nu, n-o să te ridici.
De ce ți-e frică, Puștiule?
Du-te-n pula mea.
Face un pas înainte.
De ce ți-e frică?
Dă-te-napoi, Moșule.
Se uită fix la mine, eu mă uit fix la el. Face un pas înapoi și vorbește.
Mie nu mi-e frică de nimeni, dar tu mă sperii al dracului. Ed și Ted nu mai vor să mănânce cu mine, se tem să nu le sari la beregată, și cât a fost ziua de lungă nimeni n-a vorbit decât de felul cum l-ai înfruntat pe Lincoln și i-ai râs în nas când a încercat să facă pe durul cu tine. Deși admir chestia asta într-un fel, nu e bine să fii așa. Nu e bine deloc.
Sunt ceea ce sunt.
Nu asta este înăuntrul tău.
Du-te-n pula mea.
Pe mine nu mă prostești.
Du-te-n pula mea.
Nu mă prostești.
DU-TE-N PULA MEA.
Bine, mă duc. Du-te și găsește-ți niște pileală și ce mai iei de obicei și fă-te praf și mori într-un șanț cu pișat pe nădragi și căcat în chiloți. E un mod frumos de a trage cortina, Puștiule, o retragere onorabilă. Fii mândru.
E alegerea mea.
Dacă-ți închipui că tu faci alegerea, greșești. Alegerile tale sunt dictate de căcatul care te controlează, de căcatul la care nu vrei să renunți.

Pleci de-aici și căcatul ăla o să te omoare și asta e complet aiurea.
Poate da, poate nu.
Poate nu pe dracu'. Ce-ar fi să vii înapoi și să fii bărbat în puii mei? Ce-ar fi să vii înapoi și să începi să lupți în puii mei? Ce-ar fi să vii înapoi și să faci ce e cumsecade și corect și onorabil și să arăți că ai un pic de mândrie, măcar un pic de mândrie.
Nu se poate.
De ce?
Pur și simplu.
Ești suficient de puternic să-ți pui dinții sub freză fără anestezie și ești suficient de puternic să bagi în sperieți o șleahtă de duri fututi și răsfutuți și ești suficient de puternic să faci ce pizda mă-sii oi fi făcut ca să ajungi în starea asta și nu poți să te întorci la Clinică și să încerci?
Nu.
De ce?
Am mai încercat. Nu pot.
De ce?
E prea greu.
Viața e grea, Puștiule, trebuie să fii mai tare. Trebuie să iei taurul de coarne și să lupți și să fii dracului bărbat când alegi cum să trăiești. Dacă ești prea pisicuță, atunci poate c-ar trebui să pleci, pentru că ești gata mort.
Mă uit fix în ochii lui și el se uită fix în ochii mei. Ca nici unii dintre ochii care mă privesc, ochii lui nu au milă, nici tristețe, nici sentimentul că sunt în fața unei cauze pierdute. Au furie și au duritate și au hotărâre. Au adevăr și asta e tot ce contează. Adevărul. Nu știu de ce a ieșit după mine sau de ce face asta dar văd în ochii lui că el chiar crede ce spune și că o să facă ce-a spus.
Ce pana mea îți pasă ție?
Uite-așa.
De ce?

Nu contează de ce. Nu contează decât că sunt aici și că n-am de gând să accept niciunul din căcățișurile tale sau din scuzele tale. Poți să alegi calea ușoară și să te-ntorci chiar acum, sau să alegi calea grea și să mă faci să-mi chem câinii. Oricum ar fi, rămâi aici până te pui pe picioare.
Nu pot să promit c-am să reușesc.
Promite-mi c-o să încerci.
Mă uit fix la el.
Nu ți se-ntâmplă nimic dacă încerci, Puștiule.
Văd adevărul în ochii lui. Adevărul e singurul care contează.
De o încercare n-are de ce să-ți fie frică.
Adevărul.
Încearcă.
Respir adânc. Mă uit fix la el. Sunt în întunericul cel mai întunecat și mă simt în largul meu. Cu excepția timpului cât am stat înăuntru, nu am fost treaz mai mult de patru zile în ultimii șase ani. Încercările mele de a rămâne treaz au fost firave în cel mai bun caz. Întotdeauna s-au găsit băuturi alcoolice prin preajmă, întotdeauna s-au găsit droguri prin preajmă, întotdeauna am fost printre oameni care erau consumatori. Sunt profund dependent fizic, psihic și emoțional de două substanțe separate. Sunt profund dependent fizic, psihic și emoțional de un anume stil de viață. Nu mai știu nimic altceva, nu mai țin minte nimic altceva, nu știu dacă mai pot fi altcumva de-aici înainte. Mi-e frică să încerc. Mi-e al dracului de frică, o frică de moarte. Am luat în calcul opțiunea închisorii sau a morții. N-am considerat niciodată că a mă lăsa ar fi o altă opțiune pentru că nu am crezut niciodată că aș putea să reușesc. Mi-e o frică de mor când mă gândesc să încerc. Mă uit fix la Leonard. Nu îl cunosc. Nu știu cine este sau ce face sau ce a făcut ca să ajungă până aici. Nu știu de ce e aici sau de ce m-a urmărit sau de ce dracu' îi pasă. În schimb știu ce are-n ochi. Știu că are furie, duritate, hotărâre și adevăr. Știu că respect

ochii lui și cred în ce spun ochii lui. Știu că ce spun ochii lui e diferit de ce mi-au spus orice alți ochi care m-au privit, m-au judecat, m-au compătimit și m-au respins de-a lungul ultimilor ani. Știu că pot avea încredere în ochii lui, pentru că ce e viu în ei e viu în mine.
Douăzeci și patru de ore.
Douăzeci și patru de ore ce?
Mai stau aici douăzeci și patru de ore. Dac-o să mă simt tot așa cum mă simt acum, plec.
O să-mi chem câinii.
Cheamă-i. O să-i mușc de cap.
Zâmbește.
Ești un Labagiu de groază, Puștiule.
Să nu uiți ce-am spus, Moșule.
Râde.
Vino-ncoa, să te iau în brațe.
Rămân pe loc.
Am fost de acord cu încă douăzeci și patru de ore. Asta nu înseamnă că te iau în brațe și nu înseamnă că suntem prieteni.
Râde din nou, face un pas în față, mă ia în brațe.
Nu trebuie decât să-ncerci.
Eu mă trag înapoi, el face semn spre luminile palide ale Clinicii.
E frig ca dracu' aici și sunt ud leoarcă și nu vreau să mă îmbolnăvesc. Hai să mergem înăuntru.
Nu mă întorc la Prelegerea aia.
Nu mă interesează dacă te întorci sau nu, atâta timp cât ești înăuntru, sunt fericit.
Ne ducem înapoi la ușă și o deschid și intrăm. Luminile sunt orbitoare și nu-mi place și sunt speriat de moarte.
Sunt speriat de moarte.
Speriat de moarte.
Speriat.
Al dracului de speriat.

9.

Sunt afară. Stau pe o bancă de lemn în spatele Clădirii Principale a Clinicii. Bănci goale în dreapta și în stânga mea, un Lac mic în fața mea. Mi-e frig și tremur și îmi curge sudoarea pe frunte și pe piept și pe brațe și pe picioare și inima o ia la goană și se domolește și dinții îmi clănțăne și mi-e gura uscată și simt gândaci în haină și în pantaloni și în cămașă și în pantofi și în șosete. Deși îi văd și îi aud și îi simt, știu că de fapt nu sunt acolo. Mi-e frig. Văd gândacii și îi aud și îi simt, dar știu că de fapt nu sunt acolo. Mi-e frig.

Nu am dormit, nu am să dorm deloc prea curând. Am încercat să dorm și Warren sforăia și Cheliosul sforăia și John gemea și se răsucea și tresărea și țipa în somn și eu mă gândeam la hotărârea de a mai rămâne aici încă douăzeci și patru de ore. Mintea se împăcase cu ideea și inima se împăcase cu ideea, mintea și inima erau gata să se țină de cuvânt, dar corpul nu se împăcase și nici pe-aproape nu era și nu era gata să se țină de nimic. Corpul tânjea după droguri și alcool, tânjea după droguri și alcool în cantități mari. M-am ridicat și am făcut treișpe-paișpe în simfonia de sforăituri și gemete și țipete încercând să-mi înfrâng corpul și să-l împac, dar n-a mers. Corpul își dorește ce-și dorește și i se rupe de chestia cu douăzeci și patru de ore. Mai sunt optsprezece ore. Nu port ceas și nu văd niciunul prin preajmă, dar știu. Mai sunt optsprezece ore.

Am plecat din Cameră și am plecat din Secție și am ieșit și m-am plimbat de mai multe ori în jurul Clădirilor și al Secțiilor. Clădirile și Secțiile erau întunecate și tăcute, mai puțin Aripa Medicală. Acolo era lumină și dinăuntru se auzeau urlete. M-am oprit și am ascultat urletele și am răspuns cu un urlet. Am urlat cât de tare am putut. Nimeni nu m-

a auzit și nimeni n-a reacționat. Am urlat cât de tare am putut, dar nimeni nu m-a auzit.
Am găsit banca și m-am așezat pe ea și continui să stau pe ea și umezeala lemnului îmi face turul pantalonilor leoarcă. Mă uit fix la luciul apei. Suprafața e întunecată și netedă și fâșii de gheață lungi, străvezii, fragile plutesc pe ea printre frunze moarte și crengi rupte. E toiul nopții, chiar înainte de răsărit, Furtuna s-a potolit și vântul și ploaia și lapovița s-au dus. Mă uit fix în apa Lacului și îmi simt sudoarea și dinții îmi clănțăne și inima o ia la goană și se domolește și mă doare și gândacii ăia împuțiți sunt peste tot. Nu pot să găsesc nimic care să-i facă să dispară.
Mă gândesc la ea. Mă gândesc la ea chiar dacă nu vreau să mă gândesc la ea. Mă gândesc la ea pentru că nu pot s-o uit, pentru că o port și-acum în mine. Ea e unica. Nu pot să mă desprind de ce-a fost cândva și nu va mai fi niciodată. Nu pot să accept ideea că ea e departe, departe, departe. Nu pot să accept că eu sunt cel care a alungat-o. Eram împreună. O iubeam. Am alungat-o. Mă gândesc la ea chiar dacă nu vreau să mă gândesc la ea.
La două zile după prima incursiune în camera ei, m-am întors. Înainte să ajung acolo, am băut o sticlă de vin și am fumat un pachet de țigări și am repetat ce aveam de gând să spun când o să-mi deschidă ușa. Când am ajuns am rămas pe loc și m-am uitat fix la ușă. Inima îmi bubuia și mâinile îmi tremurau și mă simțeam amețit.
Am bătut și o voce care nu era a ei a spus numai puțin și am rămas pe loc și am așteptat înfrigurat speriat înfrigurat speriat și ușa s-a deschis și o Fată înaltă cu buze pline și roșii și zâmbet larg și păr castaniu și ochi căprui a apărut în fața mea. Nu era ea.
Mă gândeam eu c-ai să mai vii.
Tu cine ești?
Lucinda. Prietena lui Ed. Vrei să intri?
Îhî.

Am pășit într-o Cameră de Cămin Tipică, cu două birouri și două ferestre și două canapele uzate și vrafuri de hârtii și cărți și două ambalaje de pizza și câteva cutii goale de bere și tapet pe pereți și o combină stereo într-un colț cu o grămadă de CD-uri și o nișă cu două paturi care abia se zăreau undeva deasupra. În timp ce mă uitam prin Cameră am văzut-o stând în cap și citind o carte. Lumina luneca printr-o fereastră și pe chipul ei și nu mai văzusem în viața mea pe cineva sau ceva atât de frumos. Dacă inima mi-ar fi stat chiar atunci, aș fi căzut fericit și împlinit, aș fi văzut în viață tot ce mi-am dorit să văd și tot ce-am simțit nevoia să văd. A cădea. Liber la cădere.
Lucinda a deschis ușa unui frigider micuț și a scos două beri.
Vrei o bere?
Nu.
Te deranjează dacă eu beau?
Deloc.
Lucinda a deschis o cutie de bere și stăpâna ochilor a lăsat cartea și amândouă se uitau la mine în timp ce-mi băgăm mâna în buzunar și scoteam o punguță cu iarbă. Era de calitate, cea mai bună pe care-o găsisem și mai bună decât oricare alta care se vântura prin Școală. Verde, țepos și pătrunzător, mirosul era suficient de puternic încât să treacă prin plasticul transparent al punguței. Am azvârlit-o spre Lucinda.
De unde-o ai?
A desfăcut punga.
De la un prieten.
A tras adânc în piept.
Cât face?
A închis punga.
Nu contează.
E, na.
Pe bune.
De ce?
Sunt într-o dispoziție generoasă.

Mulțumesc.
O să-ți dau un număr de telefon. Dacă mai vrei, sună și spune-le că ești prietenă cu mine. Or să te ajute.
Mulțumesc.
Nu da numărul mai departe. În mod normal nu fac asta și lor nu le place să fie sunați de oameni pe care nu-i știu.
OK.
Lucinda s-a așezat pe una din canapele și s-a aplecat și a scos de sub canapea niște suluri de hârtie și le-a pus în poală și a început să culeagă muguri din pungă.
Vrei să fumezi cu noi?
Simțeam cum mă urmărește din nișa ei. Mi-era frică.
Nu fumez iarbă.
Pe bune?
M-am ridicat.
Pe bune.
Am deschis ușa.
Pa.
Mulțumesc.
Am dat din cap și când închideam ușa m-am uitat în sus spre ea și ea se uita la mine și privirile ni s-au întâlnit și am știut că nu eram singurul înfrigurat și speriat și nu eram singurul căruia îi tremuraseră mâinile. Îmi doream să cad. Îmi doream să mă prăbușesc. Am știut.
Întunericul se retrage și Soarele răsare. În albastrul limpede se strecoară roșu, galben și portocaliu, chemările blânde ale păsărilor abia trezite răsună peste oglinda neagră a Lacului, un suflu proaspăt mână frigul amarnic în depozitul nopții. Mă ridic și pășesc înapoi spre Secție și roua de pe iarba uscată îmi udă pantofii și îmi privesc picioarele cum sfărâmă perfecțiunea cristalină a picăturilor dimineții și picăturile sunt doar un alt lucru pe care l-am făcut praf, un alt lucru pe care nu pot să-l

îndrept sau să-l aduc înapoi, un alt lucru frumos pe care, în neglijența mea, l-am distrus.
Nu mă opresc. Distrug fără să mă opresc și nu mă abat din drum și nu mă uit înapoi. Uitatul înapoi doare prea mult, așa că merg înainte.
Deschid ușa și intru și e liniște și nimeni nu s-a trezit încă. Mă îndrept spre Camera mea și mă duc la Baie și îmi scot hainele și mă bag sub duș și dau drumul la apa caldă. Același rahat. Apa frige și-mi înroșește pielea și doare și doare și doare și stau așa și accept pentru că asta merit și pentru că nu cunosc nimic altceva. Doare și asta merit. Același rahat. Ies din duș și mă usuc și mă duc la oglindă și șterg aburul și mă uit la mine. Cearcănele negre de sub ochi s-au estompat. Umflăturile din jurul nasului s-au dus, deși cucuiul e la locul lui și acolo va rămâne. Buzele nu-mi mai sunt așa umflate și gura începe să capete o înfățișare aproape normală. Odată ce buzele s-au dezumflat, copcile de la rană ies în evidență. Sunt vechi și negre și zgrunțuroase și arată ca o sârmă ghimpată, rana s-a închis și se vede începutul unei cicatrici. Îmi trag buza de jos să mă uit la restul tăieturilor și restul copcilor. Copcile sunt negre și se întrepătrund de parc-ar fi un gard amenințător. Tăieturile s-au închis într-un alb strălucitor pe un fond de roșu stins. Nu mai sângerează, nu mai mustesc și încep să apară cicatricile.
Îmi ridic încet privirea. Vreau să-mi văd ochii. Vreau să mă uit dincolo de suprafața verde pal și să văd ce e în adâncul meu. Când mă apropii întorc privirea. Încerc să-mi forțez privirea, dar nu sunt în stare. Nu m-am uitat în ochii mei cu tot dinadinsul de ani de zile. Deși am vrut, n-am avut tăria. Încerc să-mi forțez privirea, dar nu sunt în stare. Nu am tăria acum și nu știu dacă o s-o am vreodată. S-ar putea să nu mă mai uit niciodată în verdele pal al ochilor mei. Există locuri de unde nu te poți întoarce. Uneori răul făcut nu se mai poate drege.

Îmi înfășor un prosop în jurul mijlocului și mă duc în Cameră să văd dacă s-a trezit careva. Warren stă în capul oaselor și Cheliosul stă în capul oaselor și stau de vorbă. John doarme încă și e încolăcit în poziție de fetus și se ține strâns în brațe și își suge degetul mare.
Bună dimineața.
Bună, James. Ce faci?
Bine.
Pari obosit.
N-am prea dormit.
Dă din cap.
Se mai întâmplă.
Mă întrebam dacă ai putea să-mi dai ceva împrumut?
Ce-ți trebuie?
Un briceag elvețian sau un cleşte de unghii sau ceva ascuțit.
De ce-ți trebuie ceva ascuțit?
Pentru că-mi trebuie.
Ai de gând să-ți faci vreun rău?
Zâmbesc.
Dacă tot aveam de gând să-mi fac vreun rău, foloseam ceva mai periculos decât un briceag elvețian sau niște cleștișori de unghii.
Se uită la mine, zâmbește.
Da, sunt sigur c-așa făceai.
Se apleacă și-și deschide dulapul și scoate un cleşte de unghii micuț și lucios. Mi-l dă.
Mulțumesc, Warren.
Mă întorc în Baie. Aburul s-a evaporat și oglinda e fără pată. Mă duc spre ea și mă uit la copcile care prind rana. Sunt negre și zgrunțuroase și arată ca o sârmă ghimpată. Vreau să dispară. M-am săturat să arăt ca Frankenstein. Dacă le trag cicatricea o să arate mai urât, dar cicatricile nu mă deranjează și o cicatrice în plus n-o să-mi facă niciun rău. Așez cleștișorul pe porțelanul alb al chiuvetei și dau drumul la apă fierbinte și rup o bucată de hârtie igienică și o umezesc și încep să șterg sângele

uscat de pe fire. Trebuie să fie curate ca să iasă, trebuie să curăț crusta de pe ele ca să poată aluneca prin orificiile prin care au intrat fără să lărgească găurile sau să facă altele. Am mai făcut greșeala să nu curăț firele ca lumea și rezultatele n-au fost deloc plăcute, așa că o iau cu încetișorul de data asta. Ud hârtia, tamponez ușor și o iau de la capăt. Ud, tamponez și o iau de la capăt. Ud, tamponez și o iau de la capăt. Când cojile se umezesc se prefac în sânge și sângele îmi mânjește bărbia și obrazul. Îl las acolo fiindcă mai am treabă. După vreo zece tamponări, copcile-s curate. Iau cleștișorul și-l deschid și încep să tai.

Sunt douăsprezece fire pe exteriorul rănii și ies ușor și fără probleme. După ce le-am tăiat, le scot. Punctele prin care-au intrat sunt curate și nu-i prea mult sânge. Cicatricea o să se vadă, dar n-o să arate rău. Un semicerc micuț pe o latură a feței. Încă ceva ce-mi amintește de viața pe care o duc. Mai am treabă. Îmi trag buza de jos, tăieturile-s mai adânci și nu s-au vindecat cum trebuie. Din cauză că au fost mereu expuse la salivă și la mâncare și la mișcările gurii și la operațiile din Cabinetul Dentar, copcile n-au putut să-și facă treaba ca lumea. În momentul ăsta, sunt inutile.

Caut copca cea mai apropiată de carne. Se află în colțul de jos al gurii, aproape de rădăcina gingiei. În timp ce-mi țin buza cu o mână, cu cealaltă înclin cleștișorul și bag lama între carne și copcă și strâng cleștișorul și copca pocnește și mă strâmb de durere și-un firicel de sânge începe să curgă din punctele prin care a intrat ața. Operez metodic și restul de douăzeci și nouă de copci din gura mea. Când termin cu tăiatul, trag firele și sângele care se prelinge din orificiile de intrare îmi năvălește în gură și dau drumul la apa rece și iau o dușcă și-mi clătesc gura și-o scuip. Chiuveta e de-un roșu aprins, fața mi-e mânjită cu roșu, resturile copcilor zac pe marginea chiuvetei și țin în mână cleștișorul. Mă doare, dar nu cine știe ce.

Ușa de la Baie se deschide și mă întorc și intră Cheliosul și mă vede și cade în genunchi și începe să urle vrea să se omoare, vrea să se omoare și aud vânzoleală și ușa zboară din țâțâni și Warren năvălește în Baie.
Ce faci, ai înnebunit?
Îmi scot copcile.
Warren se îndreaptă spre mine.
Cheliosul se târăște spre closet.
Ai zis că n-o să-ți faci niciun rău.
Nici n-am făcut.
Se pare că da.
Ba nu.
Ar fi trebuit să lași un Doctor s-o facă.
N-o fac prima oară, nu e mare lucru.
Cheliosul începe să borască. Warren se duce la el și îngenunchează lângă el. Iau niște hârtie și o umezesc și mă șterg pe față. Închei operația și arunc hârtia îmbibată de sânge la gunoi și mă duc la closet și mă uit la Chelios cum varsă. Cu toate că ceva în mine îmi dă ghes să râd, nu vreau să-l fac pe Chelios să se simtă și mai rău decât l-am făcut deja. Când termină cu râgâiala, vorbesc.
Îmi pare rău.
Își ridică ochii spre mine, își șterge fața.
N-am vrut să te-ntorc pe dos.
Ești scârbos.
Nu răspund.
Ești un om scârbos, scârbos de tot.
Nu răspund pentru că are dreptate. Sunt un om scârbos, scârbos de tot.
Vreau să dispari de lângă mine.
N-am vrut să te-ntorc pe dos.
Dispari.
Mă întorc și ies din Baie și mă duc în partea mea de Cameră. John e treaz și se uită fix la mine.
Ce-a fost asta?
Încep să mă îmbrac.
M-am apucat să-mi tai copcile și a venit Cheliosul și-a văzut sângele și-a crezut că vreau să mă

sinucid și-a intrat în panică.
John zâmbește.
Eu am încercat o dată să mă sinucid.
Mare păcat.
N-a fost păcat, a fost comic.
Sinuciderea nu e comică, John.
Mă legasem de gât cu o frânghie în timp ce mă masturbam și după ce-am terminat m-am gândit să-mi dau drumul în gol pur și simplu. A intrat mama și-a început să urle.
Nasol.
N-a fost nasol, a fost comic.
Nu-i nimic comic, John.
Sunt gata îmbrăcat și-l las pe John cu amintirile lui și pe Cheliosul cu closetul și pe Warren cu Cheliosul și mă duc la Oficiu și iau un mop și o găleată și un detergent și niște prosoape de hârtie și mă-ndrept spre Toaletele Comune. Deși nu am chef să le spăl, mă aflu tot aici și cât timp sunt aici, am de gând să-mi iau îndatoririle în serios. O să mă duc la masă. O să mănânc. O să mă duc la Prelegeri. O să-mi fac Treaba. O să particip la orice activitate la care ar trebui să particip. N-o să beau și n-o să iau droguri. Au mai rămas cincisprezece ore.
Deschid ușa Toaletelor Comune și pun tot ce-am adus pe podea. Se văd vreo câteva pete pe pisoare și hârtii aruncate pe podea, dar nimic altceva în afară de asta. O să mă descurc rapid și ușor.
Încep să curăț petele. Ies fără efort. Arunc hârtiile murdare în vas și trag apa. Hârtia la țeavă, hârtia la canal. Sunt prietenii mei. O să ajungi fărâme, măi, hârtie ce ești.
Curăț chiuvetele și chiuvetele strălucesc. Șterg podeaua și podeaua prinde un luciu de apă cu săpun. Duc gunoiul și-l arunc într-o pubelă mai mare. Să tot fie cam o tonă de gunoi împuțit în ea. Tot mai mult în fiecare zi.
Mă întorc la Toalete. Mă uit la ele cu mare atenție. Mie mi se par curate, gata. Sunt și eu gata. Înșfac

găleata și prosoapele de hârtie și pun totul la loc și mă duc spre Sala de Mese. Mă așez la rând, îmi iau mâncarea și găsesc o masă goală și stau jos și încep să mănânc. N-am mai mâncat ca lumea de două săptămâni. Trei mese pe zi, în fiecare zi. Simt că mâncarea îi priește corpului. Mă simt mai puternic. Am ceva mai multă energie. Am început să iau în greutate. Mi se face foame o dată la câteva ore. De multă vreme nu mi-a mai fost foame de mâncare. Mi-a fost foame de alte lucruri și mi-am ostoit foamea asta din toate puterile, dar mâncarea era mereu undeva, pe planul doi. Se spune că ființele umane sunt mereu în căutare de mâncare, adăpost și sex. Se spune că astea trei sunt nevoile primare. Eu am trecut printr-o etapă în care nu căutam niciuna din ele, mă descurcam fără. Nu știu în ce categorie intru.
Îl zăresc pe Leonard venind spre mine și-mi pun furculița deoparte și el zâmbește și parcă nu s-ar fi așteptat să mă vadă acolo și-mi face cu mâna. Ridic degetul mijlociu în sus drept răspuns și Leonard se așază și râde.
Îmi pare bine că ești tot aici.
Mai am paisprezece ore.
Le numeri?
Parte din mine numără.
Care parte?
Partea aia care o să-ți tragă un șut în cur dacă mai încerci să mă oprești.
O să trebuiască mai mult de-un șut în cur ca să nu-ncerc să te opresc.
Și de ce, mă rog?
Șuturile în cur nu mă sperie.
Bun, da' nu-nțeleg de ce te fute grija.
De-aia.
De ce.
Pe moment, nu-i treaba ta.
Încerci să mă controlezi, încerci să-mi spui ce să fac și ce să nu fac, eu cred că e treaba mea.

Vezi totul într-o lumină greșită, Puștiule. Vreau doar să te ajut.
De ce?
Leonard se lasă pe spătarul scaunului.
Suntem prieteni?
Nu.
Chicotește.
Vrei s-auzi o poveste pe care i-aș spune-o cuiva care mi-ar fi prieten?
Dacă-mi explică de ce nu mă lași în pace.
Chicotește din nou, se uită fix la mine timp de câteva clipe, începe.
Am copilărit în Bronx, dincolo de Arthur Avenue, într-un cartier de muncitori italieni. Ca s-avem din ce să plătim facturile, Tăticu' tundea gazonul și lustruia pantofii la un Country Club de fițe, în Westchester, iar Mămica stătea acasă și avea grijă de mine. Nu aveam deloc bănuți, dar țineam unul la altul și o duceam bine împreună. Aveam unsprezece ani când pe Tata l-a lovit o Betonieră în timp ce traversa strada și a murit. Mama s-a îmbolnăvit de inimă rea și, după două luni, a fost lovită de Metrou.
Autoritățile au zis că a fost accident, au spus că s-a împiedicat de ceva și-a alunecat, dar nu m-au dus. Mămica mea n-a putut să mai trăiască fără Tata și s-a dus să-l caute.
Am fost nevoit să stau într-un Orfelinat, care era îngrozitor. Nimeni nu dădea niciun scuipat pe mine. Am început să chiulesc de la școală și să-l urmăresc prin tot cartierul pe un tip care se numea Michelangelo, dar toată lumea îi zicea Mikey Năsosul. Mi se părea că e un fel de Dumnezeu. Era la volanul unui Cadillac, avea mereu o bunesă blondă drept însoțitoare și buzunarul doldora de bancnote. Făcea fapte bune, îi ajuta pe oamenii din cartier care aveau mare nevoie. Le plătea chiria, le dădea haine și pălării și mănuși pe timp de iarnă, le ducea mâncare când făceau foamea. Știam că se

ține și de lucruri nasoale, dar eram prea mic ca să înțeleg ce poate să însemne asta.
Într-o zi, era parcat pe undeva și s-a dat jos din mașină și-a venit la mine și m-a întrebat de ce pizda mă-sii mă tot țin mereu după el. De frică nici n-am fost în stare să vorbesc. M-a mai întrebat o dată și, de data asta, a spus că n-are de gând să-mi facă niciun rău, vrea doar să știe. I-am zis că am vrut să văd cum se descurcă el, ca să fac și eu la fel și să nu mai fiu nevoit să stau la Orfelinat. A râs și m-a întrebat cum mă cheamă și i-am spus și a zis că e o tâmpenie să mă țin după el tot timpul, dacă vrei să vezi ce fac, vino cu mine mâine. Așa că a doua zi, în locul bunesei blonde, eram eu și de atunci încolo numai asta am făcut, am mers cu Michelangelo în mașină și am aflat cum își scotea banii.
La vreo două luni după asta, am plecat de la Orfelinat și m-am mutat la el acasă. Nu cred că plecarea mea a atras atenția cuiva. După un an, Michelangelo s-a însurat cu o femeie pe care-o chema Geena și care era cea mai grozavă femeie pe care-am întâlnit-o vreodată. Am stat cu ei ca și cum aș fi fost Fiul lor, deși mă gândeam că o să plec când or să aibă copii. Pân' la urmă Geena n-a putut să aibă copii, așa că m-au întrebat dacă aș vrea să stau cu ei permanent. Am spus da, Michelangelo a tras niște sfori și m-au adoptat și tot restul copilăriei mele m-au tratat de parcă aș fi fost cu adevărat Fiul lor. Mi-au dat o altfel de viață, mi-au dat o casă, mi-au dat un viitor și mi-au dat iubire. Mi-au dat multă, multă iubire.
Leonard se oprește, se uită la tăblia mesei. Aștept să continue, dar el tace. Vorbesc.
E o poveste foarte emoționantă, Leonard, plină de duioșie și tandrețe.
Se uită spre mine.
Numai că eu nu sunt Puști și nici orfan și n-am chef să fiu pe post de proiect, pana mea! Mă-nțelegi?

Zâmbește.
Ai nevoie de ajutor, Puștiule.
Găsește pe altcineva, Leonard.
Îți place fotbalul?
Găsește pe altcineva.
Te-am auzit, am băgat la cap, schimb subiectul. Îți place fotbalul?
Mda.
Cu cine ții?
Cu Cleveland Browns.
Pe bune?
Îhî.
De ce ții cu ei?
M-am născut la Cleveland.
Dă din cap.
Joacă azi cu Pittsburgh, se pare c-o să fie un meci ca lumea. Ai chef să ne uităm împreună?
Dacă-i o parte din proiect, nu.
Nu e.
Atunci, poate că da.
Ai vreun plan?
Nu.
Atunci ne uităm împreună.
Mai vedem.
Îl zăresc pe Lincoln traversând Sala de Mese. Se uită fix în direcția mea și n-are nicio tavă în mână. Mă uit și eu la el. Leonard observă și-mi urmărește privirea.
Se pune de-o altă bătaie.
Prima nici n-a existat.
Apare Lincoln. Se uită la Leonard.
Am nevoie de un minut între patru ochi cu James. Te deranjează?
Leonard se uită la mine.
E-n regulă, Puștiule?
Îhî.
Se ridică, își ia tava.
Sunt aici, în caz că ai nevoie de mine.
Face semn spre masa de alături.
N-o să am nevoie de tine, Leonard.

Leonard râde și se duce la masa alăturată și se așază și stă cu ochii pe masa mea. Cam toți bărbații din Sala de Mese stau cu ochii pe masa mea. Lincoln își trage un scaun și se așază.
Tu și Leonard sunteți prieteni?
Oarecum.
Știi ceva despre el?
Nu prea.
S-ar putea ca anturajul lui să nu fie o idee prea bună.
De-aia ești aici? Să-mi spui pe lângă cine să stau sau să nu stau?
Nu.
Atunci ce vrei?
Eric a venit ieri la mine să-mi spună ceva.
Cine-i Eric?
Eric era prietenul lui Roy. A plecat ieri, imediat după Roy.
Și ce-avea de spus?
Mi-a spus că Roy avea ideea fixă să te vadă dat afară de-aici, că, după părerea lui, Roy a sărit primul la bătaie și că l-a văzut pe Roy murdărind Toaletele Comune după ce tu terminaseși curățenia.
Interesant.
Așa mi s-a părut și mie și îți datorez scuze. Roy era un Pacient model și nu știu ce i-a venit să facă ce-a făcut și am greșit când am presupus că el spune adevărul iar tu minți. Îmi pare rău pentru tot și aș vrea să o luăm de la început și să vedem dacă nu reușim să ne înțelegem ceva mai bine.
N-am nimic împotrivă.
Se ridică.
De la început?
Mă ridic.
Sigur.
Ne strângem mâinile și ne depărtăm și el pleacă și eu mă așez la loc în fața mâncării și, când să iau prima îmbucătură, Leonard se așază lângă mine și vrea să știe ce s-a întâmplat și-i spun că n-a fost

nimic și el nu mă crede și mă bate la cap și nu-l iau în seamă și-mi văd de mâncare până termin. Când sunt gata, mă ridic și-mi iau tava și-i dau drumul pe banda rulantă și plec înapoi spre Secție. La Nivelul Inferior, bărbații se strâng în jurul televizorului și se uită la talk-show-ul sportiv care se dă înaintea meciului. Unii fumează, alții beau cafea, unii par nerăbdători, alții par plictisiți până-n vârful urechilor de băieți șmecheri. Indiferent cu ce se ocupă, indiferent ce aer au, se holbează cu toții la imaginile de pe ecran. Dependența cere combustibil. Câteodată merge orice, chiar și imaginile simple de pe un ecran plicticos. Combustibil. Au mai rămas treisprezece ore și jumătate.
Iau o ceașcă de cafea și m-așez pe o canapea și-mi aprind o țigară și mă uit la show-ul fotbalistic. N-am nicio idee ce spun indivizii cu show-ul și am impresia că nici ei n-au, dar par să creadă că e ceva important, așa că mă străduiesc să fiu atent. Timp de vreo două minute e ca și cum aș fi într-o stare de prostrație. Mă uit fix la ecran. Îmi beau cafeaua. Îmi fumez țigara. Nici măcar nu încerc să-mi dau seama despre ce pana mea vorbesc tipii ăia de pe ecran.
Intră Leonard și Cheliosul iar Leonard strigă sunt gata de afaceri și bărbații încep să facă pariuri cu el și Cheliosul înregistrează pariurile pe un carnețel și ia banii de pariuri și-i pune într-o borsetă micuță cu un fermoar zdravăn. La un moment dat, Lincoln trece prin încăpere și toată mișcarea încetează. După plecarea lui, o iau de la început. Bărbații fără bani pariază pe țigări sau pe îndatoririle lor din Secție, unul pariază pe o pereche de papuci, altul pe ochelarii de soare. Dependența cere combustibil. Televizorul nu-i de ajuns.
Când încep meciurile oamenii se hârâie cum că la ce meci să ne uităm și cearta se termină când Leonard zice că ne uităm la partida Pittsburgh-

Cleveland. Nimeni nu vrea să se uite la meciul dintre Pittsburgh și Cleveland și se-aude o ploaie de vociferări, dar Leonard spune că hotărârea e definitivă și toată lumea tace și-și îndreaptă atenția spre ecran. Când eram Copil, Tata avea mereu bilete la tot sezonul fotbalistic al Cleveland Browns. Deși putea să le dea cadou partenerilor de afaceri, n-o făcea niciodată. Toamna, în fiecare Duminică, el și Fratele meu și cu Mine ne puneam tricourile Echipei și șepcile Echipei și de la Casa noastră din Suburbii luam Trenul spre centru și mergeam pe jos de la tren până la Stadion. Tata ne ținea de mână tot drumul și, pentru că nu avea decât două locuri, mă băga înăuntru în brațe și vedem meciul așezat în poala lui. Urlam și țipam și explodam de bucurie și cântam când Browns câștigau, plângeam când pierdeau. Când am ajuns prea mare ca să intru pe Stadion în brațe, Fratele meu și cu mine mergeam pe rând la meciuri. O săptămână el, o săptămână eu. Dacă Tata era plecat din Oraș, ne ducea Mama. Când eram mic, i-am iubit pe labagiii ăia de Browns și, chiar dacă nu m-am mai uitat de multă vreme la fotbal, o parte din mine încă-i iubește. Când eram mic mi-am iubit Familia și, chiar dacă n-am mai trăit sentimentul de multă vreme, aceeași parte din mine care încă-i iubește pe Browns și aceeași parte din mine care continuă să fie umană și aceeași parte din mine care își amintește ce e iubirea o iubește și-acum.
Stau și mă uit în liniște la meci și retrăiesc clipele meciurilor la care am fost cu Mama și cu Tata și cu Fratele meu. În jurul meu, oamenii se entuziasmează și strigă în funcție de pariurile pe care le-au făcut. Un tip se plânge că trebuie să vadă meciul dintre Cleveland și Pittsburgh și zice că orașul Cleveland e o Greșeală a Naturii și mai zice că e cel mai de căcat Oraș pe care l-a văzut și că e plin de cei mai de căcat Oameni pe care-a avut ghinionul să-i întâlnească și latră întruna zicând cât e de furios că e obligat să se uite la o

Echipă de căcat dintr-un Oraș de căcat și tot așa și tot așa. După vreo jumătate de oră, amintirile și iubirea dispar și mă aplec și mă uit fix la el până se întoarce spre mine și-i spun că, dacă nu pune cep, singura greșeală despre care-o să se vorbească azi o să fie faptul că nu și-a ținut gura aia mare și împuțită. Parte din mine încă iubește, mare parte nu.
Se aduce prânzul și cei mai mulți bărbați se duc în Sala de Mese și își iau sendvișuri și le aduc și se uită în continuare la fotbal. Mă pregătesc să fac și eu la fel când apare Ted și-mi spune că mă caută cineva de la Administrație și că sunt așteptat la Biroul de Recepție. Îl întreb dacă știe de ce și-mi spune că n-are nicio idee.
Mă ridic și mă duc la Recepție și îi spun fetei de acolo cum mă cheamă. Îmi zâmbește și-mi spune că am Vizitatori și mă conduce pe un Coridor scurt până la o ușă.
Aici.
Cine e?
M-au rugat să nu-ți spun.
Mulțumesc.
Pleacă și eu mă holbez la ușă și trag aer în piept. Nu ard de nerăbdare să văd Oameni care țin de trecutul meu. Rareori au de spus ceva plăcut iar eu am făcut mereu câte ceva care le dă tot dreptul să mă disprețuiască. Trag aer în piept și deschid ușa și aud râsete și râsetele se opresc și intru în Cameră și Fratele meu stă la o masă cu o pereche de foști buni prieteni de-ai mei care stau împreună la Minneapolis. Fratele meu se ridică.
Ce-i nou, Frate?
Zâmbesc.
Nimic.
Mă ia în brațe și îl iau în brațe. E bine.
Ce faceți pe-aici?
Ne desprindem.
E Zi de Vizită. Nu puteam să ratez Ziua de Vizită.

Mă întorc spre prietenii mei. Se numesc Julie și Kirk.
Și cu voi doi ce-i pe-aici?
Julie zâmbește.
Nici noi nu putem să ratăm Ziua de Vizită.
Zâmbesc.
Mulțumesc.
Kirk se ridică și mă îmbrățișează și Julie vine după el și gata. Pe masă sunt mai multe pachete. Fratele meu face semn către ele.
E momentul să-ți desfaci cadourile.
Mă așez.
Tu mi-ai adus astea?
Eu am adus o parte și ei altă parte.
Mă uit la Julie și Kirk.
Nu credeam c-o să mai vorbiți vreodată cu mine după ce s-a întâmplat ultima dată.
Kirk râde.
Oamenii fac lucruri prostești când sunt supărați pe viață. Nu cred că mai e cazul să insistăm.
Mulțumesc.
Împinge o cutie spre mine.
Hai, deschide-o.
Cutia e împachetată frumos. Hârtia e lucioasă și colorată și pe ea scrie Fă-te Bine Repede și de jur împrejur e o panglică. O desfac încet și cu grijă și mai că-mi doresc să nu fie nevoie s-o desfac deloc. Ar fi drăguț să o duc cu mine peste tot, pur și simplu.
Sub hârtie e o cutie obișnuită de carton. Deschid cutia și înăuntru sunt trei pachete mai mici. Le scot din cutie și mă uit la Kirk și Julie.
Nu era nevoie să faceți asta, serios.
Julie zâmbește.
Așa am vrut.
Zâmbesc și mă uit la pachete și încep să le desfac și trebuie să fac eforturi ca să nu plâng. Nu merit atâta bunătate. N-o merit.
În pachete găsesc o pereche de papuci de lână, două baxuri de țigări, o cutie cu bomboane de

ciocolată. Mă uit la Julie și la Kirk și le mulțumesc și mi se frânge vocea și ei zâmbesc și Fratele meu împinge mai în față cutiile pe care le-a adus și nu sunt la fel de minunat împachetate, dar sunt tot frumoase.
Le deschid și găsesc două perechi de pantaloni de toată ziua și două perechi de șosete de lână și două tricouri albe și două perechi de boxeri și un pulover negru de lână și o pijama și o șapcă neagră de fotbal cu însemnele Cleveland Browns. E și o periuță de dinți și pastă de dinți și niște șampon și săpun și un tub de cremă de ras și un aparat de ras. Sunt și niște cărți.
Mă uit fix la toate cadourile mele și încerc să vorbesc, dar nu pot. Mă uit la Fratele meu. Zâmbește.
Îți place ce-i acolo?
Da.
Mai ai nevoie de ceva?
Nu, e grozav.
Mă ridic și mă duc la Fratele meu și mă aplec spre el și-l iau în brațe și-i șoptesc la ureche mulțumesc și fac la fel cu Julie și Kirk și îmi strâng lucrurile și mă îndrept spre ușă. Vreți să vă arăt cum e pe-aici?
Se ridică. Fratele meu vorbește.
Ar fi grozav.
Mă urmează și străbatem labirintul de Coridoare strălucitoare, aerisite, curate, neplăcute, și Julie îmi spune că a mai fost aici pentru că una dintre prietenele ei cele mai bune a fost internată acum câțiva ani. Era o perioadă îngrozitoare și prietena ei era într-o stare îngrozitoare, dar s-a făcut mai bine și e bine și-acum. Amintirile sunt dulci-amărui.
Ajungem cu bine în Secție și mă duc în Cameră să-mi duc lucrurile și Fratele meu și Julie și Kirk mă așteaptă la Nivelul de Sus. Când intru, Camera e goală. Mă duc spre colțul meu și așez lucrurile pe pat și mă așez alături și mă uit fix la ele. Sunt lucruri simple. Strictul necesar pentru mai toți

oamenii. Haine și obiecte de toaletă. Hrană. Câteva cărți care să-mi țină mintea ocupată. Lucruri simple. Le ating și le țin în mână și le pipăi. Sunt lucrurile cele mai faine pe care le-am avut Dumnezeu știe de când.
Știu că Fratele meu și Julie și Kirk mă așteaptă, așa că plec din Cameră. Mă duc spre Nivelul de Sus al Secției și, când ajung, Fratele meu și Julie și Kirk nu sunt acolo. Ed și Ted stau la o masă și joacă cărți și beau cafea și fumează și-i întreb dacă nu știu unde s-au dus și mă rog, rog, rog să nu se fi răzgândit și să fi plecat și Ted îmi spune că se uită la meci și mă uit peste balustradă și-i văd stând pe canapele cu Leonard și ceilalți bărbați din Secție și toți se uită la finalul meciului Cleveland-Pittsburgh. Mă duc jos și mă așez pe podea în fața canapelelor și mă uit la meci cu ei și Cleveland câștigă și Norocoșii își iau prada și Ghinioniștii înjură și mormăie și pariază mai abitir la meciul următor. Tipul care-a pariat pe papuci a pierdut pariul. Acum vrea să parieze pe pulover.
Julie nu mai are chef să vadă niciun meci și propune să ieșim la o plimbare. Toată lumea e de acord și mă duc să iau jacheta lui Hank și șapca cea nouă și le pun pe mine și mergem afară și e senin și a ieșit Soarele și aerul e înviorător și pământul mustește și e o zi frumoasă atât cât poate fi ea în Minnesota la vremea asta.
Clinica se întinde pe vreo cinci sute de hectare. În afară de Clădiri, care sunt toate legate între ele și ocupă cam trei hectare, restul Terenului e pentru plimbări și meditații și petrecerea timpului de unul singur. Sunt Cărări, sunt Poieni de-a lungul Cărărilor, sunt bănci în Poieni. Sunt fâșii de Pădure deasă, două Lacuri mititele, mai multe Pășuni întinse, cu iarbă înaltă, e o Mlaștină cu o Pasarelă pe deasupra. Julie cunoaște Cărările din vizitele ei de-acum câțiva ani, așa că ne conduce. Vorbim puțin sau deloc în afară de câte un comentariu despre ce e în jur. Frunze și bețe

trosnesc sub picioarele noastre. Soarele e călduț și viu și strălucitor, Cerul albastru, albastru, albastru. Animalele și păsările își trimit semnale și țipă și se joacă, scormonind după hrană. O pală de vânt aduce un val de răcoare și altă pală duce frigul aiurea. Pământul doarme încă și o să mai doarmă până la sfârșitul Iernii, dar e neliniștit și se mișcă. Trecem pe lângă alți Pacienți și trecem pe lângă alți Vizitatori și dăm din cap și atât. Pământul dă semne de viață și fiecare vrea să se umple de ea și să se bucure de ea și să-și amintească. Viață. Să-ți întipărești în memorie semne ale vieții.
Plimbarea durează preț de o oră încremenită, liniștită și se termină undeva pe-aproape de partea din spate a Secției Medicale. Când ieșim din pădurea deasă, ne întâmpină urlete, îndelungi, puternice, sfâșietoare, urlete. Fratele meu și Julie și Kirk se uită lung la ferestrele întunecate, cu gratii, și Fratele meu mă întreabă ce se întâmplă acolo înăuntru și de ce urlă oamenii. Îi spun că, dacă vrei să intri-n joc, ăsta-i prețul și grăbesc pasul ca să nu mai trebuiască să-i auzim, dar, și după ce trecem, urletele sunt tot acolo, în capetele noastre.
Ne întoarcem în fața Clădirilor principale și Julie propune să ne așezăm pe o bancă, aceleași bănci pe care eu stătusem mai devreme. Când ne apropiem de ele, Lilly se ridică și cu ea e o Bătrână micuță, subțirică. O ia de mână pe Bătrână și pornesc spre noi. Lilly îmi zâmbește.
Bună, James.
Bună, Lilly.
Ea e Bunica mea.
Îi zâmbesc Bunicii, care are părul lung și alb și ochii albaștri ai lui Lilly.
Bună.
Zâmbește și ea. Are un zâmbet blând.
Bună, James.
Fac semn către Fratele meu și Julie și Kirk.
El e Fratele meu Bob, ei sunt prietenii mei Julie și Kirk. Ea e Lilly și ea e Bunica ei.

Lilly zâmbește.
Bună.
Bob și Julie și Kirk zâmbesc, spun Bună. Bunica lui Lilly vorbește.
Ce-ai pățit la față?
M-am lovit.
Te-ai lovit singur?
Într-un fel.
De ce-ai făcut una ca asta?
N-am făcut-o dinadins. Când te-apuci de belele ăsta-i prețul.
Bunica zâmbește și-mi atinge blând fața cu mâna liberă.
Sper că-i o treabă de care nu te mai apuci, James.
Zâmbesc, mă bucur de căldura mâinii ei.
Vedem noi.
Dă din cap. Ochii ei și mâna ei îmi înțeleg cuvintele, au mai văzut și au mai simțit răni ca astea. Nicio încercare de a judeca și nici strop de condescendență. Doar speranță.
Mi-a părut bine să te cunosc.
Și mie.
Se uită spre Lilly și zâmbește.
Trebuie să mergem, Iubito.
Lilly se uită la mine și vorbește încetișor.
Pa.
Îi răspund cu aceeași privire și același ton.
Pa.
Se uită la Bob și la Julie și la Kirk.
Mi-a părut bine că v-am cunoscut.
Bob și Julie și Kirk vorbesc toți odată.
Și nouă ne-a părut bine.
Lilly și Bunica ei pleacă și le urmăresc cu privirea și se țin de mână și se îndreaptă spre Clădiri. Nicio încercare de a judeca, niciun strop de condescendență.
Doar speranță.
Când nu mai au cum să ne audă, Julie îmi dă un ghiont complice.
Cine e?

Lilly.
Știu, dar cine e?
O fată care stă aici și care se plimbă cu Bunica.
Julie îmi mai dă un ghiont.
Hai, spune.
Încep să râd.
M-am întâlnit cu ea când am ajuns aici. N-o prea cunosc.
Te place.
Mă duc spre banca din mijloc, mă așez.
Așa o fi.
Bob și Julie și Kirk vin după mine, se așază.
Kirk vorbește.
Mai știi ceva despre…
Îl întrerup.
Nu, și nici nu vreau să știu.
Julie vorbește.
Chiar în halul ăsta de rău a fost?
Îhî, în halul ăsta.
Bob scoate o țigară, îmi întinde pachetul.
Vrei?
O iau, o aprind. Nicotină îmi pică bine.
Frate?
Mă uit lung spre Lac.
De fapt, nici nu te-am întrebat până acum dacă ți-e bine.
Mă uit lung spre Lac.
Nu știu.
Urmează o tăcere stânjenitoare. Nu mă uit la ei, dar știu că Bob și Julie și Kirk se uită unii la alții.
Julie vorbește.
Te simți bine?
Nu știu.
Kirk vorbește.
Te simți mai bine?
Nu știu.
Fratele meu mă înghiontește prietenește în umăr.
Ce pana mea, Frate. Trebuie să ne spui ceva.
Mă întorc spre el.
Nu știu ce să zic.

Ce-o să faci de-aici încolo?
Nu știu.
Julie vorbește.
Trebuie să te pui pe picioare.
Nu știu dacă pot.
Bob vorbește.
De ce?
Pentru că sunt futut și sunt futut rău de tot. Nu știu ce s-a întâmplat sau cum de-am ajuns în halul ăsta, dar am ajuns, și am niște probleme mari de tot și căcăcioase și nu știu dacă se mai pot repara. Nu știu dacă eu mai sunt bun de reparat.
Julie vorbește.
Orice se poate repara.
E ușor de spus, mult mai greu de făcut.
Prietena mea a reușit.
Eu nu sunt prietena ta.
Bob vorbește.
Trebuie să-ncerci, Prietene.
Vedem noi.
Nu, niciun vedem noi. Trebuie să-ncerci dracului.
Mă uit lung spre Lac, trag aer în piept.
Nu mai am chef să vorbesc despre asta.
Urmează o tăcere stânjenitoare. Nu mă uit la ei, dar știu că Bob și Julie și Kirk se uită unii la alții. Știu că încearcă să-și dea seama cum e mai bine să facă. Bob vorbește.
Ai vorbit cu Mama și cu Tata?
Râd.
Nici despre asta nu am chef să vorbesc.
Fă-mi plăcerea și sună-i.
Unde sunt?
La Casa din Michigan. Mâine se întorc la Tokio.
Bine.
Julie vorbește.
Ai mai vorbit cu altcineva?
Cu Anna, Lucinda și Amy.
Și ce mai fac?
Bine, cred. Sunt bucuroase că stau aici.
Multe persoane sunt bucuroase că stai aici.

Mă cam îndoiesc.
Kirk vorbește.
Am primit mai multe telefoane de la Oameni care ne-au întrebat despre tine.
Cine?
Am făcut o listă.
Kirk se uită spre Julie. Julie scoate o listă din geantă și mi-o dă. O pun în buzunar. Julie vorbește.
N-ai de gând s-o citești?
O să mă uit mai târziu. N-am chef să pierdem timpul care ne-a mai rămas cu o listă.
Julie râde, se uită la ceas.
S-a făcut târziu.
Cât e ceasul?
Trei și un sfert.
Când se termină Orele de Vizită?
Bob vorbește.
La patru.
Chicotesc.
Ce e?
Mai am încă cinci ore și jumătate.
Kirk vorbește.
Până când?
Nimic important.
Mă ridic.
Să mergem înăuntru.
Se ridică și pornim înapoi spre Secția mea și Fratele meu mă ia de după umeri și-mi spune că e mândru de mine și eu râd și el îmi mai spune o dată și îi mulțumesc și intrăm și le arăt Camera mea și le fac cunoștință cu Warren, care stă în pat și citește un roman polițist. Julie are nevoie la baie așa că-i spun unde sunt Toaletele Comune și ea se duce într-acolo. Bob și Kirk și cu mine mergem jos la televizor, unde am stabilit că ne întâlnim cu Julie. Găsim o canapea liberă și ne așezăm și ne uităm la fotbal. Fumez o țigară. Mai am încă cinci ore și cincisprezece minute.

Julie se întoarce și are o carte de vizită în mână. Se așază și-mi dă cartea de vizită și mă-ntreabă dacă-l știu pe tip. Mă uit pe ea. Scrie John Everett, Ninja Sexual, San Francisco și Lumea întreagă.
Îi dau cartea de vizită înapoi și o întreb dacă a pus-o în vreo situație neplăcută sau a făcut ceva agresiv și ea râde.
Era agitat în ultimul hal și s-a holbat tot timpul la fundul meu. A fost cam ciudat și haios.
Kirk ia cartea de vizită și o citește și râde și i-o dă lui Bob care o citește și râde. Kirk mă întreabă dacă-l cunosc pe Ninja și îi spun că e unul din Colegii mei de Cameră și Kirk hohotește și ia cartea de vizită de la Bob și se uită iar la ea și hohotește și mai tare. Întreabă dacă poate să-l cunoască pe Ninja și eu îi spun că poate altă dată și Julie se uită la ceas și spune că e timpul să plece așa că străbatem labirintul strălucitor și neprietenos de Coridoare și ajungem cu bine la Intrarea Principală și fac doi pași cu ei ca să-mi iau la revedere.
Mulțumesc că ați venit. Nici nu știți ce mult contează.
Julie vorbește.
Ne făceam griji pentru tine.
Nu vreau să vă faceți griji pentru mine.
Kirk vorbește.
Oricum, tot ne facem.
Nu e cazul.
Bob vorbește.
Vrem să te faci bine, Frate.
Știu că asta vreți.
Locul ăsta e singura alegere pe care o ai.
Mai sunt și altele.
Care?
Cred că știi care.
Bob îmi pune mâna pe umăr, se uită fix în ochii mei.
Fă-te bine. Te rog să te faci bine.

E gata să-și piardă controlul și văzându-l că e gata să-și piardă controlul încep și eu să-mi pierd controlul și nu vreau asta. Face un pas înainte și mă ia în brațe și mă ține și eu îl țin și îmbrățișarea e bună și puternică și curată și adevărată. E Fratele meu, Sânge din Sângele meu, singurul din această Lume care-a fost creat din ce am fost creat și eu, Omul care mă cunoaște cel mai bine pe Lume, Omul căruia i-aș lipsi cel mai mult, dacă m-aș duce. Simplul fapt că ține la mine suficient încât să vină până aici și că ține la mine suficient încât e gata să-și piardă controlul în fața mea înseamnă ceva, dar, la urma urmelor, știu că înseamnă exact atât cât înseamnă.
Ne desprindem și-mi dă un brânci ca între frați.
Nu vreau să mori, Labagiu tembel ce ești.
Îl împing și eu.
Te cred. Hai s-o lăsăm așa.
Dă din cap și mă cunoaște suficient de bine încât să știe că n-o să obțină mai mult. Îi îmbrățișez pe Julie și Kirk și le mulțumesc pentru daruri și pentru vizită și ei îmi spun că vin din nou săptămâna viitoare și îmi spun să-i sun dacă am nevoie de ceva și le mulțumesc încă o dată. Se duc spre mașină. Eu mă întorc în clădire. Străbat Coridoare strălucitoare, neprietenoase. Mă întorc în Secție.
Ajung și toți bărbații s-au strâns la Nivelul Inferior. Leonard e cocoțat pe o canapea și Cheliosul stă pe podea lângă el dând din mâini și amândoi încearcă să facă puțină liniște. Leonard mă vede și zâmbește și se uită la ceas și arată spre mine.
Credeam c-ai plecat. Mai ai încă patru ore.
Râd.
Hai aici, Puștiule. E rost de distracție.
Cobor și găsesc un loc lângă perete mai departe de grosul trupei, iar Leonard și Cheliosul opresc agitația. Cheliosul nu mai dă din mâini și Leonard trage aer în piept și se uită lung la toți.

Băieți, am avut o zi bună.
Se aud câteva chicoteli.
Am văzut fotbal de fotbal, am câștigat o grămadă de pariuri și o grămadă de bani de la voi și am obținut un triumf personal tocmai când credeam că m-așteaptă o înfrângere.
Alte chicoteli, mai multe huiduieli. Leonard râde.
Înțeleg de ce mă huiduiți, dar sunt pe punctul să vă transform necazul și sărăcia în bucurie. Îmi place să-mi împart bogăția și să-mi sărbătoresc victoriile, așa că, după ce am făcut aranjamentele necesare cu Autoritățile, am sunat la Cajun Sam's în Minneapolis și am comandat să ne aducă bunătăți. În seara asta le dăm gata.
Bărbații chiuie.
Mâncarea o să vină pe la șase. Dacă nu vă plac curcanul umplut, jambalaya[1] și Po'boys[2], atunci duceți-vă să vă distrați la Cantină.
Bărbații chiuie din nou.
Mă duc să trag un pui de somn înainte de masacru. Ne vedem la șase.
Leonard coboară și oamenii încep să-i mulțumească și să-i pună întrebări și el se duce spre camera lui și lumea se ține după el. Mă îndrept spre Cabina Telefonică și mă așez pe un scaun rece de metal și închid ușa și scot din buzunar lista pe care mi-au dat-o Julie și Kirk și mă uit la ea. Mă surprinde faptul că există o asemenea listă, că au existat oameni care i-au sunat să-i întrebe despre mine. Mă surprind numele de pe listă.
Iau telefonul și încep să cer convorbiri cu taxă inversă. Adrienne nu-i acasă, Eben nu-i acasă, Jody nu-i acasă, cineva care e Acasă la Matt îmi respinge apelul. Vorbesc cu Kevin și vorbesc cu Andy. Amândoi îmi spun că au fost cu mine în noaptea accidentului, amândoi îmi spun că eram într-un hal fără de hal. Kevin îmi spune că nu-și aduce aminte mare lucru pentru că totul e ca o pată neagră, dar ține minte că era cu mine. Îmi spune că

vrea să vină să mă viziteze și îi spun că ar fi bine și îi mulțumesc. Andy îmi spune că m-a găsit leșinat și plin de sânge și m-a cărat până la o mașină și m-a dus la Spital. L-a rugat pe Doctor să nu anunțe Poliția și l-a rugat să mă trimită cu Avionul. Îi mulțumesc și îi spun că dacă se-ntâmplă să scap el va fi parțial răspunzător pentru salvarea mea. Îmi spune că n-a făcut mare lucru și îmi spune că ar face-o din nou dacă ar fi nevoit s-o facă din nou, dar speră că n-o să fie. Îl întreb dacă știe ce băgasem în mine sau ce căutam în Ohio și îmi spune că mi-a găsit în buzunar o pipă pentru crack și a zărit un tub de adeziv plin de sânge la câțiva pași de locul unde zăceam dar, în afară de asta, nu știe nimic. Auzise că aș fi apărut la zece dimineața și că eram beat și incoerent și că am fost plecat tot restul zilei. M-a văzut prima oară atunci când m-a găsit întins pe jos. Îi mulțumesc din nou. Ne spunem la revedere. Închidem telefonul.
Îi sun pe Părinții mei. Mama răspunde la telefon și acceptă convorbirea.
James.
Are o voce înfrigurată.
Bună, Mamă.
Stai să-l anunț pe Tata.
Pune telefonul deoparte, strigă după Tata. Îl aud ridicând receptorul.
Ce mai faci, James?
Bine, Tată.
Ți-e bine?
Bine.
Vorbește Mama.
Ești mai bine?
Nu știu.
Te simți ceva mai bine?
Nu știu.
Înveți câte ceva?
Nu știu.
Respiră, respiră a frustrare.
Vorbește tata.

James.
Da.
Mama și cu mine am stat de vorbă cu niște Consilieri de-acolo și vrem să venim să te vedem.
Nu.
De ce?
Pentru că nu vreau să vă văd pe-aici.
De ce?
Pentru că nu vreau.
Vorbește Mama.
Au ceva care se cheamă Program de Familie și am putea să stăm trei zile să învățăm mai multe despre boala ta și să învățăm cum să te ajutăm să-i faci față. Am vrea să venim și să ne înscriem în Program.
Boala mea?
Alcoolismul și Dependența de Droguri sunt boli, James.
Cine ți-a spus asta?
E scris în toate cărțile.
Corect. Cărțile.
Urmează o pauză neplăcută. Vorbește Tata.
Noi chiar ținem să ne înscriem în Programul de Familie, James. Credem c-ar putea să ne facă bine tuturor.
Nu vreau să vă văd pe-aici și, dacă veniți, o să fiu al dracu' de supărat.
Vorbește Mama.
Ai putea să nu înjuri, te rog.
O să-ncerc.
Altă pauză neplăcută. Vorbesc eu.
Duceți-vă-napoi la Tokio. Vă sun eu săptămâna viitoare și vă spun cum mă descurc.
Vorbește Tata.
Suntem foarte îngrijorați din pricina ta, James.
O aud pe Mama cum începe să plângă.
Știu.
Chiar am vrea să venim acolo.
Plânsete.

Faceți ce vreți, da' să nu vă așteptați să particip la ce faceți.
Îți trebuie ceva?
Plânsete.
Trebuie să închid.
Te iubim, James.
Știu că mă iubiți.
Vorbește Mama.
Te iubesc, James.
Îi piere vocea.
Știu că mă iubești, Mamă.
Vorbește Tata.
Sună-mă dacă putem să te-ajutăm cu ceva.
Trebuie să închid, Tată.
Te rog să te mai gândești la Programul de Familie.
Pa, Tată.
Pa, James.
Mama suspină.
Pa, James.
Pa, Mamă.
Mama suspină.
Te iubim.
Trebuie să închid.
Pun telefonul în furcă și trag aer în piept și rămân cu ochii în podea. Mama și Tata sunt în Michigan într-o Casă pe care n-am văzut-o niciodată și Mama plânge și Tata caută să o liniștească și amândoi au inimile frânte și vor să vină să mă vadă și vor să încerce să mă ajute și eu nu vreau să-i văd și nu vreau să accept ajutorul lor. Mama plânge pentru că Fiul ei e Alcoolic și Drogat și Delincvent. Tata caută s-o liniștească. Le-am frânt inimile. Stau cu ochii fixați în podea.
Mă duc înapoi în Cameră și mă așez pe pat. John e în colțul lui și când mă vede se ridică și vine în partea mea.
Îmi pare rău că i-am dat prietenei tale cartea mea de vizită.
Nu sunt supărat pe tine.
Nu-i nimic dacă ești.

Ni s-a părut amuzant.
M-am gândit cum să îndrept lucrurile.
Nu sunt supărat.
Lasă-mă să îndrept lucrurile.
N-ai ce să îndrepți.
Te rog.
Se așază pe marginea patului meu, mă privește drept în ochi.
Câți ani ai?
Douăzeci și trei.
Ce tânăr ești.
Chicotesc.
Ce vrei să-mi oferi, John?
Trage aer în piept.
Vreau să fie o revanșă pentru tot ce-am greșit.
OK.
Și dacă nu e de-ajuns, putem să ne mai gândim și la altceva.
Ce vrei să-mi oferi, John?
Bagă mâna în buzunar, scoate o poză, mi-o dă. O Fată frumoasă în bikini.
Ce-i asta?
Fata mea.
E frumoasă, dar nu-mi trebuie poza Fetei tale.
Nu-i vorba despre asta.
Atunci despre ce?
Vreau să ți-o dau ție. Poți să-i faci ce vrei.
Dă-o-ncolo de treabă.
Îi dau poza.
Nu-ți place?
Nu poți să-mi dai Fata așa, ce pana mea.
Familia mea o ajută și plătește toate cheltuielile ei și ale Mamei ei.
Și ce.
O să facă ce-i spun.
Pleacă, John.
O să facă orice-i spun.
Atunci spune-i să se ducă la Școală, să se ferească de droguri și să se ferească dracului de tine.
E un sfat bun.

Pleacă, John.
Îmi pare rău.
Nu trebuie să-ți pară rău, John. Trebuie doar să pleci.
Se ridică.
OK.
Se duce în partea lui de cameră și se bagă în pat și se ascunde sub așternuturi și-l aud cum începe să-și înjure soarta. E un Labagiu amărât, bolnav și trist, dar a fost și el un Băiețel nevinovat cândva. Un Băiat cu perspective, un Băiat care-avea toată viața în față. Tatăl lui era bogat și puternic și într-o zi, o zi îngrozitoare și întoarsă pe dos, Tatăl lui s-a hotărât să-l molesteze. Mi-l închipui pe micul John stând singur în camera lui cu soldați de jucărie sau grămezi de piese de Lego sau vrafuri de cărți de baseball și mi-l închipui pe Tatăl lui intrând și închizând ușa și spunându-i lui John că vrea să stea puțin numai cu el. Când totul s-a terminat, mi-l închipui pe John târându-se către pat și ascunzându-se sub așternuturi și înjurându-și soarta.
Stau și-l aud pe John plângând și-mi doresc să pot face orice care să-l ajute. Stau și-l aud pe John și-mi doresc să găsesc o cale care să-l ducă spre mai bine. Pentru John nu există nicio speranță, nici cea mai palidă. Poate să stea în cinci sute de Clinici și să-și petreacă zece ani din viață făcând terapia celor Doisprezece Pași, și ar fi tot un drac. A fost distrus prea rău ca să mai poată fi dres, rănit prea adânc ca să mai poată fi vindecat, molestat prea crunt ca să-și mai poată reveni. N-o să cunoască niciodată fericirea sau bucuria, siguranța sau normalitatea. N-o să cunoască niciodată plăcerea, satisfacția, seninătatea, limpezimea, pacea interioară sau vreun alt semn de sănătate mintală. N-o să cunoască niciodată încrederea și iubirea. Biet Labagiu bolnav și trist. N-o să le cunoști niciodată.
Îmi pare rău.

Aud voci și zvon de mișcări dincolo de ușa Camerei și știu că e vremea cinei. Mă îndrept spre colțul lui John și mă așez pe un scaun lângă patul lui. E tot ascuns sub așternuturi și continuă să bolborosească și să înjure, să spună că e un gunoi și să-și dea pumni.
John?
Se potolește, stă nemișcat.
John?
Nemișcat.
John?
Ce vrei?
E ora mesei.
Nu vreau să mănânc.
Și ce-o să faci?
O să stau aici.
E o prostie.
Pleacă.
Ieși de-acolo și hai la masă.
Pleacă.
Nu plec de-aici până nu vii.
Pleacă.
Nici gând.
Azvârle așternuturile de pe el și-mi aruncă cea mai cruntă privire de care e-n stare. M-apucă râsul.
Ce e de râs?
Mutra ta de Gigi Duru' nu prea e dură.
Sunt mai dur decât crezi.
Da, presupun că ești, dar zău că n-ai aerul.
Își chinuie fața cu o strâmbătură bizară și începe să mârâie.
Iar m-apucă râsul.
Nici așa nu-i mai bine.
Nu e?
Nu.
Se relaxează, își ia expresia normală.
Vreau să rămân singur.
N-o să-ți facă deloc bine să fii singur, John.
Vreau să rămân singur.
E mai bine să fii cu alții. Doare mai puțin.

De unde știi?
Știu.
Nu, habar n-ai.
Crede-mă, știu.
John se uită la mine, își plimbă ochii peste pătura de pe pat.
Haide, s-o luăm din loc.
Se uită la mine.
Doare rău de tot, James.
Știu.
Aș vrea să treacă.
Cunosc senzația.
Și cum faci?
O înfrunți și speri ca într-o bună zi să nu mai fie nevoie.
Își lasă privirea în jos.
Da.
Își ridică privirea și-și azvârle picioarele din pat și se ridică și mă ridic și ieșim din Cameră. Străbatem Secția și ne așezăm la coadă. Mâncarea a fost adusă și așezată pe o masă la Nivelul Superior. Coada pornește de la masă și continuă în jos pe scara care duce la Nivelul Inferior. Pe măsură ce oamenii înaintează și sunt mai aproape de mâncare, mirosul îmi stârnește foamea. Vreau să mănânc și anume chiar acum și vreau să mănânc până fac poc. Vreau vreau vreau vreau. Combustibil. Chiar acum, în pana mea.
Când încep să urc pe scări, foamea și pofta încep să mă copleșească. Mâinile încep să-mi tremure, bătăile inimii se întețesc, sunt agitat, neliniștit și furios. Ochii mei sunt fixați pe mâncare. Nu văd, nu aud și nu simt în nări nimic altceva. Fiecare secundă pare un ceas, fiecare pas un maraton. Vreau, vreau, vreau, vreau. Combustibil. Chiar acum, în pana mea. Aș face moarte de om dacă cineva ar încerca să ia mâncarea, aș face moarte de om dacă cineva ar încerca să mă împiedice să ajung la ea. Poftă poftă poftă poftă.

Ajung la capătul mesei, iau o farfurie, îmi îndes în buzunar un cuțit de plastic și o furculiță de plastic și un șervețel. Mâncarea e pe tăvi și în caserole metalice și un om de la Restaurant face serviciile și Leonard stă lângă el și supraveghează operația. Mă întreabă ce vreau și eu spun că vreau din toate. Mă întreabă ce parte-mi place mai mult din curcanul umplut și-i spun că nu știu ce mâncare-i aia și nici nu-mi pasă, știu doar că vreau o porție mare. Leonard râde de mine când vede că tot mai cer și mai cer și mai cer. Mi se fâlfâie de el în clipa asta. Vreau am nevoie disperată de combustibil.
M-așez pe o canapea lângă John și scot furculița din buzunar și-ncerc s-o folosesc dar îmi tremură mâna prea tare și nu pot așa că-ncep să-mi arunc mâncarea în gură cu degetele. Nu mă uit la ce mănânc, nu-i simt gustul, pur și simplu mestec suficient încât să pot să înghit. O nouă experiență sau bucuria ei nu contează. Contează doar să alimentez. E tot ce-mi doresc de la masa asta. Să alimentez suficient.
Termin tot ce e-n farfurie și mai iau una. O termin și pe-aia și mai iau una. O termin și pe-aia și mai iau una. O termin și pe-aia. Am trecut de pragul când ești plin ochi, de pragul îmbuibării. Am depășit tot ce poate fi nevoie, am intrat în plin abuz și mă simt bine. Inima și mâinile se domolesc, încep să-mi recuperez simțurile și capacitatea de a gândi, nervozitatea, neliniștea și furia se risipesc. Dincolo de nevoie și în plin abuz. E plăcut să te simți bine. E plăcut să fii Acasă. Respir adânc. Îmi simt stomacul întinzându-se. Știu că n-are cum să se întindă îndeajuns. Încă nu-și face simțită prezența, dar știu c-o să vină. O să vină cu iuțeală și intensitate.
Mă ridic și John mă-ntreabă unde mă duc și îi spun că mă-ntorc imediat și pornesc înapoi spre Cameră. Urc pe scări, traversez Nivelul Superior, trec printr-un Hol. Când deschid ușa, simt că vine. Intens și iute. Sunt la zece metri de toaletă.

Vine și îmi țin gura închisă și trag aer pe nas. Nu le-am simțit gustul când le-am dat pe gât în jos, dar acum îl simt. Orez și fasole și bucăți de pește și de carne. Condimente iuți și cocoloașe de pâine.
Trag aer pe nas și mă reped spre closet. Încerc să înghit, dar vin mereu alte bucăți și le împing pe celelalte de la spate. Simt că mă-nec. Împing ușa de la Baie și mă aplec și smucesc capacul de la toaletă în sus și explodez. Cu intensitate și iuțeală. Un șuvoi zdravăn. Iar și iar și iar. Îmi arde fața și buzele și interiorul gurii. Inima trimite semnale prin coaste, prin brațul stâng și prin falcă. Gâtlejul mi se strânge, stomacul mi se strânge. Iar și iar și iar. Iar și iar și iar.
Șuvoiul se oprește și respir apăsat de vreo câteva ori și întind mâna și trag apa și mă ridic și mă duc la chiuvetă și-mi clătesc fața și curăț bucățile care mi-au rămas pe gingii și printre dinți și în gât și nas și îmi umplu bine gura cu apă rece și o înghit și mă răcoresc.
Cămașa e pătată așa c-o scot de pe mine și mă duc în partea mea de Cameră și când tocmai îmi pun una dintre cămășile noi și frumoase, John deschide ușa și-și arată chipul.
James?
Da.
Te caută cineva la telefon.
Cine e?
Nu știu. N-am răspuns eu.
Vin imediat.
Termin cu îmbrăcatul și mă duc spre Cabina Telefonică. Deschid ușa și mă așez și iau receptorul.
Alo?
O voce de femeie.
Salut.
Vocea mi-e cunoscută, dar nu știu de unde s-o iau.
Cine e?
Nu știi?
Nu.

Mă simt jignită.
N-ai niciun motiv.
Ai avut o zi bună?
Cine e?
Bunica mea crede că ești atrăgător.
Știu de unde s-o iau. Zâmbesc.
Frumos din partea ei.
Zice că ai ochi frumoși.
N-am cum să știu.
De ce?
E-o poveste lungă.
Cât de lungă?
De vreo douăzeci și trei de ani.
E mult.
Da.
Pauză. Continui să zâmbesc.
Păi, am sunat doar ca să-ți spun ce a zis Bunica.
Mă bucur c-ai sunat.
Ne vedem mâine?
Probabil.
De ce probabil?
E-o poveste lungă.
Râde.
Sper să ne vedem mâine.
Ar fi frumos.
Pa.
Mulțumesc pentru telefon.
E-n regulă.
Pun receptorul la loc și mă holbez la el și continui să zâmbesc. Mă ridic și deschid ușa și ies din cabină și continui să zâmbesc și mă îndrept spre Cameră și John mă întreabă dacă vreau să joc cărți și-i spun că n-am închis un ochi de ieri și sunt obosit dar o să joc altă dată și el spune OK. Mă duc înapoi în Cameră și continui să zâmbesc și mă bag în pat și iau cărțile pe care mi le-a dat Fratele meu. *Război și pace, Don Quijote,* o carte despre religia chineză cu titlul *Dao De Jing.* Deschid *Război și pace.* Continui să zâmbesc. Am mai citit o dată *Război și pace,* dar merită o nouă

incursiune. Continui să zâmbesc. Încep să citesc. Nu pot să trec de prima propoziție. Continui să zâmbesc. N-am dormit de patruzeci de ore. Continui să zâmbesc. Mi-au mai rămas cincisprezece minute. Continui să zâmbesc.
Îmi cade mâna.
Nemișcare.
Ochi închiși.
Zâmbesc.

10.

Mă trezesc și mă duc la Baie și fac un duș și mă spăl pe cap și mă spăl pe dinți și mă bărbieresc. Aștept momentul când o să mi se facă rău, dar nu vine. Când ies din Baie, mă opresc și mă uit fix la closet. Closetul mi-a fost prieten și dușman în fiecare dimineață de când mă știu. Mi-a fost receptacul, sprijin, singurul care pe lângă mine a știut mereu cât de mult s-a răspândit boala în trupul meu. Sunt sătul de imaginea closetului. Îi spun să se ducă dracu' și să și-o tragă singur. Îi arăt degetul mijlociu și-mi bat joc de el. Ies din Baie.
Mă îmbrac cu haine noi, curate și arătoase. Îmi pun papucii. Mă duc să mă uit la Panoul de Sarcini. Am o nouă îndatorire: cafeaua. Umplu o cafetieră metalică de dimensiuni industriale și apăs pe butonul de pornire și mă asigur că funcționează cum trebuie. Când e gata cafeaua, îmi torn o ceașcă. O gust și gustul e bun. Cafeaua e mult mai ușoară și mai plăcută decât Toaletele Comune. Mă duc spre Sala de Mese. Îmi iau un bol cu cereale și un pahar cu suc de portocale și mă uit după un loc unde să mănânc. Îl văd pe Leonard care stă cu Ed și Ted. Mă duc la masa lor și mă așez. Leonard se uită la mine și spune. Nu eram sigur c-ai să mai fii aici în dimineața asta.
Azi-noapte am fost prea obosit ca să mă mai duc undeva.
Vorbește Ed.
Unde voiai să te duci?
Să mă fac praf.
Cu ce?
Crack și alcool.
Vorbește Ted.
Ești fan crack?
Da.
Și eu.
Vorbește Ed.

Căcatul ăla e al dracu' de împuțit.
Ted se uită la Ed.
Tu ești împuțit, bă, Labagiu mare și bătut în capu-ăla de oțelar.
Oi fi eu mare și bătut în cap…
Vorbește Leonard.
Și mai ești și urât.
Ed se uită la Leonard și ridică degetul mijlociu.
Oi fi eu mare și bătut în cap, da' poate și-un Labagiu de oțelar care vă bate la cur.
Ted râde. Ed continuă.
Da' nu-s așa bătut în cap să m-apuc să fumez căcat din ăla, drog dă amărășteni.
Vorbește Ted.
Îhî, ești așa dăștept că stai pe lâng-o Oțelărie și tragi la vodcă și umbli cu tuburi de metal topit.
N-am făcut niciun accident.
Da' cum rămâne cu păru'?
Ala n-a fost accident, a fost o bătaie. Am încasat cafteala fraierului.
Ed poartă pe cap o bandană, ca de obicei. Vorbesc eu.
Ce s-a-ntâmplat cu părul?
Nimic.
Vorbește Leonard.
Nu-și pune bandana aia aiurea doar pentru că-i place.
Ce s-a-ntâmplat?
Nimic.
Vorbește Ted.
Dacă nu-i spui tu îi spun eu.
Să nu zici nimic.
O să zic dacă nu zici tu.
Ed se uită la mine, începe.
Mi-o trăgeam cu una măritată. Într-o noapte eram la un bar ș-apare bărbat-su. Ne vorbim să ieșim și-n timp ce mă duc afară, îmi sparge capu' c-o sticlă. Mă prăbușesc și-mi dă un șut în coaie. Acu' chiar că mă prăbușesc. Se apleacă și m-apucă dă păr chiar de-aici.

Face gestul de a smulge ceva deasupra frunții.
Și cân' m-apucă dă căcatul ăsta știe că mi-am pus implanturi cu nouă luni mai-nainte și trage-n puii mei și trage până smulge porcăriile alea de tot, futu-i mama lui. Acu' capu' meu e futut cât încape și cu cicatrici și alte căcaturi.
Mă înfior.
Futu-i.
Vorbește Ted.
Întreabă-l cum i-a plătit lu' Nenorocitu' ăla.
Vorbește Ed.
Taci în mă-ta din gură, Ted.
Spune-mi cum i-ai plătit-o.
Acu'-ți trag un șut în cur.
Ted se uită la mine.
N-a făcut nimic. Lasă un Labagiu să-i smulgă amărâtele-alea de implanturi fix dă pă cap, în puii mei, și nu i-a făcut nimic. Io i-aș fi împușcat podoaba și i-aș fi dus-o Mă-sii pă post de sanviș.
Micul dejun trece cât ai clipi. Stau și-i ascult pe Ed și Ted ciorovăindu-se și povestind și râd de câte ori Leonard îi stârnește să continue.
Ed e alcoolic și bătăuș și e a patra oară când vine la Dezalcoolizare. Sindicatul în care e are fonduri medicale generoase și i-a plătit toate șederile. L-au trimis aici pentru că asta e ultima oară când mai sunt dispuși să-i plătească Dezalcoolizarea și vor să-i ofere cele mai bune condiții posibile. E recunoscător și spune dacă nici aici nu pot să mă dreagă, atunci cre' c-am belit-o. Ed nu e însurat, dar are patru copii și toți sunt băieți. Spune că toți sunt Labagii puși pe bătaie, exact ca el. Spune că băieții sunt marea iubire a vieții lui.
Ted e Traficant de Droguri și Hoț de Mașini și-a fost arestat de curând pentru Viol Dovedit al unei Fete de Șerif din Louisiana. Mai are două condamnări pentru Delicte Grave și a treia înseamnă Pe Viață fără Drept de Eliberare condiționată conform Legii celui de-al Treilea Delict. A fentat Cauțiunea și a venit aici să-ncerce

să mai salveze câte ceva și să câștige puncte în fața Autorităților pentru că Autoritățile au obiceiul să fie mai blânde cu indivizii care-au trecut printr-un Tratament. Și-a plătit internarea cu banii făcuți din vânzarea de crack. Nu e însurat și n-are niciun Copil, dar are, după cum zice el, o întreagă colecție de Boarfe tari în cur.
Ed și Ted sunt băieți buni cărora li se-ntâmplă să fie băieți răi și-mi place de ei și sunt din lumea mea. Deși venim din trei colțuri diferite ale țării, avem vârste diferite și probleme foarte diferite, suntem la fel, în multe sensuri. Alcoolici, Drogați, Delincvenți.
Termin de mâncat și mă duc la Conferință și m-așez și-o ascult pe o Asistentă care vorbește despre efectele drogurilor și ale alcoolului asupra sănătății ficatului și vorbele ating o coardă sensibilă și, când simt că nu pot să ascult mai departe, mă uit la Leonard care-aruncă monede de-un penny în locul golaș din capul Cheliosului. Își atinge ținta cam o dată la trei aruncări.
Conferința se încheie și mă ridic și, când ies din Sală, o văd pe Joanne stând într-o parte a ușii. Îmi face semn să vin spre ea și asta fac.
Bună, James. Mă ții minte?
Da.
Cum mă cheamă?
Joanne.
Zâmbește.
Te deranjează să vii până-n Biroul meu și să stai puțin?
E-n regulă.
Străbatem labirintul de Coridoare și ne oprim în dreptul unei uși. Pe ușă e o tăbliță pe care scrie Joanne P., 312. Joanne deschide ușa și intrăm.
Pereții sunt acoperiți cu fotografii de jucători de baseball, tăieturi din ziare despre formația Chicago Cubs, fotografii cu Joanne călărind sau stând în vârf de munte, o diplomă de absolvire de la Harvard, o diplomă de absolvire de la

Northwestern și doi pești împăiați. Înăuntru, un birou cu hârtii puse de-a valma, un raft de bibliotecă care dă pe-afară de cărți. Pe lângă unul dintre pereți mai sunt două scaune mari care par foarte comode și o canapea uzată pe lângă alt perete. O rață împăiată își are locul într-un colț.
Poți să stai pe canapea sau pe scaun. Unde-ți place.
Mă așez pe scaun. Se duce în spatele biroului și se așază și-mpinge o scrumieră în direcția mea.
Am voie să fumez aici?
Eu o să fumez. Vrei niște cafea?
Sigur.
Cum să fie?
Neagră.
Se răsucește și ia o cafetieră și toarnă două cești de cafea. Îmi aprind o țigară. Se răsucește la loc și-mi dă o ceașcă.
Mulțumesc.
Fii atent, e tare.
Îmi place tare.
Râde, își aprinde țigara.
Știi de ce ești aici?
Vrei să vorbim despre ceva anume.
Au venit rezultatele testului psihologic pe care l-ai făcut săptămâna trecută. Vreau să ne uităm împreună peste ele.
OK.
Ai de pus vreo întrebare înainte?
Nu.
Se întinde după un dosar, îl deschide.
Testul pe care l-ai făcut se numește MMPI-2, care înseamnă Inventarul Minnesota al Personalității Multifazice, Ediția a Doua. E o estimare empirică a Psihopatologiei Adulte pe care-o folosesc Doctorii ca să-i ajute la diagnosticarea tulburărilor mintale și la alegerea tratamentului potrivit. Le mai poate oferi Doctorilor sau altor membri ai Personalului de Specialitate o evaluare psihologică generală a oricărei persoane date.
Trage din țigară.

Mă urmărești?
Da.
Dă fumul afară.
E folosit în Școli, Birouri, Clinici, Spitale, Tribunale, Închisori, în Armată și în organizații prestigioase cum ar fi NSA, FBI și CIA. E un test standardizat și foarte răspândit și în general e considerat cel mai bun instrument universal de diagnosticare pe care-l avem la dispoziție acum.
Mai trage un fum.
Vreo întrebare?
De ce Minnesota?
Dă fumul afară.
A fost scris și elaborat până la forma finală de un cuplu de Profesori de la Universitatea din Minnesota. Și e publicat de editura Universității din Minnesota.
Și ce-ai aflat?
Ești depresiv. Stima față de tine însuți e foarte scăzută. Ești predispus la confruntări și ai tendința să fii agresiv, câteodată reacția ta în fața confruntărilor e violentă. Te complaci în comportamente de tip autoînfrângere, ai o toleranță redusă la frustrări, internalizezi stresul și încerci să rezolvi problema printr-un proces de autodistrugere. Ești iresponsabil, ranchiunos, abil, ostil și ești psihologic predispus la dependență.
Râd.
Nu e de râs, James.
Spune mai departe.
Asta nu-i o glumă.
E mai ușor să râzi. Hai, spune mai departe.
Se uită în dosar.
Ești și foarte, foarte furios. Incredibil de furios.
Se uită la mine.
Ești și foarte inteligent.
Iau o înghițitură de cafea.
Sună destul de corect.
Chiar așa?
Mai puțin partea cu inteligența.

De ce spui asta?
Dac-aș fi foarte inteligent, probabil că n-aș fi în halul ăsta.
Dependenții, luați în totalitate, au în general un coeficient de inteligență mult peste medie.
De ce?
Spune-mi tu.
Mă gândesc că suntem suficient de deștepți ca să ne dăm seama că situația e de rahat și-atunci hotărâm că dependența e singurul mod de a-i face față.
Recunoști că ești Dependent.
Iar m-apucă râsul.
Da.
Nu eram sigură că ești dispus.
Sunt.
Bine, ăsta e primul pas spre vindecare.
Dacă e unul din cei Doisprezece, atunci e singurul pe care-l fac.
Începi să te înfurii.
Da.
De ce?
În clipa asta mă înfurii din cauza imposibilității de a mă face bine.
Asta-i singurul motiv?
Nu.
Ce mai e?
Aproape orice, în pana mea.
Râde.
Orice?
Zâmbesc.
Sună cretin, dar e adevărat. Mă înfurie aproape orice.
De când simți asta?
Dintotdeauna.
Când erai Copil?
Primele stări pe care mi le-amintesc sunt furia și durerea.
Mare păcat.
Așa stau lucrurile.

Cred că dacă reușim să găsim împreună cauza de la care pornește furia ta o să înaintăm mult și-o să putem să rezolvăm o parte dintre problemele tale. Singura cale de-a ajunge la rădăcina furiei tale este să-ți controlezi dependențele și singura cale – după părerea mea sinceră – prin care o să-ți poți controla dependențele este programul celor Doisprezece Pași.
Nici pomeneală.
Respiră adânc, se lasă pe spate. Îmi aprind altă țigară.
Știi care e procentul de reușită al Spitalului în care ești?
Nu.
E cam de șaptesprezece la sută. E vorba despre Pacienții care rămân curați un an după ce au ieșit de aici.
E împuțită treaba.
E cel mai bun procent raportat la orice alt Centru de Tratament din lume.
Împuțită rău de tot.
Eu am lucrat în șase centre, sunt și eu Alcoolică și Toxicomană și singurul lucru care dă rezultate pe care le-am văzut sunt cei Doisprezece Pași.
Nu arăți a Toxicomană sau Alcoolică.
Toți cei care lucrează aici sunt în situația asta, chiar și Personalul care face curat și Spălătorii de Vase. În felul ăsta, dacă ai nevoie de ajutor, sunt oameni care pot să ți-l dea oriunde ai fi.
E liniștitor.
Asta e și intenția.
De când te-ai lăsat?
De șaisprezece ani.
E mult.
Și tu poți să ajungi aici, nu trebuie decât să faci ce-ți spunem și să ai încredere în noi, chiar dacă sunt lucruri care ți se par ridicole.
Dacă e ceva legat de numărul Doisprezece, n-o să iasă nimic.
E singura cale, James. Singura cale.

O să-ți spun ceva și-ți spun cât se poate de cinstit.
Îți apreciez sinceritatea.
Am plecat de-aici acum două nopți.
Și unde te duceai?
Mă duceam să caut o porcărie oarecare și să mă omor.
De ce n-ai făcut-o?
Îl știi pe Leonard?
Am auzit de el.
Leonard m-a oprit.
Mă surprinde.
De ce?
Asta-i altă problemă.
Care anume?
O să vorbim despre ea altă dată.
S-ar putea să nu mai fie o altă dată.
Vorbești serios?
Da.
Chiar îți dorești să mori?
Știu că nu pot să mai trăiesc așa cum am trăit până acum și știu că n-am să cred niciodată în ăia Doisprezece Pași. Cei ca tine îmi tot spun că e singura cale, deci mă gândesc că ar fi mai bine să pun capăt chiar acum agoniei în care mă bălăcesc și să mă cruț pe mine și pe membrii Familiei mele de orice suferință viitoare.
Chiar îți dorești să mori?
Mă urăsc cu spume. M-am săturat până peste cap.
De ce mai ești aici?
I-am promis lui Leonard că mai stau douăzeci și patru de ore. Pe urmă au venit orele de vizită și-a apărut Fratele meu cu un cuplu de prieteni vechi. Până la urmă am avut o zi bună, cea mai bună zi de nu știu câți ani încoace, și când se scurseseră cele douăzeci și patru de ore eram prea obosit și prea fericit ca să mă mai gândesc la sinucidere.
Poți să mai ai și alte zile ca asta.
Numai dacă reușesc să rămân curat.
Poți să reușești.
Nu și dacă singura cale e calea voastră.

Este și poți s-o străbați.
Clatin din cap.
Nu.
Se lasă pe spătar și își aprinde altă țigară și se uită fix la mine. Mă uit fix la ea. Vorbește.
Ai de luat două hotărâri, James. Mai întâi, trebuie să hotărăști dacă vrei să trăiești și eu cred că vrei. Cred că în adâncul tău îți dai seama ce pierdere cumplită ar fi dacă ți-ai pune capăt zilelor. Cred că fața pe care-o arăți Lumii și ceea ce e în sinea ta sunt două lucruri diferite și știi că ce e în sinea ta merită să fie salvat. Pe urmă, trebuie să hotărăști dacă ești dispus să faci ce se cere și ce-ți spunem noi că se cere ca să devii curat. E cazul să te hotărăști dacă ai de gând să renunți la încăpățânare și dacă ești gata să-ți deschizi mintea către ceva despre care nu știi chiar nimic. Nu te grăbi, gândește-te bine. După cum bine știm amândoi, ești un tânăr foarte inteligent. Dacă ai vreo întrebare, vino să ne vedem. Dacă ajungi la concluzia că răspunsul tău este da, vino să ne vedem. Dacă răspunsul tău este nu, îmi pare rău și îți doresc noroc.
Se uită fix la mine, mă uit fix la ea.
Am o întrebare.
Care?
Cum de nu m-ați dat afară de-aici după ce l-am atacat pe Roy?
Trage din țigară.
Lincoln și Ken au vrut să te dea afară. Eu nu te cunoscusem, dar sunt bună prietenă cu Hank. Când Hank a auzit ce se întâmplase a venit la mine și mi-a spus că omul care l-a atacat pe Roy nu era omul pe care-l știa el. Mi-a spus că omul pe care-l știa el e blând și amabil și liniștit și timid și că e cel mai puternic și curajos om pe care l-a cunoscut. Am încredere în Hank și m-am luptat să rămâi aici pentru că el mi-a spus că așa trebuie.
Îmi place Hank.
Și tu îi placi lui.

Sunteți prieteni?
Vânăm și pescuim împreună, jucăm cărți. E un fel de partener al meu.
Râd.
Spune-i că îl salut și că am mare grijă de haina lui.
O să se bucure.
Am terminat?
Sper că nu.
Mă ridic.
Mai vedem.
Se ridică, îmi dă o carte de vizită.
Ai aici numărul de telefon de Acasă. Dacă nu sunt aici și ai nevoie de mine, sună-mă.
Și dacă ești Acasă la Hank?
Doarme la mine.
Râd.
Mulțumesc.
Mă duc spre ușă și ies și închid ușa după mine. Străbat Coridoarele luminoase și mă-ntorc în Secție. Când ajung la Nivelul Superior, văd că mai toți bărbații s-au adunat la Nivelul Inferior. Stau pe canapele și pe scaune și Cheliosul stă pe un scaun în fața lor. Cheliosul vorbește și Lincoln stă deoparte și e cu ochii pe el. Mă duc jos și m-așez pe podea. Sunt destul de aproape ca să aud, dar destul de departe încât să fiu totuși singur.
Cea mai rea experiență prin care-am trecut, și pe care vreau să v-o împărtășesc, a fost cea care m-a făcut să vin în cele din urmă aici.
Lasă ochii în jos, trage aer în piept.
Sunt din Toledo. Acum doi ani, de Halloween, o fetiță din cartierul nostru a fost răpită și omorâtă de un bărbat care se deghizase în leu. Toată lumea a fost zguduită și, ca să încercăm să punem punct, Consiliul nostru de Cartier a hotărât să serbăm Halloween pe întâi octombrie, în ideea că o să putem ține mai bine lucrurile sub control și să împiedicăm o altă posibilă tragedie. Fetelor mele, Laura, care are șase ani, și Jennifer, care are nouă, le place grozav sărbătoarea de Halloween. Ambele

au simț dramatic și Halloween e Sărbătoarea lor preferată și în fiecare an își pun un costum ca al Prințesei Leia și eu îmi pun costumul de Luke Skywalker. Le pun într-o căruță și trag căruța după mine de la o Casă la Alta și zicem că e o călătorie cu Millennium Falcon și că eu sunt pilotul.
Se oprește și se uită spre Lincoln. Lincoln dă din cap și ridică pumnul în semn de încurajare. Cheliosul dă și el din cap și se uită iar la noi.
Acum câteva luni, am făcut o înțelegere cu nevastă-mea, pe care-o cheamă Terry, să mă las de băut. Ne-am înțeles că am voie să beau bere fără alcool atunci când simt că-mi arde buza după ceva. Fiind cum sunt, am ieșit și am cumpărat douăzeci de lăzi din astea, am ascuns nouăsprezece și am pus una în frigiderul din Garaj. Am probleme cu dormitul și nu pot să dorm fără să beau, dar am descoperit că dacă beam cincisprezece beri fără alcool pe seară, mi-era de-ajuns ca să adorm.
Trag aer în piept.
Așa că, vreme de șase săptămâni, seară de seară, alergam până la Garaj în pauza de publicitate și dădeam pe gât bere fără alcool ca să pot dormi. Sună prostește, dar fiecare face ceea ce face și ce simte nevoia să facă și asta am făcut.
Câțiva oameni râd. Lincoln se uită urât la ei. Se opresc.
Planul meu avea o singură bubă: bând bere surogat în fiecare seară, n-am încetat nicio clipă să-mi doresc să beau bere adevărată și, dacă ceva a funcționat, atunci aflați că surogatul m-a făcut să-mi doresc și mai mult să beau ceva adevărat.
Se oprește, lasă privirea în jos. Când vorbește, îl lasă vocea.
De-aici începe să fie urât.
Vorbește Lincoln.
Te descurci de minune. Mergi mai departe.
Cheliosul se uită la el, dă din cap și se uită iar spre noi.

Nevastă-mea trebuia să plece la New Jersey la sărbătoarea de Bat Mitzvah[3] a nepoatei ei Tina. În mod normal, ne ducem cu toții la un asemenea eveniment, dar Bat Mitzvah pica în dimineața de după sărbătoarea de Halloween din cartierul nostru, așa că Terry și cu mine am decis că eu am să stau acasă și să petrec Halloween alături de fetițe, iar Terry o să se ducă la sărbătorirea Tinei.
O lacrimă îi alunecă pe obraz.
Am dus-o pe Terry la aeroport și i-am promis că n-am să beau. Imediat ce a urcat în Avion, m-am dus ață la Barul din Holul Aeroportului și am comandat o vodcă și un suc de afine.
Se oprește, se șterge pe față.
De-acolo m-am dus la un Magazin cu Băuturi și am cumpărat o sticluță de un sfert și alt sirop de afine și am băut tot drumul spre Casă.
Se șterge pe față.
Pe urmă m-am furișat în Garajul vecinului meu Ira și am furat două sticle de Chardonnay și altă sticlă de vodcă și m-am băgat în subsolul casei mele și am băut ambele sticle de Chardonnay.
Lacrimile curg șiroaie.
Pe urmă mi-am pus costumul de Luke Skywalker și-am făcut un amestec de vodcă și suc de afine și l-am pus într-o ditamai cană cu Obi Wan Kenobi pe ea și-am ieșit cu Fetele. Au simțit că e ceva în neregulă cu mine, dar au încercat să se distreze.
Plânge.
Nu știu când s-a întâmplat, dar la un moment dat mi-am pierdut cunoștința în timp ce Fetele erau la ușa cuiva.
Plânge în hohote.
S-au întors și au încercat să tragă căruța până la Casa noastră, dar ele sunt micuțe și eu eram prea greu.
Hohote de plâns.
S-au dus Acasă la vecinul nostru Len să ceară ajutor și când s-au întors cu Len și cu nevasta lui,

Ginny, au văzut că tot costumul meu de Skywalker și toată căruța erau pline de pișat.
Hohote de plâns.
Len a încercat să mă trezească și, când a făcut-o, am sărit să-l atac. Vedeți, Len are o barbă mare, stufoasă și blondă și eu eram atât de beat încât am crezut că e bărbatul care se deghizase în Leu în urmă cu doi ani.
Hohote de plâns.
Dumnezeule mare.
Hohote de plâns.
Dumnezeule mare.
Se oprește, se șterge pe față, trage aer în piept. Bărbații răspândiți prin Cameră au rămas fără glas. Cheliosul își ridică privirea.
Len a trebuit să mă lege cu lesa câinelui ca să mă poată potoli și Nevastă-mea a trebuit să se-ntoarcă de la New Jersey înainte de sărbătorirea Tinei.
Începe să vorbească tare și apăsat.
M-am făcut de rușine pe mine, le-am făcut de rușine pe Fetele mele, pe Nevasta mea.
Se aud mai multe chicoteli.
Am ajuns bătaia de joc a întregului Cartier.
Își pierde orice urmă de control, se tânguiește, plânge în hohote, ținându-și fața strâns între mâini. Mai mulți bărbați încep să râdă. Lincoln se uită la ei și spune.
Tăceți.
Bărbații râd și mai vârtos, li se adaugă alții. Cheliosul își ridică privirea. Vorbește Lincoln.
Nu e nimic de râs.
Ei râd și mai tare. Li se adaugă și mai mulți. Cheliosul e împietrit. Vorbește Lincoln și vocea-i sună mai tare și mai dur.
Nu e nimic de râs.
În Cameră e o explozie de râs. Cheliosul se ridică și fuge din Cameră, tânguindu-se, suspinând și plângând. Lincoln se postează în fața scaunului gol.
Vi se pare că povestea asta e de râs?

Bărbații râd.
Nu e.
Încep să se liniștească.
Ați văzut un om care și-a pus inima în palma voastră. Și-a pus amărâta aia de inimă în palma voastră.
Se face liniște.
Și-a deschis inima și v-a povestit cel mai cumplit moment din viața lui, momentul când a s-a lovit de pragul de jos și a-nțeles că are nevoie de ajutor.
Liniște.
E un lucru greu de făcut și faptul că a făcut-o arată că e un om curajos și că merită să fie tratat cu respect, nu să fie luat în râs.
Lincoln clatină din cap mustrător, își coboară vocea.
Vă credeți cu toții mari scule din pricină că poate ați luat droguri mai tari decât el sau ați băut mai mult decât el sau poate pragul vostru de jos a fost mai jos decât al lui, dar când am cerut un Voluntar care să vorbească despre cum e să atingi pragul de jos n-am văzut pe niciunul să se înghesuie. V-ați mulțumit să stați acolo ca niște Băieței speriați.
Arată spre locul pe unde a plecat Cheliosul.
Ar trebui să învățați de la omul ăla, ar trebui să luați aminte la ce-a făcut el astăzi, aici. A fost curajos și a fost deschis și a fost cinstit și a riscat devenind vulnerabil față de toți cei din Camera asta. Asta e cheia șederii în Clinică și ăsta e genul de atitudine care o să-l țină curat.
Începe să facă pași spre ieșire.
Mai gândiți-vă. Gândiți-vă mult și serios.
Ne privește neclintit.
Mult și serios.
Pleacă. E liniște desăvârșită. Bărbații se uită unii la alții, rușinați și stingheri, așteptând să spargă cineva liniștea. Leonard se ridică.
Lincoln are dreptate și-ar trebui să-i cerem iertare omului, dar eu tot cred că povestea era al dracului

de caraghioasă.
Toată lumea râde. Leonard se uită la ceas.
E vremea prânzului. Eu mă duc să mănânc.
Iese și restul oamenilor se ridică și încep să se îndrepte, rânduri rânduri, spre Sala de Mese. Mă ridic și-i urmez și m-așez la coadă și iau o tavă cu mâncare. Mă așez și-i ascult pe Ed și Ted ciorovăindu-se și râd când Leonard îi stârnește să continue și termin și mă ridic și pun tava pe banda rulantă. Mă duc la Prelegere. Un Preot vorbește despre diferite forme de a-ți mărturisi păcatele. Nu-mi plac Preoții, n-am încredere în ei și nu ascult niciun cuvințel din ce are de spus. Stau și mă uit în podea și mă gândesc la Chelios. Mă întreb unde o fi și la ce se gândește și, pe măsură ce revăd cu ochii minții povestea lui, ea capătă dimensiuni din ce în ce mai devastatoare. Cu toate că nu stătuse într-o Cocină sau într-un Ghetou sau într-o Casă de Drogați, și cu toate că mai avea o slujbă și o Familie și o viață, omul își pierduse cel mai important lucru pe care-l poate pierde o ființă omenească, adică demnitatea.
Știu câte ceva despre pierderea demnității. Știu că odată ce-i iei omului demnitatea se face o groapă, o groapă neagră și adâncă plină ochi cu sentimente de disperare, umilință și ură de sine, plină ochi cu senzații de pustietate, rușine și degradare, plină ochi cu tot ce înseamnă pierdere și izolare și Iad. E o groapă adâncă, neagră, îngrozitoare, blestemată, și-acolo, în gaura asta, stau oamenii ca mine și-și duc zilele triste ca naiba, futute și răsfutute, lipsite de orice demnitate, inumane și-acolo murim, singuri, deznădăjduiți, pierduți și uitați.
Conferința se termină și plec și mă întorc în Secție și particip la un exercițiu colectiv de Terapie a Reacțiilor Raționale. Ken conduce exercițiul și ne explică cum că Alcoolicii și Toxicomanii tind să reacționeze irațional în situații de stres. Terapia Reacțiilor Raționale e o metodă de a lua decizii care să contracareze acest tip de comportament

irațional. Când ești într-o situație dată, e bine să iei în calcul toate opțiunile. Nu te grăbi, păstrează-ți calmul, alege opțiunea care e cea mai sănătoasă și eficientă. E o filosofie cât se poate de rațională.
După exercițiu avem o altă Ceremonie de Absolvire. Trei bărbați pe care nu-i cunosc părăsesc Clinica. Au ajuns la soroc și au trecut prin toate etapele Programului și sunt gata să înfrunte Lumea de afară. Sunt fericiți când își primesc Pietrele și Medaliile, doi dintre ei plâng în timp ce-și rostesc discursurile.
Ceremonia se încheie și toată lumea aplaudă și câțiva bărbați încep să joace cărți și unii se-așază să se uite la televizor și alții se schimbă și se duc la Sala de Gimnastică din partea cealaltă a Clinicii. Absolvenții pleacă. Mă duc la mine în Cameră și-mi pun jacheta lui Hank și mă duc afară. Nu e pic de Soare. Viața care se făcea simțită ieri s-a ascuns. Pământul e rece și tare, aerul e greu, Cerul e negru, copacii se-nclină sub greutatea crengilor înghețate. Pășesc și fumez și descopăr o Potecă de pământ zgâriat și las Poteca să mă călăuzească. E întuneric și liniște sub bolta de lemn compact, greu, și singurul sunet e cel al pașilor mei croindu-și anevoie drumul prin grămezile de frunze galbene și sfărâmicioase. Ascult zgomotul frunzelor. Țin ochii fixați pe sol. Încerc să mă pierd. Încerc să uit unde mă aflu și de ce sunt aici, încerc să uit ce se așterne în fața mea. Încerc să uit de moarte, închisoare și vindecare. Încerc să uit că există o Lume în afara celei care e-n capul meu și încerc să uit că în capul meu există o Lume. Încerc să uit totul. Toată învălmășeala asta nenorocită. Pășesc, privesc cu ochi ficși, încerc să mă pierd, să mă pierd, să mă pierd. Trosnetul frunzelor se topește într-o rostogolire sonoră de pietricele și pietricelele mă conduc spre un Lac îngust și alungit acoperit cu delicate perdele de gheață subțire, ciobită pe alocuri. Îmi fixez privirea asupra gheții. În straturile de sub ea, dansează

cârduri de peștișori, buruieni solitare zac nemișcate, alge se agață de orice le iese în cale. O scoică stă deoparte singură și tăcută și mă opresc să o studiez. Undeva în adâncul ei există viață. La un moment dat viața își va lepăda cochilia și va țâșni la suprafață. Mă uit fix la scoica ce plutește sub o delicată perdea de ochiuri sparte. Viața care țâșnește. Vreau să uit, dar nu pot. Încep iar să merg, continui să încerc, continui continui. Malul se pierde într-o întindere largă de iarbă înaltă, galbenă, moartă și pașii mei înaintează mut pe o potecuță de noroi întărit, compact, negru. În timp ce mă poartă prin iarbă, îmi plimb palmele peste vârfurile înghețate și ascuțite ale firelor de iarbă și firele mă gâdilă și râd și sunetul râsului meu mă liniștește. Să uit, să mă pierd, să uit, ce n-aș da să mă pierd. Mă gâdilă și râd.
Noroiul compact devine pământ jilav și ajung pe un Drum Înălțat cu pini palizi, plante cu frunze spiralate scufundate în pământ și un parapet înalt, solid. Duhoarea puternică de Mlaștină își face drum până sus, nici frigul nu-i destul de puternic s-o elimine. Merg și mă aplec peste parapet și respir duhoarea prin toți porii și mă uit neclintit la întinderea dezolantă de maroniu sumbru punctat de cioturi rupte și putrede, de ruguri țepoase și cenușii și de smârc. Există o Insulă în toată putreziciunea asta, o Grămadă mare, rotundă, cu proeminențe monstruoase, ca brațele unei Vrăjitoare. Se aude un clănțănit și de sub Grămadă urcă la suprafață o vidră grăsană și ciocolatie cu o coadă teșită, ca o teacă. Se uită fix la mine.
Salut, Grăsano.
Se uită fix la mine.
Vrei să-ți dau ce am eu?
Se uită fix la mine.
Îți dau tot ce am.
Fix la mine.
Dă-mi Grămada ta și dă-mi coada ta.
Fix.

Și-ți dau toată viața mea bulibășită și nenorocită.
Fix.
Ce zici?
Stă și se uită, pare să cumpănească și dispare la loc sub Grămadă. O aștept să vină înapoi, dar nu vine.
Ești o vidră isteață. O vidră al dracului de isteață.
Râd și mă îndepărtez de Parapet și îmi continui drumul. Tărâmul Pinilor ajunge la apogeu și apoi coboară și mă duce spre o potecă de piatră și piatra încercuiește un alt Lac micuț și încerc să zăresc ceva prin stratul de gheață dar nu sunt crăpături și gheața e prea groasă. Dacă există viață e ascunsă sub o cochilie rece, înghețată.
Mă pierd în gânduri și uit și picioarele mă poartă printr-o Pădure și mai deasă. Aerul e negru și frunzele sunt mai groase și trosnetul lor e hipnotic și, cu toate că țin ochii deschiși, nu văd nimic. Merg înainte, pur și simplu.
Ies din Pădure și din întunecime, dar nu și din propriul meu cap. În fața mea e un Deal cu iarbă uscată și când ajung în vârful lui am sub ochi imaginea Clădirilor și a băncilor și a Lacului. Văd umbre mișcătoare născute din luminile Coridoarelor strălucitoare, curate, neprietenoase. Mă așez și iarna maronie e umedă și nu-mi fac probleme și ochii-mi alunecă spre urletele care vin din spatele ferestrelor întunecate și ferecate ale Secției Medicale. Urletele se impregnează și răsună, răsună, răsună și mă-ntind pe spate și jacheta devine jilavă și părul meu devine jilav și închid ochii, ascult și îmi rumeg gândurile. Mă destind și las sentimentele să se elibereze să se elibereze total și sentimentele îmi aduc șuvoaie de gânduri și imagini lucide, liniare care curg prin mine, afară și înapoi și prin și afară și înapoi. Curg prin mine, afară și înapoi, așa curg.
Nu mă pot opri.
Trebuie să mă opresc.
Nu mă pot opri.
Durere.

Șanț.
Preot.
Să-l ia naiba pe Dumnezeu.
Ea.
S-o ia naiba pe ea.
Pipă.
Aprinzător.
Sticlă.
Nu mă pot opri.
Durere.
Suport-o.
Furie.
Furie ucigașă.
De necontrolat.
Furie.
Păcate de neiertat.
Locuri de unde nu mai există cale de întors.
Rău ireparabil.
Plângi.
Luptă.
Mamă.
Tată.
Frate.
Plângi.
Luptă.
Trăiește.
Aprinzător.
Pipă.
Sticlă.
Bolnav.
Bolnav.
Bolnav.
Fă-te bine.
Imposibil.
Rămâi.
Imposibil.
Să-l ia naiba pe Dumnezeu.
S-o ia naiba pe ea.
Naiba să te ia.
Rămâi.

Trăiește.
Luptă.
Plângi.
Hotărâre.
Hotărâre.
Hotărâre.
Să vină.
Primește-o.
Primește-o.
Hotărâre.
Șuvoaiele sunt lucide și limpezi și curg înapoi și prin mine, înapoi și prin mine și se întâlnesc și mă pierd golesc uit și apare apare apare ceva ceva ceva ce mi-e aproape necunoscut, liniștea desăvârșită. Limpezimea. Seninătatea. Pacea.
Dorințele mistuitoare s-au evaporat. Inima-mi bate încet și neclintit. Tot ce știu și ce sunt și ce-am văzut simțit făcut trecut prezent trecut acum atunci înainte acum văzut simțit făcut rănit simțit se concentrează într-o formă care e dincolo de cuvinte dincolo dincolo dincolo și acum vorbește și spune.
Rămâi.
Luptă.
Trăiește.
Primește.
Plângi.
Plângi.
Plângi.

11.

Răul mă smulge din somn, mă împinge afară din pat, mă azvârle în fața prietenului și dușmanului meu mă azvârle în fața vasului de porțelan. Mă golește, mă seacă, mă doare, nu vrea să-mi dea drumul din gheare.
Bucăți de stomac, fiere și rămășițe ale mâncării deaseară. Acid, muci și salivă. Și sânge. Firicele de sânge.
Intru în duș și dau drumul la apa caldă și-mi spăl boala de pe față și de pe corp. Se-adună în jurul scurgerii și o zdrobesc cu picioarele și-o fac să dispară. Îmi vine să dau în boală de-atâta boală. Vreau să dispară. O zdrobesc cu picioarele. Mă spăl pe dinți. Dinții cei noi sunt la fel ca cei vechi. Îmi plac și sunt bucuros că îi am.
În locul găurii din obraz se întinde un început de cicatrice albă. Încă un semn al vieții pe care o duc.
Cât despre ochi, nici măcar nu mă mai obosesc.
Mă îmbrac și fac cafeaua și-mi torn o ceașcă și o beau. E tare și mi se face iarăși rău, așa că mai fac un duș și mă spăl pe dinți a doua oară. Cât despre ochi, nici măcar nu mă mai obosesc.
Mă schimb și mai iau o ceașcă de cafea și mă duc la micul dejun și-mi iau niște fulgi de ovăz și-i acopăr cu un strat de zahăr. Mă așez la masă cu Leonard și Ed și Ted și un negru micuț și subțirel. L-am mai văzut, deși nu știu de unde să-l iau. Vorbește Leonard.
Cum e, Puștiule?
E OK.
Face semn spre negrul micuț.
Îl știi pe Matty?
Nu.
Matty, James, James, Matty.
Ne întindem peste masă, dăm mâna. Spun mă bucur. El spune mă bucur, Labagiule. Mă uit la el mai atent. Vorbesc.

Te știu de undeva.
Vorbește el. Are o voce subțire, vorbește foarte repede.
De unde dracu' mă știi?
Nu sunt sigur. Unde stai?
Minneapolis.
Nu de-acolo. Care-i numele tău de familie?
Nimeni n-are voie-n pana mea să mă-ntrebe ce nume de familie am în locul ăsta de căcat.
Îmi pică fisa. Știu de unde-l știu.
Numele de familie e Jackson.
De unde puii mei știi chestia asta?
Te vedeam la televizor. Erai Campionul Mondial la categoria Pană.
Zâmbește.
Chiar eram, băga-mi-aș.
Zâmbesc.
Și nu-ți lua nimeni niciun interviu pentru că-njuri prea mult.
Chiar nimeni, futu-le mama lor. Labagiii dracu', mâncători de căcat televizat.
Toată lumea râde și mâncarea e împinsă deoparte și stăm și bem cafea și vorbim prostii și râdem. Matty e o ruină, a rămas doar învelișul omului care era cu doi ani în urmă, când se număra printre cei mai buni boxeri ai Lumii. Pe-atunci lupta în două campionate, era bogat și faimos, era căsătorit și avea doi Băieți. La o petrecere dată în cinstea uneia dintre victoriile lui, a tras dintr-o pipă despre care i s-a spus că e plină cu iarbă, dar era umplută ochi cu crack. S-a prins în plasă pe loc, a mai avut un singur meci și a fost dezastru și s-a dat la fund.
E ciudat să stau la masă față în față cu el. E ciudat să-mi închipui că omul pe care îl urmăream la televizor e omul care stă fix în fața mea. În apogeul carierei lui, era o mașină de luptă. Era iute, ingenios, viguros și de neînvins la categoria lui – 57 de kilograme.
Era arătos, avea un zâmbet larg, nu-i găseai niciun gram de grăsime pe corp și avea pielea întunecată,

netedă, fără cusur. Pe chip i se citea o încredere desăvârșită și, când intra în Ring, comanda totul din priviri de parc-ar fi fost proprietarul locului.
N-a mai rămas nimic. E foarte slab, cel mult 50 de kilograme, are părul încâlcit și jumulit, pielea plină de răni deschise, iar dinții, galbeni, maro sau negri. Deși s-ar zice că încrederea e tot de partea lui, mă-ndoiesc c-ar fi în stare să găsească vreun Ring de Box, necum să comande din priviri sau să aducă pe altcineva în stare de inconștiență, prin luptă. Nu-l întreb de Nevastă și de Copii pentru că nu vreau să știu și probabil nici el n-ar vrea să-mi spună.
Sala de Mese s-a golit. Din cauza lui Matty și a lui Leonard și a râsetelor noastre nu ne dăm seama. Când unul dintre îngrijitori vine la noi și ne spune să plecăm, plecăm împreună spre Sala de Conferințe și Matty vorbește și înjură și ne face să râdem. Când ajungem la Prelegeri, ne așezăm împreună, departe de bărbații din Secția noastră, și, chiar înainte de primele cuvinte ale Vorbitorului, Leonard scoate un pachet de cărți și începem să jucăm pocher. Nu pariem și, cu excepția lui Matty care-njură în barbă, jucăm pe mutește și comunicăm prin semne, dând din mâini și din cap.
Prelegerea se termină și le spun la revedere prietenilor mei și pornesc de-a lungul Coridoarelor până dau de ușa pe care e trecut numele lui Joanne. Bat la ușă. O aud spunând intră, deschid ușa și intru.
Ea și Hank stau pe canapea, beau cafea și fumează. Când mă vede Hank se ridică și mă îmbrățișează.
Ce mai faci, Puștiule?
Ne desprindem.
Bine.
Ia să-ți văd dinții.
Zâmbesc.
Arată frumos.
Așa cred.
A meritat?
Am supraviețuit.

Nu știu cum, dar văd că ți-a ieșit.
A meritat.
Râde, pornește spre ușă.
Vino să-mi faci o vizită la Serviciul Livrări când vrei.
Unde e Serviciul Livrări?
E Microbuzul care stă în fața Intrării.
Râd. Întinde mâna spre ușă.
Nu e nevoie să pleci.
Bănuiesc că voi doi vreți să rămâneți singuri.
Aș vrea să rămâi.
Se oprește, se uită la mine, se așază lângă Joanne. Eu mă așez pe un scaun în fața lor. Vorbește Joanne.
Cu ce pot să-ți fiu de folos?
M-am gândit la discuția noastră de ieri.
Și cum te-ai gândit?
O să mai stau o vreme. Să văd ce se-ntâmplă.
O vreme?
Nu pot să promit nimic.
Zâmbește.
Cred că e un început bun.
Mai vedem.
Zâmbesc amândoi. Vorbește Joanne.
De unde-a venit scânteia?
Nu știu.
Trebuie să fi fost ceva.
Nu vreau să vorbesc despre asta.
De ce?
Pentru că nu vreau.
Pentru că te face să te simți vulnerabil.
Probabil.
Și asta nu-ți place, așa-i?
Dau din cap.
Nu.
Dacă o să mergi spre bine, ar trebui să te-nveți cu ideea.
Presupun că ai dreptate.
Noi doi n-o să-ți facem niciun rău.
Știu.

Încearcă. Fii vulnerabil.
Mă uit la ei, respir adânc. Vorbesc.
Ieri am văzut un bărbat plângând. Am mai văzut bărbați plângând și înainte, dar de obicei consider că sunt oameni slabi sau penibili. Bărbatul care a plâns ieri a plâns pentru că era un om puternic și i-am admirat puterea. Știu că oamenii tind să creadă că sunt puternic și tăbăcit, dar de fapt nu-i așa. Sunt o oaie în blană de lup.
Respir adânc.
Așa că mă gândeam la toate astea și mă plimbam pe-afară și încercam să uit locul ăsta și încercam să uit tot rahatul în care m-am vârât singur și m-am întins pe iarbă și m-am simțit liniștit, foarte liniștit și m-am hotărât să mai stau o vreme.
Cum era senzația?
Exact cum am spus. De liniște.
Ai avut ceea ce se numește un Moment de Limpezire.
E unul din termenii Alcoolicilor Anonimi?
Da.
Atunci nu, n-am avut un Moment de Limpezire. Pur și simplu m-am simțit liniștit.
Râd amândoi. Vorbește Joanne.
N-a fost prea greu, nu-i așa?
Cred că nu.
Asta-i tot ce trebuie să faci ca să mergi spre mai bine. Fii cinstit, fii vulnerabil, pune totul în cuvinte.
Mă tem că o să fie puțin mai complicat de-atât.
Puțin, dar nu cine știe ce.
Mai vedem.
Un moment de liniște. Mă ridic.
Trebuie să plec. M-am gândit doar să trec și să-ți spun ce-am hotărât.
Vorbește Joanne.
Ne bucurăm c-ai venit.
Mă-ndrept spre ușă.
Ne mai vedem.

Îmi spun la revedere și eu ies și străbat iar Coridoarele până în Secție. M-așez pe jos alături de ceilalți bărbați și văd finalul unui film. E despre un Fotbalist faimos care-a avut probleme cu alcoolul și s-a lăsat de băut datorită celor Doisprezece Pași și-acum e Judecător la Curtea Supremă a unui Stat și e foarte fericit. Când vorbește, e așezat la Biroul lui cât se poate de Birou și de oficial și poartă o robă foarte impresionantă. Mai multe fotografii, tot cu el, dar îmbrăcat în echipament sportiv, atârnă pe peretele din spate și totul e perfect și totul e menit să te inspire. Seamănă mult cu un film educațional pentru Orele de După Școală și, cu toate că o să-ncerc să-mi păstrez mintea deschisă cât stau aici, găsesc că povestea e al dracului de tâmpită și mă-ntreb dacă a-ți păstra mintea deschisă, în locul ăsta, nu e totuna cu a avea mintea goală. Minte deschisă, minte goală. Fotbalistul ăsta transformat în Judecător n-o să mă convingă să merg mai departe. Nici de-al dracului.
Filmul se termină și toată lumea aplaudă în afară de mine. Eu huidui și m-aleg cu vreo câteva priviri asasine. Privirile îmi stârnesc râsul și capăt mai multe priviri asasine, așa că m-apucă râsul și mai tare. Un tip pe care nu-l cunosc mă întreabă ce-i așa de amuzant și-i spun că filmul și-mi spune să mai cresc și-i spun că n-am de gând să pretind că rahatul ăla tâmpit e mai mult decât un rahat tâmpit și el pleacă clătinând din cap. Minte deschisă, minte goală. Mă-ntreb dacă nu e unul și același lucru.
Mă duc la masă și-mi iau o tavă și niște mâncare și mănânc cu Ed și Ted și Matty și Leonard. Matty și Leonard se ocupă cu vorbitul și noi ceilalți ne ocupăm cu râsul. Până terminăm de mâncat, masa e plină de bărbați care s-au strâns laolaltă să-i audă pe Matty și Leonard.
După prânz e o Prelegere, dar nu-i acord nici cea mai mică atenție.

După Prelegere Ken mă-ntreabă dacă pot să vin până la el în Birou. Îl urmez de-a lungul Coridoarelor și, când ajungem la Biroul lui, mă așez pe un scaun în fața lui.
A trecut ceva vreme.
Da.
Te-ai gândit la ce-am discutat ultima oară când ai fost aici?
Nu-mi aduc aminte ce era.
Ești gata să faci orice trebuie și tot ce trebuie ca să renunți la dependență și să rămâi cu mintea trează?
Da, m-am gândit.
Și ai vreun răspuns?
Nu.
Ai vreun răspuns?
Nu.
Ai vreun răspuns?
Dacă se uită fix la mine și-mi pune aceeași întrebare afurisită o dată și înc-o dată n-o să ajungem nicăieri.
Se uită fix.
Ai vreun răspuns?
Râd.
Nu.
Să sperăm că la un moment dat o să ai.
Vedem noi.
Suspină și clatină din cap, se uită la hârtiile de pe birou. Vreau să-ncepem să intrăm în partea cea mai consistentă a Programului tău.
În regulă.
Scoate ceva care seamănă cu o carte de colorat pentru copii și mi-o dă.
Începem cu asta.
Mă uit la carte.
Ce-i asta?
E o carte de lucru pentru Primul Pas.
Râd.
E o carte de colorat, ce dracu'.
E simplu, așa e, dar credem că cea mai simplă cale e cea mai bună.

Vrei să încep cu o carte de colorat?
Da.
Râd.
Ai vreo cutie de carioca împrumut?
Sunt mai multe în Secție.
Sper că n-a luat nimeni Rozul Turbat.
Asta ce e?
E nuanța mea preferată de carioca. Se găsește în cutia cu șaizeci și patru de bucăți.
Ai terminat?
Ești sătul de mine?
Sunt sătul de glumele tale.
Nu ți se par bune?
Nu.
O să mă abțin un timp.
Bine.
Care-i termenul de predare?
Peste două zile.
Înțeles.
Mai există și un Panou cu Obiective la Nivelul Superior. Vreau să-ți treci numele pe el și să scrii alături un vis pe care dorești să-l împlinești în viață și pe care speri să-l atingi prin abstinență.
OK.
Ai vreo idee?
Un nou rând de dinți în fiecare an.
N-are haz.
Să devin Președinte al Statelor Unite.
Mare noroc dac-ai să poți vota, la ce cazier ai.
Să fac cea mai frumoasă carte de colorat pentru Primul Pas?
Ai terminat?
Ești sătul de mine?
Scrie ce vis ai. Nu te-apuca să faci bășcălie.
O să fac tot ce pot.
Cred că o schimbare a decorului s-ar putea să-ți priască, așa că, în după-amiaza asta, o să te trimit în altă Cameră.
Unde?

Într-o Cameră cu două paturi. Warren și John pleacă astăzi și cred c-ar fi bine să umplem Camera cu Nou-Veniți.
Îmi place ideea.
O să fac schimbarea și o să-ți spun mai târziu care-i numărul de Cameră.
Mișto.
Aș zice că ți-e mai bine și parcă ai început să mergi în direcția dorită, dar trebuie să iei ceva mai în serios tot ce facem aici. Cerem progrese, nu perfecțiune. Fă tot ce poți și e de-ajuns.
O să-ncerc.
Vino să mă vezi când termini cartea. Aș vrea să ne uităm amândoi peste ea.
OK.
Mă ridic și plec și mă-ntorc în Secție. Mă uit după John și Warren și nu-i văd, așa că mă duc spre Cameră și intru. John stă în dreptul ferestrei din partea lui și Warren își face bagajul. Mă așez pe patul meu.
Salut.
Vorbește Warren.
Salut.
John e cu ochii pe fereastră.
Am auzit că pleci astăzi.
Da, plec.
Îți pare bine?
Da, dar mi-e și frică. Am băut de când mă știu și-o să-mi fie tare greu să renunț la paharul de scotch tare și bun de la sfârșitul fiecărei zile. Sau poate paharele.
Ți-e mai bine fără ele.
Aici ai perfectă dreptate.
Mă ridic, mă duc spre el.
Se oprește din împachetat.
Îți doresc mult noroc, Warren.
Întind mâna, el face la fel.
Mulțumesc, James.
Ne strângem mâinile, tare și hotărât. Vorbesc.
Mi-a plăcut grozav c-ai fost atât de mișto cu mine.

A fost plăcerea mea, James, la fel aş face şi în alte ocazii.
Ne desprindem şi mă duc spre colţul lui John. Bagajele îi sunt gata şi sunt aşezate pe pat. Stă tot la fereastră cu ochii fixaţi pe golul cenuşiu.
John.
Se întoarce. Are lacrimi pe obraji.
Ce s-a întâmplat?
Mi-e frică.
Vino-ncoace.
Face un pas. Îi arăt patul.
Stai.
Se aşază pe patul lui, parc-ar fi un Băieţel speriat, mă aşez lângă el.
De ce ţi-e frică, John?
Pentru că ştiu că nu m-am vindecat.
De ce crezi asta?
Pentru că asta-mi spune inima.
Atunci de ce nu rămâi până simţi că ţi-e mai bine?
Pentru că ştiu că nu e de niciun folos.
De ce crezi asta?
Pentru că n-o să fie niciodată mai bine de-atât. N-o să fiu niciodată mai aproape de normal şi n-o să reuşesc niciodată să alung durerea. Nici în vecii vecilor.
N-ai voie să gândeşti aşa, John.
Tu ai?
Eu încerc să nu mai gândesc aşa.
Cum?
Nu ştiu cum. Încerc pur şi simplu.
Se uită la mine, lasă privirea în jos şi izbucneşte în plâns.
Aici mă simt în siguranţă. Nimeni nu poate să-mi facă niciun rău şi nici eu nu pot să-mi fac niciun rău.
Se uită la mine. Un Băieţel speriat.
După ce-o să plec de aici, ştiu c-o să fac vreo tâmpenie şi ştiu c-o să ajung iar la închisoare şi ştiu ce-o să mi se întâmple acolo şi nu mai vreau.

Îl prind de mână, nu știu ce să spun. Plânge plânge plânge, hohotește, lacrimile îi curg de pe obraji, pieptul îi tresaltă, se ridică și coboară, se ridică și coboară dureros. Îi las mâna și îl iau în brațe și îl strâng și el plânge și nu găsesc nicio vorbă de spus.
Se oprește din plâns și își revine și-i dau drumul și se șterge pe față.
Îmi pare rău.
Să nu-ți pară rău, John. Plânsul nu e ceva greșit.
Eu plâng des.
Știu. E un lucru pe care-l admir la tine.
Serios?
Da, serios. Cred că bărbații care pot să plângă sunt bărbați puternici.
Crezi că sunt puternic?
Cred că ești mai puternic decât crezi.
Mulțumesc, James.
Se șterge iar pe față.
O să-mi fie dor de locul ăsta.
O să ne fie dor de tine.
Adevărat?
Da.
Nu minți?
Nu, nu mint.
Se uită la mine, întinde mâna după unul dintre bagaje și extrage un pix și o carte de vizită.
Poți să faci ceva pentru mine, James?
Sigur.
Începe să scrie ceva pe cartea de vizită.
Când ieși de aici, poți s-o suni pe Fata mea?
Nu-ncepe iar cu chestia asta, John.
Nu, e altceva.
Îmi întinde cartea de vizită.
Poți s-o suni și să-i spui că am încercat cu adevărat de data asta, am încercat din răsputeri și că aș vrea să însemn mai mult în ochii ei și că nu sunt un om atât de rău cum îi spune toată lumea.
Iau cartea de vizită, mă uit la John.
O să fiu onorat, John.

Și dacă ești vreodată într-un loc unde e și ea, poate-o să vrei s-o inviți la masă undeva și…
Se oprește, începe să plângă, își înghite lacrimile.
Și să te porți frumos cu ea, atâta tot, și…
Nu se mai poate stăpâni. Începe să plângă. Ca un Băiețel speriat.
Și spune-i că-mi pare rău. Îmi pare îngrozitor de rău.
Întind mâinile și-l iau în brațe și-l las să plângă să plângă să plângă și mă împinge la o parte și mă roagă să-l las singur și în timp ce ies din Cameră mă uit spre el și e cu capul îngropat în pernă și-l aud suspinând și jelindu-se și spunând întruna.
Nu.
Nu.
Nu.
Îl las să se lupte cu sine și cu soarta lui și în timp ce merg prin Secție mă asigur că am pus cartea de vizită cât mai adânc în buzunar, la loc sigur. O să dau telefon când plec de aici. O să dau telefon și-o să-i spun Fetei lui că Tatăl ei e un om bun. S-ar putea să nu mă creadă și s-ar putea ca nimic din ce-i spun să nu-i schimbe părerea, dar am să-i spun.
Secția e plină și oamenii așteaptă să vină John și Warren și să înceapă Ceremonia de Absolvire. Nu vreau s-o văd sau să iau parte la ea și mi-am luat la revedere de la ei, așa că plec. La fel ca și ieri, încerc pur și simplu să uit.
Nici vorbă de uitare astăzi. Sunt conștient de asta imediat ce intru în Pădure. Mă acaparează Furia. Pune stăpânire pe toate emoțiile toate sentimentele toate gândurile pe care le am. Nu pot să fac față emoțiilor sentimentelor gândurilor, așa că las Furia să se confrunte cu ele. Le consumă. Mâhnirea pe care o simt se preschimbă în furie oarbă, calmul devine nevoie disperată. Aș vrea să distrug tot ce-mi cade sub ochi. Ce nu pot să distrug aș vrea să înghit. Crește, cu fiecare pas pe care îl fac. Furie și poftă. Furie și poftă. Furie. Poftă. Vreau un pahar,

vreau cincizeci de pahare. Vreau o sticlă de tărie, cea mai curată, cea mai zdravănă, cea mai distrugătoare, cea mai otrăvitoare tărie de pe Pământ. Vreau cincizeci de sticle de tărie. Vreau crack, murdar și galben și plin de formaldehidă. Vreau un morman de praf de metadonă, cinci sute de doze de acid, un sac de gunoi plin cu ciuperci, un tub de adeziv mare cât un camion gigantic, o piscină mare cu benzină, atât de mare încât să te poți îneca în ea. Vreau ceva orice ce-o fi cum o fi cât de mult pot. Vreau îmi trebuie vreau îmi trebuie vreau îmi trebuie suficient cât să ucidă să anihileze să mă piardă să uit să pună surdină durerii afurisite dați-mi cea mai întunecoasă întunecime cel mai negru întuneric cea mai adâncă adâncă adâncă cea mai îngrozitoare cea mai blestemată groapă. Ducă-se dracu' în afurisenia Iadului, dați-mi-o. Vârâți-mă-n groapa aia nenorocită.
Las Poteca, îmi croiesc drum printre lemnele grele, înghețate. Tremur și inima mi-a luat-o razna și-mi strâng pumnii și-mi încleștez maxilarele. Nuielele plesnesc sub picioarele mele, merg și strivesc lăstari de copaci nevinovați, îmi folosesc brațele ca să dau la o parte tot ce-mi stă în cale. Sunetele ascuțite ale devastării, plesnitură trosnitură plesnitură trosnitură, mă incită, mă înfurie, îmi stârnesc nevoia de a face pagube mai mari, de a distruge mai mult, de a face totul praf. Vreau să fac praf tot și în tot locul. Praful să se-aleagă.
Intru în forță printr-un gard viu de Conifere și ajung într-o Poieniță ca un cerc închis. Mă opresc din mers dat iama împins strivit și închid ochii și respir adânc și trag nădejde că respirația o să-mi aducă liniștea așa că mai respir o dată și nimic încă o dată și nimic încă o dată și nimic încă o dată și nimic. Vreau să fiu calm dar eu unul nu am parte de calm.
Cum am ajuns aici. Cum am ajuns în locul ăsta în clipa asta în ziua asta cu senzația asta povestea

viitorul problemele viața rebutul ăsta de viață oribil futut bun de aruncat cum. Acum un sfert de oră strângeam în brațe un Infractor înrăit Dependent de Cocaină, care și-a petrecut copilăria cu scula lui Taică-său în gură, pentru că plângea de spaima reîntoarcerii în mijlocul Lumii. Am mâncat cot la cot cu un soi de bau-bau de vârstă mijlocie care pare copia unui star de cinema, cu unul care fuge de brațul Legii celui de-al Treilea Delict, cu un Oțelar cu implanturi de păr smulse și cu o Stafie de 50 de kilograme care era cândva Campion Mondial. Am primit o carte de colorat și mi s-a spus c-o să mă ajute să înaintez. M-am uitat la o filmare tâmpită cu un Judecător dat dracului și mi s-a spus c-o să mă ajute să înaintez. Mi s-a făcut rău, așa cum se-ntâmplă în oricare altă zi nenorocită, și nu înaintez. Am douăzeci și trei de ani și sunt Alcoolic de zece ani și Drogat și Delincvent cam tot de-atâta timp și sunt căutat de justiție în trei state și mă aflu într-un spital în inima Minnesotei și vreau să beau și să iau droguri și nu pot să mă controlez. Am douăzeci și trei de ani.

Respir și tremur și simt cum vin peste mine și furie și nevoie și buimăceală regret oroare rușine și ură se strâng într-o Furie perfectă o Furie grozavă și frumoasă și cumplită și impecabilă Furie și nu pot să opresc mersul Furiei nici s-o controlez pot doar să las Furia să vină vină vină vină vină. Să vină-n pizda mă-sii. Furia e aici.

Văd un copac și mă reped la el. Urlând dând pumni lovind cu picioarele zgâriind sfâșiind spintecând târând trăgând distrugând dând pumni urlând dând pumni urlând dând pumni urlând. E un copăcel, un Pin mititel, suficient de mic încât să-l fac praf și-i smulg crengile de pe trunchi și le rup în bucăți una câte una le spintec și le rup și le arunc pe pământ și le calc în picioare le calc le calc și când nu mai e nicio creangă aud o voce și mă arunc asupra trunchiului și e subțirel și-l rup în

două și aud o voce și n-o bag în seamă și azvârl bucata de trunchi peste crengi și jumătatea cealaltă e încă în pământ aud o voce și vreau s-o văd smulsă din pământul ăla afurisit și o înșfac și trag trag trag și nu se clintește niciun pic aud o voce și n-o bag în seamă și trag urlu trag și copacul dracului nu se clintește vreau să-l fac praf și dau drumul trunchiului și se aude o voce pe care n-o bag în seamă și încep să lovesc cu piciorul lovesc lovesc lovesc și vocea spune oprește-te oprește-te oprește-te oprește-te. Oprește-te.
Mă întorc.
Păr lung și negru și ochi albaștri adânci și curați și piele albă și buze roș-sângerii e micuță și subțire și trecută prin multe și suferindă. Stă acolo.
Ce cauți aici?
Mă plimbam și te-am văzut și am venit după tine.
Ce vrei?
Vreau să te oprești.
Respir greu, am o privire grea, încordată ca un arc. Mai am ceva de împărțit cu restul copacului vreau să-l fac praf pe afurisitul ăla. Zâmbește și vine spre mine, spre mine mine mine și-și deschide brațele și eu respir greu am o privire grea încordată ca un arc și pune o mână pe ceafa mea și mă trage spre ea și mă ține în brațe și spune.
Gata.
Respir greu, închid ochii, mă las îmbrățișat.
Gata.
Vocea ei mă liniștește și brațele ei mă încălzesc și mirosul ei îmi ușurează povara și-i simt inima bătând și inima mi se domolește și mă opresc din tremurat și Furia se topește în duioșia ei și mă ține-n brațe și spune.
Gata.
Gata.
Gata.
Apare altceva, ceva care mă face să mă simt slab și înfricoșat și fragil și nu vreau să fiu rănit și sentimentul ăsta îl am doar atunci când știu că pot

să fiu rănit cu o rană mai adâncă și mai cumplită decât orice rană fizică și întotdeauna mă împotrivesc și-mi stăpânesc sentimentul și îi pun cep dar vocea ei mă liniștește și brațele ei mă încălzesc și mirosul ei îmi ușurează povara și-i simt inima bătând și dacă mi-ar da drumul chiar acum aș cădea și nevoia și buimăceala și spaima și regretul și oroarea și rușinea și slăbiciunea și fragilitatea se dezvăluie așa cum sunt în fața puterii brațelor ei deschise și a simplului cuvânt gata și încep să plâng. Încep să plâng. Încep să plâng.
Vine în valuri. Adevărate talazuri care se rostogolesc din adâncul meu cel mai adânc și o țin în brațe și ea mă ține în brațe și mă strânge mai tare și eu o las, mă las strâns și mă las inundat și nu m-am mai simțit în felul ăsta atât de vulnerabil sau nu mi-am mai permis să mă simt în felul ăsta atât de vulnerabil de când aveam zece ani și nu știu de ce n-am făcut-o și nu știu de ce o fac acum știu doar că o fac și că e înfricoșător înspăimântător îngrozitor cel mai rău și cel mai bun sentiment pe care l-am avut vreodată, plânsul în brațele ei, plânsul în brațele ei și-atât, plânsul și-atât.
Mă lasă încet să mă așez pe pământ, dar nu-mi dă drumul din îmbrățișare. Porțile s-au deschis și treisprezece ani de violență, dependență, Iad și tot alaiul lor iau forma năvalnică a lacrimilor șiroaie și a suspinelor adânci și a respirației întretăiate și a senzației de imensă irosire. Senzația de irosire se instalează în mine, mă umple și mă copleșește.
Am irosit ani din copilărie am irosit o adolescență de normalitate de fericire de iubire de încredere de raționalitate cu Dumnezeu cu Familia cu prietenii o adolescență cu un viitor cu potențial cu demnitate umană cu minte sănătoasă cu adevăratul eu cu tot tot tot. Am pierdut totul și am ajuns să fiu doar un morman cu inima frântă, bântuit de jale, tristețe, suferință și neliniște. Sunt pierdut. Am pierdut. Totul. Totul.

Totul e jilav și Lilly mă leagănă ca pe un Copil deznădăjduit. Fața mea și umărul ei și cămașa și părul ei au fost muiate în lacrimile mele. O iau mai încet și încep să respir potolit și adânc și simt mirosul curat al părului ei și deschid ochii pentru că vreau să-l văd și asta-i tot ce pot să văd. E negru scânteietor, aproape că bate în albastru, și umezeala îi dă un luciu adânc. Vreau să-l ating și-mi întind mâna și-i ating creștetul capului și de-acolo mă duc în jos pe gât pe spate și până aproape de talie și conturul e delicat și perfect și-mi îndepărtez încet vârful degetelor și când nu-l mai simt îi duc lipsa. Fac același gest iar și iar și ea mă lasă și nu scoate o vorbă mă leagănă și-atât pentru că sunt deznădăjduit. Sunt deznădăjduit. Deznădăjduit.
Se aud zgomote și voci și Lilly mă strânge mai tare și mai tare și eu o strâng mai tare și mai tare și-i simt inima bătând și știu că-mi simte inima bătând și vorbesc inimile noastre vorbesc un grai fără cuvinte vechi de nepătruns și adevărat și ne îmbrățișăm strâns și zgomotele se apropie și vocile se aud mai puternic și Lilly șoptește.
Gata.
Gata.
Gata.
Îmi dă drumul și îi dau drumul și se ridică și eu rămân și ea se uită fix la mine.
Trebuie să plec.
Mă uit fix la ea.
Te caut mai târziu.
Mă uit fix la ea.
Pa.
Mă uit fix la ea și ea stă cu fața la mine și se retrage spre capătul cel mai îndepărtat al Poieniței noastre. Când ajunge la margine se întoarce și dispare în desișul gardului viu și-i aud pașii cum își reiau ritmul firesc și mersul e duios și-i aud vocea amestecându-se cu celelalte și vocea e duioasă și stau și respir și stau și mă uit. Sunt

singur, pierdut și deznădăjduit. Mă uit la desișul gardului viu. Singur, pierdut, deznădăjduit.
Soarele apune și frigul se iuțește și noaptea se lasă și mă simt obosit, consumat și absolut golit. Mă forțez să mă ridic și-mi croiesc drum printre copaci până ajung la o Potecă și mă las în voia ei. Îmi simt picioarele grele, corpul ostenit și inima-mi bate încet încet încet. Drumul n-are nici doi kilometri, dar parc-aș străbate Pământul întreg.
Am nevoie de toată puterea ca să deschid ușa. Intru și trec prin Secție și ajung la Camera mea. Pășesc înăuntru și văd că toate lucrurile mele lucrurile mele noi și frumoase au fost așezate pe un scaun lângă pat. Sunt gata să iau foc pe moment când văd o scrisoare așezată deasupra hainelor mele. Întind mâna s-o iau și o deschid și o citesc și e de la Ken și scrie în urma discuției de mai devreme ești mutat în altă Cameră și e trecut numărul Camerei.
Îmi iau hainele și cărțile sunt singurele bunuri lumești pe care le am și plec. Străbat Coridoarele care înconjoară Secția în căutarea noii mele Camere. Găsesc Camera și ușa e închisă și am brațele încărcate așa că deschid ușa cu un șut. Intru. Camera e mai mică decât cealaltă, dar altfel e identică. Sunt două paturi și o Baie, în laterală. Într-unul din paturi stă întins un bărbat negru de vârstă mijlocie. Nu l-am mai văzut până acum. Se uită la mine și spune.
De obicei oamenii bat la ușă înainte să intre într-o Cameră.
Are un accent grav și molcom de sudist.
Nu știam că e cineva înăuntru.
Mă îndrept spre patul liber.
Puteai să bați, oricum.
Mă așez.
Scuze.
Încep să-mi așez lucrurile.
Stai aici?
Da.

Cum te cheamă?
James.
Bună, James, eu sunt Miles.
Ca Miles Davis?
Exact ca Miles Davis.
Exact?
Da.
Adică te cheamă Miles Davis?
Da, așa mă cheamă.
Râd.
Cânți la trompetă?
Nu, cânt la clarinet.
Face semn spre o cutie neagră așezată la picioarele patului.
Când eram mai tânăr cântam la trompetă, dar odată ce Miles celălalt a devenit celebru am renunțat. Era cam prea de tot.
De unde ești?
Din New Orleans. Tu de unde ești?
Stau în Carolina de Nord.
În ce parte?
Wilmington.
Și-ți place Wilmington?
E un loc drăguț, dar de fapt nu dau doi bani pe chestia asta.
Râde.
Și ce faci la New Orleans?
Sunt Judecător.
Ce judeci?
Sunt Judecător la Curtea Federală de Apel.
E greu.
Ridică din umeri.
E cum e.
Trimiți oameni la închisoare?
Trimiteam atunci când lucram la Instanța Penală, dar acum nu.
Și cum a fost?
E greu să închizi un om. Nu-l așteaptă nimic bun în închisoare, chiar dacă asta merită.
Dau din cap.

Tu cu ce te ocupi?
Cu intratul în belele.
Râde.
Ce fel de belele?
Toate felurile.
Acum ești în belea?
N-aș sta aici dacă n-aș fi.
Râde iar.
Mai ești și în vreo altă belea?
Pot să invoc al Cincilea Amendament?
Dacă vrei.
Da, vreau.
Se uită la ceas.
Ai mâncat de seară?
Nu.
Vrei să mâncăm împreună?
Mă ridic.
Să mergem.
Se ridică și plecăm din Cameră.
Străbatem Coridoarele spre Sala de Mese și ne așezăm la coadă și ne luăm mâncare. Ne așezăm la o masă și aflu că Miles e Alcoolic și e căsătorit și are doi Copii și a ajuns aici în după-amiaza asta. Vorbește liniștit și metodic și își alege cuvintele cu grijă, iar mâinile lui, ochii și mișcările capului spun la fel de mult pe cât o fac cuvintele. Când vorbesc, ascultă cu atenție, intervine încet cu o încuviințare din cap sau o exclamație sau o vorbă domoală de aprobare. Îl simt instantaneu ca pe un prieten, ceea ce e ciudat pentru unul ca mine. De când mă știu i-am urât pe Polițiști și Judecători și pe oricare alți Reprezentanți ai Autorității și Centrul de Tratament e ultimul loc în care m-aș fi gândit că aș putea să mă împrietenesc cu vreunul din ei.
După vreo câteva minute, ni se alătură Leonard și Matty și Ed și Ted. E o masă cum sunt toate în compania lor. Râd, fac bășcălie unul de altul, povestesc despre viața lor, spun măscări despre ceilalți Pacienți ai Clinicii. În afară de Miles, mai

sunt patru nou-veniți în Secția noastră, iar Leonard și Matty și Ed și Ted îi cântăresc din priviri, decid care din ei le plac și care nu le plac și pun la cale cum să le facă zile fripte. E unul, un bărbat scund și gras pe nume Bobby, pe care s-ar părea că nu-l înghit deloc, deși nu știu care-i pricina. Știu însă că-mi pare bine că nu sunt în pielea lui.
Terminăm pe mâncat și mergem în grup spre Conferință. Ne așezăm pe scaune tot în grup. Mă așez la margine și aștept s-o văd pe Lilly. Când intră în sală, îmi sare inima și-mi tremură mâinile și eu pe mine în sinea mea încerc să mă domolesc și lucrurile alea pentru care nu există cuvinte scapără și încep să arunce flăcări flăcări flăcări. Știam că o să mă emoționeze revederea ei, dar asta e ceva ce nu știam și nu știu și mă ia prin surprindere și surpriza mă face să fiu agitat și eu nu sunt agitat, în mod normal. Sunt doar sictirit, în mod normal. Acum nu sunt sictirit. Scapără și aruncă flăcări.
Pe scenă urcă un bărbat și toată lumea începe să aplaude, îl recunosc: e o Vedetă Rock care-a fost cândva Pacientul clinicii. Își ridică brațele triumfător și zâmbește și se înclină și pielea neagră a pantalonilor lucește și pletele-i negre și unsuroase atârnă și cămașa de mătase cu modele unicat face ape-ape și cerceii mari și rotunzi de argint se leagănă și toată lumea e orbită. Face semn că vrea liniște și aplauzele se opresc și începe să se plimbe în sus și în jos pe Scenă, cu un aer teatral, în sus și în jos.
Se oprește și se uită fix spre tavan preț de o clipă de parcă acolo sus ar fi și altceva decât panourile tavanului și-și lasă privirea și începe să cuvânte cu o voce gravă, serioasă. Începe prin a spune când am scos primul meu single de mare succes și am devenit faimos m-am apucat de petreceri la greu.
De aici se lansează într-o descriere amănunțită a carierei lui. Vorbește despre numărul de CD-uri care i s-au vândut și despre numărul de femei pe

care le-a avut și numărul de premii pe care le-a câștigat. Vorbește despre cum e să fii mereu pe drum și spune nu-i ușor, fratele meu, chit că stai la Four Seasons. Vorbește despre disciplina și rigoarea care se cer când înregistrezi un album și despre presiunea pe care trebuie să o suporte o vedetă. Vorbește despre ceva ce s-ar numi, după cum spune el, obsesia națională față de buzele și de părul lui și vorbește despre calitățile lui vocale. După o vreme, după mult prea multă vreme, vorbește despre băutură și droguri. Când vorbește de heroină, își lovește cotul cu două degete, când vorbește de zăpadă trage aer pe nas, pentru băutură face o mișcare de parcă ar avea o sticlă, pentru pilule se face că le-aruncă pe gât. Susține că atunci când era un utilizator de vârf lua zilnic cocaină și heroină de cinci mii de dolari amestecate cu patru sau cinci sticle de băutură în fiecare noapte și spre patruzeci de pastile de Valium ca să poată dormi. Spune toate astea cu o sinceritate totală și cu cea mai deplină seriozitate.
Sunt obosit și consumat. Sunt emoționat și sunt fericit. Sunt calm. Dac-aș fi în starea mea de spirit obișnuită, m-aș ridica, aș îndrepta spre el un deget acuzator, aș striga e o cacealma și l-aș alerga pe Labagiul ăsta cu capul sec până l-aș pune jos și i-aș trage o mamă de bătaie. Dacă aș fi în starea mea de spirit obișnuită, după ce l-aș bate măr, l-aș sili să vină aici și să le ceară scuze tuturor pentru că i-a făcut să-și piardă un timp prețios. După scuze, i-aș spune că dacă mai aud vreodată că-și scuipă fantasmele de rahat în Public, îi tai tot părul ăla prețios, îi crestez buzele la fel de prețioase și iau toate discurile lui afurisite de aur și i le îndes drept în cur. Nu-mi place omul ăsta. Nu-mi place nimic din ce are de spus, nici felul cum le spune. Nu-l cred și statutul lui de Vedetă Rock nu-i suficient ca să mă facă să cumpăr gogoșile pe care se străduiește să le vândă. O marfă de patru până la cinci mii de dolari zilnic, oricare-ar fi ea, e de-

ajuns să omoare un Om de mai multe ori. După cinci sticle de tărie cât e noaptea de lungă și cel mai puternic individ de pe Pământ ar intra în comă. Patruzeci de Valium ca să adoarmă și-ar avea parte de un somn atât de-al dracului că nu s-ar mai trezi deloc. Nu s-ar mai trezi și poate că ar fi mai bine. Dependentul e ceea ce e. Nu contează că e alb, negru, galben sau verde, bogat sau sărac sau undeva pe la mijloc, că e cea mai celebră Persoană de pe Planetă sau cel mai mare necunoscut. Nu contează dacă e dependent de droguri, alcool, delicte, sex, cumpărături, mâncare, jocuri de noroc, televiziune sau nenorociții ăia de Flinstones. Viața unui Dependent e mereu la fel. Nu are nimic pasionant, niciun pic de farmec, nicio distracție. Nu există zile bune, nu există bucurie, nu există fericire. Nu există viitor și nici scăpare. Există doar o obsesie. O obsesie atotcuprinzătoare, atotînvăluitoare, atotcopleșitoare. Să vorbești despre ea din vârful buzelor, să te dai mare cu ea sau să te veselești cu gloria ei ca la bâlci nu are în niciun fel sub nicio formă vreo legătură cu adevărul ei și ăsta e singurul lucru care contează, adevărul. Faptul că omul ăsta stă în fața mea și a tuturor celorlalți și ne minte e o formă de erezie. Adevărul e singurul care contează. Asta e o împuțită de erezie.
Conferința se termină și urmează aplauze dezlănțuite și chiote entuziaste și Buzele, Părul, Pielea și Mătasea de pe Scenă zâmbesc și fac cu mâna și radiază și trimit bezele către Fanii devotați. Mă simt obosit. Mă simt consumat. Mă simt emoționat și fericit și calm. Dacă aș fi în starea mea de spirit obișnuită, aș avea stomacul în gât. Îl aud pe Leonard bombănind și-l întreb ce-a zis și el râde și-mi spune că se gândește să-și trimită câțiva Asociați să-l convingă pe Buze că are nevoie de o schimbare de atitudine. Râd și-i spun că ar fi grozav. Să trăiești, Leonard. Ar fi un lucru grozav al dracului.

Ne ridicăm și ne îndreptăm spre ieșire și înainte să plec mă întorc ca s-o zăresc pe Lilly dar n-o văd și nu vreau ca intențiile mele să devină prea evidente așa că mă întorc la loc și merg mai departe. Mi-aș dori să o văd. Vreau să o văd. N-o văd. Mă întorc în Secție și mă duc în Camera mea și mă întind pe pat.

Miles intră pe ușă și se așază pe patul lui și se apleacă după cutia instrumentului și începe să scoată componentele clarinetului și mă întreabă nu te deranjează dacă am să cânt și eu spun nu cântă ce vrei tu și cât timp vrei și îmi iau o carte una dintre cărțile pe care mi le-a dat Fratele meu și nu mă obosesc să mă uit ce carte iau pentru că nu-mi pasă vreau doar să citesc și vreau să-mi țin mintea ocupată cu ceva. Furia și nevoia au revenit s-au întors se manifestă viu așa cum se întâmplă mai mereu, sunt vii și nu vor să mă lase și mă consumă puțin câte puțin. Îmi trebuie ceva care să-mi ocupe mintea. Nu-mi pasă ce anume. S-o ocupe.

Pun mâna pe cartea chinezească, *Dao De Jing*[4], de departe cea mai mică dintre cele trei pe care le am și singura pe care n-am citit-o până acum. E un volum micuț și subțire. Titlul e scris pe copertă cu litere de tipar albe simple pe un fundal negru. Răsucesc cartea și mă uit să văd ce e pe spatele ei și văd citate din trei surse de care n-am auzit până acum dar care par să fie New Age de doi bani și hippie. Sus într-un colț e menționat genul în care se încadrează volumul. Scrie Religie. Devin brusc sceptic. Nu numai din cauza provenienței citatelor și a încadrării, dar și pentru că am pus mereu asemenea cărți în aceeași categorie ca și rahaturile gen Astrologie, Aromaterapie, Puterea Cristalelor, Puterea Piramidei, Vindecarea Spiritului și Feng Shui, care mi-au fost sugerate în diverse momente ale vieții drept metode de tratament. Ideea că există oameni care chiar cred de-a binelea că asemenea chestii ar putea să le rezolve problemele, să le rezolve cu adevărat, nu doar să-i facă să uite

de ele o vreme, mi se pare o prostie. Totuși, Fratele meu mi-a dat cartea așa că am s-o citesc. Dacă mi-ar fi dat-o oricine altcineva, acum volumul ar zăcea la fundul unui coș de gunoi.
Când deschid cartea, Miles începe să cânte la clarinet. Cântă duios și lent. Notele sunt în registrul grav și le prelungește atât de mult încât mă întreb cum reușește să respire. Notele sunt lungi și le cântă firesc de parcă ar fi ușor de luat, dar știu că nu e ușor. Grav și lent și duios și prelung și firesc. Nu știu ce e, dar îmi place. Sar peste Introducere. Dacă volumul o să ajungă la gunoi, vreau să fie ca urmare a propriilor mele gânduri despre el, nu din pricina gândurilor vreunui Cretin care a scris Introducerea.
Începe textul. Constă într-un șir de poezii scurte numerotate de la unu la optzeci și unu. Prima spune că Dao este acel ceva care nu poate fi rostit și e mai presus de orice fel de nume. Spune că fără nume este obârșia Cerului și pământului. Spune că dacă ești întru totul lipsit de dorință, îi poți contempla ascunzișurile, iar întru totul aflat în dorință, îi poți contempla înfățișările. Acestea două laolaltă apar, împreună se cheamă misteriosul. Spune că mai misterioasă decât misteriosul e poarta către toate ascunzișurile. Nu e suficient ca să mă facă s-o arunc cât colo, dar nici nu m-a convins.
Merg mai departe. Merg mai departe în timp ce ascult sunete grave și lente și duioase și prelungi și firești. Merg mai departe în timp ce mă instalez în culcușul cald al patului și merg mai departe în timp ce aștept să sune telefonul. Când o să sune telefonul, știu că o să aud sunetul vocii lui Lilly. Vreau să aud sunetul vocii lui Lilly.
Doi. Dacă există frumusețe, există urâțenie. Dacă există bine, există rău. Existență și nonexistență și greu și ușor și sus și jos și lung și scurt și înainte și înapoi unul pe altul se împlinesc, își dau formă, se sprijină. Cei care trăiesc în Dao fără făptuire îi

îndeplinesc lucrările și învățătura fără cuvinte. Lasă lucrurile să vină și le lasă să plece și trăiesc fără nicio proprietate și trăiesc fără nicio așteptare. Nu au nevoi, nu depind, nu creează, nu definesc. Nu văd frumusețe sau urâțenie sau bun sau rău. Doar ceva care există. A exista pur și simplu.
Trei. Când cei vrednici nu sunt ținuți la mare cinste oamenii nu se iau la întrecere. Când lucrurile rare nu sunt prețuite oamenii nu se-apucă de hoții. Golește-ți mintea și umple-ți sufletul. Slăbește-ți ambiția și întărește-ți voința. Risipește tot ce știi și tot ce dorești și nu-i băga în seamă pe cei care spun că știu. Nu exersa vrutul, doritul, judecatul, făcutul, luptatul, știutul. Exersează doar ființarea. Totul se va rezolva de la sine.
Patru. Dao e un vas folosit, dar niciodată umplut. E un vid etern, plin de posibilități infinite. E ascuns, dar e mereu aici. Pare a fi de dinainte de zei. Nu e aici, dar e mereu aici. Pare a fi de dinainte de zei.
Mă opresc din citit și revin la început. Recitesc totul de la unu la patru, o dată și încă o dată. Cuvintele și împreunările de cuvinte și înțelesul și contextul sunt simple atât de simple și elementare atât de elementare și adevărate și asta e tot ce contează adevărul. Mi se adresează, mi se par pe înțelesul meu, își găsesc ecou în mine, mă calmează ușurează liniștesc relaxează potolesc împacă. Au sunetul adevărului și asta e tot ce contează adevărul. Cu toate că nu sunt expert în chestia asta sau în ceva care să aibă legătură cu ea sau în orice altceva în afară de a semăna dezastre, s-ar părea că înțeleg ce-mi spune cartea asta, cartea asta micuță ciudată frumoasă luminată. Trăiește și lasă-i pe alții să trăiască, nu judeca, ia viața așa cum curge și mergi pe firul ei, totul va fi bine.
Închid cartea și las sunetele clarinetului să mă poarte să mă poarte să mă poarte. Sunt grave și lente și duioase și prelungi și firești, ca și gândurile mele. Mă poartă mă poartă mă poartă.
Trăiește și lasă să trăiască.

Nu judeca.
Ia lucrurile așa cum vin.
Mergi pe firul lor.
Totul va fi bine.

12.

Urlet prelung, asurzitor și hidos, ca al unui Copil care e ars de viu.
Stau în capul oaselor în pat. E liniște și-i întuneric. Nu știu dacă-i aievea ori e vreun vis. Și se întoarce. Ca un Copil care e ars de viu. Mă dau jos din pat și ies din cameră și mă îndrept spre urlet. Vine dinspre Saloanele Principale ale Secției. Cu fiecare pas pe care-l fac urletul devine mai strident și sporește în intensitate. E ca un blestem de Copil care e ars de viu.
Mi-e frică. Mi se face părul măciucă și pielea de găină, inima-mi bubuie să-mi spargă pieptul și urechile-mi vâjâie și e mai strident și mai intens cu fiecare pas pe care-l fac. Vreau să înceteze. Mi-e frică. Bietul Copil. Mi-e frică. Bietul Copil. Ajung la Nivelul Superior. Acolo mai sunt alți doi bărbați cu privirile ațintite asupra Nivelului Inferior, înmărmuriți. Le urmăresc privirea, mă iau după urletele care răsună prin cameră și-l zăresc pe Roy cocoțat pe o canapea, ținând în mână un par gros și butucănos de lemn, scurt ca o măciucă, cu vârful însângerat și crăpat. Agită întruna parul, lovind cu el în dreapta și în stânga dușmani închipuiți, zbierând din toți rărunchii. Hainele de pe el, ponosite și rupte, brațele și fața și părul, toate sunt jegoase și năclăite de sânge, iar ochii-i sunt dilatați și fără expresie, albul ochilor e de un stacojiu intens ca de furnal, pupilele, o beznă infinită.
Sosesc și alți bărbați atrași de zbieretele oribile și stau împrăștiați la Nivelul Superior cu ochii pe Roy, nu prea știind ce să facă și cum să reacționeze, nesiguri că ar exista vreo modalitate de a-l opri. Cadența nebuniei lui e și mai intensă; țopăie pe canapea și, în timp ce bufnește spatele cu parul pe care-l ține în mână, cu cealaltă mână făcută gheară își zdrelește fața. Gura-i pulverizează scuipat, stropi de sânge sar pe covor

și pe pereți și, după cum s-ar părea, s-a pișat în pantaloni sau e pe cale să o facă. Nu pare să-și dea seama de prezența altora în Cameră. Vine Lincoln însoțit de un bărbat corpolent, îmbrăcat în gri, care ține-n mână un walkie-talkie și-mi închipui că-i vreun tip de la Pază. Timp de o clipă se opresc amândoi în capul scării, urmărindu-l pe Roy și vorbind în șoaptă. După care tac și încep să coboare scările, iar Roy se oprește din urlat, le aruncă priviri feroce, înalță parul și-l flutură spre ei.
De ce încercați să mă omorâți?
Vorbește Lincoln. Încetișor și calm.
Roy?
De ce încercați să mă omorâți?
Nu încercăm să te omorâm, Roy.
Au coborât ultima treaptă a scării și se opresc locului.
Cine e Roy?
Lincoln face un pas înainte, celălalt bărbat rămâne pe loc.
Roy, ai luat ceva?
Roy țopăie pe canapea și-și flutură parul.
Eu nu sunt Roy.
Lincoln face un pas înainte.
Cine ești?
Mă cheamă Jack și o să te omor. O SĂ TE OMOR, LABAGIULE.
Lincoln se întoarce către celălalt tip și-i face un semn din cap și tipul începe să vorbească în stație.
Lincoln se întoarce iar cu fața la Roy.
Bună, Jack.
O să-ți crăp țeasta, Lepădătură cu două fețe.
Și care-ar fi motivul, Jack?
Pentru că sunt un Ucigaș. Un mercenar cu sânge rece.
Sosesc alți doi bărbați în gri. Primul venit în gri își drege vocea. Lincoln se-ntoarce spre ei, le face semn să înainteze, după care se îndreaptă spre Roy.

Tipii în gri se caută prin buzunare, dau la iveala niște mănuși subțiri din cauciuc și le pun în mâini.
Jack, nu vrei să-mi dai mie parul?
Roy flutură parul.
Ăsta nu-i niciun par. E o măciucă. Un baros de omorât oameni.
Bărbații înaintează.
Lasă măciuca, Jack. Hai, pune-o jos.
Doar dacă vii să o smulgi dintre degetele mele înghețate și moarte, Meclă împuțită.
Bărbații fac cerc în jurul canapelei, Lincoln stă în fața lui Roy, care rânjește și mârâie, învârtindu-se roată ca să se apere.
Vă crăp țestele, băi Muiștilor.
Roy.
Vă omor până crapă inima-n voi și-ajungeți în mormânt, Pui de Curve ce sunteți.
Roy.
Bărbații se uită la Lincoln, Lincoln la Roy. Roy face o piruetă, rotindu-și parul și zbierând.
Sunt Jack omul-baros. O să vă zobesc pe toți până vă fac fărâme.
Lincoln face semn din cap primului tip care, la rândul lui, le face semn celorlalți doi.
Când Roy se întoarce cu spatele, unul din ei îl acroșează și-l trântește la pământ, iar parul, scăpat din mână, zboară prin aer. Ceilalți doi se năpustesc imediat asupra lui Roy îl apucă de brațe și, în timp ce încearcă să-l imobilizeze, Roy își înfige ghearele în ei și caută să-i muște. Când își dă seama că s-a terminat și a pierdut bătălia începe să urle să urle să urle. Urlet. Ca al unui Copil care e ars de viu.
Aproape toți pacienții Secției s-au strâns la Nivelul Superior și se uită la bărbații care-l culeg pe Roy de pe jos. Unul din ei îl ține de picioare, altul i-a înșfăcat brațele de la cot în jos și partea de jos a torsului, iar al treilea l-a apucat de antebrațe și de partea de sus a corpului. Îl cară pe scări în sus și-l scot din Secție și el urlă mereu în timp ce e purtat

de-a lungul Coridoarelor. Deși sunt convins că îl duc într-un loc neplăcut, mă tem că niciun loc nu poate fi mai rău decât cel în care s-a aflat înainte. Nu poate fi. Urletele lui. Nici vorbă.
Lincoln, care a urmărit totul în tăcere, se întoarce spre noi.
Spectacolul s-a terminat, Băieți. Duceți-vă înapoi la culcare.
Nimeni nu se mișcă.
Duceți-vă înapoi la culcare.
Nimeni nu se mișcă. Ted vorbește.
Nu mai dai nimic altceva?
Vreo două-trei hohote de râs. Lincoln se uită drept în ochii lui Ted.
Nu-i de râs, Ted.
Ted vorbește.
Mie așa mi s-a părut.
Lincoln nu-l bagă în seamă.
Cu toții înapoi la culcare. Vorbim mâine despre ce s-a întâmplat.
Rămâne nemișcat cu privirea țintă până când vreo câțiva încep încet-încet să plece. Când îi vede că s-au dus, o ia în sus pe scări și pleacă. Sunt treaz ca ziua și nu mă duc înapoi în pat. Chiar dacă m-aș duce, n-aș mai putea să dorm cu niciun chip. Urletele îmi răsună în minte. Priveliștea petelor de sânge și a dârelor de scuipat nu mă părăsește cu una, cu două. Cuvintele eu nu sunt Roy mi-au rămas întipărite în gând. Goliciunea și nebunia din ochii lui mă urmăresc obsesiv. Nu mă duc înapoi în pat. Urletele erau ca ale unui Copil ars de viu.
Mă duc la automatul de cafea și m-apuc să pregătesc prima tranșă a zilei. Umplu filtrul cu o râșnitură ieftină, de tip industrial, umplu rezervorul cu apă de la robinet, apăs pe buton. Stau și aștept în vreme ce apa picură prin cafeniul transparent și bolborosește bolborosește bolborosește. Când nu mai picură, îmi torn o ceașcă de cafea și iau o înghițitură și e fierbinte și amară și bună. Fără zahăr și fără lapte e fierbinte și amară și bună. Nu

mă duc înapoi în pat. O să am nevoie de cafeaua asta. O să am nevoie de ea. Mă-ndrept spre o masă care se află la vreo doi metri mai încolo. În jurul ei sunt strânși vreo câțiva tipi care discută despre scena la care tocmai am fost martori. Le spun că e gata cafeaua și vreo doi dintre ei se ridică să-și toarne o ceașcă, iar eu mă așez și-i ascult. Discuția se concentrează asupra felurilor de droguri bineștiute care ar putea să aducă o Persoană în starea în care l-au adus pe Roy sau, mai degrabă, în starea în care s-a adus cu mâna lui. Ar putea fi crack, ar putea fi metadonă, penciclidină sau o doză zdravănă de acid, dar nicio altă marfă la îndemână n-ar avea puterea necesară. Ted crede că-i vorba de crack. El a trecut de câteva ori prin stări de psihoză provocate de crack, ultima dată când a mărșăluit pe Strada Principală a unui Orășel din Mississippi îmbrăcat în costum de Moș Crăciun și azvârlind săculeți umpluți cu rahat spre mașinile și Pietonii din jur. Un tip pe care nu-l cunosc crede c-a fost metadonă și mai crede că Roy nu mai dormise probabil de câteva zile bune și suferea din pricina lipsei acute de somn. Toți ceilalți cred c-a fost penciclidină sau acid. Fiecare din ele sau amândouă la un loc au puterea să-ți ia mințile, să te facă să vezi și s-auzi lucruri care nu sunt acolo și să te-aducă în stare de nebunie. Fiecare din ele sau amândouă la un loc pot avea efectul ăsta asupra unei Persoane mai devreme sau mai târziu. Fiecare din ele sau amândouă la un loc pot avea efectul ăsta la prima utilizare. Cheliosul zice că Roy era băutor și că ura drogurile și că ura pe oricine lua droguri și că n-ar fi luat droguri niciodată. El crede că pur și simplu a înnebunit. Așa aiurea, fără niciun motiv, doar o minte care nu mai merge și o ia razna de tot până la urmă. Eu n-am nicio teorie. Stau și ascult și-mi beau cafeaua și-aștept să plece urletele.

Unul câte unul, osteniți de-atâta vorbărie, oamenii se duc înapoi la culcare. Se tot duc până când

rămân ultimul și singurul care e treaz, eu și cafeaua de automat și pereții palizi și tăcuți și clipele încete de singurătate și-ntunecimea vie, mișcătoare a nopții adânci ca un hău. Stau la masă și fumez și mai iau câte o înghițitură de cafea. Ascult ticăitul unui orologiu nevăzut și mă gândesc la felul cum o minte care nu mai merge poate s-o ia razna de tot până la urmă și-mi amintesc. Stau mă uit fix fumez înghit ascult ticăie îmi amintesc. O minte care nu mai merge poate s-o ia razna de tot. A luat-o razna. Amintirea.
Mi-o amintesc pe ea. Mi-o amintesc înaltă și slabă și prelungă și blondă ca mătasea cea mai densă ochii ei de un albastru arctic ochi de Crăiasă a Zăpezilor mi-o amintesc. Mi-aduc aminte c-am plecat de la ea în după-amiaza în care m-am dus să las săculețul cu iarbă pentru Lucinda. Mi-aduc aminte c-am văzut-o a doua zi. Mi-aduc aminte că n-am vorbit cu ea, dar că aș fi vrut și n-am fost în stare să-i spun o vorbă. Mi-aduc aminte că m-am holbat la ea de-a binelea și fără fereală, cu ochi ficși și grei și-ncremeniți care priveau direct prin ea. Mi-aduc aminte că nu știam dac-a băgat de seamă. Mă prăbușisem rău, mă prăbușisem adânc. Nu știam dac-a băgat de seamă.
Am continuat să mă holbez la ea tot anul care-a urmat. Pe Stradă, pe Coridoare, pe trotuare, la o masă, afară lâng-o Cafenea, într-un Bar, dimineața, la prânz și seara. Oriunde mă aflam, dacă era și ea acolo, mă holbam la ea. Voiam să-i vorbesc, dar n-am făcut-o. Nici bună, nici ce mai faci, nici ce se întâmplă, nici ce e nou, niciun cuvânt. După o vreme am știut că știe ce fac, dar nu mi-a spus să încetez. Mă holbam pur și simplu.
A dispărut la începutul anului trei. Nu știam unde s-a dus și n-am întrebat pe nimeni. Nu era ceva ieșit din comun ca Studenții să fie plecați un timp fie în străinătate, fie la muncă, așa că mi-am închipuit c-o să se întoarcă. Dacă nu s-ar fi întors, m-aș fi dus s-o caut. Era departe departe și dacă nu

s-ar fi întors, m-aș fi dus până la capătul Pământului în căutarea ei. Aș fi căutat-o și nu m-aș fi oprit până n-aș fi găsit-o. Am revăzut-o la un Curs. Era primul Curs al noii Toamne, la un an și trei luni după ce dispăruse. Ajunsesem acolo beat după o noapte de pomină și amețit din cauza deshidratării și a epuizării și m-am așezat în spatele Sălii, departe de restul Studenților, cât mai departe cu putință. Mi-am lăsat brațele pe pupitru și mi-am pus capul pe brațe și-am închis ochii și mi se-nvârtea capul mi se-nvârtea stomacul mi se-nvârtea corpul și-am încercat să rămân treaz și-am încercat să mă abțin și să nu vomit și n-am vrut să vomit în prima zi de Curs. Mi-am ridicat capul când l-am auzit pe Profesor spunând bună ziua și bine ați venit în noul an și ea era acolo, în rândul întâi, cu Lucinda și c-o altă fată pe care-o mai văzusem, dar nu o cunoșteam. Ea era acolo. N-o mai văzusem de mai bine de un an. Aș fi căutat până la capătul Pământului. Ea era acolo.
Am stat și m-am holbat la ea. Am uitat că eram beat, am uitat că-mi era rău, că eram la Curs, că eram la Școală, am uitat că aveam prieteni, Familie, o viață a mea, un nume, un chip, o minte. Am uitat totul, uitat uitat uitat totul holbându-mă la ea. Cu toate că eram în spatele ei, am văzut că se schimbase de când o văzusem ultima oară. Se îngrășase, îi crescuse părul, se bronzase și radia o încredere stăpânită și calmă într-un fel pe care nu-l știam. Era îmbrăcată în negru și negrul îi făcea părul și mai blond și, cu toate că n-aveam cum să văd, știam că-i făcea și ochii mai albaștri. M-aș fi dus până la capătul Pământului. Când s-a terminat Cursul eu nu-mi doream să se termine tot ce voiam era să mă holbez la ea, s-a ridicat și s-a întors spre mine ca și cum ar fi știut că eram acolo doi ochi ficși și grei și s-a uitat și ea fix la mine și i-am susținut privirea albastru arctic contra verde pal. Se uita fix și eu i-am susținut privirea până când s-

a golit Sala și ea s-a întors și a ieșit. Am tras adânc aer în piept și m-am dus după ea.
Ea mergea pe Culoarele Clădirii. Era Clădirea de Umanistică și era supraîncărcată de înflăcărarea și zarva începutului de an. Mergea repede, dar se oprea pe la colțuri și pe scări suficient de mult ca să văd pe unde-o ia și suficient de mult ca să-mi dea de știre că vrea să văd pe unde-o ia. Albastru arctic contra verde pal. Ne-ngemănasem din priviri. Am pierdut-o undeva pe-aproape de Intrarea Principală a Clădirii și am intrat în panică. Nu voiam s-o pierd și am ieșit în grabă scanând căutând unde s-a dus vreau s-o văd să mă uit fix la ea unde s-a dus albastrul arctic unde unde unde și-am auzit o voce care-mi rostea numele îl rostea clar, curat, într-un fel simplu și puternic ca lumina soarelui pe o stâncă în ape fără adâncime. Clar curat simplu și puternic o voce mi-a rostit numele James.
M-am oprit și m-am întors și ea stătea pe o treaptă mare de piatră, prima dintr-un șir de zece. Stătea acolo și mă aștepta.
James?
Ce e?
De ce te uiți așa la mine?
Cum?
Te holbezi la mine. Vreau să știu de ce.
Știi foarte bine de ce.
Nu știu.
Ba știi.
Nu, nu știu.
Știi, numai că vrei s-auzi totul de la mine.
Spune-mi de ce te holbezi.
Am tras adânc aer în piept.
Prima oară când te-am văzut, mi-a stat inima-n loc.
A doua oară când te-am văzut, mi-a stat inima-n loc. A treia oară patra oară cincea oară și de fiecare dată de atunci încolo, mi-a stat inima-n loc.
M-am uitat drept la ea.

Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Părul, ochii, buzele, corpul care încă n-a înflorit deplin, felul cum mergi, cum zâmbești, cum râzi, felul cum îți pică fața când ești furioasă sau supărată, felul cum îți târșâi picioarele când ești obosită. Porți amprenta frumuseții în toate.
M-am uitat fix la ea.
Când te văd Lumea stă în loc. Stă în loc și pentru mine nu mai exiști decât tu și ochii mei care se uită fix la tine. Nimic altceva. Nu zgomot, nici alte persoane, nu gânduri sau griji, nici ieri, nici mâine. Lumea stă pur și simplu în loc, și e un loc frumos, și ești doar tu. Doar tu și ochii mei care se uită fix la tine.
M-am uitat fix.
Când pleci, Lumea se pune iar în mișcare și nu-mi mai place așa de mult. Pot să trăiesc în mijlocul ei, dar nu-mi place. Mă învârt dintr-un loc în altul și aștept să te văd din nou și aștept să stea iar în loc. Iubesc clipa când stă în loc. Să mă ia naiba dacă nu-i cel mai bun lucru pe care l-am întâlnit sau pe care l-am simțit vreodată, cel mai bun, și ăsta-i motivul pentru care mă holbez la tine, Frumoaso.
Stăteam la mai puțin de jumătate de metru față în față și ne priveam drept în ochi. Arctic și pal, zăvorât și încărcat. Lumea stătea în loc și nu mai exista nimic altceva. Doar eu și ea, arctic și pal, zăvorât și încărcat.
A zâmbit.
A fost frumos.
A fost adevărat.
Îți mulțumesc.
Nu ai pentru ce.
Ce faci acum?
Mai am un Curs. După aia mă duc să mă-mbăt.
Chiar așa?
Da.
E-adevărat tot ce se spune?
Nu știu ce-ai auzit, probabil că da.
Speram să nu fie-așa.

Nu știu ce să-ți spun.
Am făcut un pas înapoi, coborând o treaptă.
Te mai văd?
A zâmbit și-a dat din cap că da.
Da.
M-am întors și am plecat și picioarele îmi tremurau ca piftia cu fiecare pas pe scări în jos. Știam că mă urmărește cu privirea și că așteaptă să mă-ntorc pentru încă un zâmbet și cât mi-ar fi plăcut un alt zâmbet mi-ar fi plăcut să stea Lumea în loc și ea asta aștepta, dar nu m-am întors. Mi-am continuat mersul, cu o imagine în minte, arctic și pal, zăvorât și încărcat frumos magnific misterios și minunat. Era în mintea mea. Știam că are să rămână acolo.
Ascult ticăitul unui orologiu nevăzut, marcând momentele unui timp de mult apus. Mă ia ticăitul și mă-mbrățișează și mă poartă și mă ține ca oscilația înceată a unui pendul în fața ochilor unui idiot. Lumea stă pe loc dar nu ca înainte și nu în bine. Stă pe loc și nu merge înainte tot așa cum viața mea stă pe loc și nu merge înainte. Nu merge înainte nici înapoi nici nicăieri pur și simplu stă pe loc. Stă pe loc.
Ceasul nu mă ține nicăieri. Nicăieri. Nicăieri. Nu-i nimic altceva decât clipa de-acum și adâncimea mișcătoare-a nopții. Stau la o masă de unul singur fumând țigări și bând cafea și ascultând și supraviețuind. N-ar trebui să fiu aici, n-ar trebui să fiu nicăieri. N-ar trebui să respir și să ocup un loc în spațiu. N-ar fi trebuit să mi se dea acest moment și nici orice altceva. N-ar trebui să am un nou prilej de a trăi. Nu-l merit și nu merit nimic totuși e aici și eu sunt aici și îl am pe de-a-ntregul. N-o să mă mai întâlnesc cu el. Clipa asta și șansa asta sunt una și aceeași. Clipa asta și șansa asta sunt una și aceeași și sunt ale mele dacă le aleg și asta fac. Le vreau. Acum și atâta timp cât le pot avea sunt amândouă prețioase și efemere și s-au dus cât ai clipi nu le irosi. O clipă și un prilej și o viață, toate

încăpute în ticăitul unui ceas nevăzut care nu mă ține nicăieri. Inima îmi bate. Pereții sunt alburii și liniștiți. Supraviețuiesc.
Întunericul se îndepărtează de el însuși și lumina îl invadează și-l subjugă. Nu-i încă nimeni altcineva în Secție, doar eu. Mă ridic și vreau să respir adânc și să respir fără limite și mă duc spre ușă și o deschid și ies. Mă îndrept spre Lacul care-i acoperit de o ceață înghețată născută din diferența dintre înăuntru și afară. Ceața plutește deasupra negrului calm și limpede al apei, mișcându-se în sus dar stând pe loc, schimbându-și forma dar rămânând la fel. Îmi place ceața și vreau s-o absorb și s-o las să ia forma mea. Vreau s-o beau și să mă satur. Vreau s-o înghit și s-o las să mă nască. Să mă nască așa cum ar trebui să fie născută ceața. Să mă nască așa cum ar trebui să fiu născut.
Mă așez pe banca din mijloc. O simt rece la picioare și la spate, dar recele este o contrapondere a cafelei și a țigărilor și a nopții. Privesc în depărtare nemișcat și puternic până când o pasăre se-abate în picaj ca un vârtej croindu-și drumul asemeni Ghețurilor Polare ce plutesc spre sud. Zboară în sus și în afară și deasupra ceții și găsește un copac și se așază pe el și se odihnește uitându-se înapoi, dar nu la mine, ci la ceea ce căuta. Nu-i acolo acum și iar nu e așa că rămâne, pasărea rămâne pe creanga copacului mândră și adevărată. Privind, căutând, cercetând, așteptând. Rămâne mândră și adevărată.
Aud un zgomot în spatele meu și mă întorc în direcția zgomotului. Din reflecția ușii de sticlă apare o Siluetă. Silueta e împachetată în straturi de bumbac și nailon de un albastru viu și poartă ochelari și pălărie. Închide ușa și mă vede și vine spre mine înaintând agale, apăsat prin roua deasă și scânteietoare. Nu vreau Silueta și orice ar putea aduce ea, așa că întorc capul în direcția opusă și privesc spre malul celălalt al apei, nemișcat și

puternic. Pasărea e tot acolo. Privind, căutând, cercetând, așteptând. Rămâne mândră și adevărată. Pașii se apropie și din colțul ochiului văd bumbacul și nailonul. Încerc să nu le bag în seamă, dar se aude o voce.
Bună, Puștiule.
Cunosc vocea.
Bună, Leonard.
Stă în fața mea.
Pot să m-așez?
Privesc îndelung ceața.
Nu-s băncile mele.
Râde și se așază.
De ce te-ai trezit așa devreme?
N-am avut somn.
Roy?
Printre altele.
Care altele?
N-am chef să vorbesc despre ele.
Ești sigur?
Da, sunt sigur.
Leonard se ridică.
Hai să mergem la plimbare.
Rămân pe bancă.
Nu, mulțumesc.
Hai, vino.
Nu.
De ce?
Mă uit la el.
Nu știu dacă pot să m-afișez cu tine în treningul ăsta.
Se uită la propria costumație și din nou la mine.
Ce-ai cu treningul?
Din ce-i făcut?
Pipăie materialul și zâmbește.
E o combinație de relon, nailon și mătase.
Râd.
Ăsta-i primul lucru care nu merge.
Care-i al doilea?
Ți-ai pus ceasul de aur.

Sunt îndrăgostit de ceasul ăsta.
Și ochelarii ăia tâmpiți.
Sunt Gucci.
Nu-mi pasă ce sunt, sunt tâmpiți.
Și-i scoate, se uită la ei, și-i pune în buzunar.
Cum e?
E un progres.
Zâmbește, face semn spre Pădure.
Hai să mergem la plimbare, Puștiule.
Mă ridic și plecăm și găsim o Potecă prin Pădure. Leonard mă-ntreabă cum îmi merge și-i spun că mi-e bine. Mă întreabă iar și iar îi spun că mi-e bine. Mă întreabă iar și îi spun că mi-e bine fir-ar al dracului și îmi spune că bine nu-i un răspuns mulțumitor el vrea să știe cum îmi merge cu adevărat. Îi spun că nu știu. Mă întreabă ce înseamnă asta și-i spun că nu știu cum mi-e că uneori mi-e bine și alteori simt ceva care-i mult mai puțin decât bine. Îmi spune că dacă simt asta înseamnă că mi-e bine și c-ar trebui s-o țin tot așa și-o să mă fac și mai bine și viața mea o să fie mai bună și totul o să fie bine și eu râd de el. Mă întreabă de ce râd și-i spun că râd fiindcă nu cred că el, un Dependent de Cocaină și Pacient ca și mine Futut până la Dumnezeu, ar fi în postura să-mi dea mie sfaturi. Râde și zice hai să găsim un loc unde să ne-așezăm, Puștiule. Vreau să-ți povestesc ceva.
Ne plimbăm până găsim o bancă lângă Lacurile mai mici. E o bancă simplă din lemn și parc-ar fi fost cioplită dintr-un singur trunchi. Are marginile aspre, suprafața neregulată și, ca toate băncile la ora asta, e rece. Soarele a început să se ridice și săbii de galben și alb ard mistuind ceața. Perdele plutitoare de gheață cenușie se mișcă și se crapă, cu un sunet de împușcătură, și țurțuri care atârnă de crengi prelungi de Stejar și Pin picură, topind învelitoarea de brumă de sub ele. Deși sunt îmbrăcat subțire, mi-e cald. Inima îmi bate și supraviețuiesc și mi-e cald.

Leonard privește dincolo de Lac. E mai liniștit decât l-am văzut vreodată, nota de violență, control și putere pe care-o poartă în el a dispărut. Își ține mâinile nemișcate în poală, respiră adânc și măsurat și ochii îi sunt ațintiți asupra unui punct din depărtare, cu toate că nu se uită de fapt la el. Rămâne nemișcat, începe să vorbească.
Ți-am povestit cum a murit Tatăl meu. Cum l-a lovit un camion și l-a omorât. Înainte să moară, pe patul de Spital, mi-a luat mâna în mâna lui și mi-a spus că singurul lucru pe care și l-a dorit vreodată pentru mine era ca într-o zi să am o situație suficient de bună ca să pot juca pe Terenul de Golf pe care el îl tunsese vreme de cincisprezece ani ca și cum aș fi unul dintre Membri. I-am promis că așa am să fac. Leonard respiră adânc.
Ți-am povestit cum a murit Mama și cum Michelangelo și Geena m-au adoptat și m-au crescut ca pe copilul lor. Michelangelo nu numai că m-a crescut, dar m-a și inițiat în tainele afacerii lui. Nu e important să știi ce înseamnă asta. Ce-i important e că m-a învățat ce să fac și m-a pornit pe calea asta. Eu puneam la punct detaliile în locul lui și el veghea asupra mea și mă ocrotea. S-a ivit un prilej ca Michelangelo și Geena să se mute în Las Vegas. Au profitat de ocazie și eu m-am dus cu ei. Ne-a mers foarte bine, în scurt timp. Pe măsură ce Vegas creștea și prospera, creșteam și prosperam și noi. Aveam bani, Case, mașini, tot ce ne doream. Aveam absolut totul, tot ce ne-am dorit vreodată. Leonard se oprește, privește în pământ. Trage adânc aer în piept, ridică ochii.
Pe urmă Geena s-a îmbolnăvit de cancer. Un cancer urât, cancer osos, care a luat-o de lângă noi repede și cu brutalitate. Trei luni nenorocite și Geena, care era cea mea frumoasă femeie din Lume, s-a transformat într-un afurisit de schelet și când a ucis-o, într-un fel, ne-a ucis și pe noi doi, pe Michelangelo și pe mine.
Clatină din cap, cu ochii spre Lac.

Nimic n-a mai fost ca înainte. Pe Michelangelo nu-l mai interesa businessul nostru și mi l-a pasat mie. După asta, nu l-am mai văzut prea mult. Cred că fiecare îi aducea prea viu aminte celuilalt cât de mult pierduse. Anii ăia au fost ani triști, de rahat. Am început să bem mai mult și să luăm prea multă cocaină, dar Michelangelo și-a pierdut complet busola.

Într-o zi anume aveam nevoie să mă văd cu el să discutăm ceva, așa că m-am dus până la el acasă. Nu mai fusesem pe-acolo de luni întregi și, când am intrat, mi s-a întors stomacul pe dos. Pe mese zăceau oglinjoare pline de cocaină, călcai pe sticle și doze metalice și erau munți de gunoi în fiecare cameră, iar Fete blonde cu țâțe siliconate dormeau întinse pe Canapele sau leneveau lângă Piscină. M-am dus sus în Camera lui și el stătea acolo cu două Puștoaice și o grămadă de droguri. Le-am spus Fetelor să se care și am ieșit cu el afară la Piscină. L-am pus să se așeze și l-am privit în ochi și i-am spus Mickey, ar trebui să-ți crape obrazul de rușine. Ar trebui să-ți fie rușine de felul cum trăiești și cum faci de ocară amintirea Soției tale. Geena și-ar fi dorit cu totul altceva pentru tine și, dacă ea e sus în Ceruri și te privește, cred că plânge de i-au secat ochii.

N-a scos o vorbă. S-a răsucit și a ieșit din Casă. Nu știam unde s-a dus, n-am mai avut niciun semn de la el, așa că am început să-l jelesc. Jelitul meu era exact ca și al lui. Beam prea mult, luam prea multă cocaină și făceam tot felul de rahaturi imbecile.

Cam la un an după asta, dormeam și odată aud pe cineva prin casă. Țin întotdeauna un pistol ascuns sub pernă, așa că l-am luat și m-am pus în mișcare. Am auzit zgomot în bucătărie și am intrat și cine crezi că era, Michelangelo, mai slab cu vreo douăzeci de kilograme și cu un aer mai sănătos și mai relaxat decât oricând. S-a uitat la mine și m-a întrebat de ce dracului e frigiderul așa de gol.

L-am îmbrățișat și l-am întrebat pe unde fusese și mi-a spus că aici, la Clinica asta, unde suntem și noi doi acum. Mi-a spus că, atunci când plecase de Acasă în ziua când îl așezasem lângă Piscină, își pusese în gând să ia mașina să se ducă în Deșert și să-și zboare creierii, dar că odată ajuns acolo nu fusese în stare s-o facă. Atunci hotărâse că, dacă tot era să moară, mai bine să moară așa cum trăise mare parte din viață, cu demnitate și onoare. Auzise de locul ăsta și a decis că trebuie să vină aici. A cumpărat o hartă și a condus de la Vegas până aici și a stat până când a simțit că s-a pus pe picioare. După care s-a suit în mașină și dus a fost timp de câteva luni, a văzut Casa Albă și Key West și Bourbon Street și Alaska. A văzut tot ce-și dorise să vadă și nu apucase.
Venise Acasă ca să-mi spună că are de gând să se retragă de tot din afaceri și că voia ca și eu să vin aici la Clinică. Mi-a spus că locul ăsta i-a schimbat viața. Mi-a spus că renunțarea la băutură și droguri a fost cel mai greu lucru pe care i-a fost dat să-l facă, dar că, în afară de faptul că se căsătorise cu Geena și-și petrecuse viața alături de ea, a fost cel mai bun lucru pe care l-a realizat vreodată. Trebuie să fac și eu același lucru, mi-a spus că n-o să mai plece nici în ruptul capului, nici n-o să moară până nu-l fac.
Restul zilei l-am petrecut jucând golf și vorbind despre locul ăsta. Mi-a spus că, atunci când a ajuns aici, a crezut că făcuse o mare greșeală. S-a gândit să plece, dar n-a plecat. După câteva zile se simțea mai bine și și-a dat seama că tratamentul are ceva efect. După o lună a știut că o să se înzdrăvenească. Mai avea când și când momente rele, momente de criză când credea că n-o să iasă la liman, dar când apăreau, pur și simplu se ținea cu dinții de viață. Se ținea strâns cu tot ce-avea în el până când binele a câștigat bătălia. La sfârșit, când era gata de plecare, știa că n-o să mai bea și

n-o să mai ia droguri niciodată și mi-a spus că a ieșit de-aici mândru și fericit.
În zilele care au urmat am discutat mai mult despre efectul pe care locul ăsta îl avusese asupra lui și-am vorbit mai mult despre venirea mea încoace. Cam la o săptămână după asta, a venit la mine acasă să mă ia și mi-a spus că mă scoate în oraș să mâncăm la Restaurantul meu preferat. Nu-mi dau seama cum reușise să facă totul fără știrea mea, dar aranjase un dineu în toată regula cu toți prietenii noștri, chiar și câțiva dintre cei vechi, de la New York. Când am intrat, ne așteptau cu toții. Am mâncat, am băut, am prizat cocaină. Michelangelo mi-a spus că mă expediază cu avionul în ziua următoare, așa că am tras tare. După vreo două ore, mi-a zis că pleacă Acasă. Mi-a explicat că nu se simte prea grozav după o seară cu atâta băutură și atâtea droguri. M-a îmbrățișat și mi-a spus c-o să vină să mă ia la prânz ca să mă ducă la Aeroport. L-am îmbrățișat și eu și i-am spus c-o să fiu gata și c-o să-l fac să fie mândru de mine. Mi-a spus că știa dinainte.
Leonard trage adânc aer în piept.
S-a întors și a plecat, îndreptându-se către valet. L-am privit din ușă cum își aștepta mașina, sperând că o să se-ntoarcă și-o să-i fac semn cu mâna. În timp ce stătea așteptând, un Lincoln negru a tras la scară și-am văzut geamurile coborând. Am știu ce se întâmplă și am încercat să țip, dar înainte să pot scoate un sunet, au ieșit țevile. S-au pornit rafalele. S-au pornit blestematele de rafale cu pârjolul lor.
Michelangelo s-a prăbușit pe loc și, cu toate că era la pământ, mitralierele și-au continuat pârjolul. Când am ajuns lângă el, era pe ducă, ciuruit de șaisprezece gloanțe, două în piept, patru în stomac și restul în brațe și picioare. Lumea alerga în toate părțile, era sânge peste tot și el era pe ducă, ciuruit de șaisprezece ori dintr-o mașină plină de Jigodii lașe.

Leonard începe să vorbească greu și pe obraji îi curg șiroaie de lacrimi.
El sângera și eu îl țineam în brațe. Îl țineam în brațe și-i spuneam cât de mult îl iubesc. Era conștient și mai putea să vorbească, dar știa că e terminat. Chiar înainte să se ducă, a ridicat o mână plină de sânge și a pus-o pe obrazul meu. M-a privit în ochi și mi-a spus să trăiești în onoare și demnitate, să respecți amintirea tuturor Părinților tăi. Vreau să joci golf pe terenul primului tău Tată și să joci în calitate de Membru și vreau să trăiești treaz, să trăiești liber. Fă asta pentru mine, Leonard. Trăiește treaz și liber. O să fie greu și înfricoșător și dur, dar, dacă reziști, o să-ți fie bine. Trebuie doar să reziști. Și pe urmă a murit, în brațele mele, împușcat ca un amărât de câine. A murit în brațele mele.
Leonard e copleșit de durere și începe să plângă. E un plâns puternic cutremurător întretăiat de suspine și hohote, un plâns care pornește dintr-o rană fără leac. Îl las să plângă, nu dau buzna în amintirile lui și pierderea lui și durerea lui. I-aș putea oferi mângâiere, dar n-ar avea nicio importanță. Rănile fără leac nu pot fi jelite decât de unul singur.
Își recapătă calmul și odată cu el și nuanța de violență, control și putere. Se uită în depărtare peste Lac la ceața arzătoare și la gheața plutitoare care se crapă în bucăți, dar ține imaginea mortului în căușul minții.
Nu m-am suit în Avion a doua zi și nici în altă zi multă vreme de atunci încolo. L-am înmormântat pe Michelangelo alături de Geena și am plâns pe mormintele lor așa cum am plâns adineaori și cum plâng ori de câte ori mă gândesc la ei. Atunci am petrecut o săptămână încuiat în casă torpilându-mă dincolo de orice-nchipuire. Când am ieșit la suprafață după săptămâna aia, singurul gând care mă mâna era gândul răzbunării.

Am petrecut tot anul următor încercând să-i descopăr pe Muiștii care erau răspunzători pentru moartea lui Michelangelo. După care i-am găsit pe Muiștii pentru care lucraseră și pe urmă pe Muiștii în slujba cărora fuseseră cei din urmă. Nu merită să precizez ce le-am făcut, dar pot să-ți spun că nu le-am oferit luxul de a fi ținuți în brațe de cineva care-i iubea atunci când i-am trimis în bezna Iadului. Anul care-a urmat l-am petrecut bând și fumând droguri și încercând să ajung cumva pe blestematul ăla de Teren de Golf din Westchester. N-am fost în stare, așa că am hotărât să iau o pauză și să vin aici, în ideea că dacă tot nu reușisem să-l fac pe primul meu Tată să fie mândru de mine, măcar să fac naibii ceva pentru al doilea.
Mi-a fost incredibil de greu să stau aici și să fac ce mi-am propus, mult mai greu decât mi-aș fi închipuit. Când am ajuns aici eram o epavă nenorocită. Nu chiar ca tine, dar oricum eram într-o stare destul de jalnică. Fiecare secundă care trecea era un Iad. Acuma e ceva mai ușor, dar tot e al dracului de nasol, momentele grele încă sunt mult mai multe decât momentele bune și sentimentele urâte, mult mai multe decât sentimentele frumoase. Nu știu ce să cred despre Forțele Superioare și cei Doisprezece Pași și toate celelalte despre care vorbesc cei de aici, dar știu cu siguranță că, atunci când lucrurile merg prost și am senzația că n-am să mai rezist nici măcar o clipă, dacă mă țin bine, mă țin strâns cu tot ce am în mine, atunci nenorocirea devine suportabilă. Bătrânul avea dreptate, ca de fiecare dată, și prin ultimele lui cuvinte mi-a arătat adevărul. Rezistă. Rezistă.
Leonard se întoarce și se uită lung la mine. Îi întorc privirea.
Ți-am spus povestea asta din mai multe motive. Cel mai important e să ții minte că, atunci când cazi sau când crezi că n-o să mai poți să mergi dracului înainte, trebuie doar să reziști. Mai

devreme sau mai târziu, situația aia de rahat o să ia o întorsătură spre mai bine.
Ne uităm unul la celălalt.
Cum am mai zis, dacă pleci de aici, Puștiule, o să-i pun să te aducă-napoi. Ori de câte ori o să fie nevoie, îi pun să te aducă dracului înapoi. N-ai decât să mă pui la încercare dacă vrei, dar ți-aș sugera să n-o faci. Un lucru deștept ar fi să-mi urmezi sfatul. Oi fi eu Dependent de cocaină și Pacient ca și tine și Futut până la Dumnezeu, dar te sfătuiesc de bine. Fii deștept, fii puternic, fii mândru, trăiește onorabil și cu demnitate și învață să reziști.
Ne holbăm unul la celălalt. Îl ascult și-l respect și respect cuvintele pe care le rostește. Sunt adevărate. Vin dintr-un rezervor de experiență și de simțire. Sunt cuvinte în care cred. Adevăr, experiență și simțire. Cred în ele. Să reziști, pur și simplu.
Crezi că poți?
Dau din cap.
Da, pot.
Zâmbește.
N-o să te pui de-a curmezișul și de data asta?
Clatin din cap.
Nu, n-o să mă pun de-a curmezișul.
Ești pe calea cea bună, Puștiule.
Chicotesc. Mă-ntorc și mă uit din nou peste întinderea Lacului. Ceața a dispărut și gheața s-a împuținat, țurțurii se topesc în picături repezi și grele. A ieșit Soarele și Cerul e albastru albastru gol-goluț albastru-deschis albastru limpede. Aș sorbi Cerul dacă aș putea, l-aș sorbi și l-aș sărbători și l-aș lăsa să-mi umple ființa și să se transforme în mine. Sunt pe calea cea bună. Gol-goluț și limpede și deschis și albastru. Sunt pe calea cea bună.
Leonard vorbește.
A cam venit ora de masă.
Îhî.

Leonard se ridică. Mă uit în sus la el.
Îți mulțumesc, Leonard.
Zâmbește.
N-ai de ce, Puștiule.
Mă ridic. Mă gândesc să mai spun ceva, dar nu cunosc niciun cuvânt care să exprime recunoștința puternică, simplă și adâncă pe care o simt. Mă apropii și-mi încolăcesc brațele în jurul lui Leonard și-l îmbrățișez. Nu cunosc niciun cuvânt, așa că las faptele să vorbească. Recunoștință puternică, simplă și adâncă. Faptele spun adevărul.
Ne desprindem din îmbrățișare și pornim înapoi spre Clinică. De-a lungul Potecii, trecem pe lângă alți Pacienți și le spunem bună sau doar dăm din cap sau facem schimb de amabilități cu ei. Cei mai mulți par să se plimbe ca să facă mișcare și cei mai mulți par să-și cunoască traseul. Câțiva, puțini, se plimbă doar de dragul plimbării. Câțiva, puțini, par pierduți.
Ajungem în Sala de Mese și ne luăm tăvi și ne luăm mâncare și ne așezăm la o masă cu Matty și Ed și Ted și Miles și cu un tip pe care-l cheamă Bobby. Bobby, care e scund și gras și are pielea rozalie și părul roșu de irlandez, și-a pus în față o farfurie cu un munte de mâncare. Când nu e ocupat să înfulece cantități uriașe de ouă moi, spune povești. Matty și Ed și Ted îl tot îmboldesc, Miles stă și ascultă în liniște. Nu ne bagă în seamă când ne așezăm la masă cu ei. Continuă să mănânce și să vorbească, gușa grasă care-i atârnă sub bărbie tremură necontenit. Spune-o poveste despre niște Mafioți pe care-i știe el în Brooklyn, pretinzând că el le administrează banii prin investiții la Bursă și ei îi fac rost de droguri și de femei și de orice își mai dorește. Când pomenește anumite cantități de drog, Matty râde și zice c-ar fi trebuit să ceară mai mult. Bobby se corectează imediat și spune că de fapt a și primit mai mult. Când vorbește despre femei, Ed îi spune că patru deodată nu-i chiar așa mare scofală și data următoare Bobby zice c-au

fost opt. Pomenește de crack și de cantitățile pe care pasămite le fumează și Ted îl întreabă cum te simți după așa ceva, că și el își dorise mereu să încerce. Bobby zice că e ca o iarbă puternică. În realitate, nu-i deloc așa. Ted râde de el, cu aerul că e copleșit de groază și uimire.
Leonard stă atent, urmărește și ascultă în tăcere. Din când în când îi pune lui Bobby întrebări despre persoanele pe care zice că le cunoaște și despre cum zice că i-a cunoscut. Nu-mi dau seama dacă Leonard îi cunoaște pe toți cei despre care vorbesc el și cu Bobby, dar e clar că Leonard îl cântărește. Nu pare să fie cine știe ce impresionat.
Până la urmă mă satur de Bobby și de căcățișurile lui și rânjesc disprețuitor când vorbește despre sumele de bani pe care le câștigă, care pasămite s-ar ridica la niște milioane pe an. Se oprește din vorbit și se holbează la mine și mă-ntreabă ce pizda mă-sii mi se pare așa de amuzant. Mă holbez și eu la el și-i spun că minciunile lui mi se par caraghioase, iar Miles vorbește pentru prima oară de când stă acolo și mănâncă și zice că sunt chiar caraghioase. Bobby, ca orice Mincinos pus la zid, devine imediat agresiv și furios, întreabă cine pizda mă-sii sunt eu și ce grijă mă freacă de îmi permit să-l acuz. Îi spun că eu sunt nimeni și mă freacă grija pentru c-așa am hotărât. Îmi zice că el nu-i genul de om care să-și lase onoarea călcată în picioare în felul ăsta și că aș face bine să-mi retrag vorbele dacă nu vreau să suport consecințele, iar imaginea lui încercând să-mi facă ceva, toată masa aia adipoasă de vreo două sute de kile bălăngănindu-se spre mine într-un acces de furie primitivă, e de-a dreptul hazlie. Îi râd în față și el se ridică și mă întreabă dacă vreau să merg hai să mergem Puță sfrijită hai chiar acum și mă ridic și zic sigur, hai chiar acum. Se uită spre Lincoln și Keith, care mănâncă la câteva mese mai încolo, și zice ai baftă că sunt ei aici altfel ți-aș trage un șut în cur. Îi râd în față și-mi iau tava și plec.

Îmi pun tava pe banda rulantă. Când mă întorc, mă ciocnesc de Lilly. Îi cade tava direct pe podea și se face mizerie și ea se apleacă să curețe și eu mă aplec s-o ajut. Când dau s-apuc o ceașcă goală de cafea, ea își lasă mâna să alunece peste mâna mea și simt că ține-n palmă o bucățică de hârtie împăturită. Își retrage mâna, bucățica de hârtie rămâne. Exact ca și când ai cumpăra droguri la un Colț de Stradă. Două mâini trecându-și una alteia o hârtiuță împăturită într-un gest care are toată aparența nevinovăției. Mâna ei lovind mâna mea. Hârtiuța rămâne.
Ridicăm de jos o farfurie și un castronaș de fulgi de cereale gol și o furculiță și un cuțit și o lingură. Le punem pe tavă și ea își duce tava pe banda rulantă și eu plec. Exact ca la Colț de Stradă, îmi doresc acel ceva care e în sau pe bucata aia de hârtie și-l doresc pe loc. Exact ca la Colț de Stradă, știu că trebuie s-aștept până o să fiu singur. Exact ca la Colț de Stradă, știu că n-ar trebui să am acel ceva.
Pun bucata de hârtie în buzunarul din față al pantalonilor și mă duc în Sala de Conferințe și găsesc un loc în ultimul rând. Am ajuns devreme și Sala e aproape goală. Bag mâna în buzunar și scot bucata de hârtie. Exact ca la Colț de Stradă, mâinile-mi tremură și inima-mi bubuie, privirea nu vrea să se adune, trebuie să mă concentrez ca să văd, dacă nu iau acel ceva care-i acolo și nu-l iau repede de tot o să m-apuce pandaliile. Mâinile-mi tremură. O desfac. Nu-i nimic înăuntru, deși nu sunt sigur că m-așteptam să fie ceva. Dac-ar fi fost droguri, nu știu ce-aș fi făcut cu ele. O parte din mine le-ar fi luat imediat și cu mare poftă, o parte din mine ar fi fugit spre cea mai apropiată toaletă să scape de ele. Nu știu ce-aș fi făcut.
Întorc hârtia și pe spate sunt niște cuvinte. Văd cuvinte trebuie să mă concentrez să mă adun să fiu destul de calm ca să pot citi cuvintele le pot citi. Ele spun vino să ne-ntâlnim în Luminișul nostru la

patru. Le citesc din nou. Ne întâlnim în Luminișul nostru la patru. Le citesc și recitesc și-mi spun același lucru iar și iar. Ne întâlnim în Luminișul nostru la patru. Mâinile-mi tremură tremură și inima-mi bubuie bubuie și privirea nu vrea să se-adune trebuie să mă concentrez ca să văd.
Ne întâlnim în Luminișul nostru la patru. Iar și iar. Iar și iar.
Pacienții încep încet-încet să intre-n Sala de Conferințe. Împăturesc cu grijă bucata de hârtie și o pun iar la locul ei în buzunar. Stau și mă uit drept în față cu gândul la ora patru până când mi se alătură Leonard și Ed și Ted și Matty și Miles. Toți râd și sunt într-o dispoziție jovială, vorbesc despre Bobby și retrăiesc festele pe care i le-au jucat. Îmi povestesc că după ce-am plecat, Ted i-a spus că sunt Instructor de Yoga la San Francisco și sunt dependent de un drog indian rar întâlnit, numit șampon, care se pronunță exact ca și produsul pentru păr, dar se scrie champuu. Bobby a reacționat spunând că el mai bătuse o dată un Instructor de Yoga și n-ar ezita s-o facă din nou.
Începe Prelegerea și e despre al Cincilea Pas din cei Doisprezece atotputernici. Un Preot Catolic e cel care ține Prelegerea. Nu ascult niciun cuvânt. Stau și privesc lung spre Sala de Conferințe. Stau și privesc țintă spre Lilly.
Prelegerea ia sfârșit. Mă ridic și-i urmez pe ceilalți Pacienți, învăluit în puhoiul care se-ndreaptă spre uși, învăluit în puhoiul propriilor amintiri. Când ies din Sală pe Culoar, Ken stă acolo așteptându-mă, așteptând cum face el întotdeauna, de parcă ar fi veșnic acolo în așteptarea mea.
James?
Ce s-a întâmplat, Ken?
Am vrut să știu dacă ai terminat caietul cu teme pentru Primul Pas.
Nu l-am terminat.
Te-ai uitat pe el?
De când mi l-ai dat, nu.

Aș vrea să lucrezi la el în dimineața asta.
OK.
Nu te grăbi, dar dacă îl termini adu-mi-l la Birou. Dacă nu sunt acolo, lasă-l pe birou.
Așa fac.
Ai mai înaintat cu Panoul de Obiective?
Nu.
Gândește-te și la asta printre picături.
OK.
Ne vedem mai târziu?
Abia aștept.
Ken chicotește și pleacă. Mă-ntorc în direcție opusă și mă duc în Secție. Cobor la Nivelul Inferior și iau o cutie de Carioca și verific dacă e vreuna de culoare Roz Turbat. E acolo laolaltă cu celelalte șaizeci și trei de culori frumoase. Când o apuc pe scări în sus, văd Panoul de Obiective atârnat pe un perete la Nivelul Superior. Mă-ndrept spre el și stau în fața lui și mă uit fix. E o bucată mare de planșă laminată împărțită în căsuțe cu ajutorul unor linii verticale și orizontale. Fiecare căsuță conține un nume, scris cu marker lavabil, și alături de nume e un obiectiv. Unele obiective sunt simple, cum ar fi Să Găsesc un Serviciu și să mă Țin de el, Să Fiu Abstinent timp de Șaizeci de Zile, Să Fiu o Rotiță Funcțională a Societății. Alte obiective sunt deprimante, cum ar fi Să o Conving pe Nevasta mea să Comunice cu Mine, Să Recapăt Respectul Copiilor mei, Să mă Feresc de Închisoare timp de Șase Luni. Cele mai multe obiective sunt dorințe de genul Să mă Apropii mai mult de Prietenul și Salvatorul meu Isus Christos, Să-mi fac Programul cum Trebuie și să Trăiesc Pașii Minut cu Minut, Să-mi Revin: Minte Ageră, Spirit Ager, Corp Ager. Lângă numele lui Matty sunt trecute cuvintele Să mă Opresc Dracului din înjurat, drept care m-apucă râsul. Lângă numele lui Leonard este scris Să Rezist, ceea ce mă face să zâmbesc. Lângă numele lui Miles sunt trecute doar două cuvinte Să Trăiesc, cel mai logic mesaj.

Spațiul din dreptul numelui meu e tot gol. Știind ce înseamnă a supraviețui suficient de mult pentru a supraviețui pe termen lung, nu-mi vine-n minte niciun obiectiv care să mi se pară semnificativ. Aș putea să scriu Supraviețuirea, dar prefer să păstrez cuvântul în inimă decât să-l scriu pe un amărât de Panou. Când râdeam, adineaori, râdeam la gândul că aș fi Instructor de Yoga și aș fi dependent de champuu, râsul mi-a priit. De câte ori s-a întâmplat să râd aici, și ocaziile au fost prea rare, râsul mi-a priit. Aș putea să scriu Să Râd, dar mai degrabă aș scrie ceva care să-mi stârnească râsul de câte ori îmi cade sub ochi, așa că iau un marker și scriu în dreptul numelui meu Mă Duc la L.A. să-mi împlinesc Toate Visele. Să Fiu Majoretă a Echipei Lakers.
Când termin de scris, râd. Când fac un pas înapoi să-mi recitesc cuvintele, râd. Când las în urmă Nivelul Superior și intru pe Holul care duce la Camera mea, râd. Râsul îmi priește. N-am râs destul și vreau să râd mai mult. Mă Duc la L.A. să Fiu Majoretă a Echipei Lakers, ce pana mea.
Intru în Cameră și mă așez pe pat și deschid cutia de Carioca și deschid caietul de teme și scot din cutie Rozul Turbat și încep să citesc. Prima parte a cărții spune povestea lui Joe. Joe e un bețivan care își pierde Soția, Slujba, toți banii și în cele din urmă ajunge în Stradă dar tot cu sticla la gură și-n sticlă e vin ieftin, zeamă de surcele. Joe n-a vrut nicio clipă să admită că are o problemă sau că și-a pierdut orice urmă de control. Povestea e redată în cuvinte simple și-n imagini simple care nu sunt altceva decât contururi de siluete și de locuri, e nevoie doar să umpli interiorul contururilor cu o culoare. Ideea ar fi, bănuiesc eu în timp ce-mi petrec minute în șir colorând imaginile, că ar trebui să mă pătrund de oroarea poveștii lui Joe și să fac legătura cu propria mea situație. Dacă Joe nu mai are nici urmă de autocontrol, înseamnă că nici eu nu mai am nici urmă. Dacă Joe a ajuns în

Stradă, ar fi cazul să iau aminte, altfel o s-ajung și eu lângă el în Stradă. În ultimele pagini ale cărții, după ce povestea lui Joe se încheie, un final fericit în care el recunoaște că și-a pierdut orice control și se alătură Alcoolicilor Anonimi, e un chestionar cu douăzeci și șapte de întrebări despre rutina băutului pentru fiecare individ în parte. Întrebările sunt simple și la toate trebuie răspuns cu da sau nu. Ți s-a întâmplat să te trezești dimineața după o băută și să descoperi că nu-ți amintești decât parțial seara de dinainte? Da. Există situații în care nu te simți la îndemână dacă nu ai la dispoziție alcool? Da. Când ești treaz, regreți lucrurile pe care le-ai făcut la băutură? Da. Tremuri dimineața după ce ai băut? Da. Ți se întâmplă să fii beat zile de-a rândul? Da, da, da, da, da. Răspund da la fiecare întrebare, de la început până la sfârșit, ceea ce, conform legendei de la finalul chestionarului, înseamnă că mă aflu într-o fază finală cronică și periculoasă. Ce să spun, a dracului noutate!
Pun Carioca Roz Sclipitor la loc în cutie și scot o Carioca Neagră. Spre deosebire de celelalte culori, Negrul abia dac-a fost folosit. Probabil că lumea se ferește de Negru pentru că nu e socotit o culoare fericită și aici în Clinică orice formă de fericire, până și ceva neînsemnat cum ar fi o culoare de carioca, e pândită cu aviditate. Mie însă îmi place Negrul. E o culoare care îmi dă o stare de bine și culoarea care acoperă mare parte din experiența mea de viață. În întunecimea cea mai întunecată, totul e Negru. În gaura cea mai adâncă, totul e Negru. În teroarea minții mele Dependente, totul e Negru. În perioadele goale ale memoriei mele pierdute, totul e Negru. Îmi place Negrul lua-l-ar naiba și o să-i dau ce-i al lui.
Dau înapoi paginile cărții până ajung la prima. Iau frumusețea aia de carioca Neagră și scriu **Eu** cu litere mari, simple, de tipar, din susul paginii până jos, trecând peste toate siluetele conturate, fără să țin cont de ele. Pe pagina următoare scriu **N-am.**

Pe fiecare pagină care urmează scriu **Nevoie de Căcatul Ăsta Ca Să-mi Dau Seama Că Mi-am Pierdut Controlul.** Când termin îmi arunc o privire asupra rezultatelor muncii mele. Toate paginile arată perfect și îmi plac. Închid cartea. O treabă bine făcută, James. N-am nevoie de căcatul ăsta ca să-mi dau seama că mi-am pierdut controlul. O treabă bine făcută.
Mai e o oră până la masa de prânz, așa că arunc cartea de colorat pe jos acolo unde-i este locul și o iau pe cea chinezească. Mă uit la ea pe toate părțile, la citatele tembele și felul tâmpit cum sunt scrise literele și la titlul caraghios. Mă-ntreb dacă nu cumva eram în plină criză de nebunie atunci când am citit din ea data trecută. Mă-ntreb dacă nu cumva eram pur și simplu obosit sau prea vulnerabil în urma întâlnirii cu Lilly, în crâng. Mă-ntreb dacă nu cumva Miles și sunetul clarinetului mă țineau într-un soi de hipnoză. Mă uit la carte și mă întreb cum de mi-a lăsat o asemenea impresie. N-am citit decât patru pagini.
O deschid la capitolul cinci pagina cinci. Las ochii să alunece peste cuvinte. Las creierul să le proceseze. Las inima să le simtă. Numărul cinci e la fel ca celelalte. Nu există bine sau rău, nici Păcătos sau Sfânt. Există doar ceea ce există și asta e tot. Folosește-te de ideea asta ca să exiști și e de-ajuns. Nu vorbi despre ea, n-o pune la îndoială. Las-o pur și simplu să existe. Să exiști.
Continuă să mă impresioneze și să aibă miez. Continuă să mă emoționeze și să sune adevărat. E singurul lucru care contează. Adevărul. Sună adevărat zău că sună. Simt că-i așa. Șase. Dao este Mama Supremă Tatăl Suprem Nimicul Suprem. Necurmat, necontenit, el pare că există, și folosit nicicând nu istovește. Sună adevărat zău că sună.
Șapte. Nesfârșit și etern. Nu s-a născut nicicând și nu va muri nicicând. Există și-atât. Nu cere nimic și nu are nevoie de nimic, există și-atât. Înțeleptul în spate se așază și astfel în față se află. Detașare și

devenire. Din sine iese-n afară, de aceea pe sine se poate împlini.
Opt și nouă spun că bunătatea e asemenea apei: aduce foloase și nu se pune împotrivă. Mai spun să păstrezi simplitatea în gândire, să fii nepărtinitor în înfruntări. Spun nu te compara și nu concura cu nimeni, fii tu însuți. Spun că decât să ții în mână un vas când e plin, e mai bine nici să nu-l umpli; fierul bătut și bine ascuțit nu poate fi multă vreme astfel păstrat. A fi mândru, bogat și în onoare ținut a-ți aduce singur năpasta înseamnă.
Ideile astea, strofele astea, cuvintele astea, tâlcul lor, toate sunt pe înțelesul meu. Nu îmi spun că trebuie să fac ceva anume sau să fiu cumva anume sau să cred în ceva anume sau să devin ceva anume. Nu mă judecă și nici nu caută să mă convingă. Nu au în ele nici pioșenie, nici pompă. Nu mă agresează, nu mă insultă și nici nu-mi spun că merg pe căi greșite. Nu există nicio Autoritate și nu există Reguli. Există doar cuvinte înșirate pe o pagină stând acolo și așteptând răbdător ca eu să le accept sau să le resping. Nu le atinge faptul că aș putea să aleg una sau alta sau pe amândouă sau nimic. N-or să-mi spună niciodată că greșesc. Nici n-or să-mi spună că am dreptate. Stau acolo și-atât. Nu le recitesc. Închid cartea și le las unde sunt. Stau pe patul meu și patul meu îmi place. E moale și cald și eu nu sunt nici moale nici cald dar îmi imaginez că e frumos să fii așa. N-am cunoscut niciodată senzația asta. Eu cunosc Furia rece, dură, răvășitoare din adâncul meu și m-am săturat de ea. M-am săturat de senzația asta, aș vrea să mor ca să nu mai trebuiască s-o încerc vreodată. Aș vrea să fiu moale și cald. Mi-ar fi groază să fiu moale și cald. Dac-aș fi așa aș fi ușor de rănit. Ceva din afara ființei mele m-ar putea răni. E mai dur să fii moale decât să fii dur. Ceva din afara ființei mele m-ar putea răni.
Se-apropie ora prânzului. Afară lângă ușa Camerei aud voci de bărbați. Îi aud cum se îndreaptă spre

Sala de Mese râzând și mă întreb cum or să se simtă când se opresc din râs. Aici înăuntru râsul e singurul drog. Râsul sau iubirea. Ambele sunt droguri.
Mă ridic din pat și îmi duc cartea de colorat în Biroul lui Ken. E gol, așa că las cartea pe birou. Mă duc în Sala de Mese și îmi iau o farfurie cu macaroane și carne de vacă și mă așez la masă cu aceiași oameni cu care mănânc de fiecare dată. Matty, Ed, Ted, Leonard, Miles. E o masă după tipicul cunoscut. Povești și înjurături și ceva râsete. Când suntem pe terminate, Lincoln se apropie de noi și ne spune că nu trebuie să ne ducem la Prelegere, că o să avem o Ședință de Secție în loc. Ed îl întreabă de ce și Lincoln spune nu vă faceți probleme, dar să fiți acolo.
Termin de mâncat și-mi pun tava pe banda rulantă. Mă-ntorc în Secție și m-alătur celorlalți bărbați la Nivelul Inferior. S-au așezat pe canapele fumează țigări și beau cafele. Subiectul discuției este Roy. Ultima teorie care se vântură e c-ar fi fost beat. Alcoolul poate avea efecte serioase, dar, după cum arată diverși teoreticieni în materie de droguri, Roy nu avea vorbirea împleticită și reacțiile încetinite caracteristice unei beții crunte. Ei spun că nu putea fi vorba decât despre droguri, deși se contrazic între ei în privința tipului exact de drog. Bobby, care n-a fost aici când cu incidentul, încearcă să pună punct dezbaterii proclamând că Roy trebuie să fi înghițit vreo pilulă de slăbit foarte concentrată, că el văzuse multe chestii de-astea pe Wall Street. Matty îi zice că bate câmpii nenorocitele alea de pastile de slăbit n-au cum pizda mă-sii să aducă vreun amărât de Labagiu în halul ăla. Bobby îl întreabă pe Matty dacă știe ce-i aia Wall Street și unde se află. Matty îi spune lui Bobby că n-o să mai conteze nici cât un căcat unde mă-sa este Wall Street când ți-oi fute o dreaptă sănătoasă peste curul ăla gras și-al dracului. Bobby râde și zice dă-i drumul, Piticule, o să fie ultima

greșeală din viața ta. Matty se ridică și face un pas înainte, dar Leonard îi spune să se așeze, că Bobby nu merită osteneala. Matty se așază.
Intră Lincoln și își ia un scaun și se așază în fruntea grupului. Toată lumea se liniștește și așteaptă să-l audă vorbind. El stă și se uită în jos preț de o clipă și își ridică privirea. Vorbește.
Cei mai mulți dintre voi îl cunoașteți pe Roy și ați văzut cum s-a comportat azi-noapte. Pentru cei care nu-l cunoașteți și n-ați fost martori, uite cum stă treaba. Roy a fost Pacientul nostru. De cele mai multe ori, a fost un Pacient exemplar. A fost sever cu sine, a muncit din răsputeri să-și ducă Programul la capăt, a ascultat și a urmat toate Regulile noastre. Când a plecat de-aici în urmă cu vreo săptămână, atât eu, cât și cea mai mare parte a Personalului, am crezut în perspectivele lui de însănătoșire pe termen lung. Azi-noapte, pe la trei și jumătate, s-a strecurat pe lângă Personalul de Pază, a intrat în Clinică și a ajuns aici în Secție. Avea la el un ciomag și a venit și s-a cocoțat pe canapeaua aia.
Face semn spre una dintre canapele.
A început să urle. A fost chemată Paza, iar eu eram în Schimbul de Noapte și, când am coborât aici și i-am vorbit, a pretins că numele lui e Jack și a amenințat că se pune cu ciomagul pe noi. A fost imobilizat și scos de aici și dus în Secția Medicală și examinat. De acolo a fost mutat într-un Spital de Psihiatrie.
În clipa de față, suntem aproape convinși că Roy suferă de SPM, altfel spus Sindromul Personalității Multiple. Pentru cei care nu știu ce este SPM, e o afecțiune psihologică ce se manifestă atunci când într-o singură Persoană coexistă două sau mai multe Identități distincte, fiecare cu modalitățile ei specifice de a percepe, de a judeca și de a se raporta la mediul înconjurător și la sine. Deși uneori personalitățile astea distincte pot avea cunoștință unele despre altele, adesea lucrurile nu

se petrec așa și ele pot evolua într-o independență absolută timp îndelungat. Noaptea trecută, am observat cel puțin patru, sau poate cinci personalități separate care coexistă în interiorul lui Roy. Una dintre ele e cea pe care am cunoscut-o cât timp Roy a stat aici.
Noaptea trecută a fost o noapte tristă și plină de amărăciune. Eu am fost Consilierul lui Roy și eram foarte mândru de el și de munca pe care am făcut-o împreună cât a stat aici. Sper că fiecare dintre voi o să se roage pentru el, oricare ar fi felul în care vă rugați. Sunt întrebări?
Vorbește Cheliosul.
Cum de n-ați descoperit problema cu toate testele și celelalte?
În afară de vreo două incidente, pe care-acum privind în urmă le văd în altă lumină, personalitatea primară și dominantă a lui Roy e cea pe care a arătat-o ca Pacient. Dacă acea latură a lui trecea prin toate testele și făcea toată munca, n-am prea avut cum să aflăm că sunt și alte elemente în joc.
Vorbește unul dintre nou-veniți. E înalt și slăbănog și poartă ochelari negri de firmă.
E ceva obișnuit?
Nu. N-am mai văzut așa ceva până acum și, după câte știu, nimeni din Clinică n-a mai văzut.
Vorbește Miles.
Există vreun tratament?
Tratament psihiatric pe termen lung, grupuri de sprijin, terapie intensivă. Majoritatea metodelor de tratament seamănă cu cele care se folosesc în cazul altor boli psihice grave și incurabile.
Vorbește Ted.
Am o întrebare.
Care?
Roy nu mi-a plăcut niciodată, așa că mă întrebam dacă n-ați putea să-l aduceți înapoi aici cu tot cu personalitățile lui de Javră ca să-i trag vreo câteva scatoalce.

Toată lumea râde. Lincoln îl privește fix, vorbește.
Nu e deloc hazliu, Ted.
Nu încerc să fiu hazliu. Vreau să-i ard vreo două la cur Labagiului.
Alte râsete. Lincoln clatină din cap, încearcă să facă abstracție de Ted.
Alte întrebări?
Toată lumea tace. Lincoln se ridică.
Haideți să începem programul de după-amiază. Grupul pentru Pasul al Patrulea rămâne aici, Grupul pentru Pasul al Treilea se duce sus, voi ceilalți vă faceți temele individuale. James, tu vii cu mine în biroul lui Joanne.
Oamenii se depărtează spre locurile unde se țin temele de grup sau pleacă unul câte unul. Mă ridic și merg alături de Lincoln spre biroul lui Joanne. El nu-mi spune nicio vorbă și eu nu-i spun nicio vorbă. Nu ne uităm unul la altul. Când ajungem acolo, el bate la ușă. Dinăuntru auzim vocea lui Joanne.
Intră.
El deschide ușa. Intrăm. Joanne e așezată la birou, ne face semn să luăm loc. Lincoln stă pe canapea. Eu ocup un scaun între canapea și birou. Joanne spune.
Bună, James. Ce faci?
Bine. Tu?
Bine.
Ridică mâna și îmi arată Cartea mea pentru Primul Pas. Ai putea să-mi explici ce-i asta?
Râd.
Cred că se-nțelege de la sine.
Vorbește Lincoln și-n vocea lui vibrează o undă de mânie.
E absolut inacceptabil. Caietul ăsta și obiectivul de pe panou reprezintă o insultă la adresa muncii pe care încercăm s-o facem împreună cu tine.
Eu credeam că de fapt cartea aia imbecilă e o insultă la adresa inteligenței mele, iar obiectivul e o glumă. Am scris-o acolo pentru că mă face să râd

și râsul mă face să mă simt bine și ăsta-i singurul meu obiectiv, să mă simt bine. Când mă simt bine, simt că merg spre mai bine.
Vorbește Joanne.
Îți înțeleg intențiile, James, deși nu-s convinsă că sunt prea nimerite.
Vorbește Lincoln.
Nu sunt.
Vorbește Joanne.
Încercăm să planificăm Programul de Recuperare a Pacientului și perspectivele lui după plecarea din Clinică în paralel cu efortul pe care el îl face ca să conștientizeze ce facem și ce predăm aici. În momentul de față, progresele tale sunt mai mici decât ne-am fi dorit. Se pare că ai o oarecare idee despre Primul Pas.
Râd.
De ce râzi?
Vorbesc.
Primul Pas sau Prima Treaptă, dacă nu mă înșală memoria, presupune să recunoști că ești neputincios în fața alcoolului și a drogurilor, că viața ta a devenit un haos. Am o idee destul de limpede despre asta.
Vorbește Lincoln.
Ești sigur?
Sunt căutat în trei state. Sunt dependent de alcool și de crack. N-am slujbă, n-am șanse să capăt vreuna și sunt absolut falit. Îmi pierd cunoștința în fiecare noapte de când mă știu, iar perioada cât am stat aici e cea mai lungă perioadă de trezie pe care-am trăit-o de la vârsta de zece ani încoace. Mi-am pierdut orice control. Dacă vreți să m-auziți spunând asta, o spun. Mi-am pierdut orice control, în pana mea. Viața mea e un haos.
Vorbește Joanne.
Noi nu-ți suntem dușmani, James.
Știu că nu.
Vorbește Lincoln.
Nu te purta cu noi ca și cum am fi.

Nu mă mai tratați ca pe-un cretin, nu-mi mai vorbiți ca unui amărât de Plod, nu mă faceți să-mi pierd timpul colorând cărticele și n-o să mă mai port ca și cum ați fi dușmani.
Lincoln clatină din cap. Joanne vorbește.
Revenind la subiect, n-ai făcut atâtea progrese pe cât ne-am fi dorit. Opui rezistență la tot ceea ce-ți spunem. Nu credem că ai să fii pregătit să treci la o existență în parametri normali odată cu încheierea Programului individual. Dacă n-o să trebuiască să mergi la închisoare, și ăsta e un aspect de care am vrea să începem să ne ocupăm luând legătura cu Autoritățile statelor în care ai probleme, vrem să te înscriem pe o listă de așteptare pentru un Așezământ Social.
Ce să fac acolo?
Ai avea ceva destul de asemănător situației de-aici, doar că cei de acolo s-ar aștepta să ai o slujbă în timpul zilei.
Nici vorbă.
Vorbește Lincoln.
De ce?
Pentru că așa ceva nu mi se potrivește.
De ce?
Încep să-mi dau seama cam cum cred eu c-aș putea s-o scot la capăt. N-o să știu exact până când n-o să fiu în Lumea reală și până când n-o să mă pun la încercare. Numai că încercarea asta n-o să fie una autentică atâta timp cât știu că pot să mă refugiez în siguranța unui Așezământ Social.
Vorbește Joanne.
Nu poate fi vorba de siguranță când ai de-a face cu o dependență gravă și incurabilă. Așezămintele Sociale oferă sprijin și o să ai nevoie de tot sprijinul pe care-l poți primi. O să ai nevoie de sprijin când o să pleci de-aici, la o lună după plecare, la un an după plecare, și probabil, pentru tot restul vieții.
Nu vreau siguranță și sprijin. Vreau să fiu doar eu și lucrurile pe care trebuie să le înfrunt, fie că-i

vorba de alcool sau de droguri sau de altceva. Vreau să fie o luptă pentru că știu să lupt. Din lupta asta va ieși un învingător. Dacă o să fiu eu, pot să plec știind că am învins răul pe care nu credeam că sunt în stare să-l înving și să-mi văd de viață. Dacă nu, măcar știu că mi-am încheiat socotelile.
Vorbește Lincoln.
Dacă nu supraviețuiești testului pe care ți l-ai propus, o să mori. Asta îți dorești tu, să mori?
Dacă nu pot să rămân cu mintea trează, da, asta-mi doresc.
N-o să reușești, dac-o să continui să faci ce faci.
De ce crezi asta?
Nu e vorba despre ce cred, ci despre ce știu. Știu pentru că de fiecare dată când cineva vine aici convins că știe o cale mai bună, iese de-aici și cade și nu se mai ridică.
S-ar putea să ai dreptate, dar măcar o să cad știind că am făcut tot ce-am putut și am folosit armele în care cred.
Vorbește Joanne.
Ideea asta cu testul nu-mi place. Cred că e periculoasă, nebunească și plină de încăpățânare. Cred că miza pe care-o pui în joc e prea mare. Vreau să te gândești ce se întâmplă dacă lucrurile nu merg. Să te gândești serios la ideea că rezistența ta la orice îți propunem să facem împreună îți poate aduce moartea. Vino aici mâine după Prelegerea de dimineață să stăm de vorbă despre ce vrei tu și să trecem la etapa următoare, sper.
Mă ridic.
Mai trebuie să fac și altceva în după-amiaza asta?
Să te gândești și-atât.
Ne vedem mâine.
Mă-ndrept spre ușă și ies și-nchid ușa după mine și mă duc înapoi în Secție. Mă duc în Cameră și mă uit la ceasul de lângă patul lui Miles e trei patrușdoi. Mă întâlnesc cu Lilly peste un sfert de oră.

Iau haina lui Hank. O pun pe mine și traversez Secția. Deschid una dintre ușile de sticlă și sunt afară. Merg prin iarbă nu e rouă și găsesc Poteca și intru în Pădure și sunt râuri de soare care se strecoară printre crengi ca niște cingători de lumină. Țin Poteca. Văd ramuri sfărâmate și văd frunze rupte împrăștiate peste tot ca niște firimituri și frunzele rupte îmi arată drumul. Semnele furiei mele distrugătoare îmi arată drumul.
Înaintez cu greu prin desiș și ajung în Poiană. Nu e nimeni. Mă așez pe jos și mă-ntind pe spate și închid ochii. N-am dormit destul și sunt obosit. Îmi trebuie mai mult somn sunt obosit. Obosit. Sunt obosit.
Simt o mână pe față. E moale și caldă, poposește pe obrazul meu și îl mângâie fără să facă nicio mișcare. Urmează buzele pe celălalt obraz, pline și umede și moi și blânde. Simt o suflare dulce înainte și o suflare dulce după. Amândouă se îndepărtează de obraz și mi-aș dori să rămână. Deschid ochii și mă ridic încet. Lilly e lângă mine, înfășurată într-o ditamai haina militară de culoare verde, părul ei negru e împletit în cozi, pe fața ei palidă strălucește o cingătoare de Lumină. Zâmbește și spune.
Bună.
Cât e ceasul?
Se uită la un ceas de plastic ieftin și colorat pe care-l poartă la încheietură. Sub el se văd niște cicatrici.
Patru și zece.
Îmi frec obrajii.
Am adormit.
Iar zâmbește.
Te-am trezit.
Zâmbesc.
Mă bucur.
Se apleacă spre mine și mă sărută pe obraz. Buzele moi umede calde și blânde stau lipite de obrazul meu. Instinctul îmi spune să mă desprind, dar nu-l

ascult. Când se îndepărtează, rămâne în urma ei o suflare dulce.
Am o întrebare la care vreau să răspunzi.
OK.
Ai vreo Prietenă?
Ezit, întrezăresc brusc imaginea ei, arctică și blondă.
Nu.
De ce-ai ezitat?
A fost cândva, dar nu mai e. Mi-a trecut prin fața ochilor o clipă.
Unde e?
Habar n-am.
Când ai vorbit cu ea ultima oară?
Acum aproape un an.
Mai ții la ea?
Da.
Lilly zâmbește, se apleacă și mă sărută pe buze.
Păcat.
Zâmbesc. Nu am cuvinte. Dac-aș avea cuvinte, ar fi oricum lipsite de importanță.
Vrei o țigară?
Caută într-unul din buzunarele hainei și scoate un pachet de țigări.
Da.
Iau o țigară.
Ai o brichetă?
Mă caut prin buzunare, scot o brichetă, îi dau foc, aprind țigara ei, aprind țigara mea.
Cum îți merge azi?
Trag în piept. Simt nicotină pe loc. Nu îmi face la fel de bine ca sărutul lui Lilly.
Prea greu trece timpul.
Trage în piept, se uită lung la mine.
Aici toate zilele trec greu.
Instinctul îmi spune să-mi feresc privirea, dar nu-l ascult.
Da.
Spune-mi încă ceva.
Bine.

De ce ești aici?
Aici în locul ăsta sau aici cu tine?
Oricare din ele.
Nu știu.
Zâmbește.
Bun răspuns.
Instinctul îmi spune să-mi feresc privirea, dar nu-l ascult. Vorbesc.
De ce ești aici?
Zâmbește.
Aici în locul ăsta sau aici cu tine?
Zâmbesc.
Oricare din ele.
Am venit în locul ăsta din cauza Bunicii mele.
Ea te-a adus?
Ea m-a convins să mă aduc singură.
Cum a reușit?
M-a iubit și m-a îngrijit cu toate c-am fost o pacoste și ori de câte ori făceam vreo prostie, ceea ce se întâmpla cam în fiecare zi, îmi spunea că-n clipa când am să fiu gata să-nvăț ce e libertatea să vin să vorbesc cu ea. Cu ceva vreme în urmă s-a întâmplat ceva absolut, dar absolut îngrozitor. M-a dat peste cap urât de tot și m-am dus s-o caut și-am întrebat-o ce voia să-mi spună. Mi-a spus că eu sunt Prizoniera Mamei mele și a tuturor problemelor ei și Prizoniera Tatălui meu pe care nu mi-l amintesc și mi-a spus că sunt Prizoniera drogurilor și a sexului și a propriei mele persoane. Mi-a spus că o viață de Prizonier înseamnă o viață irosită și că libertatea, chiar și o singură clipă de libertate, valorează mai mult decât o viață în sclavie. Mi-a spus că, dacă vreau să aflu mai multe, să vin să stăm din nou de vorbă în ziua următoare. M-am dus și mi-a spus același lucru. O clipă de libertate valorează mai mult decât o viață în sclavie. Și mi-a spus să vin iar în ziua următoare. M-am dus și mi-a dat o hartă și mi-a zis hai să ne urcăm în mașină, tu conduci. După opt ore am ajuns aici, unde m-a adus harta. Mi-a spus

că pusese bani deoparte timp de trei ani și că dacă voiam libertate să intru pe ușile din față și ea plătește tot. A spus că dacă nu fac asta, ar fi cazul să pornim înapoi spre Casă. Urăsc felul meu de viață. Nu mi-am dorit niciodată să fie așa cum a fost și mi se oferea o șansă de evadare. Auzisem despre locul ăsta și știam că e cel mai bun dintre toate, că e foarte scump și știam că dacă Bunica a pus bani deoparte ca să mă aducă aici înseamnă că ăsta e locul pe care-l dorește pentru mine și știam că și eu mi-l doresc. Să fiu liberă, fie și numai preț de o singură clipă. Așa că am intrat pe uși și iată-mă.
Ai ajuns să fii liberă?
Nu, dar sunt pe drumul cel bun.
Zâmbește.
Acuma îmi spui tu o poveste.
Despre ce?
Povestește-mi despre Prietena ta.
Nu-mi place să vorbesc despre ea.
De ce?
Fiindcă-i prea dureros.
Bine, spune-mi altceva.
Alege un subiect.
Cum ți-ai pierdut virginitatea?
De ce vrei să știi?
Spune multe despre o Persoană.
N-o să spună lucruri bune despre mine.
N-am venit aici ca să te judec.
De ce-ai venit?
Ca să te cunosc sau măcar să încerc.
Mă uit fix la ea. Mă uit fix la ochii de un albastru curat acvatic și la părul împletit negru ca tăciunele. Văd pielea de un alb străveziu și buzele de foc, corpul atât de micuț ascuns sub haină. Privesc țintă încheieturile și ceasul Superwoman și cicatricile verticale. Mă privesc țintă pe mine, dar nu sunt eu. Văd răul pricinuit și durerea anilor grei. Văd goliciunea și disperarea unei existențe fără speranță. Văd o viață tânără care-a trăit prea mult.

Mă văd pe mine dar nu sunt eu. Am încredere în mine însumi. Pot să am încredere în ea.
E o poveste pe care n-am spus-o nimănui.
Nu ești obligat să-mi spui dacă nu vrei.
Ba da, o să-ți spun.
Poți să te oprești când vrei.
Mă uit fix la ea. Mă văd pe mine dar nu sunt eu. Pot să am încredere în ea. Vorbesc.
Aveam șaisprezece ani. Eram la liceu. Era în preajma Primului Bal: un meci de fotbal și o seară de dans. Mi-era scârbă de Orașul în care locuiam și Părinții mei știau că mi-e scârbă și le părea rău. Mama mă tot întreba de prieteni și de Fete trăgând nădejde că o să-mi fac Cunoștințe și o să fiu mai fericit. Ca să n-o întristez, o mințeam mereu spunând că am mulți prieteni și că multe Fete mă plac. În realitate, nimeni nu mă plăcea. Pe măsură ce se apropia Balul Mama mă tot întreba dacă mă duc. I-am spus că nu eram hotărât, că erau vreo două Fete care voiau să merg cu ele și nu eram sigur care dintre ele îmi plăcea mai mult și speram din toată inima să-nceteze cu întrebările. N-a încetat. În fiecare zi aceeași poveste. Cu cine-o să te duci, ar trebui să te hotărăști cât de repede, trebuie să-i acorzi Fetei timp suficient să se poată pregăti, e o seară specială și n-ar trebui s-o ratezi. Până la urmă i-am trântit o minciună, cum că mă duc cu cineva. A fost extrem de fericită și s-a dus și mi-a cumpărat un costum și un trandafir pe care să-l pun la rever și a spălat mașina și mi-a spus că pot s-o iau cu împrumut și mi-a dat niște bani să ies la masă-n oraș înainte de Meci. Îmi venea să borăsc știind că totul e doar o farsă nenorocită și că o mințeam. În ziua Meciului, mi-am pus costumul, Mama și Tata mi-au făcut o groază de poze și eu le-am făcut cu mâna de la volanul mașinii în timp ce demaram. Am parcat mașina lângă Stadionul Școlii și-am stat și i-am urmărit pe ceilalți Băieți, ăia care aveau partenere, cum intrau și se învârteau pe la Standuri sau pe Tușe în costumele și rochiile

lor și-am urmărit Ceremonia din Pauza Meciului și-am urmărit încoronarea Regelui și a Reginei Balului și am urmărit cum toți îi aplaudau și-i ovaționau și i-am văzut pe toți fericiți. Când s-a terminat Meciul, n-aveam nimic de făcut, și cu siguranță nu m-aș fi dus singur la Bal, așa că m-am îndreptat spre Ghetoul din apropiere să-ncerc să bag niște droguri, mă simțeam ca un rahat din pricină că o mințisem pe Mama și din pricină că n-aveam prieteni și-am vrut să alung durerea.
În timp ce mă tot fâțâiam cu mașina de colo-colo, am văzut o curvă mergând pe Stradă pe lângă o Casă de unde îmi luam droguri de obicei. Ea se tot holba la mine și-mi făcea semne cu mâna când treceam și pentru că n-am reușit să găsesc niciun fel de droguri până la urmă am oprit lângă trotuar. A venit lângă mașină și m-a întrebat dacă n-am chef de o întâlnire și eu am întrebat cât costă și ea mi-a spus și era cu puțin sub suma pe care mi-o dăduse Mama așa c-am zis da. Nu știu de ce am făcut-o. Bănuiesc că mă simțeam singur și trist și speram să găsesc vreun fel de iubire care să-mi aducă o stare de bine.
Ce s-a întâmplat a fost jenant și prostesc și scârbos.
Femeia puțea și vorbea cu o voce falsă și vulgară și totul s-a terminat în vreo două secunde. Am dus-o înapoi pe Stradă și-am mai condus aiurea preț de vreo două ore încercând să mă conving că nu e cazul să intru cu viteză maximă într-unul din copaci. Când m-am întors acasă, le-am spus Alor Mei că fusese o petrecere pe cinste și le-am mulțumit pentru tot ce mi-au dat și m-am dus în Camera mea. Imediat ce-am fost sigur că au adormit, am furat o sticlă din dulapul cu băuturi și-am băut-o și-am plâns până m-a luat somnul.
Respir adânc și mă uit țintă în pământ.
A fost de tot rahatul și, ca să fiu sincer, îmi vine să mă sinucid pe loc numai la gândul că povestea asta e reală. Urăsc ideea că toate astea s-au întâmplat

cu adevărat și că n-au fost nici pe departe așa cum sperasem, cum n-au fost mai toate cele din viața mea.
Mă uit țintă în pământ. Dac-ar exista o groapă suficient de adâncă m-aș vârî în ea. Dac-ar exista droguri care să șteargă totul cu buretele, le-aș lua până mi s-ar goli mintea.
Ridic privirea. Obrazul lui Lilly e înecat în șiroaie de lacrimi și se uită la mine zâmbind. E un zâmbet adânc, nu e un semn al fericirii de moment ci un semn care apare rar, doar atunci când ceva dinlăuntru se deșteaptă fără cuvinte din amorțeală și se trezește la viață. Cu toate că știu că o să-i dispară de pe față, o să rămână în sinea ei și o să-l păstreze în sinea ei multă vreme după ce n-o să mai fie vizibil. S-a deșteptat și va trăi. Întind mâna și-i șterg lacrimile cu o mângâiere. Pielea e moale și simt pe mână căldura lacrimilor. Îmi alunecă degetele de pe bărbia ei și ea le prinde-n mâna ei și le ține. Se uită fix la mine cu ochii de un albastru acvatic curat, mai grei de lacrimi acum. Zâmbetul nu i-a dispărut și spune.
A fost frumoasă povestea.
Îmi ține mâna-n mâna ei.
Nu, n-a fost.
Dacă m-ar lăsa, aș fi terminat.
Ba a fost, a fost frumoasă pentru c-a fost spusă cinstit și-a fost frumoasă pentru c-a durut și-a fost frumoasă pentru că mi-ai spus-o fără să fii obligat.
Aș fi terminat.
Mă face să mă simt ca un rahat.
Ce-ar fi dacă ți-aș spune că mi-am pierdut virginitatea ca o târfă și nu cu o târfă?
Aș zice că îmi pare rău.
Așa a fost.
Îmi pare rău.
Zâmbește.
Îți mulțumesc.
Se uită la ceas, mă privește.
Ar trebui să mergem.

Se ridică și mă trage și pe mine. Timp de o clipă, ne uităm fix unul la celălalt și ea își așază o mână pe obrazul meu. Cealaltă rămâne lipită de mâna mea și-mi pare bine că-i așa.
Te sun diseară.
Bine.
N-ai nicio obligație, dar m-aș bucura să accepți convorbirea de data asta.
Zâmbesc.
Aseară adormisem.
Dacă vrei, poți să adormi și-n seara asta, dar eu sper că nu.
N-o să adorm.
Se-apleacă în față și mă sărută. Deși e la fel ca înainte, nu-i deloc la fel. E mai mult, mai puternic, mai slab, mai adânc, mai liniștit, mai tare. E mai mult, vulnerabil, impenetrabil, fragil, sigur, neprotejat, total protejat. E mai mult, deschis, mai adânc, plin, mai necomplicat, adevărat. E mai mult. Adevărat.
Se trage înapoi buzele i se desprind de ale mele. Mergem mână-n mână, tăcuți, prin pădurea deasă. La marginea desișului lângă Potecă se oprește și mă călăuzește înainte, iar mâinile noastre se separă alene până când mai rămân câte două degete un deget care se ating nevrând să se despartă și să plece. Mă opresc. Las degetul vârful degetului meu să-l atingă pe-al ei vârful degetului ei. Ne privim îndelung. Zâmbetul nu i-a pierit și nici al meu n-o să piară. O să fie cu mine atunci când nu zâmbesc, o să fie cu mine neîncetat. Un zâmbet și un sărut și vârfurile a două degete. Atingându-se.
Ea face un semn din cap și știu ce spune semnul, că e timpul să ne despărțim. Asta și fac. Mă întorc și plec. Știu că ea mă urmărește cu privirea, zâmbind, și știu că ar vrea să mă întorc spre ea. Asta și fac. Mă întorc și e acolo și zâmbește. Îi întorc zâmbetul și e mai mult decât un simplu zâmbet. E mai mult. Pornesc înapoi spre Secție.

Intru și străbat Coridoarele spre Sala de Mese. De-acum fiecare masă seamănă leit cu cele dinainte.
După masă e o Prelegere. Un tip își spune povestea vieții. A fost rău s-a alăturat Asociației Alcoolicilor Anonimi și-acum e bun. Am auzit povestea asta de prea multe ori. Mă-ntorc în Secție și m-așez și mă uit la televizor. E o comedie de situație despre niște new-yorkezi miștocari care își petrec tot timpul într-un Apartament. Unul dintre bărbați laudă filmul și spune că e cât se poate de autentic.
Singurii oameni în stare să petreacă atât de mult timp într-un Apartament pe care-i cunosc au de obicei folii de plastic lipite pe toată suprafața geamurilor și pistoale-n debara și arsuri cicatrizate pe buze și pe degete și încuietori cât toate zilele la uși. Nu sunt deloc miștocari, deși se poate face haz și de paranoia. Nu văd nimic de genul ăsta în film, dar se poate presupune că e o felie de adevăr. Se prea poate ca eu să nu-mi dau seama ce-i adevăr și ce nu e.
Sună telefonul, a sunat aproape toată seara. De data asta, sunetul îmi atrage atenția. Ceva îmi spune că e Lilly cu toate că n-am cum să știu și cu toate că n-am niciun motiv să știu că e Lilly. Mă ridic și mă pun în mișcare înainte ca bărbatul să-mi rostească numele. Când îl spune, iau receptorul și îi mulțumesc și pun receptorul la ureche și vorbesc.
Bună.
Bună.
Ce faci?
Bine. Tu?
Și eu bine.
Mi-e dor de tine.
Râd.
Ți-e dor de mine?
Da, mi-e dor de tine? Ce-i așa de amuzant în asta?
Pân-acum nimănui nu i-a fost dor de mine. De obicei, oamenii sunt fericiți când plec.
Râde.

Eu nu.
Bine. Îmi place când ți-e dor de mine.
Și mie-mi place.
Zâmbesc.
Ce-ai făcut în seara asta?
Am stat aici și m-am tot uitat la ceas până când am hotărât că pot să te sun fără să par disperată.
Râd.
Tu ce-ai făcut?
Am stat aici și-am așteptat să suni și m-am gândit ce să-ți spun și cum ca să nu par disperat.
Ea râde și spune.
Mă tem că suntem disperați.
Un pic, probabil.
După ce?
După libertate. Sub orice formă.
Și crezi că, dacă suntem disperați unul după celălalt, asta ar putea fi o asemenea formă?
Posibil.
Nu la asta mă așteptam când am venit aici.
N-ar trebui să te-aștepți la nimic. Ar trebui doar să stai să ai răbdare și să vezi ce se-ntâmplă.
Bine zis.
Mulțumesc.
Vrei să ne-ntâlnim și mâine?
Sigur.
Poate-mi mai spui o poveste.
Cred că e rândul tău.
Cred c-ai dreptate.
Ai vreo idee?
Întreabă-mă ceva, cum te-am întrebat și eu, și-o să-ți dau un răspuns.
Și n-am să te judec, oricum ar fi răspunsul.
Mulțumesc.
Ne vedem mâine.
Mi-e dor de tine.
Îmi place când ți-e dor de mine.
Îmi place că-ți place.
Pa.
Pa.

Pun telefonul în furcă, mă uit lung la el și zâmbesc. Nu-i doar un zâmbet de fericire trecătoare. Când o să piară de pe față, o să se cuibărească în mine.
Mă-ntorc și trec prin Secție și de-acolo pe Coridor spre Camera mea. Când sunt aproape, aud sunetele molcome ale clarinetului lui Miles strecurându-se prin ușă. Mă opresc în dreptul ușii și ascult. Cântă în tonalitate gravă cum cântă mai mereu. Lungește notele mai mult decât mi-aș închipui că poate. Repetă iar și iar o melodie cu alte variațiuni, de fiecare dată. E o muzică simplă, creată de un om și de plămânii lui și o bucată de metal cu găuri și degetele care-alunecă peste găuri. E numai sunet grav pe urmă mai ridicat și încet pe urmă mai ritmat și iar încet și grav și se repetă, cu variațiuni. Muzica n-are cuvinte și nu e cântată, dar are o voce. O voce străveche și gravă ca un rest de trabuc dulceag sau ca un pantof găurit. E o voce care a trăit și trăiește în amărăciune și rușine, în extaz și binecuvântare, în bucurie și durere, în mântuire și damnare.
E o voce drăgăstoasă și fără dragoste. Îmi place vocea și, cu toate că nu pot să-i vorbesc, îmi place felul în care vorbește. Îmi spune e totuna, Tinere, ia-o așa cum vine și dă-i pace.
Melodia, vocea străveche, gravă și înceată se oprește. Se oprește și ecoul ei se pierde în liniștea unui Coridor adormit. Deschid ușa și intru în Cameră. Miles e așezat pe pat și încă ține ancia între buze. Face un semn din cap și eu îi răspund la fel. Mă duc către culcușul meu. Mă dezbrac și mă cuibăresc sub cuvertură și e caldă și-mi place și-nchid ochii și pun capul pe pernă și mă fac colac mă fac colac și vocea începe iar.
Amărăciune și rușine, extaz și binecuvântare, și bucurie și durere și mântuire și damnare și iubire și neiubire.
E totuna, Tinere.
Ia-o așa cum vine și dă-i pace.

13.

Țin o sticlă goală într-o mână. Țin o pipă goală în cealaltă. Stau la un Colț de Stradă plin de gunoaie. De firele de telefon atârnă pantofi. Demonii crackului urlă. Traficanții își strigă marfa în gura mare. Țin o sticlă goală în mână. Țin o pipă goală în cealaltă. Vreau mai mult.

Mă trezesc tremurând, mă cutremur. Știu că visam, dar nu contează. Băutura era reală. Crackul era real. Demonii erau reali și traficanții erau reali. Totul era real. Tremur și mă cutremur.

Mă cuprind cu brațele. Mă fac ghem. Mă gândesc la ce e bun în viața mea. Încerc să-mi țin mintea ocupată. N-am mai luat droguri de câteva săptămâni. Am prieteni. Matty și Ed și Ted. Miles și Leonard și Lilly. Am un Frate, Bob. Am câteva haine și am câteva cărți. Este mai mult decât suficient.

Pitbulli răcnesc smucindu-se în lanțuri. O curte cu iarbă uscată. Șobolani țâșnesc de-a lungul podelei, mușcă figurile adormite. O Casă goală niciun fel de mobilă, nimic. E goală doar cu Oameni goi. Demonii crackului. În aer este fum amestecat cu benzină și formaldehidă. Urlu. Urlu implor cerșesc mai mult. Dați-mi mai mult vă rog dați-mi mai mult vreau am nevoie îmi trebuie mai mult. Îmi dau viața inima sufletul banii viitorul orice vă rog dați-mi mai mult. Dați-mi mai mult și o să vă dau orice. Dați-mi mai mult și o să fac tot ce vreți. Dați-mi mai mult. Dați-mi mai mult. Dați-mi mai mult.

Mă trezesc tremurând, mă cutremur. Știu că visam, dar nu contează. Era real. Câinii șobolanii Casa Oamenii crackul. Atotputernicul crack. Era real iar eu îl fumam. Tremur și mă cutremur.

Mă ghemuiesc mai tare încerc să mă gândesc la ce-i bun. Am mai mult decât am nevoie, mai mult

decât suficient. Mă ghemuiesc mai tare. Gândesc la ce-i bun. Mă gândesc la ce-i bun.
Alt vis.
Altul.
De câte ori dorm.
Sunt reale.
Reale.
Alt vis.
Tremur și mă cutremur. Văd lumina prin fereastră. Mă ridic. Mă clatin ducându-mă spre Baie. Deschid ușa și cad în genunchi și mă târăsc spre toaletă și vomit. Iar și iar. Mi-e îngrozitor de rău. Îmi amintesc din nou de viața pe care am dus-o. Voma și sângele și fierea și bucățile de stomac. Aplecat în apă până la nas. Îmi amintesc.
Mă ridic și mă bag sub duș și dau drumul la apă caldă. Mă așez sub duș și las apa să curgă peste mine în jurul meu de-a lungul meu pe lângă mine. Mă lupt cu senzația de vomă din nou sunt al dracului de sătul de vomitat. Nu erau decât vise. Nu se mai poate întâmpla. Nu erau decât vise. Ies afară și pun mâna pe un prosop și îl înfășor în jurul taliei și mă duc la chiuvetă și mă spăl pe dinți. Gustul de vomă se amestecă cu gustul pastei de dinți. Mă spăl pe gură dar gustul nu trece. Mă spăl din nou dar tot nu trece. Mă spăl din nou. Tot nu trece. Nu mă mai spăl pe gură și mă rad. Stau în fața oglinzii cu aparatul de ras și îmi privesc trupul. Sunt mai plin. Am pus carne pe mine. Venele de pe brațe sunt încă vinete, dar ceva mai palide. Oasele feței și linia bărbiei sunt mai puțin marcate, vânătăile pe care le aveam peste tot au dispărut. Un strat subțire de grăsime s-a depus peste tot și încep să fac puțină burtă. Arăt mai puțin a ceea ce sunt și mai mult ca o ființă umană. Încep să semăn cu o ființă umană.
Termin cu bărbieritul și mă clătesc pe față. Respir adânc și mă uit de la baza oglinzii și mă duc cu privirea încet în sus. Îmi văd pieptul, clavicula, baza gâtului. Vreau să îmi văd ochii. Îmi văd gâtul,

mărul lui Adam, curba gâtului spre bărbie. Vreau să-mi văd ochii. Îmi văd buzele s-au vindecat. Îmi privesc obrazul marcat de cicatrici. Îmi privesc nasul care nu mai este umflat. Văd zona de sub ochi. Are cearcăne, dar sunt cearcăne cenușii de oboseală nu cearcănele negre gălbui de bătăuș. Deasupra lor este verdele. Verde pal. Cum urc cu privirea spre el, mă opresc și respir. Îmi fixez privirea pe verdele palid. Văd geana de jos. Văd albul de dedesubt. Respir. E acolo. Fixez privirea și e acolo. Verde pal.
Mă întorc. Ies din Baie. Miles doarme încă încerc să nu fac zgomot. Mă îmbrac și ies din Camera mea merg pe Holul încă adormit. Mă duc la Nivelul Inferior și fac cafea. Aștept să se fiarbă. Când e gata, îmi torn o cană mare cu cafea neagră și fierbinte. Mă așez la o masă și aprind o țigară. Sunt singur. Stau și beau și fumez. Nu mă gândesc la ce fac sau de ce o fac. Doar stau acolo singur. Beau și fumez.
Una dintre ușile glisante de sticlă se deschide. Mă uit în jos și îl văd pe Leonard ducându-se la Nivelul Inferior. Poartă un costum de jogging și are fața roșie acoperită cu sudoare. Pare să se simtă mai bine decât atunci când l-am întâlnit. E slab, linia maxilarului e vizibilă, obrajii sunt îmbujorați. Arată ca un Tată sănătos din suburbii întorcându-se acasă după jogging. Mă vede, vine spre mine.
Ce faci, Leonard?
Am ieșit să alerg.
Cum a fost?
Nasol.
Își ia o cană cu cafea, se așază la masă.
Îmi dai și mie una?
Nu știam că fumezi.
Tocmai am făcut ceva bun pentru corpul meu. Acum vreau să fac ceva rău.
Râd, îi dau o țigară, o aprind. Trage adânc, mă privește.
Am auzit că te vezi cu Fata aia cu părul negru.

Care Fată?
Drogata.
De unde-ai auzit?
Nu trădez niciodată o Sursă.
Suntem prieteni, dar asta n-o să mă oprească să te bat până-ți sună apa-n cap dacă nu-mi spui cine ți-a spus.
Râde.
Ted mi-a spus.
De unde știa?
Se furișează în fiecare noapte și se întâlnește cu o Fată în Pădure. Bănuiesc că Fata aia este în aceeași Secție ca și Fata ta, și, dacă nu știai până acum, Fetele vorbesc despre tâmpeniile astea.
Nu e mult de spus.
Nu mult înseamnă că e ceva.
M-am întâlnit cu ea de câteva ori. Stăm de vorbă. Nu e mare lucru.
O placi?
Da.
Se poartă bine cu tine?
Nici bine, nici rău, doar vorbim.
Arăți altfel. E semn bun.
Zâmbesc.
Faci din țânțar armăsar, Leonard.
Vreau să fii fericit, Puștiule. Dacă ești fericit, sunt și eu fericit.
Nu sunt fericit, dar nici nefericit.
O să fii fericit în curând. Rezistă.
O să vedem.
Ridică țigara, o privește.
Chestiile astea sunt scârboase ca dracu'.
Râd.
Sunt tot ce mi-a mai rămas.
O stinge, se ridică.
O să fac un duș. Așteaptă-mă și mergem la micul dejun.
Pleacă. Stau și aștept și fumez țigări și beau cafea. Mă uit la bărbații care încep să intre și să iasă din Unitate. Unii se achită de Sarcini, unii își iau

cafea, alții cumpără dulciuri sau cutii cu suc de la automate. Nu vorbesc cu niciunul dintre ei. Stau și mă uit pe fereastră. Nu știu ce este dincolo de fereastră și nici nu mă interesează în mod special, e doar un punct pe care să-l fixez cu privirea în timp ce beau și fumez. Beau și fumez.
Leonard se întoarce la Nivelul Superior. E curat și are părul ud. Spune mi-e foame hai să mâncăm iar eu mă ridic și mergem în Sala de Mese. Mă așez la coadă și iau o farfurie cu ouă și jumări iar el ia o farfurie cu clătite și găsim o masă. Ni se alătură și prietenii noștri. În timp ce mâncăm, discutăm despre Campionatul de Box categorie grea care urmează să aibă loc. Matty cunoaște boxerii și vorbește despre luptă cu mare entuziasm, oprindu-se și înjurându-se pentru că înjură, lovind cu pumnii și mișcându-se ca și cum ar fi în Ring. Stăm și râdem și, după câteva momente, toți, cu excepția lui Matty, nu mai spun nimic. Matty vorbește cât pentru noi toți.
După micul dejun e altă Prelegere. Jucăm cărți în rândul din spate.
După Prelegere, Joanne mă așteaptă în fața Holului. Spune că sunt cu ea în dimineața asta și mergem pe Hol către Biroul ei. Coridoarele sunt luminoase și nu mă deranjează. Când intrăm, ea se așază pe unul din scaunele confortabile iar eu mă așez pe canapea. Își aprinde o țigară și îmi aprind și eu una. Se așază comod și vorbește.
Te-ai gândit la conversația noastră de ieri?
Nu.
De ce?
Pentru că n-o să-mi schimb părerea și nu am de gând să-mi bat capul gândindu-mă să-mi schimb părerea.
James, n-am mai văzut un Dependent ca tine. Doctorii ți-au spus că orice consum de drog sau alcool o să te omoare. În toată experiența mea, nu am văzut pe nimeni care să stea curat și să supraviețuiască pe termen lung fără să recurgă la

Alcoolicii Anonimi și la cei Doisprezece Pași. Pot să se abțină o săptămână ori o lună sau în cel mai bun caz un an, dar fără sprijinul necesar toți încep să consume din nou și cei mai mulți mor. Chiar asta vrei?
Mai degrabă așa, decât să-mi petrec toată viața prin demisoluri de Biserici, ascultând Oameni văicărindu-se, plângându-se și blestemând. Nu mi se pare că e ceva productiv și nici nu reprezintă un progres. E înlocuirea unei dependențe cu alta, iar dacă e să fiu Dependent de ceva o să fie ceva ce-mi place.
Alcoolicii Anonimi nu sunt un substitut pentru dependență. E un grup de sprijin bazat pe cei Doisprezece Pași.
Poți s-o iei cum vrei, dar când cineva încetează să facă un lucru în fiecare zi și începe să facă alt lucru în fiecare zi, asta mi se pare o înlocuire a dependenței.
Respiră adânc, nemulțumită.
N-ar fi mai bine să fii Dependent de ceva care te face o persoană mai bună și te face mai sănătos în fiecare zi decât de ceva care o să te omoare?
Poți să încerci toate șmecheriile, să te pui în locul meu sau să faci psihologie inversată sau ce-oi mai ști tu, dar eu tot n-o să cred în Alcoolicii Anonimi sau cei Doisprezece Pași. Toată chestia asta se bazează pe credința în Dumnezeu. Nu am așa ceva și nici n-o să am vreodată.
Se bazează pe credința într-o Forță Superioară, nu în Dumnezeu.
Același lucru.
Dumnezeu, în Societatea noastră, este un om cu o barbă lungă și cârlionțată care stă pe un tron în Rai. Nu trebuie să crezi în așa ceva. Orice te ajută s-o scoți la capăt poate fi o Forță Superioară. Ar putea fi Cerul, ar putea fi Buddha. Ar putea fi Forța din Războiul Stelelor. Alcoolicii Anonimi nu încearcă să-ți impună nicio Forță Superioară sau Religie anume, sau o credință specială.

Să stabilim ceva clar înainte să mai vorbim.
Ce?
Indiferent dacă spui Forță Superioară sau dacă spui Dumnezeu, spui același lucru.
Cred că e o afirmație prea generală. Nu ia în considerare diversitatea din Lumea Spiritului.
În ce mă privește, orice fel de Religie și Spiritul sunt unul și același lucru. Există ca să-i facă pe Oameni să se simtă mai bine în viață, să le dea un fel de cod moral și să-i ajute să se împace cu moartea promițându-le ceva mai bun după aceea, cu condiția să urmeze Regulile lui Dumnezeu.
E ceva rău în asta?
Cred că e o prostie. N-am nevoie de ceva care nu există care să-mi spună cum să trăiesc.
Cum poți să fii așa de sigur că nu există ceva Superior? Cum poți să fii sigură că există?
Cred în asta.
Eu nu.
Face o pauză, respiră adânc, spune.
Ce crezi că este credința?
Mă gândesc un moment. Vorbesc.
Credința este convingerea că există ceva ce nu poate fi demonstrat.
Te-ai gândit vreodată la asta?
Da.
Și cum se face că n-ai pic de credință?
Cred că Dumnezeu e ceva de care se folosesc Oamenii ca să evite realitatea. Credința îi face pe Oameni să refuze ce au în fața ochilor, adică faptul că treaba asta, viața asta, existența asta, conștiința asta sau orice alt cuvânt vrei să folosești e tot ce avem sau o să avem vreodată. Cred că Oamenii au credință pentru că vor sau au nevoie să creadă în ceva, orice ar fi acel ceva, pentru că viața poate fi grea și deprimantă și brutală dacă nu crezi.
Poate ai dreptate, dar de ce să nu accepți că prin credință îți poți face viața mai bună? Eu știu că prin credința mea îmi fac viața mai bună și, indiferent dacă lucrurile în care cred există sau nu,

pentru că am credință, am parte de avantajele pe care le oferă credința.
N-o să cred niciodată în Dumnezeu sau în orice altceva de genul ăsta.
Crezi în dragoste?
Ce vrei să spui?
Crezi în dragoste?
Da.
Crezi că îți poate face viața mai bună?
Da.
Mai crezi și în altceva?
În prietenie.
Crezi în prietenie?
Foarte mult.
Altceva?
Unde vrei să ajungi?
Nu poți să demonstrezi că dragostea sau prietenia există, dar crezi în ele. Te rog să încerci să aplici același principiu și în legătură cu o Forță Superioară.
Pot să simt dragostea și prietenia. Pot să văd și să ating și să vorbesc cu Oamenii pe care-i iubesc și pe Oamenii pe care îi aleg ca prieteni. Ideea de Dumnezeu nu mă face să simt nimic și nu pot să-l văd pe Dumnezeu sau să-l ating pe Dumnezeu sau să vorbesc cu Dumnezeu.
Ai încercat vreodată să îmbrățișezi credința?
Am citit Biblia. Nu mi s-a părut adevărată. Cunosc Oameni care se consideră apropiați de Dumnezeu, dar n-am înțeles niciodată trăirile lor. Am stat în Biserici și pot aprecia splendoarea și măreția lor, dar nu mi s-a întâmplat niciodată nimic bun într-o Biserică.
Ce înseamnă asta?
Exact ceea ce am spus.
Îmi ascunzi ceva?
Nimic care să aibă de-a face cu ceea ce discutăm.
Mă privește lung. O privesc lung. Vorbește.
Vreau să te gândești mai mult la asta și să încerci să o accepți cumva. Nu o transforma într-o

chestiune intelectuală, încearcă să fii deschis.
Nu am crezut niciodată în Dumnezeu, nici măcar când eram Copil. Nu o să încep acum.
Mai gândește-te.
Bine.
Se ridică și mă ridic și eu și mergem spre ușă și ea deschide ușa.
Programul tău o să sufere unele modificări despre care o să-ți vorbească după-amiază Ken. Întoarce-te să vorbești cu mine când ești pregătit.
Ies și merg pe Coridoare. În timp ce mă îndrept spre Secție îl văd pe Leonard venind spre mine. Îmi spune că e timpul să luăm prânzul așa că mergem spre Sala de Mese și găsim o masă. Ni se alătură Ed și Ted și Matty și Miles și Bobby. Bobby spune povești și îndrugă o groază de prostii. Am asta, îl cunosc pe cutare, îmi datorează atâția bani, și o ține tot așa. La un moment dat începe să vorbească despre Las Vegas și o călătorie pe care a făcut-o acolo pentru a se întâlni cu Mikey Năsosul. Leonard, care nu-l băgase în seamă pe Bobby până atunci, începe să-l asculte. Nu zice nimic și nu se arată interesat, dar îmi dau seama că este mai atent. Bobby spune că Mikey era un grăsan bețiv care se purta prostește cu banii lui și vorbea prostește și, când a fost omorât, în cele din urmă, s-au bucurat toți la New York. Bobby spune că îi datora lui Mikey o sumă mare de bani, dar, cu moartea lui Mikey, datoria s-a stins. Bobby spune că ultima dată când a fost la Las Vegas, s-a dus și a căutat mormântul lui Mikey și s-a pișat pe el. Mă uit la Leonard în timp ce Bobby spune asta. Mă uit la fața lui care rămâne impasibilă. Îi privesc mâinile care stau nemișcate pe masă. Știu că dacă Bobby ar spune asemenea lucruri despre cineva pe care îl iubesc m-aș repezi la gâtul lui peste masă. Leonard stă doar și ascultă. Leonard doar stă și privește fix. Terminăm prânzul și ne ridicăm și mergem în grup la Prelegere. Stăm în spate și jucăm cărți. Pentru prima dată de când îl cunosc,

Leonard pierde toate mâinile. Ted câștigă trei, Ed și Matty câștigă două, Miles și cu mine nu câștigăm niciuna. Când se termină Prelegerea, toți îi dăm banii înapoi lui Leonard. Plecăm.
În timp ce mergem pe Coridoare către Secție, Ken iese din Birou și vrea să ne vorbească. Intru în Biroul lui și iau loc și face și el la fel.
Trebuie să vorbim ceva astăzi.
Ia o foaie de hârtie și mi-o dă.
Este o declarație ca să putem pune un Avocat care lucrează aici să contacteze statele în care ai probleme și să încercăm să le rezolvăm. E bine să o citești, să scrii statele și Orașele și care crezi că sunt problemele și să o semnezi. Nu ești obligat s-o faci, dar îți recomandăm s-o faci.
Ai un stilou?
Sigur.
Ia un stilou și mi-l dă. Îl iau, încep să citesc documentul.
Apropo, am observat că te-ai împrietenit cu Leonard. Asta ne cam îngrijorează.
Ridic privirea.
De ce?
Ești un tânăr care are probleme cu legea. Nu credem că ar avea o influență bună asupra ta.
Cum adică?
Ai vreo idee despre ocupația lui Leonard?
Este un fel de Om de Afaceri.
Ken râde.
Ce fel de afaceri?
N-am întrebat.
Ai observat că Leonard sperie lumea?
Da.
De ce crezi că îi sperie?
Pentru că trăiește fără să se teamă. Asta cam sperie lumea.
Nu ăsta e motivul, James.
Dar care, Ken?
Cred că știi mai multe decât vrei să recunoști, dar o să-ți spun oricum. Leonard face parte din Crima

Organizată. Este un Mafiot important. A fost rugat să nu discute sau să se laude cu ce face, iar pentru că are probleme reale și serioase de Dependență Chimică nu l-am respins, dar stăm cu ochii pe el.
Ridic din umeri.
Fiecare trebuie să-și câștige existența.
Asta-i tot ce-ai de zis?
Asta-i tot ce-am de zis.
Nu credem că ar trebui să petreci atâta timp cu el. Va avea un impact negativ asupra recuperării tale.
Leonard și cu mine suntem prieteni. Îmi place am încredere în el și îl respect. Nu văd cum ar putea să-mi facă rău.
Te-a rugat vreodată să faci ceva ilegal?
Râd.
Nu.
Ți-a spus vreodată ce ocupație are?
Spune că este un Om de Afaceri și cam atât.
Ce înseamnă cam atât?
Nu mai discut despre asta, Ken.
Este pentru binele tău, James.
Treci la următoarea problemă, Ken.
Respiră adânc și își coboară privirea spre un teanc de hârtii de pe birou. Ridică privirea.
Părinții tăi vor veni aici. S-au înscris în Programul de Familie.
Cum?
Am vorbit cu ei regulat de când ești aici și doresc să vină aici în Programul de Familie. Toți cei implicați cred că este o idee bună.
Cred asta fără să discute cu mine?
Ne-am cam dat seama care ar fi reacția ta.
Când ajung aici?
Mâine.
Vin din Japonia?
Da.
Îmi scutur capul și privesc în podea. O las să se năpustească și se năpustește foarte repede. Mânie, patimă, ură, rușine și groază topindu-se în Furia perfectă, frumoasa și cumplita Furie. Nu pot să fac

nimic cu ea și nu pot să o opresc decât dacă beau până se stinge sau iau droguri până se stinge sau le fac pe amândouă până se stinge. Strâng din dinți și strâng pumnii și mă lupt cu mine însumi. Vreau să mă duc dracului.
Te simți bine?
Mă uit la Ken.
Nu.
Ce ai?
Sunt furios.
Altceva?
Vreau să beau.
Altceva?
Să mă fac praf.
Altceva?
Vreau să sar peste biroul tău de căcat și să te pocnesc de să-ți vâr dinții ăia pe gât.
Să chem Paza?
Respir adânc.
Ce o să se întâmple când o să fie aici?
Strâng din dinți.
O să stai în Secție noaptea și o să mănânci cum faci de obicei, dar vei petrece ziua la Centrul de Familie.
Strâng pumnii.
Și acolo ce se petrece?
Vei face Terapie de Grup cu ceilalți Pacienți și Membri ai Familiei și vei sta numai cu Părinții tăi un timp.
Mă stăpânesc.
Sună ca dracu'.
De ce nu vrei să vină?
Pentru că nu vreau.
De ce?
Nu mai discut chestia asta cu tine.
Mă uit pe documentul pe care mi l-a dat, scriu numele Orașelor și statelor și i-l înapoiez.
Altceva?
Cred că trebuie să aflăm de unde vine furia ta.
Îl privesc și râd și mă ridic și ies din Birou.

Coridoarele sunt luminoase iar Furia dinăuntrul meu vrea să le vadă dărâmate sparte numai moloz. Urăsc Coridoarele astea nenorocite vreau să le distrug să mă distrug pe mine să distrug totul. Respir îndelung și mă stăpânesc și merg spre Secție. Vreau să merg afară și vreau să respir aer proaspăt. Vreau aer care nu este al acestui loc și vreau spațiu care nu este al acestui loc. Nu mai vreau ziduri, Coridoare, Secții, Consilieri, Reguli, Dumnezeu, Forțe Superioare, Pași, Grupuri, Prelegeri, Sală de Mese, pe nimeni cu care să vorbesc, văd, mă confrunt. Vreau să respir. Aer gol liber. Străbat Nivelul Superior și cobor la Nivelul Inferior trec printr-o Ședință de Grup pe care o conduce Lincoln și el mă întreabă ce fac iar eu îl ignor și deschid ușile de sticlă și ies afară și respir respir respir și aerul este liber.

Încep să merg. Habar n-am unde mă duc. Mă plimb doar. Apuc pe o Potecă și o urmez și mă conduce la gardul de Conifere. E mai întuneric aici și mă simt mai puțin vulnerabil și mai confortabil. Respir îndelung, cât de lung pot respira, iar aerul mă calmează. Furia s-a risipit și a devenit o îndârjire a mersului, o mânie ca focul, complet controlabilă și ușor de stăpânit ca să nu mai ardă sau să facă rău cuiva. Soarele este sus pe cer, razele lui cernute prin crengile copacilor luminează noroiul, frunzele moarte și plantele putrezite omorâte de frigul Iernii. Gheața lucește în umbră așteptând să se topească. Într-o oră o să dispară. În zece ore o să fie la loc. Încă o zi încă un ciclu care trece acum revine mâine și trece iar. Mi-e frig. Căldura este la lumină dar o evit. Mă încălzesc mergând. Nu mă grăbesc.

Urmez Poteca și Poteca mă duce pe malul Lacului. Lacul este la fel în fiecare zi la fel. Straturi de gheață, viața dedesubt, păsările deasupra. Zgomotul spărgând liniștea, liniștea copleșind zgomotul. Reflexii se mișcă ușor peste apă distorsionând ceea ce este real obiectul sau

imaginea. Amândouă sunt reale și totul este real. Este totul în fața mea viața este în fața mea și în spatele meu deasupra mea sub mine în jurul meu. Pot să o văd și să o simt și să o aud și să o ating. Înăuntru și afară. Chiar acum.
O bancă este goală. Mă așez închid ochii mă deschid. Nu știu spre ce mă deschid. Este Dumnezeu sau ceva mai înalt. Sunt chiar eu sau ceea ce este în jurul meu. Contează oare e nevoie oare să știu. Contează pentru că mă ține întreg. Această deschidere îmi permite să adun fărâmele unei vieți spulberate. Am nevoie să cred în ea ca să cred în mine. Am nevoie să știu ce este. Ce este ceea ce mă deschide.
Mă ridic și mă plimb pe marginea apei până când se termină într-o Mare de iarbă uscată. Iarba este moartă acum dar va renaște la Primăvară acesta este mersul Lumii. Lucrurile mor și renasc. Biologie sau Dumnezeu sau ceva mai înalt. Suntem oare biologie sau Dumnezeu sau ceva mai înalt. Îmi dau seama că îmi bate inima și o ascult. Bătaia este biologie, dar ce este cântul. Va mai exista cântul când se va opri bătaia. Va rămâne unul când altul va pleca, poate unul să trăiască fără celălalt. Are vreo importanță. Are. Trebuie să cred în ceva. Mă susține, mă ține întreg.
De-a lungul aleii cu Pini și peste dezolarea tulbure a mlaștinii și putregaiului și vieții existând din cauza morții. Înapoi în desișul cu Stejari și Conifere. Soarele este tot fierbinte și sus razele tot împrăștiate tot dansând peste podeaua de pământ și picioarele mele se mișcă ușor. Furia a trecut, înlocuită de aer liber și golul liniștit al calmului solitar. Sunt liniștit și gol. Sunt calm.
Asta caut. Seninătatea. Liniștea. Dacă există Dumnezeu sau ceva mai înalt, pentru mine asta este. Seninătatea. Ceea ce mă susține când am nevoie de susținere este seninătatea. Nu mai simt mânie, nici patimă, nici Furie. Nu simt nicio nevoie nicio dorință. Nu simt nici ură nici rușine

nici regret. Nici suferință, nici tristețe, nici depresie. Nici urmă de frică. Absolut nicio frică. Când cineva trăiește fără frică nu poate fi strivit. Când cineva trăiește cu frică este zdrobit înainte de a începe să trăiască. Liniștea pe care o simt chiar acum. Ce este ea?
M-am pierdut în Pădure dar tot sunt pe o Potecă. Caut ceea ce am dar voi pierde din nou. Am căutat și înainte leacul pentru boala care sunt eu însumi. Când eram Copil l-am căutat în Biserică, dar nu a venit. Mă țineam de mână cu Părinții mei dar nu simțeam nimic. Dragostea nu mi-a adus decât singurătate și groază. În sticle și pipe am găsit neantul și durerea. La douăzeci și doi de ani după închisoare și captivitate și fugă am revenit într-o Catedrală unde căutam liniștea. Liniștea nu a venit. O am acum. Fără Dumnezeu. O am acum.
Pădurea se sfârșește în niște ierburi subțiri maronii și o pantă care mă duce la un punct unde pot vedea tot ceea ce mă înconjoară. Văd copaci și Păduri și Mlaștini și Lacuri și păsări și animale și bărbați și femei și Clădirile Clinicii și Cerul și orice este dincolo de Cer. Aud vântul și apa și țipetele păsărilor care zboară și urletele Pacienților închiși la dezintoxicare. Îi simt și mă simt pe mine. Simt viața din ei și viața din jurul meu. O simt în bătaia calmă a inimii mele. Nu este Dumnezeu și nu este ceva mai înalt. Acest sentiment de seninătate este de la mine, dinăuntrul meu, din mine și creat de mine. Nu este Dumnezeu. Nu este ceva mai înalt. Mă așez și privesc Lumea îndelung. O văd și o aud și o ating și o simt. Este ceea ce este, noroi și piatră și apă și Soare și aer și valuri de lumină și valuri de sunete făcute din elemente definibile. Poate fi creată și reprodusă de om după voința sa. Știința ne-a dat această putere. Nu este niciun mister. Putem crea totul într-un laborator. Nu mai este niciun mister așa cum era în zorii umanității când nimeni nu știa ce sau cum sau de ce. Avem răspunsuri acum. Răspunsuri care revelează

adevărul. Adevărul nu este Dumnezeu și nu este o Forță Superioară. Nu este niciun Dumnezeu. Nu este nicio Forță Superioară.
Las lumea să pătrundă în spațiul liber al liniștii mele. Nu există Dumnezeu. Nu există Forță Superioară. O las să intre în centrul adânc și simplu a ceea ce sunt care este biologie și energie și o inimă care bate și cântă într-un limbaj pe care numai eu îl vorbesc. O las să intre și se amestecă și se întrepătrunde cu liniștea nu există nimic altceva. Nu mă voi mai lupta cu Dumnezeu. Nu mă voi mai lupta cu ceva mai înalt. Lupta este o recunoaștere a existenței. Nu mai este nevoie să mă împotrivesc sau să recunosc ceva ce știu că nu este acolo. Sunt alte lupte de dat, și le voi duce, dar nu cu credința oarbă a unei false convertiri la o credință în ceva care nu există, nu a existat, nu va exista niciodată, Dumnezeu sau ceva mai înalt. Mă voi lupta cu mine, inima mea, voința mea, eul meu, cântecul meu, mă voi lupta cu mine. Poate voi câștiga, poate voi pierde. Nu contează. Ce contează este cum o fac. Nu există Dumnezeu și nici vreo Forță Superioară. O voi face cu mine. Singur. O voi face cu mine. Știu că este aproape vremea să mă întâlnesc cu Lilly. Mă ridic și cobor dealul în țipetele care vin dinspre Clădirile de lângă Secție. Mă întorc pe Potecă și Poteca mă duce la un punct unde o părăsesc și o las deoparte până când ajung în Luminiș. Este acolo și mă așteaptă. Mă așteaptă vine spre mine mă sărută mă sărută mă sărută. Se desprinde și zâmbește.
Bună.
Zâmbesc.
Bună.
Să ne așezăm.
Bine.
Ne așezăm.
Mi-a fost dor de tine.
Zâmbesc.
Bine.

Zâmbește și ea. Este un zâmbet dulce, subtil. Genul de zâmbet care ți-ar frânge inima dacă l-ai privi prea mult. Încă mă ține de mână și sunt senin iar acum sunt și încântat, încântat de mine și încântat de ea. Vorbește.
Pot să te sărut din nou?
Da.
Se apleacă. Mă sărută mă sărută sunt încântat. Mă sărută. Se desprinde, vorbește.
Spune-mi o poveste.
Este rândul tău.
Începe tu.
De ce?
Pentru că ești mai curajos ca mine.
De ce crezi asta?
Spune-mi o poveste.
Ce vrei să auzi?
Spune-mi o poveste despre dragoste.
Nu sunt deloc un expert în dragoste, dar o să încerc.
Mulțumesc.
O privesc lung în ochi. Sunt de un albastru pur ca apa. Mă alină ca pe un însetat. Vorbesc.
Am fost la școală cu Fata asta. Am petrecut trei ani privind-o îndelung și gândindu-mă la ea și așteptând să-mi vorbească. Știam că știe că o privesc, dar, dacă vorbeam primul, știam că o să creadă că sunt nebun, așa că am lăsat-o pe ea să fie prima. În ultimul meu an acolo am avut niște Cursuri împreună și după prima zi a primului Curs m-a așteptat și am vorbit un pic. M-a întrebat de ce mă uitam la ea și i-am spus că așteptasem să-i spun de prima dată când am văzut-o, că era cea mai frumoasă Fată pe care am văzut-o vreodată. M-a întrebat dacă poveștile pe care le auzise despre mine erau adevărate și i-am spus că probabil erau. N-am mai vorbit un timp după asta, iar eu am încetat să mă mai uit lung la ea, dar știam că o să-i lipsească privirile mele lungi, și că mai devreme sau mai târziu o să vină ea la mine. Am avut

dreptate. După două luni de la începutul semestrului m-a întrebat dacă nu vreau să învăț cu ea pentru parțiale. După ce am învățat am ieșit să bem ceva cu prietenii ei.
Nu am adus niciun fel de droguri cu mine și am băut numai cât să-mi controlez tremurul și spasmele și totul a mers bine. Am început să stăm împreună tot timpul, să învățăm, să mergem la Cursuri, să luăm prânzul, să bem cafea, să fumăm țigări, să bem bere, să facem orice, și am devenit foarte apropiați. Am început să beau numai seara și am încetat să vând droguri.
Mă opresc să respir, privesc în pământ, îmi amintesc. Amintirile sunt din cele bune, câteva din cele puține pe care le am. Mă uit din nou la Lilly.
A venit Crăciunul și ea s-a dus acasă în Connecticut și eu am plecat în Brazilia, unde stăteau Părinții mei atunci. Mi-a dat numărul de telefon de la Părinții ei și mi-a spus să o caut, și deși am vrut să o sun, nu am făcut-o. M-am gândit că era mai bine să o las să-i fie dor de mine, în ideea că dacă îmi simțea lipsa asta ar fi schimbat cumva lucrurile dintre noi. Voiam mai mult, mult mai mult. Mă gândeam că aș fi fericit dacă m-ar iubi, mă gândeam că iubirea ei m-ar ajuta să-mi rezolv problemele și mai ales o iubeam și voiam să simtă și ea același lucru.
Lilly zâmbește, își scutură capul.
Proastă mișcare.
Cum?
Să te gândești că iubirea poate să-ți rezolve problemele.
Încuviințez.
Ești supărat că am spus asta?
Clatin din cap.
E greu să te superi când e adevărat.
Ea zâmbește.
Vreau să aud și restul.
Chicotesc.

Când ne-am întors la Școală, m-a întrebat de ce n-am sunat-o. I-am spus că mi-am închipuit că era ocupată cu familia ei și că nu voiam să deranjez. Ea a zâmbit și a spus că de acum încolo puteam să deranjez când aveam chef. Am zâmbit și am încercat să rămân calm, dar nu eram calm. Inima începuse să-mi bată cu putere și mâinile să-mi tremure.
Nu mi-a spus, dar știam. Îi fusese dor de mine.
Câteva zile mai târziu ne-am dus la un Bar să ne întâlnim cu niște prieteni de-ai ei. Ea stătea mai aproape de mine decât de obicei, râdea puțin prea tare la glumele mele stupide, mă atingea cu mai multă afecțiune pe picior, pe umăr, pe ceafă, pe mână. Mă atingea și se purta ca și cum aș fi fost prietenul ei, și îmi plăcea tare mult.
Cam la o oră după ce am ajuns acolo, au intrat niște Polițai cu un Tip pe care nu-l mai văzusem niciodată. Erau Polițai de Provincie, niște Nenorociți grași și mustăcioși cu curaj de la bere și cu pistoale și insigne. Îi știam și mă știau și ei. În anii pe care îi petrecusem în acel Oraș, îi insultasem deschis și îi provocasem să încerce să mă prindă cu ceva, ceea ce n-au reușit. Acum erau cu Tipul ăsta nou, și au venit direct la mine, plini de aere de Polițai de doi bani și au scos un mandat și au spus că trebuie să mă duc Secție cu ei să răspund la niște întrebări. Au spus că mai era o altă echipă de Oameni care îmi percheziționau Casa cu câini. Am râs și le-am spus să plece dracului din fața mea și Tipul cel nou a scos insigna și a spus Fiule, sunt de la FBI și ți-ai terminat numărul, și m-a înșfăcat și mi-a scos fundul de acolo. A făcut-o chiar în fața ei și a făcut-o chiar în fața prietenilor ei. Eram al dracului de umilit. Ani de zile fusesem îndrăgostit de Fata asta și eram sigur că n-o să mai vorbească cu mine niciodată.
Drumul în mașină până la Secție a fost o aiureală. Am cântat Imnul Național din toți plămânii, iar între reprizele de cântat îi întrebam pe Polițai când

ne oprim să ne pișăm. Interogatoriul a fost și mai ridicol. Agentul FBI mă tot întreba de călătoriile în Brazilia, care nu aveau nimic de a face cu drogurile, și pe cine cunoșteam în America de Sud, iar eu aveam doar două răspunsuri. N-o să vorbesc fără Avocat. Arăți ca ultimul idiot cu mustața aia. În cele din urmă Echipa de Percheziție s-a întors și nu găsiseră nimic în Casa mea pentru că nu lăsasem nimic care să fie găsit și au trebuit să-mi dea drumul. Am ieșit și ieșind am spus fiecărui Polițai pe care l-am văzut să se ducă în mă-sa.
Lilly râde.
Ei ce-au spus?
Unii s-au făcut că n-aud, alții m-au înjurat și ei, unul a aruncat o cană de cafea după mine.
Te-a lovit?
Nu.
Te-ai dus s-o vezi pe Fată?
Când am ieșit pe ușa principală, ea stătea pe capota mașinii ei și mă aștepta.
Era supărată?
Dau din cap.
Da. Plânsese.
Ce ai făcut?
Fuma o țigară și privea în pământ și nu m-a văzut, așa că m-am dus la ea și am întrebat-o dacă aștepta pe cineva. A ridicat privirea și a zâmbit și m-a luat în brațe și a plâns pe umărul meu. Când s-a oprit din plâns, m-a întrebat dacă am probleme și am spus că nu și m-a întrebat dacă eram bine și am spus că da. Apoi m-a privit în ochi și m-a luat de mână și mi-a spus dacă o să fim împreună, trebuie să fiu cu Persoana pe care o cunosc eu, nu cu Persoana despre care am auzit povești. Nu pot face față Poliției și băuturii și drogurilor și altor probleme pe care le mai ai tu, așa că hotărăște-te acum cine vrei să fii. Am zâmbit și i-am spus că vreau să fiu o Persoană cu care să fie mândră să iasă. O să fac tot ce pot ca să fiu acea Persoană. Dacă poți să suporți asta, dă din cap. Dacă nu poți,

pleacă. Dacă dai din cap, o să te sărut acum și aici și pe buze și acest sărut va fi angajamentul meu față de tine că o să mă schimb în bine.
M-a privit lung și a zâmbit și a dat din cap și mi-am luat mâinile din mâinile ei și i-am cuprins fața cu mâinile și am sărutat-o și pentru o vreme, cel puțin, acel sărut m-a schimbat, și pentru o vreme, cel puțin, ea și cu mine ne-am iubit.
Și apoi ai dat-o în bară?
Da.
Ce ai făcut?
Nu vreau să vorbesc despre asta acum.
De ce?
Nu vreau.
Ce vrei să faci?
Vreau să te sărut din nou.
Pentru că te gândești la ea?
Nu, pentru că mă gândesc la tine.
Lilly zâmbește și îmi lasă mâinile și mă ia în brațe și mă strânge și mă sărută ușor pe gât. Mă simt în siguranță în brațele ei, în siguranță cum nu m-am simțit niciodată, și liniștea și puterea liniștii sunt tot în mine. Ridică ușor capul îl ridică și mă sărută ușor pe buze și mă strânge mai tare nu m-am simțit niciodată mai sigur și mai calm. În brațele ei. Sărutând-o.
Îmi dă drumul și se retrage. Îmi zâmbește și își trece o mână peste obrazul meu.
Aș vrea să fi fost în locul ei.
De ce?
Pentru că mi-ar fi plăcut să simtă cineva așa ceva pentru mine.
N-ai fost îndrăgostită niciodată?
Nici măcar pe-aproape.
Și n-a fost nimeni îndrăgostit de tine?
Bărbații vor doar să mă futã, dar nu m-a iubit niciunul.
Nu cred.
Așa este.
Nu cred asta.

Mă privește lung.
Este adevărat.
O privesc lung.
Să știi că eu nu vreau să te fut.
Râde.
Mulțumesc.
Ești frumoasă, dar nu te-aș fute pentru că n-aș vrea să te simți fututã după ce terminăm. Aș încerca să fac dragoste cu tine, și aș fi probabil neîndemânatic și penibil, dar, la sfârșit, aș vrea să te simți iubită.
Zâmbește.
Mulțumesc, James.
Zâmbesc.
Mulțumesc, Lilly.
Ne zâmbim și ne privim în ochi și ne vorbim cu liniștea dintre noi. Este puternică, sigură și senină. Liniștea dintre noi.
Lilly își privește ceasul.
E târziu.
Da.
Ne vedem mâine?
Nu știu.
De ce?
Nu știu dacă pot.
Ești speriat?
Puțin, dar nu de asta nu pot să ne întâlnim.
Dar de ce?
Părinții mei vin mâine aici. Trebuie să intru în Programul de Familie cu ei și nu știu cât timp liber o să mai am.
Ești bucuros?
Nu.
De ce?
Nu mă înțeleg cu Părinții mei și nu-i vreau aici.
Schimbă-ți atitudinea, Băiete.
Râd.
Cum?
Am spus schimbă-ți atitudinea, Băiete.
Ce tot spui?

Ești al dracului de norocos să ai Părinți. Ești și mai norocos dacă te iubesc. Dacă sunt dispuși să își facă timp ca să vină aici să încerce să înțeleagă de ce ești cum ești și să încerce să învețe cum să te ajute, atunci ai tras ăl mai al naibii loz. Fii demn cu ei și încearcă să înțelegi cum trebuie să se simtă venind să te vadă și cât de neliniștiți sunt.
Întotdeauna au fost neliniștiți din cauza mea. Asta face parte din problemă.
Din câte știu despre tine, au tot dreptul să fie.
Poate.
Poate o laie. Schimbă-ți dracului atitudinea și încearcă să fii demn cu ei și ține minte cât ești de norocos că îi ai.
Mă uit fix în pământ, încuviințez. Mă apucă de bărbie și îmi ridică fața spre ea.
Vreau să spui prea bine, draga mea, dragă Lilly, o să încerc să fiu demn cu Părinții mei.
Zâmbesc.
Ești dură cu mine?
Încuviințează.
Sunt Periculoasă, Băiete. Să nu uiți dracului asta.
Râd.
Prea bine, draga mea, dragă Lilly, o să încerc să fiu demn cu Părinții mei.
Râde.
Mulțumesc.
O privesc lung, zâmbetul mi se șterge încet dar nu se șterge înăuntrul meu. Nu m-am simțit niciodată atât de sigur și senin. Această Fată Periculoasă dură, distrusă, Dependentă care stă în fața mea cu părul ei negru împletit în cozi și cu ochii ei albaștri ca apa limpede și cu cicatricile ei cicatricile ei cicatricile ei pe încheietura mâinii sub ceasul de plastic mă face să mă simt în siguranță și senin.
Vreau să te văd mâine, dar nu știu cum o să fie chestia asta cu Părinții mei. Când te duci să iei prânzul, așază-te ca să vezi Secția de Bărbați. Dacă stau cu spatele, nu ne putem întâlni. Dacă mă uit

spre tine, ne putem întâlni, iar numărul de farfurii de pe tava mea indică ora la care voi fi aici.
Și dacă nu poți veni până la miezul nopții?
Atunci o să arăt ca un bou.
Râde.
Sărută-mă înainte de plecare.
Mă aplec și o sărut, îi sărut buzele moi și umede și calde. O iau în brațe și o strâng tare pe această micuță prietenă a mea Periculoasă.
Se desprinde și ne ridicăm. Vorbește.
Să fie o noapte bună.
Să fie.
Se întoarce și se pregătește să plece. Vorbesc.
Lilly.
Se oprește și se uită înapoi.
Ce e?
O să-mi fie dor de tine.
Zâmbește.
Bine.
Se întoarce iar și dispare în desiș. Mă îndrept în sens opus și îmi caut drumul și ajung la o Potecă și mă întorc încet-încet înapoi. Mă simt sigur și calm și vreau să rețin acest sentiment cât de mult se poate. Mă opresc în fața ușii cu geam de la Secție. Privesc lung prin geam bărbații nu sunt siguri sau calmi. Se uită la televizor, joacă cărți, fumează țigări și beau cafea. Nu sunt nici siguri nici calmi. Dependențele au nevoie de combustibil. Ei își fac plinul. Știu că nu pot să păstrez senzația, va dispărea mai devreme sau mai târziu. Aleg mai devreme și deschid ușa și intru în Secție. Mă duc în Camera mea. Ușa este închisă așa că bat ușor nu primesc niciun răspuns. Deschid ușa și intru înăuntru. Miles stă pe pat. Își ține fața în mâini și plânge. Sunt sigur că m-a auzit intrând, dar nu mă bagă în seamă. Stă cu fața în mâini și plânge. Mă întorc înapoi și închid ușa. Sunt pe Coridor și luminile sunt aprinse și zidurile sunt albe și aș vrea să fie albastre albastre ca apa limpede.

Mă duc în Sala de Mese. Este devreme și este goală. Iau o tavă și o farfurie cu bucăți de pește și sos tartar și aleg o masă și mă așez. Încep să mănânc. Mănânc încet. Bucățile de pește sunt calde umede și moi, crusta de pesmet din jurul lor are gust de nisip ud. Cu fiecare îmbucătură o parte din mine izbucnește și vrea mai mult vrea toată bucata deodată țipă și imploră cere cinci sute de bucăți deodată cu toată crusta nisipoasă cu tot. Nu contează cât sunt de scârboase le vreau al dracului de tare. Stau și respir și strâng din dinți. Privesc fix înainte. Câte o înghițitură pe rând. Rezistă. Câte o înghițitură o dată. Nu este chiar așa de greu. Câte o înghițitură. Sunt numai niște bucăți de pește nenorocite. Rezistă. Termin de mâncat. Bărbații încep să vină pe rând, nu se așază la masă cu mine. Vreau mai multă mâncare, mult mai multă mâncare, dar nu mă scol de la masă. Stau numai și rezist, stau și rezist, stau și rezist. Sunt conștient că bătălia pe care o dau este măruntă, dar sunt de asemenea conștient că pentru a câștiga ceva mare, trebuie mai întâi să câștigi ceva mic. O dependență este o dependență iar o bătălie este o bătălie. Se aplică aceleași principii. Rezistă. Îl văd pe Leonard venind de la coadă. Are Carne de vită în loc de pește. Zâmbește și înclină capul spre mine și vine la mine la masă și se așază. Este proaspăt dușat, cu părul umed și fața rumenă.
Ce faci, Puștiule?
Bine. Tu?
Am avut o zi foarte bună.
De ce?
Nu e treaba ta.
De ce?
Nu mai întreba de ce.
Pot să întreb ce?
Poate.
Ce ocupație ai, Leonard?
Râde.
Știi ce fac, Puștiule.

Vreau să aud ce spui.
A vorbit cineva cu tine?
Da.
Au vorbit și cu mine.
Ce-au zis?
Au zis că nu vor să am o influență proastă asupra ta.
Le-am spus că nu ai.
Mulțumesc.
Ce ocupație ai, Leonard?
Știi asta deja, Puștiule.
Vreau să aud ce spui.
Leonard ia o înghițitură din macaroanele cu carne de vită. Zâmbește în timp ce mestecă.
Sunt Directorul de pe Coasta de Vest al unei vaste Companii Italiene de Finanțe.
Râd.
Mai vrei să știi și altceva?
Nu.
Așa e cel mai bine.
Da.
Ai văzut-o pe Prietena ta astăzi?
Da.
Deci recunoști că este Prietena ta?
Oarecum.
E de treabă?
Da, este.
Îți place de ea?
Îmi place de ea.
O iubești?
Într-un fel.
Fii atent, Puștiule. M-au întrebat și despre ea.
De unde dracu' știu de ea?
Știu totul.
Cum?
Nu este greu să afli lucruri dacă vrei să știi.
Mda, cred că da.
Știi ce cred eu?
Ce?

Cred că dragostea este un lucru rar pe Lumea asta. Dacă crezi că ai găsit-o cu această Fată, atunci dă dracului pe oricine încearcă să te oprească și dă-i dracului cu Regulile lor. Asumă-ți riscul și fă tot ce poți face și încearcă să nu fii prins. Dacă ești prins, fă-o din nou.
Râd.
Chiar că ai o influență proastă, Leonard.
Zâmbește.
Nu, nu am, Puștiule.
Zâmbesc. Leonard zâmbește. Mâncăm în tăcere nimeni nu stă cu noi. Terminăm cina și mergem la Prelegere și stăm cu Ed și Ted și Matty pe aceleași locuri în care stăm întotdeauna cu ei. Jucăm cărți și lucrurile revin la normal. Leonard câștigă, toți ceilalți pierd. Mizele sunt destul de mici așa că nimănui nu-i pasă timpul se scurge încet jocul ajută să treacă timpul mai repede. Știm că Leonard va împărți câștigurile când terminăm. Câștigi niște bani, pierzi niște bani. Ignori pe oricine este pe Scenă.
Nici nu-mi mai dau osteneala să mă uit.
Prelegerea se termină și ne întoarcem în Secție. Îmi iau o cană de cafea și găsesc un loc pe una din canapele printre alți bărbați și mă uit la televizor. Este un serial cu un grup de Doctori de la Urgență. Una dintre poveștile din serial este despre o femeie Dependentă de Heroină care a venit la Spital după o supradoză.
Este o tânără frumoasă care nu are pe corp nicio vânătaie, cicatrice sau urmă de injecții. Poartă haine murdare care sunt răvășite cu mare artă. Plânge ori de câte ori vorbește cineva cu ea și are pungi mari și negre sub ochi, deși plânsul este prefăcut iar pungile de sub ochi au mărimi diferite de câte ori o vedem. A început să fumeze marijuana din întâmplare, a întâlnit un bărbat și s-a îndrăgostit, bărbatul era un Traficant de heroină care a făcut-o dependentă. Acum nu se mai poate lăsa, și după ce se îndoapă cu o doză cât casa se

trezește că a ajuns la Urgență, iar asta-i partea din poveste care este cât de cât autentică. Nu-și recunoaște vina pentru situația ei. Zbiară iar și iar și iar n-a fost vina mea.
În vreme ce urmărim serialul, unii dintre bărbați huiduie când Fata își face apariția, unii bat din palme și râd, unul mârâie și aruncă cu pantoful în televizor, apoi îl recuperează și îl ține ridicat în mână până când ea apare din nou. Dacă ar avea o armă, ar face probabil televizorul bucăți.
Pe măsură ce episodul se desfășoară fără noimă, Fata își înfruntă problemele cu ajutorul unui Doctor tânăr și frumos de la Urgență. El o ajută să scape de droguri, o duce la Alcoolicii Anonimi. O lasă să stea în apartamentul lui, o consolează când plânge, îi aduce acasă în fiecare seară când vine de la serviciu niște sucuri nutritive speciale. Se îndrăgostesc după o cină emoționantă la lumina lumânărilor, fac sex splendid, romantic și multiorgasmic. La sfârșitul episodului, ea este complet refăcută. S-a lăsat de droguri și are o viață nouă. Se încheie cu o imagine cu ea și Doctorul plimbându-se pe Stradă cu un pui de Labrador care zburdă pe lângă ei.
Dacă aș putea, aș pune mâna pe Creatorii acestui basm ieftin și de căcat și i-aș închide într-o cameră și i-aș îndopa cu droguri până ar ajunge Dependenți. Apoi le-aș da o supradoză, i-aș duce la cel mai apropiat Spital de Urgență și i-aș lăsa la intrare, lângă Boschetarii înarmați cu cuțite, Dependenții cu SIDA și Polițaii și Șoferii de Ambulanță care fumează. I-aș lăsa acolo câteva zile, și după aia m-aș întoarce să-i verific. Dacă ar mai fi în viață sau tot pe acolo, ceea ce este foarte puțin probabil, i-aș întreba dacă experiența lor a semănat într-un fel oarecare sau cât de cât cu ceea ce au prezentat Publicului. I-aș întreba dacă au trecut pe la dezintoxicare și dacă se simt bine. I-aș întreba dacă au fost la prima lor întâlnire de la Alcoolicii Anonimi dacă și-au găsit Slujbe noi și

Apartamente noi. I-aș întreba dacă s-au îndrăgostit la cină la lumina lumânărilor și dacă au făcut cel mai minunat sex din viața lor. I-aș întreba dacă și-au luat Labradori. După ce aș înregistra răspunsurile lor, nu nu nu vă rog ce să fac acum nu la naiba sunt terminat nu vă rog ajutați-mă nu nu nu nu, i-aș întreba cum au de gând să prezinte dependența Publicului pe viitor. I-aș întreba dacă au de gând să o romanțeze, glorifice, prezinte superficial sau într-un mod complet eronat. Nu nu nu vă rog ce să fac acum la naiba sunt terminat nu vă rog ajutați-mă nu nu nu nu. Păi așa ziceam și eu, Labagiilor. Nu.
După serial mă ridic și mă duc în Camera mea. Nu l-am văzut pe Miles de când am dat de el mai devreme și mă opresc și ascult la ușă înainte să deschid. Aud plânsetul, suspine înăbușite liniștite, cuvinte șoptite, un pumn lovind o pernă. Aș vrea să fiu în pat, sub pături, la căldură, dar nu vreau să-l deranjez, așa că plec de la ușă și mă duc înapoi în Secție.
Îmi iau altă cană de cafea și mă întorc pe canapea. În afară de mine și alți doi bărbați nu mai e nimeni la Nivelul Inferior. Nu-i cunosc și nu vorbesc cu ei. La televizor este un talk-show iar o Vedetă de Film vorbește despre pasiunea sa pentru cursele de automobile și Gazda emisiunii pretinde că este interesată de ce spune. Zâmbește, dă din cap când e cazul, subliniază spusele Vedetei de film cu răspunsuri spirituale. Publicul programului este vrăjit și, deși știu că spectacolul este idiot, sunt vrăjit și eu. Sunt un Alcoolic și un Dependent. Am nevoie de combustibil. Iau ce mi se dă. Mai beau o cană de cafea, mă uit la alt talk-show, ațipesc și mă trezesc. Cafeaua nu mă mai afectează iar televizorul este un narcotic. Licărirea monotonă mă hrănește mă umple mă ucide mă ține aici mă susține îmi dă ceva pe care să mă concentrez. Cei doi bărbați pe canapelele de lângă mine dorm duși amândoi. Unul dintre ei se tot răsucește și geme,

strigând încet un cuvânt banal stop stop stop. Celălalt sforăie și stă nemișcat. Aș zice că e mort dacă n-ar fi zgomotul. Pic de somn și apoi îmi revin.
Televizorul este un narcotic.
Pic și îmi revin.
Pic.
Îmi revin.
Pic.
Îmi revin.

14.

Un bărbat care vinde produse pentru creșterea părului zbiară cumpără cumpără cumpără o să crească crească crească. Claia de păr pe care ai visat-o întotdeauna. Pot să ți-o dau dacă cumperi cumperi cumperi o să crească crească crească. Stă pe o plajă. E încadrat de niște blonde frumoase. Poartă un costum ieftin.
Îl închid. Mă duc în Camera mea și deschid ușa. Intru. Miles este treaz, așezat pe pat. Citește Biblia. Mă salută cu o înclinare a capului și eu fac la fel. Mă urc în pat și mă înfășor în pături și mă ghemuiesc în mine.
Mă trezesc. O lumină cenușie vine de la fereastră clipesc ca să o evit. Primul gând pe care îl am este la Părinții mei. Sunt al naibii de șucărit.
Mă scol din pat, fac duș, mă bărbieresc, mă spăl pe dinți. Oglinda, eu însumi, ochii mei nu sunt de luat în considerare astăzi. Nici măcar pe departe.
În vreme ce mă îmbrac, Miles intră cu două căni de cafea. Îmi întinde una.
Ți-am adus o cafea.
Mersi.
Îți place fără zahăr, nu?
Îhî.
Iau o gură. Așez cana pe noptieră, continui să mă îmbrac. Miles se duce spre pat și se așază și vorbește.
Mulțumesc că mi-ai lăsat mie Camera ieri.
N-ai pentru ce.
Mă luptam cu niște lucruri.
Acum te simți bine?
Mai bine.
Se așterne o tăcere grea. Trece o clipă. Un moment. Miles se uită la podea, înapoi la mine.
Rușine, James.
Cum?

Mi-era foarte rușine, James. De asta am stat aici ieri toată ziua. Mi-e rușine.
Dacă o să simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva, o să fac tot ce pot.
Mulțumesc, James. Știu că așa o să faci.
Termin să mă îmbrac, mă așez pe pat. Miles privește lung în podea.
Te simți bine?
Dă din cap. Nu arată bine.
Mă ridic, mă duc la el, mă așez pe patul lui, îl cuprind cu brațele, îl îmbrățișez. Mă îmbrățișează și el cu putere și simt cum rușinea îi pulsează prin vene. Eu sunt un Infractor și el este un Judecător și eu sunt alb și el este negru, dar asta nu contează. Este un om care are nevoie de un prieten și eu pot fi acest prieten. Aștept să-mi dea drumul, aștept să scape de ce îl roade, și după o vreme o face. Mă ridic și vorbesc. Dacă ai nevoie de ceva, să mă cauți. Nu-i mare lucru de capul meu, dar o să fac tot ce pot.
Dă din cap.
Mulțumesc, James.
Ies din Cameră și ies pe Coridor și Coridorul îmi redeșteaptă mânia. Mânie pentru că Părinții mei sunt aici. Mânie pentru că nu vreau să-i văd. Intru în Secție și mă duc să fac cafea, dar este cafea făcută. Mă uit la Panoul de Sarcini. În dreptul numelui meu scrie Familie.
Ies din Secție și mă duc în Sala de Mese. Iau o tavă, o farfurie, un mic dejun cu burrito. Mă așez la o masă goală. Sunt furios și vreau să fiu singur.
Mănânc repede. Burrito este umplut cu ouă, bacon, brânză și bucăți mici de legume neidentificabile. Este scârbos, dar îl mănânc. Aș vrea să mănânc o sută. Mânia se transformă în Furie. Furia crește.
Termin de mâncat și plec și mă îndrept spre Sala de Conferințe. În fața mea și după mine sunt alți bărbați. Nu le dau nicio atenție. Merg. Joanne mă așteaptă la ușa Sălii. Mă roagă să vin în Biroul ei. Mergem pe Coridoare unul lângă altul.

Cum te simți azi, James?
Bine.
Pari furios.
Sunt.
De ce?
Pentru că așa sunt.
Ajungem la Biroul ei. Intrăm înăuntru. Se așază pe scaun, eu stau pe canapea.
Părinții tăi au sosit dis-de-dimineață. S-au instalat la Centrul pentru Familie. Avem o întâlnire cu ei în câteva minute.
Minunat.
Nu ești mulțumit, nu-i așa?
Nu.
De ce?
Pentru că nu vreau să mă văd cu ei.
De ce?
Mă înfurie.
De ce?
Nu știu de ce.
Trebuie să ai niște motive.
Oricare ar fi, sunt tâmpenii. Chestii cum ar fi că mă ceartă sau își fac griji pentru mine, prostii pe care oricum le merit.
Crezi că sentimentele tale sunt întemeiate?
Nu știu.
De când le ai?
Părinții mei m-au călcat pe nervi de când mă știu.
Poate o să aflăm de ce cât sunt aici.
Mă îndoiesc.
Ține minte că sunt aici pentru că te iubesc și vor să te ajute. Nu le este deloc ușor.
O să încerc.
Începem de obicei prin a ne așeza într-o Sală. Dacă Părinții tăi vor să înțeleagă ce ți se întâmplă și ce pot face ca să te ajute, trebuie să știe ce ai făcut și cât de mult ai făcut. Am dori să le spui tu.
O să fie un coșmar împuțit.
De ce spui asta?

Părinții mei știu că beau mult, că iau droguri, dar nu au nicio idee despre cât de mult, și nu știu nimic despre problemele mele cu Legea.
De ce nu știu?
Nu le-am spus niciodată.
Crezi că o să reacționeze prost?
Râd.
Prost nu e cuvântul potrivit.
Oricare ar fi reacția lor, o să trecem prin asta. De asta sunt ei aici, de asta suntem noi aici.
Mda.
Cred că o să fii surprins.
Mă îndoiesc al dracului de tare.
Se uită la ceas.
Ar trebui să mergem.
Se ridică. Mă ridic.
Bine.
Deschide ușa și ieșim din Cabinetul ei și pornim pe Coridoare. Sunt luminoase și mă înfurie, cu fiecare pas sunt tot mai furios. Nu vreau să-mi văd Părinții. Nu vreau să fiu în aceeași Sală cu ei. Nu vreau să le vorbesc, nu vreau să-mi vorbească. Întotdeauna am simțit asta. Sunt Părinții mei. Nu vreau să fie alături de mine. Încep să-mi tremure mâinile și inima începe să-mi bată ca un Tun pe un Câmp de Bătălie. Joanne simte și mă ia de mână și mă ține de mână și zâmbește. Încerc să întorc zâmbetul, dar nu pot. Furia crește. Nu vreau să-i văd pe Părinții mei.
Ajungem la o ușă. Joanne bate și o voce spune să intrăm. Se uită la mine și mă strânge tare de mână. Privesc în jos. Tremur și inima mea inima mea inima mea. Ridic privirea și respir adânc și plec capul. Joanne deschide ușa.
Intrăm. Mama și Tatăl meu stau la o masă de conferință de partea cealaltă a Sălii. Tremur. Sunt cu un bărbat cam la treizeci de ani chel ca-n palmă care poartă un pulover negru și jeanși negri. Inima mea inima mea inima mea. Când el se întoarce să mă privească, Mama se ridică. Poartă pantaloni

kaki și o bluză albă și o jachetă albastră și o eșarfă de mătase și este coafată impecabil și este machiată impecabil și are diamante pe degete și are diamante în urechi. Se repede spre mine. Furia crește. Vreau să plec dracului de aici. Vreau să plec plec plec.
James.
Mă îmbrățișează. Nu-mi place când mă atinge și nu o îmbrățișez. Îmi dă drumul, dar își ține mâinile pe umerii mei.
Arăți minunat.
Vreau să-și ia mâinile de pe mine.
Te-ai mai îngrășat.
Își ferește privirea.
Și cu fața și dinții stai mai bine. Arăți mult mai bine.
Mă îmbrățișează din nou. Vreau să plece. Pleacă dracului de aici.
O, James.
Îmi dă drumul, privește fix. Tata vine spre mine. Pantaloni kaki, adidași albaștri, jachetă albastră. Un ceas mare, scump. Mă îmbrățișează. Vreau să plece.
Cum te simți, James?
Îmi dă drumul.
Bine.
Arăți mult mai bine.
Tot ce se poate.
Joanne vine spre noi.
Domnul Frey?
Îi strânge mâna. Tata îi strânge mâna.
Spune-mi Bob.
Joanne dă din cap.
Bob, eu sunt Joanne. Sunt Psihologul care lucrează cu fiul tău.
Tata zâmbește.
Arată mai bine.
Joanne zâmbește.
Se simte mai bine și urmează să se simtă și mai bine.

Tata zâmbește.
Suntem foarte mândri de el că a venit aici.
Joanne zâmbește.
Așa și trebuie.
Tata dă din cap, se uită la mine. Eu privesc în altă parte. Joanne vorbește.
Să ne așezăm, să începem.
Mama zâmbește și dă din cap. Tata spune bine. Se așază pe aceleași locuri. Eu mă așez în partea cealaltă a mesei cât mai departe posibil. Îmi țin mâinile în poală tremură. Privesc drept înainte privesc suprafața unui zid alb luminos. Joanne stă între noi, privește spre bărbatul în negru și înclină capul. Omul vorbește.
Bună, James. Numele meu este Daniel, și sunt Consilier la Centrul de Familie.
Privesc țintă peretele.
O să lucrez cu tine și Părinții tăi cât sunt aici.
Îmi tremură mâinile.
După cum cred că știi, dorim să începem Programul de Familie cu persoana cu Dependență Chimică care povestește Membrilor Familiei despre deprinderile ei și cum funcționează acestea.
Inima mea inima mea inima mea. Ca un Tun pe un Câmp de Bătălie.
Am dori să fii cât se poate de sincer și să nu te grăbești.
Încuviințez.
Începe când dorești.
Privesc drept peste masă. Mama și Tata mă așteaptă.
Înainte să încep, vreau să spun doar că nu vreau să fac asta și că aș vrea să nu fi venit aici și că îmi pare rău că trebuie să ascultați ce o să vă spun.
Tatăl meu încuviințează și strânge mâna Mamei mele.
De băut beau de când mă știu. Când eram copil, obișnuiam să iau pe ascuns câteva sorbituri din berile de la meciurile de fotbal la care mergeam împreună și beam resturile din paharele de vin de

la petrecerile voastre. Nu știu de ce o făceam, pur și simplu o făceam. Mă făcea să mă simt mai bine dintr-un motiv oarecare și îmi plăcea, îmi plăcea mai mult decât orice altceva încercasem vreodată. O făceam cât de mult și de des puteam, ceea ce era foarte des. Mergeam la multe meciuri de fotbal și voi dădeați multe petreceri. M-am îmbătat prima dată când aveam zece ani. Voi erați plecați la un concert simfonic sau vreo acțiune caritabilă, iar eu m-am furișat afară din casă fără ca servitoarea să-și dea seama și m-am dus în apropiere la o petrecere pe care o dădeau niște Elevi de Liceu. Lor li s-a părut grozav că eram acolo și mi-au dat să beau până am vomitat. M-am întors acasă împleticindu-mă și servitoarea dormea iar eu m-am dus la culcare.
Mama își șterge ochii, Tata o strânge de mână.
Am fumat marijuana prima dată la doisprezece ani. Același lucru. M-am furișat la o petrecere și Copiii mai mari mi-au dat și mie. Nu mi-a plăcut prea mult, dar mi s-a părut grozav. Am făcut-o cât de des puteam și pentru că voi erați sau în oraș sau plecați foarte mult, era ușor. Servitoarelor nu le păsa și uneori o făceau cu mine.
Mama își acoperă fața cu o mână, Tata se uită în jos spre masă.
Mi-am pierdut cunoștința prima dată la paisprezece ani. Băusem și fumasem în pivnița Casei cuiva și următorul lucru de care mi-aduc aminte a fost că era dimineață și eram Acasă. Deja îmi beam mințile de trei sau patru ori pe săptămână. La cincisprezece ani luam deja chestii mai tari, cocaină și LSD și metadonă cristalizată. Îmi plăceau mai mult decât marijuana, așa că nu am mai luat-o, și este singurul drog de care m-am lăsat vreodată. De asemenea vindeam droguri și alcool la cincisprezece ani. Mă duceam în Port și mă întâlneam cu un tip pe nume Freddy. Era un traficant mărunt și dacă îi dădeam câțiva dolari, îmi dădea tot ce voiam. Lumea știa că puteam să

obțin marfă, așa că mă duceau peste tot. Înțelegerea era să-mi cumpere și mie ceva. Când nu mă lua cineva, luam mașina voastră. Când nu aveam bani, Freddy îmi dădea pe datorie. Mă plăcea și îmi spunea James Pustiu' Alb și așa mi-a rămas numele acolo. Era al dracului de prostesc și de periculos, dar îmi plăcea, mi se părea grozav și îmi permitea să capăt tot ce voiam când voiam. Voiam tot timpul.

Mama începe să plângă, Tata mă privește fix.

La șaisprezece și șaptesprezece ani lucrurile au mers tot așa. Cumpăram și vindeam băutură și droguri, luam cât de mult puteam din tot ce aveam. Îmi făceam mințile praf înainte de ore și după ore. Îmi făceam mințile praf în fiecare zi. Beam și luam mai ales metadonă și, când am luat o supradoză, asta a fost, metadonă și alcool. Nu știu cât am luat pentru că am leșinat. N-ați știut niciodată care-i problema pentru că nu voiam să vorbesc cu Doctorii. Știu că stați aici și vă gândiți că ar fi trebuit să știți mai mult și ar fi trebuit să mă opriți, dar am ascuns bine lucrurile, iar voi ați încercat, ați încercat din răsputeri. Dacă vă amintiți, m-ați amenințat cu Dezintoxicarea de câteva ori și v-am spus că dacă mă trimiteți, o să fug și n-o să mă mai vedeți și n-o să auziți de mine niciodată. La vremea aceea, aș fi făcut-o. N-aveați cum să mă schimbați. Nu m-aș fi oprit.

Respir adânc. Mama s-a tras mai aproape de Tata și plânge cu mâinile pe față. Pot să văd cum i se scurge rimelul pe degete. Tata mă privește fix și are ochii umezi. Nu l-am văzut plângând niciodată până acum, nu l-am văzut niciodată nici măcar pe aproape.

Optsprezece. Tot așa, dar mai mult. M-am dus la școală în alt oraș în Toamnă. Niciun fel de Reguli, voi nu erați în preajmă, aveam alocația lunară. Eram în Rai. Îmi pierdeam cunoștința în fiecare noapte, aveam mereu nasul înroșit de la prizat cocaină, făceam pe mine în pat de trei sau patru ori

pe săptămână pentru că eram prea beat ca să mă duc la baie. Nouăsprezece ani, același lucru, dar probabil mai rău. La douăzeci de ani, am început să fumez crack. Foloseam toți banii pe care îi primeam de la voi ca să-mi cumpăr. FBI a început să mă cerceteze pentru trafic și m-au interogat la Secția de Poliție locală de cinci sau șase ori. Nu m-au prins niciodată cu nimic. Douăzeci și unu de ani. An rău. Am început să fumez crack, care-mi plăcea al dracului de mult. Fumam cât de mult puteam, adică în fiecare zi.
Crackul e un drog rău, și m-a distrus. Vomitam sânge, pișam sânge, căcam sânge. Mi-era rău tot timpul. Nu știu cum am reușit, dar am terminat școala iar voi mi-ați găsit slujba aceea și m-ați trimis în Europa. Știu că ați făcut-o pentru că v-ați gândit că ar fi bine pentru mine să am un serviciu și să plec, dar nu a fost. Nu trebuia să muncesc și îmi petreceam timpul în bătăi și scandaluri. Nu era crack acolo, dar era cocaină pură și era și pulbere și am luat mult din amândouă.
Mama plânge în mâini, lacrimile curg pe obrajii Tatei. Nu le șterge, doar mă privește fix.
Cât eram acolo m-am întors să-mi văd o Prietenă din facultate. Știu că vă aduceți aminte de ea, pentru că v-a plăcut foarte mult și ați sperat că lucrurile o să meargă bine între noi. Ne despărțiserăm la sfârșitul școlii și ne-am împăcat prin scrisori și la telefon, și ea voia să vină să stea cu mine. Eram fericit și credeam că poate asta este ultima șansă să mă salvez. Știam că dacă vine va trebui să mă îndrept pentru că era sătulă de porcăriile mele. Aveam speranțe și era bine și eram așa de încântat că am încălcat una dintre Reguli, care era să nu o sun niciodată când eram beat. Am sunat trei nopți la rând și nu știu ce am spus pentru că eram cu mințile duse. Când am sunat din nou în a patra zi, a răspuns Mama ei și mi-a spus să nu mai sun niciodată, că ea nu mai voia să aibă niciodată nimic de-a face cu mine. M-am îngrozit

și am luat-o și mai rău pe băutură și apoi m-am hotărât să mă întorc în State pentru că știam că ea voia să vină la Școală ca să vadă niște prieteni.
Nu mai pot să mă uit la Părinții mei așa că privesc masa.
Am luat avionul de la Paris la Chicago, am mers cu mașina de la Chicago în Ohio. Când am ajuns acolo nu am mai băut până când am găsit-o și când am găsit-o nu a vrut să vorbească cu mine. Mi-a spus să plec, că nu vrea să mă mai vadă niciodată să mai vorbească cu mine sau să mai aibă în vreun fel de-a face cu mine vreodată. Eram distrus. Am plecat și am băut cât am putut și am fumat cât crack am putut și când eram făcut praf, m-am hotărât să mă duc să o caut și să încerc să vorbesc cu ea din nou. M-am dus la un Bar unde ne mai adunam și unde știam că o să vină. Când conduceam, am văzut-o în fața barului cu câțiva prieteni de-ai ei. O priveam fix și nu mă uitam la drum și am intrat pe trotuar și am lovit un Polițai care stătea acolo. Nu l-am lovit tare pentru că nu aveam nici zece kilometri pe oră, dar l-am lovit. Ea m-a văzut și o grămadă de lume m-a văzut cum l-am lovit. Polițaiul a chemat întăriri și eu am rămas în mașină și mă uitam fix la ea și așteptam. Au venit întăririle și s-au apropiat de mașină și mi-au cerut să ies afară și eu am spus vreți să ies, atunci scoateți-mă afară, Căcănarilor. Au deschis portiera, am început să le car la pumni, și m-au bătut cu bastoanele și m-au arestat. În vreme ce mă cărau și eu mă zvârcoleam, am încercat să fac mulțimea să-i atace și să mă elibereze, ceea ce nu s-a întâmplat. Cum stăteam în spatele mașinii de patrulă, ea a venit spre mine și s-a uitat la mine și plângea și am întrebat-o dacă o să vină să mă scoată pe Cauțiune și ea a încuviințat și a spus da, o să vin. Am stat la închisoare peste noapte și am fost acuzat a doua zi de dimineață de Atac cu Mână Armată, Atac asupra unui Reprezentant al Legii, Deranjarea Ordinii Publice, Rezistență la

Arest, Condus fără Permis, Condus fără Asigurare, Tentativă de Instigare la Revoltă și Posesie de Narcotice cu Intenție de Distribuție. Singurul lucru care era o tâmpenie era acuzația cu narcotice și era o tâmpenie pentru că voiam să le folosesc, nu să le vând. Ea nu a apărut așa că un Prieten de-al meu a plătit Cauțiunea cu o carte de credit și eu am zburat înapoi la Paris. După câte știu, sunt încă urmărit pentru toate acele capete de acuzare.
Ridic privirea. Părinții mei tac amândoi și plâng amândoi. Lacrimile li se preling pe față și Mama respiră greu. Nu se mai poate stăpâni și izbucnește în hohote. Aștept să termine, dar nu se oprește. Plânge în hohote hohote hohote. Tata o ia în brațe și îi șoptește la ureche, șoptește încet, dar tot nu îi este de ajutor. Mama plânge în hohote. O privesc și aștept să se oprească. Durează o veșnicie. O viață. Când se liniștește, vorbesc din nou.
Am rămas la Paris, îmi făceam creierii praf, știam că mă omor și nu-mi păsa. Am plecat la Londra și am făcut același lucru. Când m-am întors în State și m-am dus în Carolina de Nord, am început să iau din nou crack. Este un drog al dracu' de periculos și fumam tot ce puteam să obțin. Beam de asemenea atât cât puteam să beau, ceea ce de acum era foarte mult. Nu-mi amintesc multe din câte am făcut acolo pentru că eram cu mințile duse tot timpul, dar știu că am fost arestat din nou. Mai știu și că am fost arestat în Michigan, deși nu am idee cum și ce făceam în Michigan. Am fugit pe Cauțiune din amândouă locurile, așa că presupun că sunt urmărit și acolo. În ultimele șase luni n-am făcut decât să beau și să fumez droguri așteptând să mor.
Mama plânge în hohote, iar Tata o ține în brațe. Nu mai aștept după ea de data asta. Vreau doar să se termine.
Nu vă învinovățesc deloc și nu cred că ați fi avut cum să mă opriți. Sunt ceea ce sunt, adică un Alcoolic și un Dependent de droguri și un

Infractor, și sunt ceea ce sunt pentru că eu mi-am făcut-o. Voi ați făcut tot posibilul pentru mine și m-ați iubit cât ați putut de tare și n-am ce să vă reproșez. Nu am nicio scuză pentru ce am făcut sau pentru ceea ce sunt sau pentru ce v-am făcut să îndurați anii ăștia.
Mama începe să plângă în hohote. Mai tare decât înainte și mai zguduitor. Fardul i s-a întins peste tot pe mâini și pe față și pe haine, și respiră greu. Se agață de Tata, care o susține și se uită fix în podea. Lacrimi i se preling pe față și cad pe pantaloni. Văd cum îi tremură buzele. Clatină din cap și încearcă să privească spre mine, dar nu reușește.
Stau și îi privesc. Furia este în mine și crește este la apogeu. Nu înțeleg de ce se întâmplă asta, dar de câte ori sunt lângă ei se întâmplă. Ei încearcă să mă iubească, eu le fac rău. Ei încearcă să fie drăguți și înțelegători, eu nu pot să fiu drăguț și înțelegător. Ei încearcă să mă ajute, eu le port pică. Nu înțeleg de ce. Sunt Părinții mei. Fac tot ce le este în putință. Așa au stat întotdeauna lucrurile cu mine. Dați-mi ceva bun, o să-l distrug. Iubiți-mă, o să vă distrug. Nu am simțit niciodată în viața mea că merit ceva. Nu am simțit niciodată că merit spațiul contaminat pe care îl ocup. Acest sentiment a fost prezent în tot ce am făcut, văzut sau avut vreodată, și a măcinat fiecare relație pe care am avut-o vreodată cu cineva. Nu îl înțeleg. Nu înțeleg de ce îl simt. Îl urăsc și mă urăsc și pe mine, și nu știu din ce motiv prezența Părinților mei îl face și mai rău. Nu încearcă decât să mă iubească, dar întotdeauna l-au accentuat al dracului de tare.
Joanne se ridică și vine spre mine și se apleacă spre mine.
Cred că trebuie să mergem.
Mă uit la Părinții mei. Plâng în continuare. Lacrimi curg pe fața Tatălui meu iar Mama respiră greu. Aș vrea să fac ceva ca să se simtă mai bine, dar nu

sunt în stare. Mi-e prea scârbă de mine ca să fac ceva.
Mă ridic și ies din încăpere. Joanne ține ușa deschisă și o închide după mine. Imediat după ce se închide și imediat după ce nu mai pot să-i văd aud simt ating sau rănesc pe Părinții mei, încep să mă simt mai bine. Începem să mergem. Joanne nu vorbește și nici eu nu vorbesc. Mergem doar pe Coridoare. Mă gândesc la Părinții mei în acea Sală plângând din cauza mea și ne îndreptăm spre Biroul lui Joanne. Când ajungem, ea deschide ușa. Intrăm și mă așez pe canapea și ea stă în fața mea.
Cum e?
Ca o sinucidere.
Cum?
Este singurul cuvânt care se potrivește.
Îți vine să te sinucizi?
Nu o să fac așa ceva, dar în clipa asta pare o alegere corectă.
De ce?
Sunt Părinții mei. În prezența lor mă înfurii atât de tare că nu pot să mă controlez. Mânia asta mă face să mă urăsc și mai mult decât mă urăsc deja, și de-asta pare sinuciderea o alegere corectă.
Ai nevoie de supraveghere?
Nu. Sunt prea bleg ca s-o fac.
Crezi că sinuciderea este un act de curaj?
Nu. Cred că este o dovadă de lașitate, la fel ca dependența. Dar mai cred că amândouă cer un fel de forță disperată.
Forță?
Trebuie să ai destulă forță ca să simți ceva atât de puternic ca ura sau ura de sine. Dependența și sinuciderea nu sunt pentru cei slabi.
E ridicol.
Lucrurile ridicole pot fi adevărate.
De ce te înfurie atât de tare Părinții tăi?
Nu știu.
Ai fost abuzat când erai mic?
Nu-mi amintesc de așa ceva.

Crezi că este posibil?
Nu.
De ce?
Am crescut într-un mediu sigur și protector. Părinții m-au iubit întotdeauna și au încercat întotdeauna să mă protejeze și să facă tot ce era mai bun cu putință pentru mine. Mă calcă al dracului pe nervi, dar n-au abuzat niciodată în niciun fel.
Dar altcineva?
Nu.
Ești sigur?
Da.
Scot o țigară din buzunar, o aprind și trag un fum. Nicotina îmi face inima să bată mai încet și mă calmează.
Ce urmează acum?
Prânzul, și după aceea te duci la Centrul de Familie. După-amiaza o vei petrece în Sesiuni de Grup cu alți Membri ai Familiei până la masa de seară. După masa de seară, o să stăm iarăși cu Părinții.
De ce?
Să discutăm ce s-a întâmplat azi-dimineață.
O să fie distractiv.
Ai fost curajos de dimineață. Ai fost foarte sincer și ai spus multe lucruri care nu erau probabil deloc ușor de spus. Părinții tăi au reacționat într-un fel foarte normal și, dacă n-ar fi reacționat așa, mi-aș pune problema dacă merită să continuăm. Acum că știu ceea ce trebuie să știe, putem încerca să-ți vindecăm rănile și să ne gândim cum să facem să vă înțelegeți mai bine.
Când o să terminăm în seara asta?
Depinde de cum merge cu Părinții tăi.
Spune-mi măcar în linii mari.
Vrei să te întâlnești cu Lilly?
Cum?
Cum ai auzit.
Da, vreau să mă întâlnesc cu Lilly.

Să nu mai vrei.
De ce?
Dacă te prind, o să ai necazuri serioase.
Sună de parcă m-au prins deja.
Avem doar bănuieli. Nu te-am prins.
De unde aveți bănuielile astea?
Nu pot să discut asta cu tine.
Vrei să vorbesc cu tine, dar tu nu vorbești cu mine.
E de căcat, Joanne.
Serios?
Serios. Ești sinceră cu mine, sunt sincer cu tine. Ăsta-i mersu', în pana mea. Dacă nu este, poți să te duci dracu'.
Nu sunt dușmanul tău.
Ba da, dacă nu ești sinceră cu mine.
Lilly este moartă după tine. Unul dintre Consilierii din Secția ei a auzit-o din întâmplare vorbind cu o Prietenă despre tine. De atunci a mai auzit-o pe Lilly vorbind despre tine de mai multe ori. Se pare că ești singurul lucru despre care vorbește Lilly.
Zâmbesc.
De ce zâmbești?
Îmi place că este topită după mine.
Nu e bine, James.
De ce?
Trebuie să te concentrezi asupra problemelor care te-au adus aici, adică să scapi de dependență și să-ți refaci viața. Lilly este o diversiune care îți distrage atenția de la asta. Amândoi sunteți foarte fragili și vulnerabili acum și, dacă lucrurile nu merg bine între voi, asta v-ar pune în pericol recuperarea.
O să am grijă.
Oamenii prea încrezători o pățesc.
Mă simt bine cu ea, cum nu mă simt cu altcineva.
Sunt sigură că așa este, dar asta nu schimbă Politica noastră.
Nu vreau să mă despart de ea.
Așa e cel mai bine.
O să mă gândesc la sfatul tău.

Fă mai mult decât atât.
Mă ridic.
Mă duc să mănânc.
Dă din cap.
Ne vedem diseară.
Mă întorc și deschid ușa și ies din Biroul lui Joanne. Mă duc în Sala de Mese. În vreme ce merg pe Coridorul de Sticlă care separă bărbații de femei, o văd pe Lilly stând la o masă. Mă privește fix și eu o privesc la fel, deși nu dau niciun altfel de semn. Este greu să o privesc fix, greu pentru că nu mai este doar Fata distantă care îmi zâmbește. A devenit mai mult de atât, mai mult decât mă așteptasem și mai mult decât îmi dorisem. Devine ceea ce îmi dorisem să fie fata cu ochii albastru arctic, cineva care să mă iubească. Simplu și adevărat, așa cum sunt. Este greu să mă uit fix la ea pentru că știu că așa cum ea începe să mă iubească și eu încep să o iubesc. Nu-mi pasă ce a făcut sau cu cine a făcut, nu-mi pasă ce demoni se ascund în sufletul ei. Îmi pasă numai de cum mă face să mă simt și mă face să mă simt puternic și sigur și calm și cald și adevărat. Este greu să privesc fix pentru că sunt silit să mă gândesc să renunț. Este greu să privesc fix, dar o fac oricum.
Iau o tavă și mă așez la rând și iau o farfurie cu budincă de ton cu tăiței. Cer zece dar Femeia spune nu. Mă duc la Salate și iau cinci castronele. Pun salată într-unul, brânză de vaci într-altul, sfeclă într-al treilea, boabe de porumb în al patrulea și crutoane în al cincilea. Tava mea este atât de plină încât mai iau o tavă. Pun patru farfurii pe ea, fiecare pline ochi cu porții de budincă, piersici, felii de plăcintă cu mere și prăjitură cu morcovi. Trec încet prin Sala de Mese cărând amândouă tăvile. Sunt grele și aud câteva comentarii și aud și câteva râsete. O voce pe care nu o cunosc spune ce dependență nasoală. Chicotesc. Îmi găsesc prietenii pe Ed și Ted și

Leonard și Matty și Miles și mă așez cu ei. Leonard vorbește.
Unde ai fost toată ziua?
Părinții mei sunt aici.
Sunt aici pentru Programul de Familie?
Îhî.
Cum a fost?
Groaznic.
De ce?
A trebuit să le spun de dimineață toate porcăriile pe care le-am făcut.
Vorbește Ed.
Ce anume nu știau?
Nu știau multe.
Ce a fost mai rău?
Crackul și faptul că sunt urmărit în trei state.
Vorbește Leonard.
Pentru ce ești urmărit?
Niște prostii.
Vorbește Miles.
Există mandate de arestare pe numele tău, James?
Da.
Unde?
Michigan, Ohio și Carolina de Nord.
Și ai de gând să rezolvi asta?
Cineva de aici încearcă să rezolve.
Vorbește Ted.
Când i-am spus Mamei că fumez crack m-a întrebat dacă pot să-i aduc și ei un pic.
Toți râd.
Pe bune. Mi-a spus am tot auzit despre crackul asta și vreau să încerc și eu un pic. Am luat un plic de cincizeci și am fumat cu ea până a dat ochii peste cap. După asta n-a mai vrut niciodată.
Toți râd din nou, deși imaginea Mamei lui Ted cu ochii dați peste cap nu este veselă. Cât a mai durat prânzul am râs și mai mult, cel mai mult de Matty care se tot chinuie să nu mai înjure. La fiecare trei-patru cuvinte scapă niște dumnezei sau futu-i și apoi se înjură singur. La urmă nu mai vorbește

deloc. Când prânzul se termină, oamenii au ras toată mâncarea de pe farfuriile mele au înghițit totul. În vreme ce ne ridicăm să plecăm, privesc în lungul Sălii de Mese și prin geam spre Lilly. Îmi zâmbește și zâmbetul mă doare. N-o să renunț nu pot nu vreau să renunț la el. Nu vreau să renunț. În niciun fel, futu-i. Ieșim din Sala de Mese. Prietenii mei se duc la Conferință, eu merg pe Coridoare în zone pe care nu le cunosc, urmând indicatoare care mă conduc spre Centrul de Familie. Ajung la o ușă. Un carton pe ușă urează Bun Venit Acasă. Deschid ușa și intru înăuntru.
Pereții albi sunt mai albi becurile mai luminoase tablourile atârnă mai fericite. Sunt pline cu scene de Familie la picnicuri pe pajiști cu iarbă verde și flori de câmp. Membrii Familiilor din tablouri zâmbesc, mănâncă sendvișuri, taie fructe și joacă table. Variații pe aceeași temă sunt pe toți pereții. Le urmez și mă conduc într-o Sală spațioasă. Un perete al sălii este de sticlă și dă spre Lac. Sunt scaune în Sală scaune peste tot. Scaune mari de pluș care arată confortabil cu tapițeria cu modele vesele. Oameni stau pe scaune discută, fumează, beau cafea și așteaptă. Își așteaptă Membrii Familiei și îi așteaptă să se facă bine.
Este ușor de spus cine face parte aici din Programul de Familie și cine urmează un Program. Oamenii din Programul de Familie poartă haine mai curate au părul mai bine tuns ceasuri mai frumoase bijuterii scânteietoare. Pielea lor are culoare, trupurile lor sunt calde, au carne pe oase. Privirile sunt pline de viață. Noi ceilalți fumăm țigări și bem căni de cafea, ne tremură mâinile și avem pungi sub ochi. Ne mișcăm încet și singurul lucru viu în ochii noștri este groaza. Caut cu privirea prin Sală. Părinții mei stau într-un colț și vorbesc încet. Mă văd. Ridic un deget și Tata înclină din cap iar eu mă duc spre automatul de cafea. Iau o cană de cafea neagră și fierbinte și merg spre ei.

Când mă apropii se ridică. Zâmbesc și și-au schimbat hainele, deși hainele sunt mai mult sau mai puțin la fel. Mama și-a aranjat părul și machiajul din nou și este din nou perfectă iar jacheta Tatii este bine călcată. Văd efortul pe care îl fac în spatele zâmbetelor și, cu fiecare pas pe care îl fac, vreau să mă întorc și să fug. Vorbește Tata.
Cum te simți, James?
Mai bine. Voi?
Cred că și noi suntem mai bine.
Tăcere, zâmbete. Aș vrea să se termine cu zâmbetele. Vorbește Mama.
Vrei să stai cu noi?
Înclin din cap, ne așezăm. Ei stau unul lângă altul, eu stau în fața lor. Între noi este o masă, are o scrumieră. Bag mâna în buzunar după țigări și le scot afară. Mama se încruntă.
Te rog să nu fumezi.
De ce?
Pentru că tocmai mi-am schimbat hainele și nu vreau să miroasă.
Bine.
Pun țigările înapoi în buzunar. Mama mă urmărește cu privirea.
Ai de gând să te lași de astea cât stai aici?
Nu.
De ce?
Pentru că nu vreau să mă las.
De ce?
Uite care-i treaba, Mamă. Pot să fumez țigări sau crack. Tu hotărăști.
Șovăie, jignită. Știam că se va întâmpla, dar tot am făcut-o. Vorbește Tata.
Nu cred că trebuie să vorbești așa cu Mama ta, James. Evident că preferăm să fumezi țigări decât să fumezi crack.
Atunci nu-mi mai spuneți tâmpenii.
Nu vorbi așa cu noi.

Îmi iau cafeaua și o beau dintr-o înghițitură. Este fierbinte aburindă și îmi arde gura, dar nu-mi pasă. Dau cana la o parte și vorbesc.
O să-mi mai pun niște cafea. Vreți și voi?
Tata se uită spre Mama. Mama clatină din cap că nu, iar expresia ei îmi spune că tot o doare. Tata se uită din nou la mine.
Nu, mulțumim.
Mă ridic și mă duc înapoi la automatul de cafea. Pe când îmi umplu cana, un bărbat înalt și slab îmbrăcat la fel ca Tata sună un clopoțel care atârnă de ușă. Toți se întorc spre el. Ne spune că o să ne împărțim în grupuri și că grupurile se vor întâlni în Săli separate. Arată spre două uși de pe peretele opus peretelui de sticlă și începe să citească nume. Când își aud numele, Oamenii se ridică și ies. În vreme ce mă întorc în colțul unde stau Părinții mei, bărbatul îmi citește numele. Mă duc spre Părinții mei și, când ajung la ei, spun.
Se pare că trebuie să plec.
Tata dă din cap, Mama stă să plângă. Mă întorc și mă pregătesc să plec. Vorbește Tata.
James?
Mă întorc din nou.
Ne pare rău pentru observațiile despre fumat.
Mama încuviințează. Lacrimi i se preling pe obraji.
Știm că ai multe lucruri pe care trebuie să le înfrunți acum și știm că faci tot ce îți stă în putință, așa că dacă simți nevoia poți să fumezi cu noi.
Zâmbesc. Acest gest simplu îmi frânge inima.
Mulțumesc.
Tata zâmbește, iar Mama zâmbește printre lacrimi. Zâmbetul ei mă face să mă simt ceva mai bine.
Ne vedem diseară.
Mă întorc și mă îndrept spre ușă. Trec de ușă și intru într-o altă Sală spațioasă. Este albă, luminoasă și veselă. Pe pereți sunt tablouri care te însuflețesc cu îndemnuri ca Rezistă în fiecare zi, Eliberează-te și Găsește-l pe Dumnezeu, Ia-o Ușor.

Pe podea este un covor gros și scaune pliante sunt așezate într-un cerc larg în Sală. Pe scaune stau Oamenii. Găsesc un scaun gol fără nimeni de nicio parte și mă așez. Sunt singur un minut, dar apoi o femeie însărcinată se așază de o parte și un bărbat cu părul cărunt se așază în cealaltă. Sala se umple, și pentru fiecare Pacient sunt cam trei Membri ai Familiei. Toți par emoționați.
Intră o femeie cam de treizeci de ani cu pantaloni kaki și ciorapi de lână și un pulover. Are părul castaniu, ochii verzi și arată ca un model. Se așază pe singurul scaun gol din cerc și zâmbește.
Bine ați venit la prima Ședință de Grup din Programul de Familie.
Oamenii dau din cap, câțiva spun mulțumesc.
Ceea ce urmează să facem în această ședință este să ne prezentăm și să adresăm întrebări unii altora. Membrii Familiei ne întreabă adesea pe noi cei de la recuperare despre ceea ce facem sau de ce facem ceea ce facem sau cum este când o faci, noi îi întrebăm adesea pe Membrii Familiei cum îi afectează acțiunile noastre sau cum se simt când se ocupă de noi sau de ce se ocupă de noi în felul în care o fac sau de ce se mai ocupă de noi până la urmă. Sunteți liberi să întrebați orice doriți atâta timp cât nu intenționați să răniți sentimentele cuiva. O să începem cu prezentările.
Zâmbește.
Numele meu este Sophie, și sunt Dependentă și Alcoolică.
Toți spun Bună, Sophie. Bărbatul care stă lângă ea zâmbește, vorbește.
Eu sunt Tony, sunt Soțul unei Alcoolice.
Toți spun Bună, Tony, și prezentările continuă în toată Sala. Mama unui Dependent de Heroină, Dependent de Metadonă, Soția unui Dependent de Cocaină, Alcoolic, Fiul și Fiica unui Alcoolic, Dependent de Vicodin, Soția Gravidă a unui Dependent de Cocaină. Sunt tot felul de relații de rudenie, tot felul de Dependenți și Alcoolici. După

prezentări, ar trebui să înceapă întrebările. La început nu vorbește nimeni. Oamenii privesc podeaua, își privesc mâinile, se privesc unii pe alții. Zâmbete stânjenite și suspine înăbușite. După câteva clipe, un om care s-a prezentat ca un Dependent de Metadonă întreabă cât o să dureze această ședință. Toți râd. O femeie care s-a prezentat ca Soția unui Alcoolic întreabă același lucru. Cât timp durează? Sophie zâmbește și o întreabă dacă se referă la dependență. Femeia înclină din cap și spune da. Sophie spune că dependența durează toată viața. Durează toată viața.
De aici întrebările încep să curgă. Cum e să fii Dependent de ceva. Oribil. De ce. Pentru că știm ce ne facem nouă înșine și ce vă facem și vouă și nu ne putem opri. Cum te simți când vrei. Nevoie, nevoie copleșitoare, nevoie incontrolabilă, nevoie inimaginabilă. Cum te simți când iei. Ușurare, urmată de groază, urmată de și mai multă nevoie. De ce nu te poți opri. Nu știu. De ce nu te poți opri. Nu știu. De ce nu te poți opri. Nu știu.
Sunt și alte întrebări mai simple, mai tehnice. Ce este crackul și cum se folosește. Crackul este cocaină cristalizată preparată cu alcool etilic, benzină și bicarbonat de sodiu. O fumăm cu o pipă. De unde cumpărați heroină și cât costă. Heroina se cumpără de la un traficant și este foarte scumpă. Ce este metadona și cum se face. Metadona este amfetamină și se prepară cu un medicament pentru astm numit efedrină, formaldehidă, uneori benzină sau îngrășământ și bicarbonat de sodiu. Cum te afectează. Omoară inima, omoară sufletul, distruge capacitatea și dorința de a mânca și de a dormi, te înnebunește.
Dependenții și Alcoolicii dau răspunsuri simple, directe. Noi nu punem întrebări. Spre deosebire de Membrii Familiei, noi știm deja răspunsurile. Vă distrugem viețile. Vă prăpădim fiecare zi din viață. Suntem coșmarul vostru cel mai cumplit. Nu știți

ce să faceți cu noi. Ați ajuns la capătul puterilor. Nu știți ce să faceți. Sunteți terminați. Nu știți ce să faceți.
La sfârșitul Ședinței, Sophie ne roagă să ne ținem de mâini. S-a creat deja o apropiere și o facem bucuroși. Ne pune să recităm o poezie pe care o numește Rugăciunea pentru Seninătate. Ea spune un vers și noi repetăm. Doamne Dumnezeule, fă-mă să accept cu seninătate lucrurile pe care nu le pot schimba, să am curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba și înțelepciunea de a le deosebi. Ea zâmbește, noi zâmbim, toți zâmbesc. Când terminăm de spus rugăciunea, ne pune să o spunem din nou. Doamne Dumnezeule, fă-mă să accept cu seninătate lucrurile pe care nu le pot schimba, să am curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba, și înțelepciunea de a le deosebi. Ne pune să o spunem iar și iar.
Când se ridică, toți se ridică. Ne spune că am terminat și începem să ne îmbrățișăm. Sunt îmbrățișări care pecetluiesc legături, îmbrățișări care vindecă răni, îmbrățișări de cunoaștere împărtășită, îmbrățișări de înțelegere și îmbrățișări de consolare. După îmbrățișări, Sophie deschide ușa și ieșim pe rând zâmbind și râzând și simțindu-ne ceva mai bine decât când am intrat. Toți spun la revedere mulțumesc la revedere mulțumesc.
Pacienții merg pe Coridoare spre Sala de Mese. Mergem în grup. Bărbații vorbesc cu bărbații, femeile vorbesc cu femeile. Sunt discuții mărunte, prostii fără importanță cum ar fi de unde ești, de când ești aici, care este drogul tău preferat. Discuția continuă în vreme ce mergem pe Coridorul de Sticlă și ne așezăm la rând. Continuă în vreme ce ne luăm tăvi și mâncare.
Discuția se oprește când vine timpul să ne hotărâm unde să stăm. Aproape toți caută o masă goală. Restul Pacienților n-au sosit încă, așa că este loc destul să alegi. Găsesc o masă unde nu este nimeni pe-aproape și mă așez. Mănânc încet. Privesc lung

farfuria, duc furculița în farfurie, o umplu, duc furculița la gură. Mestec. Nu sunt atent la ceea ce mestec și, după câteva înghițituri, nu contează. Totul are același gust. Furculița în farfurie, furculița în gură. Mestec. Totul are același gust. Farfuria mea este goală. Sosesc și ceilalți Pacienți și Sala de Mese începe să se umple. Mă ridic cu tava și o pun pe masa cu rotile și plec. Mă întorc în Unitate și mă duc în Camera mea. Am ceva timp de pierdut până mă întâlnesc cu Părinții mei. Ar trebui să fiu pregătit. Trebuie să fiu calm ca să controlez Furia care știu că va veni. Lilly mă calmează. Dar Lilly nu este aici. Aerul liber mă calmează. Micuțul volum despre Dao mă calmează și stă lângă pat. Mă așez pe pat și deschid cartea la întâmplare și încep să citesc.
Cincisprezece. Șovăielnic ca-n trecerea râului iarna. Nehotărât, ca temându-se de cei patru vecini. Prevenitor ca un oaspete. Risipindu-se precum gheața-n topire. Simplu ca lemnul ce n-a fost lucrat. Cuprinzător ca o vale. Tulbure precum apa mâloasă. Apa mâloasă, prin liniștire, încetul cu-ncetul se limpezește. Iar nemișcatul, odată mișcat, mai mult, tot mai mult va produce.
Șaizeci și trei. Făptuiește fără făptuire. Amestecă-te-n lucruri fără să te amesteci. Și gustă fără să guști. De e mare sau mică, multă sau puțină, la ură răspunde prin Putere. Pune la cale lucrurile grele, când sunt încă ușor de făcut. Și-mplinește lucrurile mărețe, când sunt încă mărunte. În Subceresc tot ce-i greu începe prin a fi ușor, iar un lucru măreț începe prin a fi mărunt. Prin urmare înțeleptul nu este niciodată măreț și astfel își poate-mplini măreția.
Șaptezeci și nouă. După ce ura adâncă se stinge, hotărât mai rămâne o urmă de ură. Putem oare socoti că e bine așa? Prin urmare înțeleptul păstrează bucata stângă din înțelegere, dar nu cere plata datoriei. Astfel, cel înzestrat cu Putere, are în grijă înțelegerea, iar cel lipsit de Putere are-n grijă

strânsul zeciuielii. Dao al Cerului este fără părtinire, dar e întotdeauna de partea celor buni.
Douăzeci și patru. Cine stă pe vârfuri nu stă în picioare. Cine stă proțăpit nu merge-nainte. Cine pe sine se arată nu e luminos. Cine-și dă dreptate nu e remarcabil. Cine se preamărește nu e vrednic de laudă. Cine se preaslăvește nu poate dăinui. Pentru Dao ei înseamnă „prea multe provizii, prea multe bagaje" și nimănui nu-s pe plac: deci cel ce pe Dao-l urmează nu se-nsoțește cu el.
În vreme ce citesc cartea mă calmează fără efort, completează strategia mea de supraviețuire. A controla abandonând controlul, a rezolva problemele uitând că sunt probleme. Ocupă-te de ele și de Lume și de tine însuți cu răbdare și simplitate și compasiune. Lasă lucrurile să fie așa cum sunt, lasă-te pe tine să fii așa cum ești, lasă totul să fie așa cum este și acceptă-l așa cum este. Nimic mai mult. Nimic mai puțin. Nimic mai mult. Sunt pregătit. Sunt calm. Voi accepta ceea ce urmează. Ies din Cameră. Părinții mei mă așteaptă în cealaltă parte a Clinicii. Merg pe Coridoare. Ochii mei privesc înainte dar nu se fixează pe nimic. Fiecare pas este un pas și nimic mai mult decât un pas, o metodă de a mă duce din acest loc în acel loc. În vreme ce trec de colțuri aud sunete. Sună a ceea ce sunt, sună așa cum sună. Dao mi-a spus ceea ce trebuie să aud și am ascultat. Dao m-a învățat ceea ce aveam nevoie să fiu învățat iar eu am învățat. Sunetele sunt numai sunete. Mă opresc în fața ușii Biroului lui Joanne. Bat la ușă. Vocea ei spune intră așa că deschid ușa și intru. Mama și Tata stau pe canapea. Și-au schimbat iar hainele și se țin de mână. Au ochii uscați și buzele strânse. Se ridică să mă întâmpine, dar nu încearcă să mă îmbrățișeze. Le spun bună și nu încerc nici eu să-i îmbrățișez. Mă așez pe scaunul din fața lor și ei se așază din nou. Joanne stă la biroul ei. Fumează.
Părinții tăi mi-au spus că acum tolerează fumatul și mi-au dat și mie voie. Sper că nu te deranjează.

Scot o țigară.
Deloc.
Mă întind spre scrumieră.
Vorbeam despre Ședința noastră de dimineață. Părinții tăi vor să spună ce au simțit, dar ne-am gândit să începi tu. Îmi aprind țigara, trag un fum. Suflu.
Dimineața asta a fost oribilă.
Joanne se uită la mine.
Cred că trebuie să dai detalii și să le spui Părinților tăi, nu mie.
Mă uit la Părinții mei.
Se țin de mână și se uită la mine.
Îmi pare rău pentru ceea ce v-am spus azi-dimineață. Trebuie să fi fost cumplit să ascultați așa ceva. Cât am vorbit, am simțit mai multe lucruri. Primul a fost furie. Furie intensă. Nu știu de ce, de câte ori sunt lângă voi mă simt incredibil și incontrolabil de furios. Al doilea lucru a fost groaza. Groază pentru că mi-am dat seama ce Persoană îngrozitoare sunt. Am ascuns multe de voi, cât de mult am putut, și nu pot să-mi imaginez cum a fost să stați să auziți detaliile vieții mele monstruoase.
Mai trag un fum din țigară. Mama se strânge lângă Tata, Tata o strânge mai tare.
Mi-a fost rușine, foarte rușine. Rușine pentru ceea ce sunt, pentru ceea ce am făcut, pentru felul în care mi-am trăit viața, pentru infracțiunile pe care le-am săvârșit. Mi-a fost rușine pentru că voi sunteți Oameni buni și meritați ceva mai bun decât mine. Mi-a fost rușine pentru că v-am rănit, pentru că vă rănesc, v-am rănit iar și iar, și de fiecare dată de câte ori am făcut-o, inclusiv în dimineața asta, știam ce făceam.
Mai trag un fum.
Mi-a părut rău, în mare parte din aceleași motive care m-au făcut să simt rușinea. Dar și pentru că am irosit atât de mult din viața mea și atât de mult din viața voastră și pentru că nu trebuia să se

întâmple așa. Nu știu cum ar fi trebuit să fie sau cum m-aș fi putut schimba, dar știu că viața mea n-ar fi trebuit să fie cum a fost. Știu că este în întregime vina mea.
Mai trag un fum.
Am simțit nevoia să beau. Am simțit nevoia să iau droguri. Am simțit nevoia să beau mult și să iau multe droguri. Simt asta în cea mai mare parte a timpului însă, așa că nu știu dacă nevoia a fost legată de întâlnirea noastră. M-am simțit umilit, nefericit, stânjenit, plin de remușcări și tristețe.
Termin și trag un ultim fum din țigară și o sting în scrumieră. Tata o îmbrățișează pe Mama și Mama plânge. Lacrimi i se preling pe obraji, dar respiră ușor și nu suspină. Joanne se uită la Părinții mei.
Sunteți gata?
Vorbește Tata.
Da.
Spuneți-i lui James cum v-ați simțit.
Tata respiră adânc și mă privește și vorbește. Aș vrea să se uite în altă parte.
Am fost zguduiți. Foarte zguduiți. Primul lucru pe care l-am simțit cu adevărat a fost surpriză și, după surpriză, șoc. Știu că lucrez mult, și am lucrat întotdeauna, și nu sunt acasă atât de mult cât aș vrea, dar nu aveam nici cea mai mică idee că ai făcut lucrurile pe care le-ai făcut și nici despre cât de mult le-ai făcut. Pentru mine, crackul e un drog de Ghetou pe care îl fumează Boschetarii și schizofrenicii și membrii bandelor. Nu știam că luai așa ceva și mă sperie și mă neliniștește gândul la asta. Alcoolul. Știam că ai o problemă cu băutura, asta era limpede de multă vreme, dar, dacă ți-a fost rău și ți-ai pierdut cunoștința de atâta vreme, și te cred, atunci ești un caz foarte, foarte grav. Am fost șocat de traficul cu droguri. Șocat, îngrozit și dezamăgit. Dacă ai fi fost prins ai fi stat multă vreme la închisoare, și ai mare noroc că nu ai fost prins. Ai fi putut fi omorât și cred că este o minune că ai scăpat. În ceea ce privește

problemele tale cu Legea, chiar nu știu ce să spun. Evident, Mama ta și cu mine nu dorim să mergi la închisoare și o să facem tot ce putem să te ajutăm să nu intri acolo. În afară de șoc și surpriză, am fost dezamăgit și rănit și foarte trist. Am fost dezamăgit de tine și de mine și de Mama ta. Ceva merge foarte rău între noi dacă am ajuns într-o asemenea situație. M-a durut pentru că doare să afli lucruri ca acelea pe care le-am aflat. Doare pentru că am senzația că am fost mințit și înșelat ani întregi, și doare să știi că te-ai gândit că trebuia să ne minți și să te ascunzi de noi. Cel mai mult am fost trist din pricina ta. Trist pentru că ai trecut prin niște lucruri cumplite, și niciun Părinte, mai ales Mama ta și cu mine, nu și-ar dori așa ceva pentru Copilul lui.
Se uită în jos, respiră, se uită iar la mine.
O parte din mine voia să-ți rupă gâtul în dimineața asta și o parte încă mai vrea. O altă parte, partea pe care încerc să o ascult, vrea să te îmbrățișeze și să-ți spună că totul o să fie bine. Altă parte spune că ar trebui să renunț și să te las să faci ce vrei.
Tata mă privește lung, privesc în altă parte. Se întoarce spre Mama, care fixează podeaua. O strânge cu putere, ca să o încurajeze. Vorbesc.
Tată.
Se uită din nou la mine.
Îmi pare rău.
Și mie, James. Și mie.
Se uită înapoi la Mama. Nu mai plânge, are fața udă de lacrimi.
Lynne.
Mama dă din cap.
Ești pregătită?
Mama dă iar din cap și pare să cedeze nervos.
Nu te grăbi.
Se desprinde ușor de el și se îndreaptă. Își șterge fața cu un șervețel și respiră adânc.
În afară de zilele când mi-au murit Părinții și Fratele și Sora, asta a fost cea mai rea zi din viața

mea. A fost groaznic. A fost groaznic să aud toate lucrurile acelea. Mi-e groază la gândul că tu ai făcut toate astea. Urăsc minciunile și înșelătoriile. Urăsc drogurile. Mi-a fost groază de treaba cu Poliția. Am urât băutura. Am urât gândul că a durat atâta vreme. Urăsc dimineața asta.
Plânge. Își șterge iar fața cu șervețelul și respiră adânc.
Nu știu de ce faci așa ceva. Nu știu ce te mână să faci asemenea lucruri îngrozitoare. Mă face să mă gândesc că sunt o Mamă îngrozitoare și o Persoană îngrozitoare și că nu am făcut niciodată nimic bun. Mă face să mă urăsc.
Respiră mai greu. Își șterge iar fața.
Am fost șocată și rănită și speriată. Parcă nu mai știu cine ești. Nu știu cine ești și asta este groaznic. Ești Fiul meu. Ești Fiul meu.
Respiră, plânge, își șterge lacrimile.
Sunt furioasă pe tine pentru toate astea. E un dezastru. Crack și leșinuri și vânzare de droguri și bătăi cu Poliția și Arest. Este un dezastru. Este coșmarul meu cel mai rău.
Plânsul devine hohot, lacrimile curg șuvoi.
Mă simt ca o tâmpită pentru că am permis să se întâmple așa ceva și ți-am luat apărarea ani de zile. Ori de câte ori spunea cineva ceva rău despre tine, îți luam apărarea și le spuneam că greșesc. Dar eu greșeam.
Nu se mai ostenește să-și șteargă lacrimile.
Îmi făceam atâtea visuri pentru tine.
Suspină.
Ai fi putut ajunge tot ce voiai. Orice.
Suspină.
Și ai ajuns în halul ăsta.
Suspină.
În halul ăsta.
Tata o ia în brațe. Își ascunde fața la pieptul lui. Geme și se îneacă, i se agață de mânecile cămășii. Stau și privesc și aștept. Nu știu ce să fac. Vreau să-mi îmbrățișez Părinții și să le spun că-mi pare

rău, dar nu pot. Vreau să-i implor să mă ierte, dar n-o s-o fac. Vreau să-i iau de mână și să le spun că totul o să fie bine, dar este o promisiune pe care știu că nu pot s-o fac. Stau și privesc și aștept. Nu știu ce să fac. Vreau să-i ating, dar nu pot.
Mama continuă să plângă. Nu poate nu vrea nu este în stare să se oprească. Tata o ține în brațe și se uită lung în podea peste umărul ei. Joanne se ridică și vine spre mine și se apleacă spre urechea mea.
Cred că ar trebui să pleci.
Mă ridic.
Ai o întâlnire cu Daniel și cu Părinții tăi mâine dimineață. Este tot în Sala unde am fost mai devreme.
Mă duc spre ușă. Înainte de a pleca, mă întorc și îi privesc pe Mama și pe Tata. Mama plânge, Tata privește în podea. Joanne stă în genunchi și le șoptește cuvinte de alinare, cuvinte pe care eu nu merit să le aud.
Deschid ușa și ies. Îmi găsesc drumul spre Unitate. S-a făcut noapte și Coridoarele sunt întunecate. Becurile de pe tavan le luminează. Urăsc luminile vreau să dispară. Aș vrea să fie mai întuneric pe Coridoare. Tânjesc după întunericul cel mai negru văgăuna adâncă și oribilă. Aș vrea să fie întuneric ca-n gaura Iadului pe Coridoare. Mintea mea este întunecată inima este întunecată aș vrea să fie întuneric și pe Coridoare. Dacă aș putea, aș distruge luminile de deasupra mea cu o ditamai bâta. Le-aș sparge dracului. Aș vrea să fie beznă pe Coridoare. Deschid ușa Camerei mele. Mă așez pe pat. Miles nu este aici și sunt singur. Mintea mea este întunecată și inima mea este întunecată și sunt singur.
Îmi scot pantofii și îmi scot șosetele. Îmi sprijin piciorul drept pe coapsa stângă. Îmi privesc degetele de la picioare. Sunt murdare și bătătorite și miros a transpirație. Sunt singur și Furia este în mine. Nu se dezlănțuie, nici nu se apropie de

culme, dar este aici. Îmi curge prin vine ca un virus încet, leneș, îndemnându-mă să aduc vătămare, dar nu suficientă vătămare pentru a ajunge la distrugere. Vreau să plece. Vreau să mă părăsească. Când ajunge la apogeu, sunt stăpânit de ea, dar nu acum. Știu ce să fac ca să plece, știu cum să o fac să dispară. O s-o hrănesc cu durere și o să mă lase. O s-o hrănesc cu durere și va pleca.
Cu degetul mare și arătătorul mâinii drepte încep să trag de unghia de la al doilea deget de la piciorul stâng. Știu că este o chestie bolnavă, simptomul bolnav al unei minți infestate, dar nu-mi pasă. Trag. Trag de unghie.
Întotdeauna degetul ăsta, unghia asta. După ultimul meu atac asupra ei, a crescut în așa fel încât mi-e ușor s-o fac din nou. Este ridicată puțin deasupra restului unghiilor, forma ei este mai neregulată. Are margini pe sub care pot intra, margini care oferă un punct de sprijin. Trag. Trag de unghie. Începe să se rupă la vârf. Începe să doară. Furia dinăuntrul meu urlă de încântare. Mai mult. Mai mult.
Trag și unghia mai crapă puțin. Rupe pielea care o ține în loc, taie vasele de sânge care o hrănesc. Sângele începe să curgă. Durerea începe să apară. Ca și sângele, durerea este roșie. Coboară din deget în picior, dansează în jurul gleznei. Simt cum furia se hrănește din ea. Mai mult. Mai mult.
Mă uit în jos. Degetele și piciorul sunt pline de sânge. Pot să văd unghia prin sânge, văd cum atârnă de rădăcină. Știu că Furia o vede pentru că o simt. O simt ca un demon înfometat. Hrănește-mă. Hrănește-mă. Hrănește-mă cu unghia aia blestemată. Hrănește-mă, Nenorocitule, sau o să te distrug. Hrănește-mă cu unghia aia blestemată.
Pun degetul peste unghie și degetul cel mare între ea și carnea roz desfăcută a piciorului. Degetul apasă pe carne și durerea devine din roșie albă și țâșnește din picior în stomac. Este devorată imediat și urmează dorința imediată de mai mult.

Hrănește-mă, Nenorocitule, sau o să te distrug. Hrănește-mă cu unghia aia blestemată.
Trag. Trag de unghie. Jumătate din ea se rupe de la rădăcină. Închid ochii, mâna este acoperită de sânge, strâng din bărbie și strig înăbușit, strig. Durerea este copleșitoare și sunt plin de ea. Din creștetul capului în jos și peste tot, peste tot, durerea este peste tot. Furia o înghite cu lăcomie. Demonul bea. Încă o sfâșiere și se va sătura. Trag. Trag de unghie. Se rupe de tot și strig, strigătul nu mai este așa înăbușit. Durerea este peste tot, albă și arzătoare și rece ca Iadul. Fiecare celulă din corpul meu se zbate electrizată, plină de ură și mulțumind pentru ușurare. Furia crește scurt, crește cu un zâmbet și zbiară violent mulțumesc. Mănâncă durerea. O bea. O apucă în orice fel poate. O face să plece, pleacă acum. Ți-am dat ce-ai vrut, acum pleacă.
Răsuflu adânc. O răsuflare adâncă, adâncă. Ca după extaz, ca după ce viața ți-a trecut prin fața ochilor. Mă uit la picior. Este acoperit de sânge, ca și mâna. Mă ridic și mă duc la Baie. Pășind cu piciorul vătămat, pun numai călcâiul pe podea. De câte ori atinge podeaua mă fulgeră o durere care pulsează roșu și alb. De câte ori atinge podeaua fulgerul este înghițit. Deschid ușa. Mă îndrept spre chiuvetă, ferindu-mă să mă uit în oglindă. Când ajung la chiuvetă, dau drumul la apa rece. Aștept până se răcorește de tot. Când s-a răcit de tot, ridic piciorul și îl pun sub robinet. Picături de sânge cad pe podea când îl ridic și mă aplec să le șterg cu mâna curată. Apa cade pe carne și totul este roz. Jetul roz se scurge în canal și urmează și mai multă apă roz. Apa rece cauterizează durerea și Furia o curăță își linge buzele de ultimele rămășițe și se îndepărtează. Mă ridic și aștept. Mă spăl pe mâini. Totul este roz. Sângele curge. După o clipă sau două câteva clipe scurte, presiunea apei închide rănile de la deget și închide și capetele răsucite ale vaselor sparte. Degetul pulsează. Nu este așa rău.

Mai bine să pulseze decât alternativa. Mai bine o hrănesc decât să o las să se dezlănțuie.
Închid apa și scot piciorul din chiuvetă și mă duc înapoi spre pat. Îmi pun șoseta și mă încalț. Ies din Cameră.
E aproape timpul să plec, aproape zece. Mă duc spre Secție. Bărbații sunt împrăștiați prin Sală. Se uită la televizor, joacă cărți, fumează țigări și spun povești, așteptând la telefon. Leonard este în Cabina Telefonică și oamenii se plâng că stă foarte mult acolo. Se plâng, dar nu iau nicio măsură. Împotriva altora s-ar lua măsuri. Îmi iau o cană de cafea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni negri și un maiou negru stă în picioare lângă un perete de la Nivelul Inferior al Unității. Are cam douăzeci și cinci de ani și, deși este slab, arată puternic. Fumează o țigară și mă privește fix. Ceva la el mi se pare cunoscut, deși nu știu de unde, și ceva în el mi se pare amenințător, deși nu știu de ce. Doar stă acolo și mă privește fix. Rezist și-i întorc privirea. Privirea lui nu face niciun efort, crede în tot ceea ce-i trece prin minte. Pare cunoscut și amenințător. Nu știu de ce.
Chicotește și se îndepărtează de perete și își ia ochii de pe mine și se duce spre una dintre canapelele din fața televizorului și se așază. Îl urmăresc cu privirea. Am rezistat pe poziție, am sentimentul că va trebui să rezist din nou.
Mă întorc în Camera mea cu cafeaua. Miles stă pe patul lui lustruindu-și clarinetul. Ridică privirea când intru.
Ce este, Miles?
Nimic, James.
Cum te simți?
Bine.
Mă așez pe pat, încep să mă îmbrac cu haine mai calde.
Cum a mers cu Părinții tăi astă-seară?
Bine, cred.
Cum au reacționat?

Nu așa de rău pe cât am crezut, dar destul de rău.
Tu cum te-ai simțit?
Cam tot așa.
Dar ți-a fost mai ales rușine?
Probabil.
Rușinea este un lucru îngrozitor. Necesar, dar îngrozitor.
Tu tot te mai lupți cu ea?
Cred că o s-o fac mult timp de-acum încolo.
De ce?
Nu sunt un om bun, James.
Ești un Judecător. Nu poți să fii chiar așa rău.
Sunt un Judecător, dar în sufletul meu știu că nu merit să-i judec pe alții.
Te judeci prea aspru.
Scutură din cap.
Nu am spus asta nimănui, deși Personalul știe, dar am mai fost aici. Sunt a doua oară la Clinică.
Când ai fost prima dată?
Prima dată a fost acum ani de zile. Am venit pentru că și atunci am avut o problemă gravă cu băutura, o problemă care aproape m-a distrus. Aproape mi-a distrus cariera, și, în multe feluri, mi-a distrus căsnicia cu o femeie minunată cu care am un Fiu.
Câți ani are?
Acum are doisprezece. Este un copil bun. Aș vrea să-l văd mai mult.
Deci ești din nou aici, nu are de ce să-ți fie rușine.
Pune clarinetul deoparte.
Ba da, James.
De ce?
Mi-au trebuit ani ca să trec peste ce s-a întâmplat data trecută. Ani cu nopți lungi singur privindu-mă în oglindă, ani de eforturi mari ca să stau treaz, și ani încercând să mă revanșez pentru nesocotința mea. Acum, după toate astea, am făcut-o din nou.
De ce crezi asta?
Ți-am spus de Soția mea mai înainte. Este o femeie minunată. Este inteligentă, frumoasă,

independentă, de succes. Este tot ceea ce mi-am dorit. Când am întâlnit-o prima dată, am știut imediat că vreau să mă însor cu ea. La prima noastră întâlnire, i-am spus povestea mea. Am vrut să fiu cinstit cu ea, și, fiind cinstit cu ea, am sperat să nu mai repet povestea aceea. După ce i-am spus, a zâmbit și a spus, Miles, ești un bărbat frumos, și am știut din prima clipă când te-am văzut că vom fi împreună, dar, dacă-mi faci o asemenea porcărie, o să-ți dau un șut în fund și o să te părăsesc cât ai clipi.
Eu chicotesc, el zâmbește.
Mi-a plăcut și mie că a spus asta, și mi-a plăcut și mai mult pentru că știam că vorbește serios. Am crezut că va fi bine să știu că dacă o zbârcesc din nou voi fi pedepsit pentru păcatele mele. Ne-am căsătorit, am trăit ca Soț și Soție câțiva ani, am hotărât să facem Copii și ea a rămas însărcinată. Mă simțeam foarte încrezător, poate prea încrezător în mine și în felul cum pot să-mi trăiesc viața.
Se oprește, se uită în podea, respiră adânc.
Cam la vremea aceea, m-am dus la o conferință pentru Judecători Federali. Era în Florida, pe plajă, la un hotel foarte frumos. Era un teren de golf acolo, și, în prima zi a conferinței, am jucat golf cu alți Judecători cu care mă împrietenisem, dar pe care nu-i cunoșteam bine. După ce am terminat de jucat, ne-am dus la un Restaurant în aer liber pentru cină. Era o noapte splendidă și jucasem bine și tocmai vorbisem cu Soția mea și eram la apogeul carierei mele și eram foarte mândru de mine și de viața mea. Când a venit vremea să comandăm, toți ceilalți Judecători au comandat cocteiluri. Mi-am zis să fac și eu la fel. Am comandat un whisky și o cola. M-am gândit că n-o fi foc. De îndată ce am luat prima înghițitură și am simțit alcoolul, am știut că sunt în încurcătură.
Clatină din cap.

Am părăsit masa câteva minute mai târziu și m-am dus în camera mea și am băut aproape tot ce era în minibar. Am dormit a doua zi și am chiulit de la conferință și, când minibarul a fost umplut din nou, am băut din nou. Când m-am dus acasă, am început să ascund băutura în casă, la birou și în mașină, și am băut cât am putut. Am ajuns să beau toată ziua și toată noaptea. Am început să țin o sticlă de Bourbon sub Banca mea. Îmi puneam într-un pahar și beam în timpul procedurilor Curții. Ziceam că era apă, și o beam ca pe apă. Am încercat să mă opresc, dar n-am putut. Am leșinat într-o după-amiază în timpul unei pauze, o pauză între ședințe, și, când mi-am revenit, un Ofițer al Curții mă aștepta. Mi-a spus că Soția mea încercase să mă sune și lăsase câteva mesaje urgente. M-am dus imediat să o văd și, când m-a întrebat dacă eram bine, i-am spus că aveam gripă. Știa că mințeam și m-a înfruntat. Mi-a spus că mă prevenise asupra recăderii și că știa că beam foarte mult. Sperase că o să mă opresc, dar își dădea seama că nu voi reuși. Am încercat să neg că era o problemă, dar a scos câteva sticle pe care le găsise în diferite locuri unde le ascunsesem și mi-a spus că era momentul să n-o mai mint. Apoi mi-a spus să plec. Am venit imediat aici.
Respiră adânc.
Soția mea sosește aici săptămâna viitoare pentru Programul de Familie. Mă aștept la ce-i mai rău, și simt că o merit. Am făcut asta încă o dată și cred că este jalnic, și cred că este cel mai rău lucru pe care poți să i-l faci Familiei tale. Mă urăsc pentru asta și mi-e rușine, foarte rușine. În anumite momente din cariera mea, am condamnat oameni la moarte. Cred că și eu merit pedeapsa asta. Știu că sună melodramatic, dar pentru mine sună drept.
Clatină din cap.
Mi-e așa de rușine încât nu știu dacă vreau să mai trăiesc. Nu te cunosc bine, dar simt că te lupți cu aceleași lucruri. Văd de asemenea că te schimbi, că

pari să găsești căi de a le învinge. Îți pun întrebări despre ceea ce faci pentru că sunt în căutarea unei speranțe pentru o formă de salvare. Cred în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu pare să mai creadă în mine. Dacă știi ceva sau ai ceva care crezi că ar putea să mă ajute, ți-aș mulțumi foarte mult dacă ai fi atât de bun să-mi spui și mie.
Zâmbesc.
De ce zâmbești?
Pentru că este caraghios ca un Judecător Federal să-mi ceară mie sfatul.
Toți suntem la fel aici. Judecător sau Infractor, Băutor de Bourbon sau Drogat.
Cred că da.
E ceva ce mi-ai putea spune, James?
Am două lucruri.
Ce sunt?
Primul lucru este Leonard.
Leonard, Directorul de Finanțe de pe Coasta de Vest?
Râd.
Da. Leonard, Directorul de Finanțe de pe Coasta de Vest. Ar trebui să mergi să vorbești cu el. Spune-i că te-am trimis eu și spune-i că vrei să afli cum să reziști.
Să reziști?
Întreabă-l.
O să fac asta. Și al doilea lucru?
M-ai văzut vreodată cu volumul acela micuț?
Îi arăt spre Dao. Stă pe noptiera mea.
Da.
În juma' de minut o să ies pe fereastră.
Miles râde.
După ce plec, ia cartea și citește-o. Poate o să ți se pară absurdă și poate că este absurdă, dar mă simt bine de câte ori o citesc.
De ce?
Mi se pare că are miez.
O să încerc.
Mă ridic, mă duc spre patul lui.

Poți să mă lași să trec?
Se dă la o parte.
N-o să te întreb unde te duci sau ce faci.
Așa și e mai bine.
Ai grijă să nu fii prins.
Deschid fereastra și sar peste pervaz și o închid în urma mea. Simt imediat frigul. Este puternic, tăios, încordat și dușmănos. Îmi mușcă fața și pielea de pe mâini așa cum mușcă o termită lemnul.
Încep să merg. Merg repede, evitând toate luminile și evitând toate ferestrele. În întuneric sunt în siguranță și sunt puternic și mă simt în largul meu. Știu că nu voi fi prins în întuneric. Găsesc Poteca și o urmez spre Luminiș. Merg pe unde merg mereu și îmi croiesc drum prin încrengătura deasă de ramuri și Gardul de Conifere.
Pe măsură ce mă apropii de Luminiș grăbesc pasul. Ochii văd, dar mintea înregistrează momentele pe care le voi petrece în brațele lui Lilly. O ramură mă lovește. Peste obraz, mă rănește, nu adânc, dar destul de adânc.
Pășesc în Luminiș și ea este acolo. Stă pe pământul înghețat, învelită într-o pătură și pielea albă îi strălucește. Zâmbește și se ridică, înaintează, deschide brațele, mă cuprinde cu pătura, mă cuprinde în ea și mă cuprinde în mine. Mă sărută pe obraz, nu pe cel rănit, mă învelește și mă ține în brațe. Brațele ei sunt subțiri dar puternice. Îmi șoptește la ureche.
Mă bucur că ai venit.
Și eu.
Mi-a fost dor de tine.
Și mie mi-a fost dor de tine.
Îmi dă un pic drumul cât să se miște. Trece într-o parte.
Să ne așezăm.
Stă lângă mine și mă ajută să mă așez. Stăm pe noroiul înghețat cu frunzele ascuțite și crenguțele fragile. Ridică mâna și mă atinge ușor pe obrazul zdrelit.

Ce s-a întâmplat?
M-am lovit de o ramură.
N-ai văzut-o?
Nu eram atent.
Vrei să o vindec?
Cum?
Am puteri speciale.
Serios?
Vrei să vezi?
Îhî.
Se apleacă spre mine și începe să mă sărute pe obraz. Mă feresc.
Ce faci?
Te vindec.
Este o rană deschisă.
Știu.
Curge sânge.
Știu.
Chiar vrei să riști.
Se apleacă spre mine.
Vreau.
Nu o opresc. Buzele ei îmi ating obrazul rănit. Limba ei alunecă peste carnea de pe față. Închid ochii. Se lipește de mine strângându-mă cu brațele subțiri și puternice. Mă duc spre ea cu brațele deschise și primitoare. Mă sărută pe obraz coborând spre buzele mele care răspund. Spune vino și ne întâlnim. Gurile noastre întredeschise se întâlnesc. Repede și încet apăsări puternice și ușoare primind căutând și fiind căutate. Iubind și fiind iubit.
Suntem sub pătură. Alunecăm pe pământ nu mai este rece. Este peste mine și eu stau pe o parte mâinile noastre rătăcind de-a lungul corpului. Mâinile noastre se întâlnesc. Îmbrățișează. Prind. Mâinile noastre. Un curent conectat fizic și altfel.
Își desprinde mâna din mâna mea și mă mângâie pe piept, pe burtă și mai jos. Îmi place o simt acolo o vreau acolo dar mă apucă frica o frică adâncă sunt speriat. Îi îndepărtez mâna ușor o îndepărtez.

Suntem tot strânși cu buzele lipite duce mâna înapoi eu o îndepărtez. Sunt speriat. O frică puternică copleșitoare. Frică frică aproape de panică. Își desprinde buzele vorbește.
Ce e?
Nu pot să merg mai departe.
Tremuri.
Știu.
De ce?
Mi-e frică.
De ce ți-e frică?
De tot.
Ce înseamnă asta?
Mi-e frică.
De mine?
Nu.
Mă strânge mai tare.
Nu o să-ți fac rău.
Știu.
N-o să te părăsesc.
Știu.
Spune-mi de ce ți-e frică.
Îi privesc fața apropiată de mine. Ochii ei sunt albastru-deschis. Chiar și în întuneric sunt albaștri ca apa limpede.
N-am făcut niciodată asta.
Cum?
Ce cred că o să facem.
Ce vrei să spui?
Nu am făcut-o niciodată.
N-ai făcut niciodată sex?
Ba da, dar nu așa.
Adică?
N-am fost niciodată treaz.
Nici cu Prietena ta?
Niciodată.
De ce?
Nu știu.
Nu o să-ți fac rău.
Știu.

Atunci de ce?
Respir adânc. Sunt speriat. Vorbesc.
Era virgină când am întâlnit-o. Se păstrase pentru omul potrivit. După câteva luni mi-a zis că e pregătită. Am discutat despre asta și am hotărât o dată și ne-am dus să luăm o Cină cu dichis. Eram tare nervos, așa că am băut în timpul cinei și înainte ca să încerc să mă calmez. Când am ajuns înapoi în Camera ei aprinsese lumânări și pusese flori pe pat și muzică clasică la combină și totul era ca într-un film tâmpit. Am început și când a venit momentul nu mi s-a sculat. Voiam să o fac, dar nu am putut să o fac pentru că eram speriat și eram beat.
Respir din nou, încep să tremur iar, mă simt și mai speriat. Urăsc amintirile și mă urăsc și pe mine însumi pentru că le-am creat.
Am încercat iar și iar și iar. Am încercat în fiecare noapte timp de câteva săptămâni și nu am putut niciodată. De câte ori nu reușeam mă simțeam tot mai rău și tot mai umilit și mai jenat. Ea mi se oferea și eu nu puteam să o am pentru că eram impotent. De câte ori am încercat eram impotent ca dracu'.
Am rămas o vreme împreună, dar nu eram de fapt împreună, eram doar obișnuiți unul cu altul. În cazul ei era un obicei nesănătos, în cazul meu era un obicei sănătos. Ultima dată când am încercat să facem sex am decis să-i spun că o iubesc. Am crezut că dacă o să fac asta o să-mi treacă frica și o să meargă totul de la sine. Eram goi în pat și mă simțeam bine și am privit-o în ochi. Avea ochi foarte albaștri, nu ca ai tăi, mai deschiși, ca gheața, și am privit-o în ochi și i-am spus te iubesc. Nu a răspuns în niciun fel. Mă privea doar fix cu ochii aceia, și erau reci și goi și foarte departe și păreau să spună că am scârbit-o. Am spus-o încă o dată și m-a împins de lângă ea și s-a dat jos din pat și s-a dus la Baie. Când s-a întors a zâmbit și mi-a spus

cred că ești o persoană deosebită și m-a sărutat pe obraz și s-a întors pe-o parte și a adormit.
Respir adânc.
M-am gândit multă vreme că dacă aș fi putut să fac sex cu ea mi-aș fi revenit. M-am gândit multă vreme că ea ar fi putut să mă salveze. Când am fost impotent cu ea și mi-am dat seama că am dat-o-n bară și s-a terminat, am știut că nu voi fi niciodată altceva decât un bețiv impotent un Cretin penibil și că ar cam fi cazul să încerc să mă omor cu alcool și droguri. Asta am și făcut, și peste tot vedeam ochii ei și când mă gândesc la ea tot îi mai văd, ochii ei în momentul acela când i-am spus că o iubesc și am văzut că am scârbit-o.
Privesc fix în întuneric. Nu e nimic. Sunt copleșit de sentimentele pe care le-am trăit cu ea se întorc la fel de puternice. Umilință, rușine, neajutorare, impotență.
Lilly mă ține în brațe, dar mă lasă să-mi revin. Privesc fix în întuneric și respir. Nimic nu va putea schimba trecutul și nimic nu mă va ajuta să-l uit. Asta a fost și a fost din cauza mea. Aș vrea să se fi întâmplat altfel, dar nu pot face nimic. Este în trecut. A sosit timpul să-l accept și să-l las să treacă. Lilly se trage înapoi. Se uită la mine și vorbește.
Nu mai tremuri.
Acum.
Când se va întâmpla o s-o luăm încet.
Așa ar fi bine.
Cât de încet vrei.
Mulțumesc.
Și o să fie bine și pentru mine.
De ce?
Am mai vorbit despre asta înainte.
Puțin.
Vrei să știi mai mult?
Am nevoie de tot ce vrei să-mi dai.
Vreau să-ți dau totul.
Atunci spune-mi ce ai de spus.

Face o pauză, zâmbește.
Mi-e frică.
Știu.
Mi-e tare frică.
Nu o să-ți fac rău.
Zâmbește din nou.
Știu.
Și nu o să te părăsesc.
Știu.
Și nu o să te judec.
Mulțumesc.
Zâmbește, întoarce privirea o clipă, mă privește din nou. Zâmbetul dispare și strălucirea din ochi se stinge și începe să vorbească. Povestește despre Mama ei. Despre dependența Mamei și durerile Mamei. Povestește despre Mama ei care lucra ca prostituată și cum a vândut-o Mama ei. Avea treisprezece ani. Un bărbat care o plătise pe Mama ei a văzut-o și a vrut-o. Mama ei avea nevoie de droguri. Mama ei a vândut-o bărbatului pentru două sute de dolari. A vândut-o pentru o oră și a vândut-o pentru o viață. I-a vândut virginitatea pentru o seringă cu stupefiante. Două sute de dolari pentru o seringă cu stupefiante.
Povestește despre bărbații de după bărbatul ăla. Mama ei o vindea și se retrăsese din activitate. Povestește despre durere suferință și oroare. Bărbat după bărbat. Zi după zi. Viol după viol. Seringi pline de stupefiante. Plătite cu trupul ei. Povestește cum a început să ia și ea. Cum le ura și cum o ajutau. Bărbat după bărbat. Viol după viol. Zi de zi. Seringile erau de ajutor.
Povestește cum a plecat. După patru ani de coșmar. Un bărbat a bătut-o și i-a pus o armă la tâmplă și apoi în vagin și, după ce a terminat, ea a fugit. Nu avea niciun ban și niciun lucru, nu avea mașină. A plecat pur și simplu și a mers și a făcut autostopul până la Chicago, plătindu-i cu trupul ei pe Camionagii. Când a ajuns la Chicago, a sunat la informații și a găsit-o pe Bunica ei. Nu o mai

văzuse până atunci. A bătut la ușă și Bunica ei a deschis și au început amândouă să plângă. Nu și-au spus niciun cuvânt, au plâns doar. Ea și Bunica ei au plâns.
Povestește cum s-a întors la Școală. Cum o plăceau Băieții și o urau Fetele. Cum se simțea ca o străină. Cât îi era de greu să nu se atingă de droguri și să stea curată și să fie bună. Cât îi era de greu să uite. Cum nu putea să uite. Cum a întâlnit un Băiat și l-a plăcut și a început să iasă cu el. Cum și-a făcut speranțe și visuri, cum își imagina viitorul. Băiatul a început să fumeze crack și să ia pastile și ea voia să fie cu el și a făcut ca el. A început să fumeze crack și să ia pastile. El a început să o folosească. Prietenii lui au început să o folosească. Avea inima zdrobită nu se vindecase niciodată
s-a zdrobit din nou. Fuma crack și lua pastile. El și prietenii lui o foloseau.
S-a întâmplat ceva. Începe să vorbească despre asta și începe să plângă. A fost cu puțin înainte să vină aici. Puțin înainte ca Bunica ei să o trimită aici să găsească libertatea. Nu mai vorbește și începe să plângă. Tare. Suspine zguduitoare. Tremură și îi simt inima prin straturile de haine. Prin straturile de durere. O țin în brațe și ea plânge și nu mai avem cuvinte nici ea și nici eu. Nu sunt cuvinte care să însemne ceva față de viața pe care a trăit-o. Față de ceea ce a îndurat. O țin în brațe și ea plânge. Nu mă duc nicăieri. N-o să-i fac rău. N-o s-o părăsesc. N-o s-o judec. O țin în brațe și ea plânge.

15.

Îmi aud numele. Cineva mă lovește. Nu sunt sigur dacă este real, nu știu ce să fac. Numele meu. Un picior. Cineva mă strigă. Cineva mă lovește.
Deschid ochii. Este încă întuneric, dar se luminează ușor. Cam înainte de ivirea zorilor. Văd siluetele copacilor și pe Lilly în brațele mele. Cineva mă strigă. Cineva mă lovește. Ridic privirea. Ted stă deasupra mea cu o Blondă trecută de douăzeci și cinci de ani. Amândoi arată obosiți, amândoi au părul răvășit. Vorbește Ted.
Am crezut că ai murit, măi Prăpăditule.
Ce faci aici?
Te scap de belea.
Cât este ceasul?
E cazul să te cari dracului de-aici.
O scutur ușor pe Lilly.
Ce-i?
Trebuie să mergem.
Cu cine vorbești?
Un prieten. Îl cheamă Ted.
Cât e ceasul?
Nu știu.
Ne ridicăm. Sunt treaz, dar nu de tot. Lilly nici măcar atât. O cunoaște pe Fata care este cu Ted și se salută. O sărut îi spun la revedere și că o să-mi fie dor de ea. Mă întreabă când o să ne vedem din nou și îi spun la noapte.
Ted și cu mine mergem prin Pădure către Potecă. Îl întreb ce făcea și îmi spune o puneau. Mă întreabă ce făceam eu și îi spun vorbeam. Râde. Îl întreb dacă a mai fost aici înainte și îmi spune în fiecare noapte în pana mea. Mă întreabă și pe mine și îi spun nu, este prima oară. Ajungem la Potecă. Îmi spune fii atent și fii gata să fugi, dacă ne prind aici suntem în mare belea. Nu am mai fugit demult. Nu am plămâni pentru așa ceva.

Poteca se pierde în ierburile care înconjoară Clădirile Clinicii. Ajungem înăuntru fără probleme și mă duc în Camera mea și mă urc în pat. Aș vrea să fiu tot cu Lilly. Adorm. Aș vrea să fie aici.
Când mă trezesc, Miles este plecat, dar găsesc un bilet pe noptieră. Stă peste cartea despre Dao. Scrie îți mulțumesc James, are miez. Biletul mă face să zâmbesc.
Îmi dau brusc seama că sunt în întârziere, așa că fac repede un duș, mă spăl pe dinți, mă șterg și mă îmbrac. Plec.
Mă grăbesc pe Coridoare către Sala de Mese. Când ajung, este aproape goală. Iau o gogoașă și o cană de cafea și plec. Alte Coridoare. Mă grăbesc. Am întârziat la întâlnirea cu Părinții mei. Furia este cu mine, dar puțină. Este încă sătulă de hrana primită. Găsesc Sala, deschid ușa.
Părinții mei stau la masa de conferințe cu Daniel de o parte și un bărbat pe care nu îl cunosc, îmbrăcat ca Tatăl meu, dar mai tânăr, de cealaltă parte. Mama plânge.
Ce este?
Ea scutură capul. Mă uit la Tata.
Ce este?
Se ridică, vorbește.
James, el e Randall.
Arată spre bărbat, care se ridică și el în picioare.
Este un Avocat care lucrează pentru Clinică.
Mă uit la bărbat.
Salut, Randall.
Îmi întinde mâna.
Salut, James.
Ne strângem mâinile. Vorbește Tata.
A discutat cu autoritățile din Michigan, Carolina de Nord și Ohio.
Ce au spus?
Nu vrei să stai jos?
Mă așez. Sunt nervos și speriat. Se așază și ei.
Tata se uită la Randall. Randall se uită la un dosar.
Mama plânge și privește fix în pământ. Daniel mă

privește fix pe mine. Sunt nervos și speriat, încep să tremur. A sosit Ziua Judecății. Ziua Judecății. Randall ridică privirea.
Am vești bune și vești proaste. Cu care ai vrea să încep?
Cu alea bune.
Statele Michigan și Carolina de Nord vor să te judece pentru Posesie de Droguri. Timpul pe care îl petreci aici va fi considerat timp din pedeapsă. O să mai ai de plătit niște amenzi și în trei ani nu o să mai ai Dosar Penal. Tribunalele din cele două state sunt supraîncărcate și vor să scape de asta. Te sfătuiesc să accepți.
Vorbește Tata.
Eu așa aș face, James.
Dau din cap.
Bine. Care sunt veștile proaste?
Vorbește Randall.
Vei avea mari necazuri în Ohio. Ai dat-o în bară într-un Orășel și rar am parte de așa ceva. Spun că ai cauzat destule probleme și ți-ai făcut ceva dușmani la Departamentul de Poliție. Sunt incredibil de porniți, eu n-am mai văzut Procurori să fie așa porniți în vreun caz de care m-am ocupat, și vor să dea un exemplu cu tine. Nu le pasă prea tare că ești aici și că încerci să te pui pe picioare. Declară că au un dosar finalizat împotriva ta și de-abia așteaptă să meargă la Proces. Îi cred.
Respiră adânc.
Sunt agitat și speriat. Speriat de moarte. Ziua Judecății mele a sosit.
Dacă ești de acord să pledezi vinovat pentru toate capetele de acuzare, vor cere trei ani de închisoare, urmați de cinci ani de Eliberare Condiționată. Dacă faci ceva în perioada de eliberare Condiționată vei fi nevoit să execuți toată Sentința, care este de încă cinci ani. Va trebui să plătești amenzi de cincisprezece mii de dolari și să faci o mie de ore muncă în folosul Comunității la ieșire. Permisul de conducere în statul respectiv îți va fi

anulat. Vei rămâne cu Dosar Penal. Dacă îi obligi să meargă la Proces, spun că, dacă ești condamnat, vor cere Pedeapsa maximă, care este de opt ani și jumătate. Cât despre șansele tale la Proces, pretind că au treizeci de martori, un test de alcoolemie care arată că aveai nivelul de alcool în sânge mult peste limita legală, și o pungă de crack. Dacă este adevărat, așa cum spun, este un caz finalizat.
Frica mi-a trecut, înlocuită de groază. Tata se uită lung la mine, Mama plânge. Daniel privește spre perete, Randall așteaptă un răspuns.
Băga-mi-aș.
Mama ridică privirea.
Te rog să nu mai vorbești așa, James.
O privesc.
Tocmai am fost condamnat la trei ani de închisoare. Ce dracu' să spun?
Îi tremură buzele.
Te rog.
Strâng din dinți.
Bine.
Vorbește Tata.
Ai vreo idee?
Nu.
Crezi că au toate probele de care vorbesc?
Da.
Ce ai de gând să faci?
Mă uit la Randall.
Ce pot să fac?
Dă din umeri.
Pot să le fac o propunere, dar nu sunt prea optimist.
Adică?
Adică probabil nu se vor clinti.
Clatin din cap, mă gândesc la cei trei ani într-o închisoare de Stat. Câteva minute mai înainte frica a devenit groază. Acum, frica s-a întors și groaza a rămas. Trei ani într-o închisoare. Trei ani, trei ani de bătăi, trei ani în care va trebui să mă apăr în fiecare zi și în fiecare secundă. Trei ani, la dracu'.

Și dacă fug?
Tata vorbește.
Nu mai fugi.
Mă uit la el.
Asta eu hotărăsc, Tată.
Ba nu, nu hotărăști tu.
Ba da.
Nu plătești pentru tot.
O să stai în celulă cu mine?
Nu.
Atunci plătesc pentru tot.
Mă uit la Randall.
Și dacă fug?
Tata vorbește.
N-o să te las.
Mă fac că n-aud.
Și dacă fug, Randall?
Există un Termen de Prescriere de șapte ani. Dacă nu mai faci absolut nimic, la sfârșitul perioadei, ești un om liber. Dar dacă ești prins cu ceva, fie și o depășire a vitezei legale, o să fii trimis la închisoare, extrădat, judecat și obligat să execuți toată sentința. N-aș recomanda deloc absolut deloc o asemenea acțiune.
Îmi cuprind fața în mâini, vorbesc singur.
Băga-mi-aș.
Vorbește Mama.
James.
Ridic privirea spre Mama.
Îmi pare rău.
Plânge și buzele îi tremură.
Vorbește Tata.
Ce vrei să faci?
Nu știu.
Vrei să-ți pregătești apărarea?
Ar fi o pierdere de timp și bani.
De ce?
Pentru că sunt vinovat de toate capetele de acuzare.
Mama ta și cu mine vom plăti.

Ați plătit destul. Nu vreau să mai plătiți.
Ce ai de gând să faci?
Trebuie să mă gândesc.
Mă uit fix în podea. Sunt vinovat de toate capetele de acuzare. Trei ani într-o închisoare înseamnă o veșnicie, o eternitate nenorocită, și este probabil să ajung la Securitate Maximă. Nu am fost niciodată acolo, dar cunosc oameni care au fost acolo. Nu au ieșit reabilitați și când au ieșit nu mai semănau cu cei care au intrat. Dependenții au devenit Hoți. Hoții au devenit Traficanți. Traficanții au devenit Ucigași. Ucigașii au ucis din nou. Ridic privirea spre Randall.
Spune-le că o să pledez vinovat pentru tot.
Mama mă întrerupe.
Vei fi un Infractor condamnat.
Nu prea am de ales, Mamă.
Mă uit la Randall.
O să pledez vinovat doar acum, spune-le că o să fug până când o să-mi dea altceva decât Blocul de Maximă Securitate. Încearcă să mai reduci sentința. Dacă poți. Dacă este posibilă orice alegere, ceea ce e destul de improbabil, aș face mai degrabă mai mulți ani decât să merg acolo.
Randall încuviințează, vorbește.
Ai spus doar acum, dar mai târziu?
Nu știu.
Se uită la Tata.
Sunteți de acord?
Vorbește Tata.
Să vedem ce se întâmplă.
Randall se uită la ceas, închide dosarul, se ridică.
Trebuie să plec. O să vorbesc în Carolina de Nord și Michigan să le spun că ne-am înțeles. O să vorbesc în Ohio să văd ce pot să fac. Nu pot promite nimic.
Mă ridic. Îi întind mâna.
Mulțumesc.
Îmi dă mâna.
N-ai pentru ce.

Tata face la fel și Randall iese. Mama privește fix în podea. Parcă stă să plângă, dar nu mai are lacrimi.
Vorbește Daniel.
Ați vrea să rămâneți singuri?
Tata înclină capul.
Da, vă rog.
Daniel se ridică.
Sunt la Centrul de Familie dacă aveți nevoie de mine.
Mulțumim.
Daniel pleacă. Tata privește masa iar Mama podeaua. Eu privesc fix peretele. Liniștea este neplăcută, cumplită. Tipul de liniște de după explozia unei bombe, chiar înainte să înceapă țipetele. Stăm pe scaune. Respirăm, ne gândim, privim în gol. Este cumplit și neplăcut. Bomba a explodat. Stăm toți și privim fix.
Peretele nu-mi mai dă niciun fel de răspunsuri. Stă acolo luminos și alb. Ridic privirea și îl văd pe Tata respirând adânc uitându-se la mine.
Au fost două zile pline de lucruri interesante și neașteptate. Îmi pare rău.
Scutură din cap.
Lucrurile stau mult mai rău decât am crezut, James.
Știu. Îmi pare rău.
Nu știu dacă te putem ajuta de data asta.
Nici nu cred că ar trebui.
Suntem Părinții tăi. Instinctul ne dictează să încercăm să te ajutăm.
Nu cred că puteți de data asta, Tată.
Clatină din cap. Vorbește Mama.
Îmi pare rău, James.
O privesc.
Nu ai de ce, Mamă.
Dar îmi pare. Mă tot întreb cu ce am greșit.
Cu nimic, Mamă.
Trebuie să fi făcut ceva.

Începe să se frământe. Tata se ridică și se duce la ea. Trage un scaun lângă ea și o ia în brațe. Ea își afundă fața în umărul lui. Plânge. O privesc plângând. Nu mai suport asta. Nu mai suport să o văd plângând, nu mai suport vina pe care o simt din cauza asta. Nu pot să o las să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce sunt și pentru ceea ce am făcut, nu pot să o las să încerce să accepte vreo fărâmă de vină. Eu am creat această situație și eu am luat hotărârile care m-au adus în halul ăsta. Am luat toate hotărârile alea nenorocite. Nu este vina ei, nu este vina nimănui. Nu mai suport. Nu mai pot. Împing scaunul în spate. Mă ridic. Tata o ține în brațe pe Mama care plânge. Plânge din cauza mea. Mă duc spre ei. Mai fac un pas. Mai am doi pași de făcut mai fac un pas. Nu îmi dau atenție. Sunt cufundați în suferința lor. Suferință pe care nu o merită. Suferință pe care eu le-am provocat-o. Mai fac un pas. Am ajuns. Sunt lângă ei. Sunt acolo. Furia vorbește spune nu. Furia vorbește spune întoarce-te și fugi. Furia vorbește spune lasă-i dracului lasă-i să se descurce. Furia vorbește spune o să te fac să plătești. Spun la dracu' cu Furia. Mama plânge. La dracu' cu Furia asta blestemată.
Mă las în genunchi. Sunt destul de aproape să-i simt mirosul lacrimilor. Mă întind și o ating pe Mama pe umăr. Este prima dată de când mă știu că încerc să comunic cu Mama sau cu Tata. Apăs mai tare ca să știe că sunt acolo. Este prima dată de când mă știu că încerc să comunic cu Mama sau cu Tata. Prima dată în viață. Ea ridică privirea și se întoarce spre mine. Vorbesc.
Mamă.
Se uită fix la mine.
Îmi pare rău.
Este distrusă.
Tare, tare rău.
Eu am distrus-o.

V-am nenorocit, am nenorocit viața noastră și îmi pare tare, tare rău.
Zâmbește un zâmbet de fericire un zâmbet de suferință, fericire pentru gestul meu și suferință pentru viața mea, și ia unul din brațele cu care îl cuprinde pe Tata și mă cuprinde pe mine. Mă strânge. Mă îmbrățișează cu un braț și eu o las și o îmbrățișez și eu. Nu am mai făcut niciodată așa ceva. Să o îmbrățișez pe Mama. Niciodată în viața mea.
Tata mă cuprinde și el cu un braț și fac și eu la fel. Îl cuprind cu un braț. Mama tot mai plânge nu se poate opri din plâns. Fiul ei cel mic tocmai a fost condamnat la trei ani de închisoare. Tata și cu mine o îmbrățișăm. Ne îmbrățișăm. Suntem o Familie. Deși sunt copilul lor de douăzeci și trei de ani, nu am fost niciodată o Familie. Suntem acum. Așa cum ne îmbrățișăm. Așa cum Mama plânge pentru viața mea irosită. Așa cum Tata încearcă să găsească o cale de a o salva. Așa cum încercăm să acceptăm trei ani pe care am să-i petrec într-o celulă.
Mama se oprește din plâns. Are hainele ude și pătate, dar nu pare să-i pese. Ia brațul de pe Tata și lasă celălalt braț în jurul meu și se șterge pe față cu mâna liberă. Își trage nasul. Respiră adânc de câteva ori. Încearcă să-și revină. Vorbește.
Ce o să facem acum?
Așteptăm să vedem ce se întâmplă, Mamă.
Nu vreau să intri în închisoare.
Nici eu.
Ce o să facem?
Așteptăm să vedem ce se întâmplă.
Încuviințează și încuviințarea ei este un fel de semn pe care noi Familia mea toți îl înțelegem. Ne îndepărtăm unul de altul și ne așezăm, deși nu ca la început. Stăm împreună, într-un semicerc strâns. Știm toți că ceva s-a schimbat, suntem toți epuizați. Schimbarea ne-a stors. Stăm împreună. Suntem o Familie.

Tata se uită la ceas.
Cred că e ora prânzului.
Mama și cu mine ne ridicăm. Mergem spre ușă, o deschidem, ieșim. Vorbește Tata.
Ne vedem după-amiază.
Îhî.
Vorbește Mama.
Mă mai îmbrățișezi o dată?
Zâmbesc.
Sigur.
Vine spre mine. O cuprind în brațe. Mă simt stânjenit imediat și mă simt ca și cum aș fi undeva unde nu am ce căuta. O strâng ușor. Sunt și mai stânjenit, mă simt și mai străin și mai deplasat. Mă strânge și ea, și îmi vine să fug. Este Mama mea. O îmbrățișez. Nu vreau să o îmbrățișez, dar vreau să încerc. O țin strâns și o îmbrățișez. Este un preț prea mic pentru tot ceea ce am făcut. Îmi dă drumul și fac un pas înapoi. Mă simt mai bine.
Ne vedem mai târziu.
Mă întorc și mă îndepărtez, merg pe Coridoare și către masă. Mi-e foame. Foame după frigul de azi-noapte, foame după tensiunea de dimineață, foame de mâncarea de dragul mâncării. Foame.
Intru pe Coridor. Mă uit prin geam la secția de femei. O văd pe Lilly la o masă. Se face că nu mă vede, dar știu că mă vede. Mă fac că nu o văd, dar știe că o văd. În brațele ei noaptea trecută după ce a plâns se ținea strâns de mine ca un copil pierdut. Mă strângea și tare și ușor și mi-a spus că nu voia să-mi mai dea drumul. Mi-a spus că nu fusese niciodată așa de sinceră cu cineva înainte și asta o speria de moarte. Mi-a spus că nu voia să-mi mai dea drumul. M-a întrebat ce planuri de viitor am și i-am spus că nu aveam așa ceva și că nu știam ce am să fac. Mi-a spus că ea se ducea la un Așezământ Social în Chicago, că nu se simțea suficient de puternică sau de liberă ca să trăiască fără niciun fel de ajutor calificat. Va fi lângă Bunica ei iar apropierea de Bunica ei o va face să

se simtă mai bine. Va fi în stare să caute o slujbă și va fi în stare să înceapă să-și facă o viață într-un Oraș în care să se simtă în siguranță. După ce a terminat de vorbit, m-a întrebat din nou dacă știam ce o să fac. I-am spus din nou că nu știu. M-a întrebat dacă am mai fost la Chicago și i-am spus că da, că acolo au crescut Părinții mei. M-a întrebat dacă mai aveam Familie acolo și am spus că da. M-a întrebat dacă m-aș putea gândi să mă mut acolo și am spus că da. M-a întrebat dacă mă gândeam la asta pentru că acolo o să fie și ea. Am zâmbit și m-am gândit o clipă și am spus că da.
Iau o tavă și mă așez la rând. Iau o farfurie cu carne de vită, una cu pui cu orez, și una cu taco de curcan. Mă duc cu tava în Sala de Mese. Prietenii mei sunt la o masă într-un colț mai retras. Mă duc spre ei.
Mă așez astfel încât să o văd pe Lilly și Lilly să mă poată vedea pe mine. Leonard și Miles și Ed și Ted și Matty vorbesc despre Meciul de Box de Categorie Grea. Mă întreabă ce mai e nou, le spun despre Condamnarea mea. Sunt surprinși cu toții. Își imaginau că pedeapsa pe care o aveam de ispășit era probabil scurtă și ușoară. Leonard mă întreabă ce am făcut și îi spun. Ed și Ted spun amândoi bună treabă, trei ani pentru că am tăbăcit un Polițai nu-i chiar așa rău. Matty spune că știe niște scheme de bătaie care să mă ajute odată ajuns înăuntru și că o să fie bucuros să mă învețe. Miles mă întreabă la ce Jurisdicție se află cazul.
Mâncăm. Arunc o privire spre Lilly. Stăm de vorbă. Închisoarea este principalul subiect de discuție. Toți cei de la masă au fost la închisoare, mai puțin Miles și cu mine. Leonard a făcut patru ani ușori la Penitenciarul Federal Leavenworth din Kansas. Matty a petrecut șase ani într-o închisoare pentru Minori în Michigan pentru Atac cu Intenția de a Produce Vătămare Corporală Gravă, Ted a fost de două ori la Ferma de Stat Angola în mlaștinile din Louisiana. Miles spune că a

condamnat doi oameni la Angola, dar nu a fost niciodată acolo. Spune că a auzit că este Iadul pe Pământ. Este situată între smârcuri, este toridă, umedă și oribilă, la cincizeci de mile de cel mai apropiat oraș. Celulele sunt adesea deschise, Curtea este practic nesupravegheată și sunt zeci de Bande, de obicei organizate după rasă, care se află într-o continuă stare de Război. Partea cea mai aglomerată a întregii Unități este Morga. Când oamenii nu se bat sau se ascund sau încearcă să supraviețuiască, lucrează paisprezece ore pe zi pe câmpurile statului săpând șanțuri de irigații sau plantând legume. Ted râde și spune nu-i chiar așa rău. Miles spune dacă așa crezi, ești ori cel mai nebun om din Lume, ori cel mai tâmpit. Ted nu mai râde și spune că îl așteaptă o condamnare pe Viață fără Eliberare Condiționată acolo conform Legii celor Trei Delicte și încearcă să se pregătească pentru asta. Miles întreabă care sunt cele trei delicte și Ted spune Jaf Armat la nouăsprezece ani, pentru care a făcut patru ani, Deținere de Substanță Interzisă în vederea Comercializării și Deținere de Armă Automată la douăzeci și cinci de ani, pentru care a făcut trei ani, și cel mai recent, la treizeci, Viol Calificat, după ce a fost prins pe bancheta din spate a unui Pontiac cu fiica de cincisprezece ani a Șerifului dintr-un Orășel. Miles întreabă de ce Procurorul mai cere viol Calificat știind deja că Ted are o condamnare pe Viață fără Eliberare. Ted râde și spune că a făcut același lucru și cu cele două Fiice ale Procurorului, dar că ele erau amândouă îndrăgostite de el și nu voiau să-l denunțe. Miles scutură din cap neîncrezător și îl întreabă pe Ted dacă ar vrea să îl ajute. Ted spune da, în pana mea, este viața mea în joc aici. Miles spune că o să vadă ce poate face.
Terminăm de mâncat și ne ridicăm. Când ieșim, îl văd pe Bobby stând la masă cu bărbatul cunoscut bărbatul amenințător bărbatul pe care îl cunosc dar

nu știu de unde. Bobby mă privește fix. Bărbatul mă privește fix. Îi privesc fix și eu. Stau pe poziție. Ieșim din Sala de Mese. Prietenii mei se duc la Conferință, eu mă duc la Centrul de Familie. Când intru în Sala Principală, îi văd pe Părinții mei pe aceleași scaune pe care au stat și ieri. Mă îndrept spre ei, se ridică și mă salută. Vorbește Tata.
Cum a fost la prânz?
Bine.
Vorbește Mama.
Cu cine ai mâncat?
Am niște prieteni aici.
Cum sunt?
Chiar vrei să știi?
Vorbește Tata.
Sigur că vrem.
Cel mai apropiat prieten al meu este un fel de Mafiot. Colegul meu de cameră este un Judecător Federal. Ceilalți prieteni sunt Drogați și Bețivi. Am și un fel de Prietenă care este Dependentă de crack și pastile și a fost prostituată.
Mama se înfioară deși încearcă să se controleze. Vorbește.
Sunt Oameni buni?
Dau din cap, zâmbesc.
Sunt, în felul lor, și sunt cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.
Asta e important, dacă sunt Oameni buni și îi placi.
Da. Foarte mult.
Vorbește Tata.
Relațiile între bărbați și femei nu sunt împotriva Regulilor?
Ba da.
Crezi că ar trebui să faci așa ceva?
Sunt multe Reguli aici. Încerc să le respect pe cele mai multe, dar Fata aceasta, Lilly o cheamă, m-a ajutat foarte mult. E grozavă, e deșteaptă, mă ascultă, o ascult, ne înțelegem. Suntem diferiți și venim din locuri diferite, dar în multe privințe

suntem la fel. Suntem amândoi distruși, încercăm amândoi să ne facem bine. Avem amândoi nevoie de ajutor și încercăm să ne ajutăm unul pe altul.
Vorbește Mama.
Mi-ar plăcea de ea?
Dacă poți trece peste ce a făcut și prin ce a trecut.
Cred că pot.
Atunci, da. Ți-ar plăcea mult.
O iubești?
Știi că nu-mi place să vorbesc chestiile astea cu tine, Mamă.
Dar poți încerca, totuși.
Zâmbesc, privesc în podea. Am ascuns tot ce am putut de Mama și de Tata toată viața mea. Nu mai vreau să fac asta, așa că ridic privirea, mă uit la Mama și vorbesc.
Nu i-am spus-o, dar da, o iubesc.
Mama și Tata zâmbesc. Sunt zâmbete luminoase, adevărate, cele mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut de când sunt aici. Vorbește Mama.
Aș vrea să o vedem.
Da, cine știe.
Vorbește Tata.
Data viitoare când o vezi transmite-i salutări.
Zâmbesc.
O să-i spun.
Sună clopoțelul. Bărbatul care stă lângă clopoțel ne spune să ne ducem în aceleași Săli în care am fost și ieri. Mă ridic și le spun la revedere Părinților mei și îi îmbrățișez. Nu mă simt în largul meu făcând asta, dar o fac oricum.
Mă duc în Sală. Scaunele sunt aranjate din nou în cerc. Mă așez, între o femeie tânără și un bărbat de vârstă mijlocie. Înclinăm capul unul spre altul și ne salutăm. Sophie intră în cameră și stă jos pe scaunul gol din capul cercului și se prezintă. Facem la fel de jur împrejur. Ne prezentăm.
Prezentările se termină. Sophie se ridică și face doi pași înapoi.

Pe peretele din spatele ei se află o tablă mare, albă, melaminată, cu un suport plin cu carioci colorate. Sophie apucă o carioca albastră și începe să scrie pe tablă. Când termină, se dă la o parte. Cuvintele sunt Dependență – Maladie, Alcoolism – Maladie.
Începe să vorbească. Ne spune că, deoarece acum avem o idee generală despre comportamentele de dependență și impactul pe care îl au atât asupra Dependenților și a Membrilor Familiilor Dependenților, e necesar să înțelegem cauzele acestor comportamente. Spune că dependența este o boală. Indiferent că este vorba despre alcool sau droguri sau jocuri de noroc sau mâncare sau sex sau orice altceva, este o boală. Este o maladie cronică și progresivă. Este considerată așa de cei mai mulți Doctori și de organizații ca Asociația Medicală Americană și Organizația Mondială a Sănătății. Este o maladie care poate fi stopată sau menținută într-o stare de remisiune, dar este incurabilă. Oricât de tare am încerca, orice am face, dependența, spune ea, este incurabilă. Absolut incurabilă.
Începe să vorbească despre cauzele bolii. Ca în cazul celor mai multe maladii, cauza pare genetică. Spune că Alcoolicii și Dependenții se nasc cu o genă sau o structură genetică, care nu este precis cunoscută, care, odată activată, face ca maladia să se manifeste într-un individ. După ce s-a produs acest lucru, și la momentul acesta nu se știe dacă sau când se produce, Dependentul este complet dominat de maladie. Nu poate fi controlată, nu poate fi strunită de voință, decizia de a folosi sau nu, de a ceda sau nu, de a lua sau nu, nu poate fi luată pentru că maladia este cea care dictează decizia. Dependentul folosește întotdeauna, cedează întotdeauna, ia întotdeauna, face întotdeauna. Dependentul vrea întotdeauna și are nevoie întotdeauna iar această dorință și această nevoie sunt întotdeauna satisfăcute. Incapacitatea de a controla și de a alege este un simptom al bolii.

Un simptom periculos și oribil, totuși un simptom. Este incurabilă. Dacă se declanșează, nu există cale de a o opri.
Vorbește despre aspectele de mediu ale bolii. Cadrul Familial, incidența băuturii în Familie, influența prietenilor, procurarea drogurilor și alcoolului, factorii de stres, prezența și acceptarea socială a substanțelor chimice și folosirea lor în conduita și evenimentele sociale zilnice. Vorbește despre controlul mediului și efectul lui asupra cuiva care are o formă activă a maladiei. Spune că îndepărtarea tuturor cauzelor posibile, care sunt factori de mediu ce pot cauza o recădere, cum sunt sticlele de vin din casă sau prieteni care fac abuz de narcotice, este o parte importantă în a menține un Program de Recuperare.
Când termină de vorbit, Sophie anunță că se pot pune întrebări. Aproape fiecare are câte una. O tânără Mamă întreabă despre probabilitatea ca genele dependenței să treacă de la Soțul ei la Copiii lor. Probabilitatea este foarte mare. Întreabă ce să facă. Când sunt destul de mari, vorbiți cu Copiii ca să devină conștienți de problemă și încercați să eliminați cât mai mulți factori declanșatori posibili. Bărbatul de lângă mine întreabă despre medicație. Există medicamente care pot controla boala așa cum medicamentele tradiționale controlează alte boli. Există unul, Antabuse, care îi face pe Alcoolici să vomite când beau. Este ineficient pentru că nu ești obligat să îl iei. O femeie de vârstă mijlocie întreabă dacă există grupuri care sunt mai predispuse genetic decât altele. Nu, este o maladie cu șanse egale. Îi afectează pe negri, albi, galbeni, oricine din orice cultură de pe Lume. Un bărbat a cărui Soție este la al patrulea Centru de Tratament întreabă de ce maladia pare să revină cu și mai mare putere după fiecare recădere. Sophie spune că datorită naturii progresive și cronice a bolii, când se iese din remisiune, boala revine la același nivel la care era

la momentul remisiunii. Întreabă dacă există vreo cale de a reduce acest nivel. Răspunsul este nu. Dacă este activă, maladia este întotdeauna mai puternică.
O serie de întrebări se referă la posibilitățile de Tratament. Un tânăr întreabă dacă există altele decât cele folosite tradițional în Centrele de Tratament, adică Alcoolicii Anonimi și cei Doisprezece Pași. Da, desigur că sunt și alte căi. Sunt eficiente? Nu, nu sunt. De ce? Nu știm de ce, dar nu sunt. Alcoolicii Anonimi și cei Doisprezece Pași sunt singurele opțiuni reale. Cât succes au? Cincisprezece la sută din cei care le încearcă sunt abstinenți mai mult de un an. Cincisprezece la sută pare puțin. Este. De ce? Este o boală incurabilă. Ce se mai poate face? În afară de a-l iubi pe Membrul Familiei și a încerca să-l susțineți, nu puteți face altceva. Există vreun mod de a ne mări șansa? Cincisprezece la sută este cea mai bună pe care o avem.
Stau și ascult. Stau și mă gândesc. Nu pun nicio întrebare și nu spun niciun cuvânt. Aș vrea să mă ridic și să strig tâmpenii este totul o tâmpenie nenorocită, dar nu o fac. Nu cred că dependența este o maladie. Cancerul este o maladie. Pune stăpânire pe corp și îl distruge. Alzheimer este o maladie. Pune stăpânire pe corp și minte și le distruge. Parkinson este o maladie. Pune stăpânire pe corp și minte și le face să tremure și le distruge. Dependența nu este o maladie. Nici gând. Maladiile sunt stări Medicale distructive pe care ființele umane nu le pot controla. Nu le pot alege, nu pot alege când să scape de ele. Nu pot alege tipul de boală pe care l-ar dori sau sub ce formă să fie livrată, nu aleg cât de mult ar vrea să ia din ea sau când. O maladie este o stare Medicală care trebuie tratată folosind tehnologie Medicală. Nu poate fi tratată folosind un Grup sau niște Pași. Nu poate fi tratată vorbind despre ea. Nu poate fi tratată cu participarea Membrilor Familiei la

seminare de trei zile sau citind cărți cu coperți albastre sau spunând rugăciuni pentru a fi senin.
Deși genetica și legătura genetică nu pot fi negate, totul în noi este genetic și totul este predestinat de o legătură genetică. Dacă un individ este gras dar vrea să fie slab, asta nu-i o maladie genetică. Dacă cineva este prost, dar vrea să fie deștept, asta nu-i o maladie genetică. Dacă un bețiv este bețiv, și nu mai vrea să fie bețiv, asta nu-i o maladie genetică. Dependența este o decizie. Un individ vrea ceva, nu contează ce, și decide să obțină ce vrea. După aia, hotărăște să folosească. Dacă folosește prea des, procesul de decizie scapă de sub control și dacă scapă de tot de sub control devine dependență. În momentul acela decizia este greu de luat, dar tot este o decizie. Da sau nu. Să iau sau să nu iau. Să fiu un Dependent de tot căcatul și să continui să-mi irosesc viața sau să spun nu și să încerc să mă abțin și să fiu o Persoană normală. Este o decizie. De fiecare dată. O decizie. Aduni mai multe asemenea decizii și stabilești un curs și stabilești un mod de viață. Dependent sau om. Genetica nu oferă o asemenea alegere. Este doar o scuză. Le permite Oamenilor să spună nu a fost vina mea. Sunt predispus genetic. Nu a fost vina mea. Am fost programat dinainte. Nu a fost vina mea. Nu am avut de ales. Căcaturi. Căcaturi nenorocite. Este o decizie. Asumă-ți responsabilitatea pentru ea. Dependent sau om. Este o decizie nenorocită. De fiecare dată.
Sophie termină de răspuns la întrebări. Atmosfera în Sală este sumbră. Cuvintele genetic și maladie și incurabil și cincisprezece la sută rată de succes plutesc în aer ca radiația radioactivă. Toți privesc în jur. Toți se privesc. Toți știm că după ce plecăm de aici, optzeci și cinci la sută dintre noi se vor întoarce cu aceleași probleme pe care le-au avut înainte de a veni. Ni s-a spus acum că la baza lor stă ceva incurabil.

Ne luăm de mâini. Ne strângem mai tare decât ieri. Încercăm să găsim speranța unii la alții, încercăm să ne unim în speranța că prin unire putem schimba realitatea. N-o putem schimba. Optzeci și cinci la sută dintre noi sunt pierduți. Spunem Rugăciunea pentru Seninătate. Doamne Dumnezeule fă-ne să acceptăm cu seninătate lucrurile pe care nu le putem schimba, dă-ne curajul să schimbăm lucrurile pe care le putem schimba și înțelepciunea de a le deosebi. O spunem din nou, o spunem din nou. Sophie ne spune să o spunem iar și iar până când se topește veninul, până când zâmbetele apar din nou pe fețe. Doamne dă-ne seninătatea, Doamne dă-ne seninătatea. Oamenii zâmbesc, dar zâmbetele și rugăciunile nu vor schimba realitatea. Optzeci și cinci la sută dintre noi sunt pierduți.
Terminăm, ne ridicăm, ieșim pe rând din Sală. Pacienții merg într-o direcție, Membrii Familiei într-alta. Mă duc înapoi în Secție și îmi iau o cană de cafea. Mă așez la o masă. Sesiunea de după-amiază tocmai s-a sfârșit, are loc o Absolvire. Cheliosul stă în picioare în fața celorlalți și rostește o cuvântare. Spune că ceea ce a învățat aici i-a salvat viața. Spune că dacă nu ar fi venit, nu s-ar fi oprit niciodată din băut, oricare ar fi fost consecințele, pentru că, deși încercase, nu știa cum să se oprească. Spune că acum știe cum să se oprească. Spune că Alcoolicii Anonimi și cei Doisprezece Pași și Forța Superioară i-au arătat calea. Spune că după Soția și Copiii lui, această cale, acest mod de a ști cum să se oprească, este cel mai mare dar pe care l-a primit vreodată. De departe cel mai mare dar. Începe să plângă. Bărbații îl lasă să plângă. Printre lacrimi spune mulțumesc. Mulțumesc că m-ați lăsat să vin aici și mulțumesc că ați fost aici pentru mine. Începe să plângă și mai tare. Spune mulțumesc iar și iar. Vă mulțumesc pentru viața mea. Vă mulțumesc pentru

Familia mea. Ei înseamnă totul pentru mine. Vă mulțumesc pentru tot. Mulțumesc.
În vreme ce plânge, bărbații care stau în fața lui se uită unul la altul și nu sunt siguri ce să facă sau cum să reacționeze. Aud o bătaie din palme. O singură bătaie puternică de mână peste mână, carne peste carne. Se aude tare, și străpunge privirile nesigure ale bărbaților în felul în care cuvintele unui Predicator străpung inimile Credincioșilor. Aud altă bătaie, încă una. Încă una. Din toată încăperea, aplauzele izolate se unesc într-o expresie de admirație și respect. Cheliosul plânge. Bărbații îl salută.
Se ridică și zâmbește. Își șterge fața. Aplauzele continuă. Leonard se ridică și ovaționează și bărbații îl urmează. Se ridică și ovaționează, salută cu respect. Cheliosul zâmbește mai tare, plânge mai tare, bucuria acestui moment și a unui viitor luminos alături de Familia lui îi luminează chipul, pielea, capul rotund. Îl luminează pe el prin el înlăturând orice a făcut înainte întunericul din trecutul lui a fost depășit. Mă ridic și aplaud și ovaționez. Mi se ridică părul în cap, mă trec fiori pe șira spinării. Baftă, Cheliosule. Nu te-am cunoscut bine dar mi-ai arătat cum să plâng ca un bărbat. Ai fost mai curajos decât mine și restul bărbaților de aici ai fost mai curajos decât noi toți baftă. Să te duci acasă, să fii fericit, să trăiești curat și liber, să trăiești viața așa cum ți-ai imaginat-o. Să-ți iubești Soția și Copiii și să-i lași să te iubească. Baftă, Cheliosule.
Iese alergând din Sală. Ca înainte, dar nu în același fel. În vreme ce aleargă zâmbește și în timp ce aleargă bărbații râd, dar nu la fel ca înainte, nu la fel. Aleargă curat și liber. Viitorul luminos.
Bărbații se opresc din ovaționat sunt fericiți și râd și încep să plece. Îl văd pe Miles că se apropie de Leonard, îl bate ușor pe umăr și merg spre ușă. Îmi iau cafeaua și mă duc la telefon și intru în Cabină și mă așez și închid ușa. Apuc receptorul și încep

să telefonez. Îl sun pe Fratele meu. Mă întreabă cum merge cu Mama și Tata. Spun mai bine decât mă așteptam. Spune bine, încearcă să fii drăguț, sunt acolo pentru că te iubesc. Spun că încerc și el spune încearcă în continuare, spun așa o să fac. Îi spun să îi salute pe Kirk și e Julie și spune că o să-i salute. Închidem.
Sun pe Kevin. Kevin stă la Chicago. Zbiară în telefon îmi dau seama că a băut. Mi-e scârbă și ciudă. El este liber. Bea. Pot să-mi imaginez paharul din mâna lui lichidul de pe buze senzația senzația senzația. Îl întreb despre Chicago îmi spune că e frig. Îl întreb dacă mi-ar plăcea îmi spune că da.
Sunt multe străduțe întunecate și locuri în care să te ascunzi. Îi spun că nu mă ascund mă duc la Închisoare înainte să mă mut. Spune la dracu', meștere, închisoarea-i de căcat. Trebuie să mă duc la Închisoare înainte să mă mut la Chicago. Spune că e minunat te ajut cu orice ai nevoie poți să stai la mine când vii aici. Spun mulțumesc și închid. Era beat.
Mi-e scârbă și ciudă.
Le sun pe prietenele ei. Cele care au devenit și prietenele mele. Amy, Lucinda, Anna. Conversațiile sunt toate la fel. Ce faci sunt bine. M-am gândit la tine mulțumesc. Ai nevoie de ceva sunt bine. Conversațiile sunt încordate. Ca și cum ar ști ceva ce nu-mi spun și mie. O simt eu, o simt și ele. Este mai bine să lăsăm lucrurile cum sunt le las așa și așa fac și ele. Nu mai este treaba mea. Toate spun că mă iubesc. Nu romantic ci în felul în care se iubesc oamenii care au trecut prin mari greutăți și au trecut împreună prin ele. Au fost la greu cu mine. Le spun că le iubesc și eu și așa este. Când închidem când închid cu fiecare dintre ele mă simt mai bine. Nu datorită relației lor cu ea, ci datorită relației lor cu mine.
Termin cu telefoanele. Am dat destule și știu că cei care mă cunosc vor vorbi despre ele. Ies din Secție

și merg pe Coridoare și pe Coridorul de Sticlă care separă bărbații de femei în Sala de Mese. Arunc o privire după Lilly, stă la o masă. Este acolo cu prietenele ei și mă privește fix. Are ochii roșii și umflați, urme de lacrimi care au fost șterse. Îi văd mâinile tremurând. Mă privește fix de parcă ar vrea să mor.
Nu vreau să o bag în seamă și să risc și mai mult decât am riscat sau să divulg și mai mult decât se știe deja, dar ea se uită fix la mine. Se uită fix de parcă ar vrea să mor. O privesc și eu, ridic mâinile și aplec capul și spun ce este fără cuvinte cu fața și corpul. Se uită lung la mine. Fac din nou același lucru. Știu că pot fi văzut, dar nu-mi pasă. Ea se uită lung la mine.
Iau o tavă și mă așez la rând și iau o mâncare cu pui. Este plină cu tăiței chinezești crocanți și cu legume neidentificabile. Mă duc spre o masă privesc prin geam. Tot se uită lung la mine. Prietenele ei se uită lung la mine. Întreaga masă se uită lung la mine. Mă așez cu Ed și Ted și Matty. Subiectul conversației este Ed, care a aflat azi-dimineață că pleacă mâine. Se duce înapoi la Detroit, să lucreze iar la Oțelărie. Este fericit și plin de speranță. Știe că Asigurarea Sindicală nu-i va mai plăti alt Tratament și crede că de data asta ar putea ca lucrurile să meargă sau el ar putea să facă lucrurile să meargă. Este nerăbdător să-și vadă Fiii. Are patru. Știe că le-a dat un exemplu oribil și vrea ca ei să vadă că s-a schimbat în bine. Crede că schimbarea va aduce ceva în viețile lor, că îi va împiedica să devină ca el când vor crește. Ed este un om tare. Mare, puternic, dur ca materialul cu care lucrează, și nu l-am văzut niciodată vulnerabil, dar în vreme ce vorbește despre Fiii lui, ochii i se îmblânzesc și i se umezesc. Vrea pentru ei o viață mai bună decât a lui. Vrea ca ei să termine Școala și să nu intre la închisoare, să se ducă la Universitate și să aibă Slujbe de birou. Vrea ca ei să aibă Familii și când

le vor avea, să aibă un exemplu de bărbat bun în Familie. Vrea ca ei să aibă ceea ce el n-a avut niciodată și vrea să rămână curat ca să le poată da asta. Spune că trebuie să facă un singur lucru, adică să nu intre în Baruri. Dacă se duce în Baruri, știe că va bea. Dacă bea, știe că se va bate. Dacă se bate, știe că o să dea de necaz. Sindicatul nu-l va mai susține dacă dă din nou de belea. Vrea să le dea un exemplu copiilor lui ca să nu ajungă ca el. Știe că asta ar putea fi ultima lui șansă. Este fericit și plin de speranțe.
Terminăm de mâncat. În vreme ce ieșim din Sala de Mese, mă uit prin geam la masa la care stătea Lilly. Lilly nu este acolo. Masa e goală. Nu știu de ce, dar se uita la mine de parcă ar fi vrut să fiu mort. Mergem împreună pe Coridoare. Matty și Ed și Ted discută despre absența lui Leonard și Miles de la cină. Râd vorbind despre ceea ce ar putea să facă împreună. Un Mafiot și un Judecător. Ed spune că i-a văzut stând pe băncile din fața Lacului, că păreau adânciți în conversație. Ted spune că Leonard îi cere lui Miles un soi de Imunitate referitoare la ceva ce făcuse. Matty spune indiferent ce fac nu e treaba noastră. Ne despărțim și ei pleacă la Prelegere iar eu mă duc la Cabinetul lui Joanne.
Joanne stă în spatele biroului. Îi spun bună, ea îmi spune bună. Mama mea stă pe canapea. Se ridică, spune bună, mă îmbrățișează. O îmbrățișez și eu. Încă nu mă simt la largul meu să o ating și încă nu mă simt la largul meu să mă atingă, dar știu că e mai bine să fac așa. Mă îmbrățișează strâns. Aștept. Îmi dă drumul. Mă simt mai bine.
Unde-i Tata?
Vorbește Mama.
Avea de dat un telefon pe probleme de serviciu. Vine după ce termină.
E totul bine?
Cred că da.
O privesc pe Joanne.

Ce facem astă-seară?
O să discutăm despre originea dependenței tale și care ar putea fi cauzele.
Îl așteptăm și pe Tata să vină?
Da.
Ce facem până atunci?
Mama ta îmi spunea o poveste.
Despre ce?
Despre prima dată când și-a dat seama cu adevărat că ai probleme.
O privesc pe Mama.
Când a fost asta?
Îți amintești când am găsit o pungă de marijuana în buzunarul jachetei tale?
Chicotesc.
Îhî.
De ce râzi?
Nu știu.
Nu a fost amuzant, James.
Știu, Mamă.
Vorbește Joanne.
Ți s-a părut amuzant, James?
Într-un fel.
Spune-mi și versiunea ta.
O privesc pe Mama, este încordată. Aștept un moment, îmi adun amintirile, vorbesc.
Aveam paisprezece ani, fusesem în Tabăra de Fotbal în Vara dinainte. Cunoscusem o Fată acolo, cred că o chema Emily și ne-am petrecut tot timpul din Tabără furișându-ne și fumând droguri. Când am plecat, ne-am scris. Ea era un fel de versiune feminină a mea, ceea ce înseamnă că scrisorile vorbeau pe șleau despre droguri și băutură. Într-o după-amiază, am venit acasă de la Școală și m-am dus în Camera mea și niște lucruri de-ale mele, lucruri pe care le țineam ascunse, inclusiv scrisorile lui Emily erau pe bufet. Știam că am dat de necaz și eram enervat că Mama scotocise prin boarfele mele, așa că am coborât să o caut și să lămuresc lucrurile. Când am intrat în Bucătărie,

stătea acolo ținând în mână o pungă cu marijuana pe care o găsise în buzunarul hainei mele. M-a întrebat ce-i asta și am întrebat-o unde a găsit-o și mi-a spus nu-mi pune tu mie întrebări, tinere, și i-am zis spune-mi unde ai găsit-o și o să-ți spun ce este și mi-a spus nu fi obraznic, tinere, și am râs.
Mă uit la Mama. S-a albit sub machiaj. Mă uit înapoi la Joanne.
Ținea drogurile în fața mea și țipa **ce este asta, de unde ai asta, să-mi spui imediat.** Râdeam și ea continua să țipe. M-am săturat de țipetele ei și eram furios că-mi încălcase intimitatea, și cum ținea ea punga, am întins mâna și i-am smuls-o. A fost șocată și când băgăm punga în buzunar, a vrut să mă pălmuiască. Mi-am dat seama, așa încât când și-a luat avânt, am prins-o de mână. Asta a făcut-o să ridice și cealaltă mână și am prins-o și de asta. O țineam de mâini și ea se zbătea și țipa și eu râdeam. Cred că râdeam pentru că o pungă de marijuana mie nu mi se părea mare lucru și era ridicol să o văd pe ea agitându-se așa. Nu mă putea lovi pentru că o țineam de brațe, așa că a încercat să mă lovească cu picioarele. I-am dat drumul la mâini și și-a pierdut echilibrul și a căzut pe podea și a început să plângă, să plângă foarte tare. M-am întors și am ieșit pe ușa din față. O auzeam plângând, dar nu voiam să mă ocup de asta, așa că am plecat pur și simplu. Când am venit acasă câteva ore mai târziu, Tata a țipat la mine și m-a pedepsit o lună.
O privesc pe Mama, se uită fix în podea, vorbește Joanne.
Este o poveste îngrozitoare, James.
Știu.
Cum te-ai simțit povestind-o?
O parte din mine o găsește încă amuzantă, dar în cea mai mare măsură mă simt rușinat și stânjenit.
Cum crezi că se simte Mama ta?
O privesc pe Mama. Privește fix podeaua și încearcă să nu plângă.

Cred că se simte îngrozitor.
De ce?
Pentru că trebuie să fi fost umilitor. Să încerci să discuți cu Copilul tău problema drogurilor și el să râdă de tine și să încerci să-l pedepsești și să ajungi grămadă pe podea.
Joanne se uită la Mama.
Este adevărat, Lynne?
Mama ridică privirea cu buzele tremurânde.
Da.
Crezi că incidentul este într-adevăr legat de droguri și pedeapsă?
Vorbesc.
Nu.
De ce crezi că este legat?
De control.
De ce crezi asta?
Să scotocească prin boarfele mele și să-mi citească scrisorile personale însemna să știe ce fac ca să mă poată controla. Să încerce să mă facă să-i spun ce era în pungă când știa deja ce era în ea însemna control. Când a căzut, nu era supărată pentru că nu m-a putut lovi, era supărată pentru că știa că nu mă mai putea controla.
Joanne se uită la Mama.
Crezi că este o interpretare corectă?
Mama privește lung podeaua, se gândește. Ridică privirea.
Eram îngrijorată din cauza drogurilor. Am fost îngrijorată când am citit în scrisorile acelea despre unele lucruri pe care le făcuse, mai ales după ce l-am trimis în Tabăra aceea, în încercarea de a-l proteja. De fapt, când am găsit punga în haina lui, am fost speriată și îngrozită. Avea paisprezece ani. Băieții de paisprezece ani n-ar trebui să umble cu pungi de droguri. Într-o anumită măsură, totuși, are dreptate în ceea ce privește controlul. Tatăl său și cu mine am încercat întotdeauna să-l controlăm, mai ales pentru că a fost întotdeauna atât de recalcitrant.

Se aude o bătaie în ușă. Joanne spune intră și ușa se deschide și Tata intră în cabinet.
Mama se ridică și îl îmbrățișează. Fac și eu la fel.
Tata se așază lângă Mama. O ține de mână și se uită la Joanne.
Îmi pare rău că am întârziat.
Vorbeam despre un eveniment care s-a întâmplat când James avea paisprezece ani, și această discuție ne-a dus la problema controlului. Scopul ședinței de astă-seară este să ne facem o idee despre cauza de bază a dependenței sale. Am senzația că poate exista o legătură între problema controlului și cauza de bază.
Care incident?
Vorbește Mama.
Când am găsit punga de marijuana în buzunarul de la haina lui.
Când anume?
Când am căzut încercând să-l pălmuiesc.
Tata înclină din cap.
A fost urât. Ce legătură are controlul cu asta?
Vorbește Joanne.
James a spus despre incident că avea mai mult de-a face cu controlul decât cu drogurile.
Tata se întoarce spre mine. Pare contrariat, ușor supărat.
Mi se pare cam ridicol, James.
Vorbesc.
Mie nu. A scotoci prin lucrurile mele și a-mi citi scrisorile și a căuta prin jacheta mea înseamnă să încerci să afli ce fac, ca să poți controla situația.
Erau droguri acolo. Mama ta avea tot dreptul să te caute în jachetă. Aveai paisprezece ani.
Bine, dacă așa crezi tu, dar a mă spiona și a scotoci prin boarfele mele personale însemna să mă controleze, ceea ce voi ați încercat întotdeauna să faceți.
Tata ridică vocea.
Ai fost recalcitrant toată viața. Suntem Părinții tăi, ce era să facem?

Ridic vocea.
Să mă lăsați în pace. Să mă lăsați să-mi văd de viața mea.
La paisprezece ani? Unde crezi că ai fi ajuns dacă făceam așa ceva?
Unde dracu' sunt acum? Nu putea fi mult mai rău decât atât.
Părinții nu-și lasă Copiii de capul lor, James. Îi cresc. Asta am încercat Mama ta și cu mine.
Ați încercat să mă conduceți în detaliu și să mă urmăriți în fiecare clipă din fiecare zi și să mă faceți să fac ceea ce voiați voi.
Tata strânge din dinți la fel cum strâng și eu din dinți. Este furios, foarte furios și începe să vorbească. Joanne îl întrerupe.
Numai o secundă, domnule Frey.
Respiră și dă din cap. Ea mă privește.
De ce crezi că nu a mers?
Din același motiv pentru care un câine ținut într-un lanț prea scurt este mai agresiv. Din același motiv pentru care un Deținut ținut la izolare prea mult devine violent. Din același motiv pentru care Dictaturile se termină de obicei cu Revoluție.
Bune exemple, dar care este motivul?
Nu voiam să fiu controlat, așa că am făcut tot ce am putut ca să-i opresc, ceea ce i-a făcut să vrea să mă controleze și mai mult.
Joanne se uită la Părinții mei.
Credeți că are oarecare dreptate?
Vorbește Tata.
Nu.
Vorbește Mama.
Da.
Tata o privește pa Mama.
De ce crezi asta?
Știi că întotdeauna mi-am făcut griji pentru el, chiar și când era Bebeluș. Am încercat probabil să-l țin prea aproape pentru că nu voiam să pățească ceva.
Vorbește Joanne.

Mai aveți un Fiu, da?
Mama dă din cap, Tata spune da.
L-ați crescut în același fel?
Tata dă din cap, vorbește.
Da.
Vorbește Mama.
Nu.
Care a fost diferența?
Am fost mult mai grijulie cu James decât cu Bob. Știam că nu o să mai avem alți copii și voiam ca James să fie perfect sănătos și protejat. Nu pot să o spun în alt fel. Voiam să fie protejat.
Ni se pare normal, dar nu credeți că a fost prea protejat?
Vorbește Tata.
Prea protejat? Este posibil?
Joanne dă din cap.
Da.
Vorbește Mama.
Cum?
Toți avem limite. Ele variază pentru fiecare Persoană, dar le avem toți. Când sunt depășite sau încălcate, asta duce la reacții adverse. Dacă sunt depășite sau încălcate în mod repetat, mai ales în cazul unui Copil, care nu poate controla dacă cineva îi depășește sau încalcă limitele, pot rezulta comportamente negative, cel mai simplu exemplu fiind respingerea autorității.
Vorbește Tata.
Mi se pare absurd. Limitele copiilor sunt stabilite de Părinții lor și Copilul învață să le respecte și nu viceversa.
Vorbește Joanne.
Nu neapărat.
Ce vreți să spuneți?
Copiii învață mai mult în primii doi ani de viață decât în tot restul vieții la un loc, chiar dacă ajung la o sută de ani, și cele mai multe modele de comportament, inclusiv limitele personale, sunt stabilite în acei doi ani de viață. Uneori, modelul

după care se stabilesc acele comportamente și limite este perturbat.
De ce anume?
De obicei, de un abuz.
Tata se aprinde.
Dacă sugerați…
Joanne ridică mâna.
Nu sugerez nimic, și când am adus în discuție posibilitatea abuzului cu James, el a insistat că nu a suferit niciun fel de abuz. Vă spuneam numai cum se întâmplă uneori.
Vorbește Mama.
L-am protejat pe James într-adevăr mai mult decât pe celălalt Fiu al nostru, dar cred că am avut motive întemeiate și nu cred că am încălcat ceva.
Joanne se uită la ea, așteaptă să continue.
Bob este cu trei ani mai mare decât James. Imediat după ce s-a născut Bob, Tatăl meu s-a pensionat și după ce s-a pensionat a început să bea foarte mult. A fost foarte greu pentru Mama mea și Fratele meu și Sora mea și pentru mine. Am încercat să-l oprim, dar ne-a spus să-l lăsăm în pace, că și-a petrecut toată viața având grijă de noi și acum voia să fie lăsat în pace. Auzisem că Alcoolismul se transmite din generație în generație, așa că la nașterea lui James eram speriată de moarte. Nu știu dacă era intuiție feminină, dar nu mi-am făcut griji pentru Bob, mi-am făcut griji numai pentru James.
Vorbesc.
Bunicul era Alcoolic?
Tata o privește pe Mama și Mama vorbește.
Nu știu dacă era Alcoolic, dar avea o problemă cu băutura.
Vorbește Joanne.
Știai asta, James?
Vorbește Tata.
Nu am discutat niciodată prea mult despre asta.
De ce?

A fost o situație foarte tristă și copleșitoare. Încercăm să ni-l amintim pe Tatăl lui Lynne așa cum a fost în cea mai mare parte a vieții, adică un om bun, blând și generos, mai degrabă decât cum era spre sfârșitul vieții.
Vorbește Joanne.
Așa cum a zis Lynne, s-a dovedit că există o legătură între Alcoolism și genetică. Nu credeți că ar fi putut să-l ajute pe James dacă știa că ar fi putut avea, și, după părerea mea, e foarte probabil să aibă o predispoziție genetică pentru dependență?
Vorbesc.
Nu cred că dacă știam despre Bunicul meu lucrurile ar fi fost diferite. Nu cred că beau și iau droguri din cauza unui defect genetic.
Vorbește Joanne.
De ce iei așa puțin în considerare ceva dovedit empiric?
Sunt niște tâmpenii. Oamenii nu vor să-și asume responsabilitatea pentru propria lor slăbiciune, așa că dau vina pe ceva pentru care nu sunt responsabili, o maladie sau genetica. În ceea ce privește studiile, aș putea dovedi că sunt de pe Marte dacă aș avea destul timp și destule resurse.
Vorbește Mama.
Dar ar putea să ne ajute să ne explicăm lucrurile astea.
Cred că este interesant că Bunicul a avut o problemă cu băutura. Sunt surprins să aflu asta, pentru că nu am auzit decât lucruri frumoase despre el. E nasol și trebuie să fi fost îngrozitor pentru toată lumea să aibă de-a face cu el, tot așa cum a fost îngrozitor să aibă de-a face cu mine, dar nu voi da vina pe el și pe genele lui pentru problemele mele.
Vorbește Tata.
Care este explicația ta?
Am fost slab și penibil și nu m-am putut stăpâni. O explicație, mai ales una tâmpită, nu schimbă

realitatea. E nevoie să mă schimb, trebuie să mă schimb și acum schimbarea este singura mea șansă, dacă nu vreau să mor. Trebuie să devin altceva și altcineva în viitor.
Vorbește Joanne.
Nu crezi că dacă știi de ce ești cum ești ți-ar fi mai ușor să te schimbi?
Cred că știu de ce.
Ai vrea să ne spui și nouă?
Nu.
De ce?
Pentru că îi va răni și-i va tulbura pe Părinții mei, și cred că am făcut asta destul.
Vorbește Mama.
Vreau să auzim, James.
Vorbește Tata.
Da.
Mă uit la ei, respir adânc, vorbesc.
Am simțit întotdeauna ceva. Nu cred că există niciun fel de cuvinte care să îl descrie exact, dar e un amestec de înverșunare, mânie, durere extremă. Ele se combină în ceea ce eu numesc Furia. Am simțit Furia de când mă știu. Este singurul lucru care m-a însoțit de-a lungul întregii vieți. Încep să învăț abia acum cum să o tratez, dar, până recent, singura cale pe care o cunoșteam era prin băutură și droguri. Luam ceva, orice, și, dacă luam destul, Furia se potolea. Problema era că se întorcea întotdeauna, de obicei mai puternică, și asta cerea substanțe mai multe și mai puternice ca să o dobori, și ăsta era întotdeauna scopul, să o dobori. De prima dată când am băut, am știut că băutura o va doborî. De prima dată când am luat droguri, am știut că o vor doborî. Le-am luat de bunăvoie, nu din cauza unei moșteniri genetice sau a unei maladii, ci pentru că știam că vor doborî blestemata de Furie. Chiar dacă știam că mă omor, să omor Furia era mai important.
Mă uit la Părinții mei.

Nu știu de ce și nu știu dacă are vreo importanță, dar de câte ori sunteți lângă mine, Furia devine mai rea. De câte ori ați încercat să mă controlați sau să mă tratați ca pe un copil sau să aveți grijă de mine sau să mă opriți, Furia a devenit mai rea. De câte ori vorbim la telefon sau vă aud vocile, Furia devine mai rea. Nu vreau să spun că sunteți de vină, pentru că nu cred că sunteți de vină. Știu că ați făcut tot ce ați putut pentru mine și știu că sunt norocos să vă am și nu mă pot gândi la nimic din mediul meu care să o fi cauzat. Poate că Furia este genetică, dar mă îndoiesc al dracului de tare și oricum nu voi accepta maladia sau genetica drept cauză a ei. Este prea ușor să îndepărtezi responsabilitatea pentru ceea ce am făcut și am făcut știind foarte bine ce făceam. De fiecare dată știam al dracului de bine, indiferent dacă beam sau prizam sau trăgeam un fum din pipă sau eram arestat și hotărâm să o fac. De cele mai multe ori o făceam ca să omor Furia, uneori ca să mă omor pe mine, și până la urmă nu mai făceam diferența. Tot ce știam era că omoram și la un moment dat se va sfârși, ceea ce ar fi fost cel mai bine pentru toți cei implicați. O simt acum stând aici cu voi și o voi simți mâine dimineață când o să vă văd din nou. O voi simți data viitoare când vom vorbi și data următoare și data următoare și dacă există o explicație pentru ceea ce sunt sau cine sunt, ea este Furia dinăuntrul meu care este incontrolabilă fără băutură sau droguri. Cum mă pot face bine? Îmi asum responsabilitatea pentru mine și învăț să mă ocup de mine însumi și învăț să controlez furia. Ar putea să ia ceva timp dar dacă rezist destul de mult și nu accept eșecul sau înlătur problemele pe care eu le-am cauzat, pot să o fac.
Mama și Tata mă privesc lung. Mama arată de parcă stă să plângă, Tata este palid de parcă tocmai ar fi văzut un dezastru teribil. Mama începe să vorbească, se oprește, își șterge ochii. Tata privește fix. Joanne vorbește.

Lăsând alți factori deoparte, teoria ta ar putea fi validă, dar sunt curioasă să știu de unde crezi tu că vine Furia.
Nu știu.
Se uită la Părinții mei. Pe fața Mamei curg lacrimi, Tata privește fix în continuare. Mama se uită la mine, vorbește.
De ce nu ne-ai spus asta înainte?
Ce era de zis?
Ne urăști?
Clatin din cap.
Ce-am făcut?
N-ați făcut nimic, Mamă. Nu este vina voastră.
Își șterge fața, Tata privește lung.
Îmi pare rău, James.
Să nu-ți pară rău, Mamă. Eu sunt singurul căruia trebuie să-i pară rău.
Urmează o tăcere lungă. Tata o privește pe Joanne, vorbește.
Acest sentiment poate să fi fost cauzat de o problemă medicală?
A avut James o Problemă Medicală când era Bebeluș?
A avut probleme cu urechile.
A fost diagnosticat și tratat?
Vorbește Mama.
Noi n-am știut.
Cum n-ați știut?
Mama îl privește pe Tata și îl ia de mână. Vorbește.
Nu aveam prea mulți bani când s-au născut Băieții. Bob era Avocat, dar cea mai mare parte a salariului său se ducea pe restituirea împrumuturilor făcute pentru a-și plăti studiile. Bob a ieșit sănătos și a fost un copil fericit. Era foarte liniștit și foarte cuminte. Când s-a născut James, a fost pe dos. Țipa mereu și nu puteam să-l oprim. Era un țipăt groaznic, lung și puternic și ascuțit, și încă îl mai aud. Ne-am dus la Doctor, la cel mai bun pe care ni l-am putut permite. Doctorul ne-a spus că nu era nimic în neregulă, că James era un copil gălăgios.

Ne-am dus acasă și țipetele au continuat. Îl țineam în brațe pe James, Bob îl lua în brațe pe James, am încercat să-i dăm jucărioare și să-i dăm mai mult de mâncare, dar n-a mers nimic, nimic nu-l putea face să se oprească.
Încep să-i curgă lacrimile. Mama îl apucă pe Tata de mână, Tata o privește în timp ce vorbește. Stau și ascult. Nu am auzit niciodată despre țipetele astea înainte, dar nu mă surprinde. Am țipat ani întregi. Am țipat din răsputeri. Mama plânge în vreme ce spune mai departe.
A continuat așa încă aproape doi ani. James țipa mereu. Lui Bob a început să-i meargă bine la Firmă și a primit o mărire de salariu și de îndată ce am avut niște bani în plus l-am dus pe James la un Doctor mai bun. De îndată ce s-a uitat la el, mi-a spus că James avea niște infecții grave la urechi care îi distrugeau timpanele. Mi-a spus că James țipase atât pentru că avea dureri cumplite și țipa după ajutor. A recomandat operația, și chiar înainte să facă doi ani James a fost operat la amândouă urechile. A fost prima din cele șapte operații pe care avea să le suporte. Evident, ne-am simțit îngrozitor, dar n-am știut.
Lacrimile devin suspine.
Dacă am fi știut, am fi făcut ceva.
Suspine.
Dar nu am știut.
Tata o ia în brațe.
Țipa tot timpul și nu am știut că țipa de durere.
Mama izbucnește în hohote de plâns, ascunzându-și fața în umărul Tatei, tresărind și tremurând. Tata o ține în brațe și așteaptă cu răbdare, mângâind-o pe păr și pe spate. Stau și privesc lung și deși nu-mi amintesc nimic din ceea ce spun, îmi amintesc bine durerea. Asta e tot ceea ce rămâne. Durerea.
Mama se oprește din plâns și se desprinde puțin, foarte puțin de Tata. Se uită la mine.
Îmi pare rău, James. N-am știut, chiar nu am știut.
Mă întind și pun mâna peste mâna Mamei mele.

Nu ai de ce să-ți pară rău, Mamă. Ai făcut tot ce ai putut.
Se desprinde de Tata complet și se ridică și face doi pași către mine și mă ia în brațe și mă îmbrățișează. Mă îmbrățișează cu putere, strâns și o îmbrățișez și eu și îmi dau seama că încearcă să-și exprime remușcarea și tristețea. Este un fel de a-și cere iertare, deși nu e nevoie. Îmi dă drumul și se așază din nou lângă Tata. Joanne așteaptă o clipă să vadă dacă vreunul dintre noi mai vrea să vorbească. Nu vrem, așa că vorbește ea.
Îți amintești ceva din toate astea, James?
Îmi amintesc operațiile, dar numai pentru că au continuat până la doisprezece ani, dar nu-mi amintesc nimic din ce-a fost mai înainte.
Ai avut de suferit pe termen lung din cauza lor?
Treizeci la sută pierdere a auzului în urechea stângă și douăzeci în cealaltă.
De ce nu mi-ai spus asta până acum?
Nu cred că-i mare lucru.
Este o explicație, sau poate explică complet de ce spui că primele tale amintiri sunt de furie și durere.
De ce crezi asta?
Când se naște, un copil are nevoie de hrană și adăpost și un sentiment de siguranță și confort. Dacă țipă, de obicei țipă cu motiv, iar în cazul tău, se pare că țipai din cauza durerii și cereai ajutor. Dacă acelor țipete nu li s-a dat atenție, conștient sau inconștient, ele ar fi putut trezi mânia înăuntrul tău și provoca resentimente pe termen lung. Această mânie ar putea explica atât sentimentele pe care tu le numești Furia, ca și sentimentele tale față de Părinții tăi și de problemele de control legate de ei.
Stau și mă gândesc. Încerc să decid dacă sunt dispus să accept genetica și infecțiile la urechi ca o explicație pentru douăzeci și trei de ani de haos. Ar fi ușor. Să mă așez pe un piedestal departe de asta și de cine sunt și să prescriu totul datorită genelor Bunicului meu și incompetenței Doctorului. Au

fost douăzeci și trei de ani de haos. Douăzeci și trei de ani de Iad. Aș putea să șterg totul acceptând ceea ce mi s-a prezentat. Aș putea să șterg totul.
Ridic privirea. Părinții mei mă urmăresc, Joanne mă urmărește. Așteaptă un răspuns. Respir și vorbesc.
Este o teorie interesantă. Probabil că este ceva adevăr în ea. O pot accepta ca pe o posibilitate. N-o să o accept ca pe o cauză de bază, pentru că cred că este o portiță de scăpare, și pentru că nu cred că îmi face bine să accept orice altceva decât pe mine însumi și propria mea slăbiciune drept cauză de bază. Am făcut tot ceea ce am făcut. Am hotărât să fac toate astea. Cea mai bună cale de a mă face bine este dacă accept responsabilitatea pentru decizia de a fi un Dependent sau de a nu fi un Dependent. Aceasta este soluția pentru mine. Știu că o să încercați să mă convingeți de contrariul, dar nu trebuie să vă dați osteneala.
Joanne chicotește, Mama și Tata se uită lung la mine. Mă uit la Joanne și vorbesc.
De ce chicotești?
Zâmbește.
Pentru că ești cea mai încăpățânată Persoană pe care am întâlnit-o vreodată.
Nu vreau să fiu o victimă.
Ce vrei să spui?
Oamenii de aici, Oamenii de peste tot vor să pună pe seama altcuiva sau a altceva problemele, în general create de ei înșiși. Știu că Mama și Tata au făcut tot ce le-a fost în putință și mi-au dat tot ce-a fost mai bun și m-au iubit cât de mult au putut și, într-un fel, ei sunt victimele mele. Aș putea spune că sunt marcat genetic, că am această maladie și că dependențele mele sunt cauzate de prezența ei, dar mi se pare o tâmpenie. Sunt propria mea victimă, și majoritatea Oamenilor cu această așa-zisă maladie sunt propriile lor victime. Dacă vrei să numești teoria mea încăpățânare, n-ai decât. Eu o numesc responsabilitate. O numesc acceptarea

propriilor mele probleme și slăbiciuni cu onoare și demnitate. O numesc vindecare.
Joanne zâmbește.
Deși nu pot să ader sau să trec cu vederea teoria ta, devin treptat o Adeptă a ei.
Zâmbesc.
Mulțumesc.
Vorbește Tata.
James.
Mă întorc spre el și spre Mama. Îmi zâmbesc.
Nu am fost niciodată atât de mândru de tine ca acum.
Mulțumesc, Tată.
Vorbește Mama.
Și eu, James.
Mulțumesc, Mamă.
Joanne se uită la ceas.
Cred că am lucrat excepțional în seara asta, dar s-a făcut târziu.
Mă ridic.
Să ieșim.
Părinții mei se ridică. Vorbește Mama.
Ne putem îmbrățișa?
Fac un pas înainte, îi cuprind cu brațul pe fiecare, și ei mă cuprind cu brațele. Strângem fiecare strânge și ne îmbrățișăm toți trei ne îmbrățișăm puternic și ușor plini de ceva ce poate fi dragoste. Furia se aprinde și mă simt momentan stânjenit, dar puterea pe care o dau și cea pe care o primesc o omoară. Ușor și repede. A da și a primi o omoară.
Ne despărțim. Părinții mei tot mai zâmbesc. Îmi iau la revedere de la Joanne și ea de la mine. Deschid ușa și aștept. Părinții mei spun la revedere și mulțumesc lui Joanne și ea zâmbește și spune pentru puțin. Ei ies și eu îi urmez. Ne spunem la revedere în fața ușii și ei pleacă într-o direcție iar eu în cealaltă.
Mă duc înapoi în Secție. Cunosc drumul merg automat. Sunt obosit și sunt gata de culcare. Nu

vreau să mă mai ocup de nimeni sau nimic. Nu vreau să mă gândesc la închisoare sau genetică sau infecții la urechi. Despre prima încă nu știu iar celelalte două nu contează. Vreau să dorm. Să închid ochii și să dorm.
Mă duc în Camera mea deschid ușa și intru înăuntru. Miles este în pat doarme deja. Veioza de pe noptieră este aprinsă și o sting și mă vâr sub pături. Sunt calde. Perna este moale. Sunt obosit.
Adorm.

16.

Niște mâini mă scutură, mă scutură ușor. Îmi aud numele James James James. Mă scutură. Îmi aud numele. James.
Deschid ochii. Este întuneric. Pot să văd forma neclară scuturându-mă și pronunțându-mi numele. Clipesc o dată. De două ori. Este întuneric. Văd.
Miles stă lângă mine. Îmi vede ochii, eu îi văd ochii. Îmi dă drumul. Mă ridic în șezut.
La fereastră este o domnișoară care te caută.
Ce?
La fereastră este o domnișoară. Te caută.
Mă ridic, mă uit într-o parte. Văd o siluetă prin geam.
La dracu'.
Miles râde.
Femeile sunt dificile. Devin și mai dificile dacă le neglijezi, îți sugerez să mergi să vorbești cu ea.
La dracu'.
Dau la o parte păturile, Miles se retrage. Mă dau jos din pat și mă duc la fereastră și o deschid. O rafală rece de vânt rece mă izbește în față. Scot capul pe fereastră. Lilly stă în umbră. Vorbește.
Trebuie să vorbesc cu tine.
Chiar acum?
Da.
Nu poate aștepta până dimineață?
Trebuie să vorbesc cu tine.
Stai puțin.
Mă depărtez de fereastră și o închid. Mă întorc și Miles îmi zâmbește.
Știam că nu poate să aștepte până dimineață dacă ne-a sculat în crucea nopții.
M-am gândit să încerc.
Îmi pun pantalonii.
N-are rost să încerci cu ele, trebuie doar să faci.
Pantofii.
Așa o să fac pe viitor.

Jacheta lui Hank.
Așa e cel mai bine.
Mă întorc la fereastră.
Îmi pare rău că te-am sculat.
Miles zâmbește.
Să nu te prindă.
Zâmbesc.
Nu.
Deschid fereastra, mă izbește frigul frigul frigul. Sar peste pervaz și închid geamul după mine. Lilly stă în umbră. Mă duc spre ea.
Bună.
Asta e tot ce ai de spus?
Adică?
Crezi că poți să spui bună și totul e în regulă?
Ce tot spui?
Mă opresc în fața ei. Pot să văd ochii umflați și urmele de lacrimi. O văd cum se retrage și își ia avânt. Fac un pas înapoi și nu mă nimerește.
Ce dracu' s-a întâmplat?
Își recapătă echilibrul și face un pas înainte și mă împinge.
Du-te-n mă-ta.
Râd. Ea mă împinge din nou.
Crezi că e amuzant?
Mă împinge iar.
Du-te-n mă-ta.
Vorbește mai tare, mă împinge din nou.
Du-te-n mă-ta.
Se trage înapoi.
DU-TE-N MĂ-TA.
Vrea să mă lovească. O prind de braț. Lovește cu celălalt, îl prind și pe acesta. Se luptă și încleștează dinții și o țin de mâini și o târăsc dincolo de Clădire, încercând să fiu blând, dar folosind destulă forță ca să o duc. Spune dă-mi drumul dă-mi drumul Cretin nenorocit dă-mi drumul. Nu o bag în seamă. Merg încet cu spatele, ținând-o de mâini și împingând-o ușor în întuneric.

Cincizeci de pași mai încolo suntem în siguranță. Continui să o trag, ea continuă să se zbată și să înjure și să mă facă în toate felurile. O sută de pași mai încolo suntem în siguranță. Întunericul este mai dens. Sunetul se aude mai puțin. Nu mai merg și nu mai trag, dar nu-i dau drumul. Se zbate. O iau în brațe și o țin strâns.
Liniștește-te.
Nu.
Nu-ți dau drumul.
Ba da.
Se zbate mai tare. O strâng mai tare. Trupul ei este lipit de-al meu. Brațele îi sunt prinse între piepturile noastre. O țin și ea se zbate. Aștept și ea înjură. Când se oprește după o vreme se oprește o țin nemișcată. Respiră. Adânc și tare. În liniștea nopții. În întunericul în care suntem în siguranță. Respiră mai încet încet încet. Îmi las capul pe umărul ei. Când respiră normal vorbesc.
Cum te simți?
Ca dracu'.
Ce s-a întâmplat?
Ești un Bou.
De ce sunt Bou?
Ai vorbit cu el. De ce n-ai venit?
Când?
Ai vorbit cu Labagiul ăla din Secția ta.
Nu știu despre ce vorbești.
Unde-ai fost azi?
Când?
La trei.
La o Ședință la Centrul de Familie.
Trebuia să fii cu mine.
N-am știut.
Aveai trei farfurii la prânz ora trei.
N-am știut că ne întâlneam astăzi.
De ce crezi că m-am uitat fix la tine la masa de seară?
Nu știu. Mi s-a părut că erai supărată, dar nu știam de ce.

De ce nu m-ai sunat?
Suni tu întotdeauna.
Și ce dacă?
Nu am numărul.
Căcat.
Ba nu.
Trebuia să mă suni.
Dă-mi numărul și data viitoare o să te sun.
Se depărtează de mine foarte puțin dar mă cuprinde cu brațele. Privește în jos la pământ și la întunericul de la picioarele ei. Ridică privirea. Albastru de apă limpede spre verde pal. Zâmbește, abia zâmbește, nu este un zâmbet fericit ci un zâmbet de regret. De tristețe. Un zâmbet de greșeală și neînțelegere. Vorbește.
Îmi pare rău.
De ce?
M-am speriat.
De ce te-ai speriat?
M-am speriat că m-ai părăsit.
Nu o să fac așa ceva.
M-am speriat că după ce ți-am spus toate lucrurile alea despre mine nu mai vrei să mă vezi. Apoi am crezut că cineva din Secția ta ți-a spus altceva.
Lucrurile alea nu mă deranjează. Nimic din ce o să aud nu o să mă deranjeze.
Am crezut că te deranjează și când nu ai apărut am crezut că așa este.
Singurul lucru pe care trebuie să-l știi este că n-o să te părăsesc.
Zâmbește. De data asta este un zâmbet adevărat.
Niciodată.
Da, niciodată.
Sigur?
Da.
Nu vreau să mai fiu singură, James.
Nu vei mai fi.
Am plâns toată ziua.
Nu mai plânge. Gândește-te la cuvântul niciodată.

Zâmbește mai luminos, mai larg, un zâmbet care o face să arate așa cum e, adică frumoasă. Pe dinăuntru și pe dinafară. Zâmbetul. Ea. Frumoasă. Se ridică pe vârfuri și închide ochii și mă sărută. Lung și dulce și încet. Aș putea să o sărut încontinuu pentru totdeauna.
Ne depărtăm. Îi spun că ar trebui să mergem. Nu înapoi, ci mai departe în noapte. Începem să mergem, ținându-ne de mână, pășind încet, nu este nicio grabă. Pădurile sunt vii noaptea. Crenguțe care trosnesc, frunze care foșnesc, ramuri care se leagănă. Luna care se ridică, norii care alunecă. Umbrele care dansează și amenință și dispar. Animale micuțe care se luptă și chițăie și caută hrană. Pădurea vie.
În vreme ce mergem vorbim. Lilly simte nevoia să vorbească despre sentimentele despre grijile ei despre spaimele ei. O las să vorbească. O încurajez. O ascult. Deși urmele de lacrimi de pe obrazul ei fin au fost șterse, cauza lacrimilor este vie și întreagă nu a dispărut nu încă. Vorbește încet și ușor și fără să se poticnească. Vorbește despre cum s-a simțit părăsită în trecut. Părăsită de Tatăl ei și de Băiatul din Chicago și de toți cei la care a ținut. Au părăsit-o și nu au telefonat niciodată nu au trimis o scrisoare niciodată nu i-au arătat niciodată că o iubeau, nu s-au întors niciodată. Niciodată. Nici măcar o dată. Deloc.
Vorbește despre părăsire. Cum i-a frânt inima de fiecare dată. Cum de fiecare dată i-a fost mai greu să se vindece. Cum de fiecare dată când s-a vindecat i-a fost mai greu să iubească iar. Cum de fiecare dată speranța s-a schimbat în dezamăgire. În tristețe și disperare. În ură de sine și dispreț de sine. La început a fost speranța. S-a pierdut. La sfârșit n-a mai fost nimic.
Vorbește despre rolul meu în viața ei. Caută eliberarea. Asta este tot ce vrea. Asta e tot ce vrea, tot ce dorește, tot ce speră să realizeze. Eliberarea. Nu numai de droguri dar și din ciclul de iubire și

pierdere, risc și eșec, întoarcerea la ceea ce o îngrozește de fiecare dată întoarcerea. A crezut că m-a pierdut azi-dimineață și a crezut că începe să se piardă și pe sine. Să simți cum se închid ușile din închisoarea autodistrugerii. A vrut să se lupte dar nu poate lupta cu tot. Cu drogurile, cu trecutul ei și cu perspectiva unui viitor izolat, solitar și întunecat. A început să simtă nevoia. Nevoia de crack. Nevoia de pastile. Nevoia de ceva care să omoare durerea. S-a gândit să plece și aproape a plecat. S-a imaginat mergând. Urma să se ducă la Stația de Autobuz din Minneapolis și să cerșească niște bani pentru un bilet până la Chicago. Să cerșească sau mai rău. Când ajungea la Chicago urma să se ducă să o vadă pe Bunica ei și să-i spună la revedere. La revedere singurei Persoane care a ținut vreodată la ea. La revedere. Sunt și alte căi de a obține eliberarea. La revedere.

Ne oprim. Stăm pe o bancă, o bancă de lemn. Unul dintre Lacurile mai mici din fața noastră este înghețat. O masă nemișcată, tăcută, întunecată, înghețată. Stăm pe bancă și iau mâinile lui Lilly între palmele mele. Le încălzesc. Îi spun că sunt bucuros că n-a plecat. Mai mult decât bucuros. Îi spun că dacă ar fi plecat aș fi urmat-o. Aș fi găsit-o, nu o voi lăsa să-mi spună la revedere mie sau Bunicii sale sau vieții. Este tot ceea ce avem și nu trebuie irosită. Noi am irosit prea mult, ea și cu mine și alții ca noi. Am irosit mult prea mult. Trebuie să ne agățăm de ceea ce ne-a mai rămas. Să luptăm pentru ea. Să o prețuim. Să încercăm să supraviețuim. Să încercăm să o iubim. Aș fi urmat-o. O să țin strâns de ea. O să lupt pentru ea. O să o prețuiesc. Să încerc să mă stăpânesc. Să mă stăpânesc ca să o pot iubi. Îi țin mâinile într-ale mele. Le încălzesc.

Ne ridicăm și începem să mergem. Ne ținem de mână ca niște Oameni normali ducând vieți normale, îndrăgostiți. Mergem. Poteca ne duce de-a lungul țărmurilor de gheață, prin iarba

îngălbenită, uscată, către Pasarela de lemn și mai sus. Ne oprim la mijloc și fumăm. Scrutăm întunericul, scrutăm apele Mlaștinilor. Nu mai e nimeni, numai noi. Scrutăm apa. Ne ținem de mâini. Nu rostim niciun cuvânt. Nu sunt necesare. Terminăm de fumat, ne întoarcem înapoi în Pădure. Împrejmuirea din jurul Terenului Clinicii este a noastră și numai a noastră suntem complet singuri. Mergând. Ca niște Oameni normali. Urcăm prin iarba de pe deal stăm pe pământul rece din vârf privind în jos la formele din ciment și oțel amintind de trecutul nostru. Coridoare prea strălucitoare, prea albe, Coridoarele Iadului pentru unii, purgatoriu pentru alții, salvare pentru câțiva. Clădirile sunt tăcute, impunătoare și bine luminate. Nu vreau să mă întorc. Să mă întorc înseamnă să mă despart de mâna ei trupul ei ochii ei buzele ei pielea ei părul ei lung și negru părul ei lung și negru. Să mă întorc înseamnă să mă despart de ea. Nu vreau să plec. Ne întindem pe pământ ținându-ne de mână. Ne uităm unul spre altul. Ea zâmbește și eu zâmbesc. Vorbesc.
Mă bucur că ai bătut în fereastră.
Și eu.
Aș vrea să putem face asta în fiecare noapte.
Putem.
Trebuie să fim prudenți.
N-or să ne prindă.
Știu că facem ceva.
N-or să ne prindă.
Sper că nu.
Cum sunt Părinții tăi?
Sunt buni.
Cum a mers cu ei?
Foarte bine.
Vă înțelegeți?
Pentru prima dată.
Sunt de gașcă?
Mai mult decât credeam.
Cu ce se ocupă Tatăl tău?

Este Om de Afaceri. Lucrează optsprezece ore pe zi și călătorește mult.
Ce face Mama ta?
Călătorește cu Tata.
De când sunt căsătoriți?
De douăzeci și opt de ani.
Se iubesc?
Foarte mult.
Este incredibil.
Este.
Vreau să-i cunosc.
Și ei vor să te cunoască.
Le-ai vorbit despre mine?
Da.
Ce le-ai spus?
Le-am spus că am întâlnit o Fată.
Altceva?
Că este frumoasă și că mă înțelege.
Altceva?
Fac o pauză, zâmbesc.
De ce zâmbești?
Așa.
Ce altceva le-ai spus?
Le-am spus că o iubesc.
Zâmbește.
Cum?
Le-am spus Părinților mei că o iubesc.
Zâmbește mai larg.
Nu te cred.
Zâmbesc mai larg.
Ba da.
Le-ai spus că mă iubești? Spune-mi și mie.
Vrei?
Spune-mi.
Zâmbesc. Privesc lung. O țin de mână și picioarele mele le cuprind pe ale ei. Ochii mei sunt foarte aproape. Aproape. De albastrul acvatic din întuneric. Nu pot fi umbriți nici în întuneric. Nu pot fi umbriți. Privesc lung și zâmbesc și vorbesc.
Te iubesc.

Ea zâmbește cu buzele, cu dinții, cu ochii, cu mâna tremurândă, zâmbește și eu spun din nou.
Te iubesc.
Spun din nou.
Te iubesc.
Spun din nou.
Te iubesc.
Și o iubesc. O iubesc. Pe această Fată care mi-a spus bună când stăteam la rând la medicamente. Această Fată dependentă de crack și pastile. Această Fată care s-a culcat cu bărbați pentru bani și a făcut autostopul de-a lungul Țării tot stând pe spate. Această Fată care a trecut prin lucruri despre care nu poate vorbi. Fata asta care nu are nimic. Fata asta care are doar forța și dorința de a fi liberă. Doar o inimă care bate speriată că rămâne singură. Doar ochii albastru-deschis care văd prin mine și mă înțeleg. Doar brațe deschise gata să mă primească. Să fie alături de mine. Să meargă cu mine. Să mă iubească. O iubesc. Pe Lilly. Fata care nu are nimic și are totul. Lilly. O iubesc.
Apare o lacrimă. Ea zâmbește. Se apleacă mă sărută ușor pe buze mă sărută și când buzele noastre se ating șoptește.
Și eu te iubesc, James.
Buzele noastre abia se ating ea șoptește.
Te iubesc.
Șoptește.
Te iubesc.
Stăm întinși. Zâmbind și strângându-ne în brațe bucurându-ne de noapte și de clipă. Ne privim în ochi și ne sărutăm ușor vorbind și spunând mai mult cu mișcarea buzelor și vârfurile degetelor decât ne-ar permite cuvintele. Cuvintele nu pot spune asta. Singur, cuvântul iubire înseamnă prea puțin pentru ceea ce este. Înseamnă totul și tot nu este suficient. Nu comunică nici măcar un dram din emoțiile implicate. Iubire. Cuvântul nu este de-ajuns pentru ceea ce înseamnă asta. Iubire. Iubire.

Începe să răsară Soarele. În spatele nostru lumina se prelinge subțire în linii albe și galbene și roz. Nu vreau să plec. Aș sta întins aici și aș muri fericit. Aș muri fericit cu iubirea aceasta fără a mai avea nevoie de nimic altceva. Nu vreau să plec. Știu după felul în care Lilly mă strânge mai tare cu fiecare clipă mai tare că nu vrea să plece. Nu avem de ales. Trebuie să ne întoarcem.
Mă retrag puțin și îi spun că trebuie să plecăm și spune că știe și ne sărutăm o ultimă dată încet și adânc timpul se scurge. Ne desprindem unul de altul de noi înșine și durează o clipă și un secol și ne ridicăm. O țin de mână o privesc în ochi și mă uit fix. Nu văd ceea ce am văzut când am privit în ochii arctici în ultima noapte de impotență. Nu văd nimic care să spună pleacă, nu te vreau. În ochii lui Lilly ochii ei frumoși ca apa limpede văd ceea am căutat întotdeauna și nu am găsit niciodată, am dorit și nu am avut niciodată, am sperat și nu am descoperit niciodată. Dragoste. Fac un pas înapoi și într-o parte. Încă ne privim ochi în ochi mâinile încă se ating. Mai fac un pas. Degetele se ating, fiecare deget al mâinii. Zâmbesc din nou și vorbesc.
Pentru totdeauna.
Zâmbește.
Nu uita asta când ești speriată sau nu crezi că lucrurile au să meargă.
Zâmbește mai larg.
Pentru totdeauna.
Încă un pas și mă îndepărtez degetele noastre se desprind. Mă întorc și pornesc să cobor dealul. Vreau să privesc înapoi, dar dacă o fac nu o să mai pot merge. Știu că este timpul să mă întorc. Rănile mele nu sunt vindecate și am nevoie să le vindec. Dacă urmează să supraviețuiesc să trăiesc să iubesc mai am nevoie de încă puțin timp. Dacă privesc înapoi o să mă întorc înapoi. La ea în brațele ei la siguranța și liniștea lor. Nu este momentul. Nu încă.

Ajung la poalele Dealului. Traversez întinderea mare de iarbă uscată din fața Clădirilor. Deschid ușa glisantă cu geam și intru. Leonard face sărituri în mijlocul Nivelului Inferior. Îl las în pace. Mă întorc și mă uit înapoi prin geam către Deal. Lilly este încă acolo. Stă pe jos fumând o țigară. Privind spre mine. Fumul urcă ușor cu mâna pe care o ridică. O ține în aer. Mă poate vedea. Ridic o mână și o apăs pe geam. O țin așa. Ne privim îndelung sunt prea departe ca să vedem altceva decât siluete. Nu contează.
Las mâna jos. Lasă și ea mâna jos. Mai stau un moment. Îl aud pe Leonard în spatele meu terminând săriturile. Când termină, mă depărtez de fereastră și mă întorc.
Leonard este aplecat cu mâinile pe genunchi. Poartă un trening roșu-aprins și picături de transpirație i se preling pe frunte. Se uită la mine și vorbește.
Bună, Puștiule.
Bună, Leonard.
Ce face Prietena ta?
Zâmbesc.
Foarte bine.
Ai avut o noapte bună?
Da.
O iubești?
Da.
I-ai spus asta?
Da.
Zâmbește. Larg și deschis.
Ce frumos.
Zâmbesc din nou. Larg și deschis.
Da.
Își ia mâinile de pe genunchi, se ridică.
Cum merg lucrurile cu Părinții tăi?
Bine.
Vă înțelegeți bine?
Da, ne înțelegem.
Zâmbește.

Bine, că altfel o să regreți dacă o dai în bară cu ei. Familia este cel mai important lucru.
Așa e.
Sunt mândru de tine, Puștiule. Se pare că faci tot ce trebuie.
Încerc.
Ține-o tot așa și n-o să mai trebuiască să te păzesc.
Nu știu să te fi rugat să mă păzești.
Nu contează că m-ai rugat sau nu. Contează că o fac, chiar dacă îți place sau nu.
Râd.
Mă duc să fac duș, să mă pregătesc. Ne vedem aici în douăzeci de minute. Bem o cafea și luăm micul dejun.
Bine.
Pleacă. Mă duc în camera mea. Deschid ușa Miles nu este aici și nu sunt nici clarinetul și nici cartea despre Dao. Îmi scot hainele mă duc la Baie dau drumul la duș mă bag sub apă mă spăl. Apa este caldă dar nu prea caldă. Este plăcută. Mă simt bine.
Închid dușul ies mă duc la chiuvetă și mă spăl pe dinți și mă rad. Mă uit la cicatricea unde era odată o gaură. Este roz, mai deschisă decât restul pielii, se vindecă. Mă uit la nasul meu, are șaua ușor umflată, s-a vindecat. Mă uit la zona din jurul și de sub ochi, umflătura a dispărut, galbenul inflamației a dispărut. Am cearcăne gri, dar sunt de la lipsa de somn, nu de la răni. Ochii mi s-au vindecat. Pe dinafară. Mă uit la ei. Albul este alb cu vinișoare roz subțiri. Urmez linia lor spre capătul verde. Este palid ca o măslină ofilită cu puncte mici maronii răzlețe. Stau la capătul verde, mă opresc acolo. Văd în mine însumi și sunt mulțumit de ceea ce văd. Nu merg prea adânc. În adâncuri stă realitatea. Pe margini sunt numai scăpărări ale ei. Merg mai sus, mai adânc, văd mai mult. Merg mai greu iar marginea dispare în negrul care înconjoară pupila. Negrul în care totul este revelat. Îl văd o

secundă infimă, văd negrul cel mai adânc înconjurat de verdele pal. Întorc privirea.
Ies din Baie. Mă îmbrac și ies din Camera mea. Bobby și bărbatul pe care îl cunosc dar nu știu de unde stau la o masă la Nivelul Superior. Mă privesc. Nu le dau atenție. Îmi iau o cafea și sorb din ea. Este fierbinte, îmi arde gura, și este tare. O simt imediat. Alungă noaptea și oboseala unei nopți fără somn. Inima începe să-mi bată mai tare. Chiar și drogurile slabe alungă oboseala unei nopți fără somn.
Mă întorc. Bobby și bărbatul mă privesc fix în continuare. Trec pe lângă ei când bărbatul vorbește.
Nu-ti amintești de mine, nu-i așa?
Mă opresc, mă întorc și îl privesc. Este îmbrăcat iar în negru. Pantaloni negri de trening cu dungi albe pe margini și un tricou negru. Are părul scurt și murdar și țepos, fața este plină de urme de acnee. Ochii sunt șterși și căprui iar pe brațe are urme negre-vineții.
Nu, nu-mi amintesc.
Ți-am spus să mă ții minte, sunt dezamăgit că nu m-ai ascultat.
Îmi pare rău.
Am auzit că ești cu Lilly.
Unde ai auzit așa ceva?
Contează?
Nu.
Atunci nu întreba.
De unde te cunosc?
Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni.
Eram aici acum câteva săptămâni.
Și eu.
Înaintez, îl privesc lung, caut în memorie. Deși este vag și întunecat, revine. Îmi amintesc că mă uitam la televizor. Îmi amintesc că mă târa pe podea. Îmi amintesc că îmi șoptea la ureche. Îmi amintesc că îmi spunea că ar fi putut să-mi facă

rău. Eram drogat și neajutorat. Ar fi putut să-mi facă rău.
Îmi amintesc acum.
Zâmbește.
Bravo, Băiete.
Nu-mi spune așa.
O să-mi faci ceva dacă îți spun așa?
S-ar putea.
După cât de breaz ai fost data trecută, nu sunt așa speriat.
Hai să vedem acum cât sunt de breaz.
Zâmbește.
Nu vreau să mă bat cu tine.
Da' ce vrei?
Să-ți spun ceva despre Lilly.
Ce?
Niște lucruri pe care trebuie să le știi.
Ce?
Se lasă pe spate și zâmbește și aprinde o țigară. Stau și aștept. Bobby mă privește lung și zâmbește ca un psihopat care a găsit o victimă. Simt o prezență lângă mine și mă uit într-o parte și îl văd pe Leonard la câțiva pași. Deși nu a auzit conversația, îmi dau seama după expresia lui că știe că urmează ceva neplăcut. Bărbatul mă privește și vorbește.
O cunosc pe Lilly de acasă. Ieșea cu cel mai bun Prieten al meu și o împărțea cu noi. O aducea la petreceri și o amețea de tot și o ducea într-o cameră și îi lăsa pe toți tipii s-o fută dacă îi dădeau droguri. Ei îi plăcea pentru că așa căpăta crack pe gratis și un pumn de pastile și o noapte plină de sculă, ceea ce, sunt sigur că știi deja, îi place cel mai mult.
Mă privește lung. Râde.
Am futut-o și eu de câteva ori. Are un corp subțire și mișto și buze mari și știe cum să le folosească, și te lasă să faci aproape orice cu ea. Băiatul cu care ieșea, Prietenul meu, a intrat într-o încurcătură cu un Dealer. S-ar putea spune că și-a depășit creditul.

Dealerul a fost de acord să-l lase în pace dacă i-o dădea pe Lilly și Prietenul meu a făcut târgul. Nu-i păsa deloc de ea, cred că este greu să respecți o curvă, așa că nu i-a zis nimic și a dus-o la Casa Dealerului. Când au ajuns acolo, ea a început să fumeze crack și să ia un pumn de Valium și s-a făcut praf. Atunci au venit prietenii Dealerului.
Bobby râde. Bărbatul zâmbește și trage din țigară și mă privește fix și eu îl privesc fix. Simt cum Furia se adună. Spre deosebire de alte dăți, mânia și înverșunarea și pornirea de a distruge nu sunt îndreptate spre mine ci spre el. Simt Furia. Se adună.
Dup-aia a fost urât. Cincisprezece tipi s-au așezat la rând și au pus-o pe Lilly cu fața la podea și au început s-o fută. Au futut-o în gură, au futut-o în pizdă, au futut-o în cur, au futut-o pe toate părțile și în toate felurile. Toți cincisprezece au futut-o, unii de mai multe ori, și niciunul nu avea prezervativ. S-au slobozit în ea peste tot. Pe spate și pe burtă, pe păr și pe față, în orice gaură nenorocită pe care o avea.
Bobby râde din nou.
După doi tipi a încercat să se ridice și să fugă, dar nu au lăsat-o. Au ținut-o la podea și au râs de ea și au futut-o mai departe. Unul după altul, și nu putea să facă nimic, și după ce au terminat, ea țipa și plângea și o luase razna, a încercat să-și ia hainele, dar nu i le-au dat. I-au dat în schimb un sac de gunoi, de-ăla mare de plastic negru și au tăiat două găuri pentru brațe în părți, și au pus-o să-l îmbrace. Apoi Dealerul a deschis ușa și a apucat-o de păr și a aruncat-o afară, ca pe o zdreanță împuțită.
Bobby râde în hohote, se dă cu capul de masă. Bărbatul se uită la el și zâmbește, se uită din nou la mine.
După câte știu, a venit aici imediat după aia. S-a suit într-o mașină cu Bunica aia a ei bătrână și dusă cu capu' și a condus cât de repede a putut. Cred că te-a cunoscut câteva zile mai târziu. Dacă

aș fi în locul tău, aș fi atent. Fata aia tre' să fie plină de boli și mare mirare să nu-ți dea vreo boală care să-ți usuce scula.
Bărbatul îmi zâmbește. Stinge țigara într-o scrumieră. Îl aud pe Bobby râzând și cu coada ochiului îl văd ridicând mâna. Bărbatul chicotește și o lovește, ca și cum ar primi mulțumiri pentru ceea ce a spus. Strâng din dinți. Îl privesc fix pe bărbat. Furia se aprinde. Se dezlănțuie cu toată puterea vreau să ucid ucid ucid. Nu-mi pasă ce a făcut Lilly orice ar fi făcut. Păcatele ei, dacă are unele, n-am niciun drept să le judec. Mă supără că boul ăsta i-a murdărit numele, nu trupul. Mă supără că a vorbit despre ea ca despre o bucată de carne, ceva subuman, care ar putea fi înjosit și batjocorit de el și de alții. Furia se dezlănțuie cu toată puterea. Vreau să ucid ucid ucid. Fac un pas înainte.
De ce mi-ai spus asta?
Pentru că așa mi-a venit.
Pentru că așa ți-a venit?
Da.
Lilly a avut o viață futută pân' la Dumnezeu. Nu e cazul să spui porcăriile astea despre ea.
O să-mi dai tu mie Lecții?
Te simți mai bine acum că mi-ai spus asta?
Ce?
Te simți mai bărbat, ți se pare că ne ai cumva la mână?
Du-te dracu'.
Te simți mai bun ca ea, deși știi că nu ești, sau te simți bine, deși în adâncul tău te simți ca un căcat ce ești?
Du-te dracu'.
Așa e?
Du-te dracu'.
Fac un pas înainte.
Ultima dată când ne-am văzut, m-ai lăsat să scap. Te las și eu să scapi acum. Dar dacă mai vorbești despre ea vreodată o să te omor, Labagiule.

Mă ameninți?
Te previn.
Mă cac pe mine de frică.
O să ți-o iei.
Du-te dracu' cu târfa ta de doi bani cu tot. Duceți-vă dracu' amândoi.
Bobby râde. Bărbatul mă privește fix și îl privesc fix și eu. Scap cafeaua pe care o țin în mână cade pe jos îl distrage și când se uită sar pe el. Îl apuc de păr și îi sucesc capul înapoi și îl apăs cu degetul pe gât puțin mai jos de mărul lui Adam. Apăs tare. Carnea este moale și degetul meu se afundă și el începe să tușească, să se înece, să se sufoce, să sufere. Cu coada ochiului îl văd pe Bobby ridicându-se de pe scaun și pornind spre mine îl văd pe Leonard pășind înainte și împingându-l și aud ceva nu știu ce aud. Leonard spune ceva și Bobby se oprește imediat. Îl văd pe Leonard aplecându-se spre Bobby și îl văd spunând mai multe cuvinte pe care nu le aud. Bobby se așază.
Apăs. În carnea moale. Îl privesc pe bărbat în ochi. Îl las să înțeleagă că l-aș putea omorî. Tușește. Se îneacă. Se sufocă. Suferă. Este neajutorat. Știe asta și o știu și eu. Viața lui este în mâinile mele. Îl privesc în ochi. Vorbesc.
Dacă mai spui vreodată ceva despre ea, te omor.
Apăs mai tare.
Te omor, în pana mea.
Apăs mai tare.
Te omor, în pana mea.
Dau drumul. Mă depărtez. Bărbatul începe să tușească. Se ține de gât. Respiră cât aer poate și cât de repede poate. Tușește. Scuipă. Se îneacă. Aș fi putut să-l omor. Voiam să-l omor. Fac doi pași spre Bobby care stă pe scaun. Este palid, alb, vânăt, bolnav, ca și cum Doamna cu Coasa i-ar spune că i-a sunat ceasul. Îl scuip în față. Aștept o reacție, dar nu are niciuna. Se uită fix în față. Nu știu ce i-a spus Leonard, dar știu că nu va mai spune nimeni nimic. Nu va mai spune niciunul nimic.

Ies din Secție și merg pe Coridor. Tremur de mânie și de arsura spaimei. Tremur de groază și de șocul violenței. Tremur din cauza adrenalinei. Tremur din cauza Furiei așa cum nu am simțit-o niciodată. Furia s-a ridicat să apere pe cineva iubit. Mai puternică decât am simțit-o vreodată.
Vreau o ușă. Văd o ușă. Lovesc ușa și ies pe ușă. În dimineața gri rece. În aerul greu și umed. Încleștez fălcile pumnul mușchii pieptului. Încleștez totul strâns. Respir pe nas cât pot de adânc. Aerul greu umed. Îl simt inundându-mi celulele îmi simt celulele absorbindu-l. Îmi simt celulele absorbindu-mă. Ușa se deschide și Leonard iese afară. Nu spune nimic mă lasă să respir. Respirația mă ușurează și nevoia de a mă încleșta scade. Furia scade. Am făcut ce am făcut ce am crezut că e bine. Violența a fost o nenorocire dar nenorocirea era necesară. Uneori capetele sunt seci. Uneori inimile sunt goale. Uneori cuvintele nu funcționează. Violența a fost necesară.
Respir încă o dată adânc de tot în sfârșit și expir. Mă uit la Leonard și el vorbește.
Cum te simți?
OK.
Știi că nu contează ce au spus?
Știu.
Și știi că probabil nici nu este adevărat?
Este adevărat. Știu că este adevărat.
De unde știi asta?
Știu eu.
Nu contează oricum.
Știu.
Contează că o iubești.
Da.
Să nu uiți, Puștiule, dragostea e cea mai importantă.
Dau din cap.
Da.
Pune mâna pe umărul meu.
Sunt mândru de ce ai făcut acolo.

Îhî.
I-ai dat o șansă și apoi l-ai lăsat să scape. Sunt două lucruri pe care eu nu le fac niciodată. Și ai trimis și mesajul al dracului de clar.
Chicotesc.
Ce i-ai spus lui Bobby?
I-am spus numele meu. Numele meu întreg.
Râd.
Atât?
Leonard dă din cap.
E mai complicat, dar da, atâta tot.
Mulțumesc de ajutor.
Și-altă dată.
Îți rămân dator.
Nu.
Ba da.
Scutură din cap.
Ba nu.
Arăt spre ușă.
Să mergem la micul dejun.
Intrăm și trecem pe Coridoare. O caut pe Lilly dar nu este acolo. Ne așezăm la rând iau o farfurie cu ouă și mazăre și îi găsim pe prietenii noștri. Au auzit de încăierare, nu vreau să vorbesc despre ea. Vorbim despre plecarea lui Ed. Ted mai că nu plânge. Ne scriem numele și adresele și numerele de telefon pe o foaie de hârtie. Numai Miles și Leonard au unele permanente. Restul scriem ce putem. Sperăm ca Ed să reziste destul pentru a ne suna. Îi urăm baftă. Îi spunem că totul o să fie bine. Terminăm. M-am uitat după Lilly dar nu a venit. Prietenii mei se duc la Prelegere, eu mă duc în Biroul lui Joanne. Ușa este crăpată și aud voci. Intru, Părinții mei stau pe canapea, se ridică să mă salute. Ne îmbrățișăm și ne așezăm. Îi spun bună lui Joanne și ea vorbește.
Avem o schimbare de plan.
Cum?
Vorbește Tata.
Trebuie să plecăm mai repede.

De ce?
O urgență în afaceri.
La fel ca ieri?
Da.
Întorc privirea și Furia se aprinde. Așa cum a fost cazul în toată viața mea, slujba Tatei este totdeauna pe primul plan înainte de orice. Privesc lung peretele peretele alb nu-mi place dar nu pot să schimb nimic. Peretele alb. Cum nu pot nici să-l schimb pe Tata sau poziția lui a făcut totdeauna tot ce a putut pentru noi toți. Pentru Mine pentru Fratele meu pentru Mama. A făcut totdeauna tot ce a putut și ne-a dat mult. Ăsta-i omul, atâta poate. Nu pot să schimb asta și, după tot ce mi-au dat, tot ce mi-au iertat, pot să iert și eu asta și să accept că pleacă mai devreme. Vorbește Mama.
Ne pare rău, James.
N-aveți de ce, Mamă.
Am vrut să stăm toată perioada.
Sunt norocos să am Părinți dispuși să și vină aici.
Zâmbește. Este un zâmbet nesigur, unul care cere o confirmare.
Ești sigur?
Încuviințez.
Să folosim timpul pe care îl mai avem.
Vorbește Joanne.
În mod normal nu am discuta asta acum, dar Părinții tăi și cu mine am dori să vorbim despre viitor.
Este strălucit.
E o glumă?
Da și nu.
De ce nu?
Pentru că mă duc la închisoare.
Nu suntem încă siguri de asta. De ce da?
Pentru că o iau de la început și sunt mulțumit că am șansa asta.
Ce o să faci când o să pleci de aici?
Plec și ispășesc pedeapsa și am grijă de mine. Încerc să supraviețuiesc și încerc să mă port ca

lumea. Ies și-mi iau o slujbă și văd ce se întâmplă.
Cum o să stai curat?
O să fiu închis și nu o să am bani. N-ar trebui să fie așa greu.
Poți să faci rost de droguri în închisoare.
Poate, dar nu vreau.
Crezi că o să fie așa ușor?
Cred că o să am griji mai mari decât să stau curat.
Vorbește Joanne.
Și dacă nu intri la închisoare?
Mă mut la Chicago și-mi caut o slujbă și încerc să fiu fericit.
Ce zici de un Așezământ Social?
Nu.
De ce?
Am mai vorbit despre asta.
Joanne se uită la Părinții mei. Părinții mei se uită unul la altul. Vorbește Tata.
Nu crezi că un mediu ca acela ar putea să-ți facă bine?
Nu cred în Forțe Superioare și cei Doisprezece Pași sau altceva legat de ele, și asta este tot ce se învață în Așezăminte. Ar fi o pierdere de vreme.
Vorbește Mama.
Dacă nu crezi în lucrurile acelea, cum o să stai curat?
De câte ori o să vreau să beau sau să iau droguri, o să iau decizia să nu o fac. O să iau această decizie mereu până când nu mai este o decizie ci un mod de viață.
Și dacă n-o să reușești?
Cum o să ies de aici, o să găsesc un mod de a mă testa, fie cu alcool sau droguri sau cu amândouă, ca să fiu sigur că pot.
Joanne respiră adânc, clatină din cap.
Am încercat să îl conving pe James să renunțe la idee. Este un plan incredibil de riscant, iar probabilitatea unei recăderi este astronomică. Miza este mult prea mare.
Vorbește Tata.

Nici mie nu-mi place ideea, James.
Vorbește Mama.
Nici mie.
Îmi pare rău, dar îmi aparține.
Vorbește Tata.
Și dacă faci o recădere?
Nu o să fac.
Și dacă faci?
Nu o să fac.
Cum de ești atât de sigur?
Pur și simplu am convingerea asta și nu vreau să petrecem restul timpului încercând să vă conving. Mai e până să ajung acolo și o să mă descurc cum pot. Să trecem mai departe.
Mama se uită la Tata, Tata se uită la Joanne. Tata dă din cap, Joanna vorbește.
Să vorbim despre relația voastră.
Îi privesc pe Părinții mei, ei mă privesc pe mine.
Ce credeți despre ea?
Vorbește Tata.
Că este foarte bună.
Vorbește Mama.
Mult mai bună.
Vorbesc eu.
În sfârșit.
Joanne zâmbește. Este un zâmbet larg, adevărat. Îl privește pe Tata.
De ce?
E ca și cum nu l-aș fi cunoscut pe James mult timp, dacă nu chiar niciodată. A fost foarte greu să fiu un Tată cu un Fiu care era în fond un Străin. Nu am înțeles niciodată de ce era cum era sau de ce avea toate problemele pe care le avea. Nu am înțeles niciodată de ce nu ne-a lăsat pe Mama lui și pe mine să facem parte din viața lui și de ce părea atât de furios pe noi. Pentru mine, cea mai bună parte a acestei experiențe a fost sentimentul că mi-am recăpătat Fiul înapoi, am ajuns să știu cine este și de ce este așa, și am început să mă împac cu

trecutul nostru și cu trecutul lui. Sper că am lăsat trecutul în urmă.
Joanne dă din cap, se uită la Mama. Mama zâmbește.
Simt ca și Bob că nu-l cunosc pe James și, oricât de greu a fost să aflu despre el și unele lucruri pe care le-a făcut, sunt fericită că măcar știm. De asemenea pare mai puțin furios de când este aici. Chiar și în aceste ultime zile pare mai puțin furios. Mânia aceea a fost totdeauna greu de înfruntat și nu înțelegeam de ce era așa furios pe noi. Simt că există o legătură între noi acum, că suntem cu adevărat o Familie, și nu am mai simțit asta de mult.
Îi dau lacrimile. Mă privește.
Sunt mândră de tine, James. Vreau să trăiești și să fii fericit. Cum vrei tu, numai să trăiești și să fii fericit.
Mulțumesc, Mamă.
Joanne se uită la mine.
James.
Respir adânc.
Nu am vrut să veniți aici. Nu am vrut să mă vedeți în halul în care eram și în care sunt, pentru că, într-un anume fel, mi-e rușine că sunt aici. Știu că am fost întotdeauna o dezamăgire pentru voi. Cred că am ascuns mereu lucruri de voi pentru că știam că dacă le aflați ați fi suferit. Știam că ce făceam era rău și dacă ați fi știut ați fi încercat să mă schimbați, și nu voiam să mă schimb. A fost bine că mi-am recunoscut faptele în fața voastră. Cred că ați fost foarte tari cât ați fost aici. Așteptam urlete și țipete și Predici și mă așteptam să încercați să-mi impuneți o grămadă de Reguli pe care nu le-aș fi acceptat. Sunt fericit că nu a fost așa și sunt fericit că ați venit.
Părinții mei zâmbesc. Joanne zâmbește.
Cum vedeți relația voastră de aici înainte?
Vorbesc.

Părinții mei trebuie să mă lase în pace. Asta nu înseamnă că nu vreau să facă parte din viața mea, pentru că vreau, dar aș vrea ca viața mea să fie a mea și să fiu complet responsabil pentru ceea ce este și ceea ce devine.
Mă uit la Părinții mei.
Nu o să mă mai ascund de voi, dar, dacă vă spun că nu vreau să vorbesc despre ceva, lăsați-mă. Când fac greșeli, nu vreau să mi se facă observație. Nu vreau să-mi mai dați bani. Vreau să-mi câștig existența cum pot și să trăiesc așa cum pot din asta. Și, cel mai important, dacă fac o recădere, nu aveți voie să mă Salvați din nou. Este ultima mea șansă. Am nevoie să știu că e ultima pentru că dacă știu că există o plasă de siguranță, o voi folosi. Dacă știu că nu există așa ceva, deciziile pe care va trebui să le iau vor fi mai ușor de luat pentru că voi ști că, dacă iau decizia proastă, nu mai există cale de întoarcere.
Părinții mei mă privesc fix. Joanne mă privește fix.
Vorbește Tata.
Va fi greu să te lăsăm singur pentru că tocmai te-ai întors la noi. Cred, totuși, că putem încerca. Cred că va fi important să te lămurești ce înseamnă pentru tine să fii lăsat în pace. Dacă înseamnă să nu vorbim cu tine sau să nu păstrăm legătura cu tine, nu-mi place. Dacă înseamnă să vorbim și să discutăm deschis despre ce se petrece în viața ta, dar să nu te judecăm și să te lăsăm să faci propriile tale greșeli, cred că este o idee bună. Dacă nu mai vrei bani de la noi, asta e bine, dar ideea de a nu te ajuta dacă dai greș mă sperie. Am aflat că cei mai mulți fac recidive și nu-mi place ideea de a nu încerca să te ajutăm dacă se întâmplă. Vrem să duci o viață productivă. Nu are importanță dacă pentru asta trebuie să vii de cincizeci de ori în locuri ca ăsta.
Vorbește Mama.
Nu vreau să te mai ascunzi de noi sau să crezi că nu poți să vorbești cu noi. Tatăl tău și cu mine îți

vrem binele și vrem să fii fericit, și să facem totul pentru asta. Vreau să fac parte din viața ta. Îți pot spune că, dacă faci o recădere, voi continua să încerc să te ajut. Cum a spus și Tatăl tău, dacă trebuie să vii de cincizeci de ori, foarte bine. O să vin de cincizeci de ori.
Vorbește Joanne.
După ce ieși din închisoare, ce ai de gând să faci când vei fi pe cont propriu?
O să mă duc la Chicago. O să-mi iau o slujbă. O să încerc să supraviețuiesc și să fiu fericit. Asta îmi doresc cu adevărat, să supraviețuiesc și să fiu fericit.
Vorbește Tata.
De ce Chicago?
Arăt spre Joanne.
Nu știu dacă pot vorbi despre asta de față cu ea.
Joanne râde.
Dă-i drumul, nu mai sunt multe Reguli pe care nu le-am încălcat deja.
Zâmbesc.
O să mă duc la Chicago pentru că Lilly, fata despre care v-am vorbit, o să fie în Chicago. Vreau să fiu cu ea.
Joanne scutură din cap.
Pot să spun ceva?
Scutur din cap.
Nu.
Vorbește Tata.
Ce o să facă în Chicago?
Se duce la un Așezământ.
Vorbește Mama.
N-ai vrea să mergi și tu cu ea?
Nu.
Vorbește Tata.
Și ea ce-o să facă dacă mergi la închisoare?
Nu am vorbit cu ea despre asta, dar sper că oricare dintre noi iese primul va găsi un loc în care să trăim amândoi.
Vorbește Joanne.

Și după aceea?
Vom trăi împreună și o să ne ajutăm unul pe altul. O să avem grijă unul de celălalt.
Vorbește Mama.
Asta este frumos.
Cred că o să fie.
O să vă căsătoriți?
Te cam grăbești, Mamă.
Zâmbește și râde iar Tata o strânge de mână. Joanne zâmbește, deși îmi dau seama că încearcă să se abțină. Se uită la ceas, vorbește.
Cred că este timpul.
Tata se uită la ceas, dă din cap.
Da.
Se ridică, Mama se ridică. Tata se uită la Joanne.
Înainte să plecăm, aș vrea să-ți mulțumesc. Această experiență nu ar fi fost la fel fără tine, și noi, ca o Familie, îți datorăm mult pentru asta. Dacă putem face orice pentru a ne plăti datoria, te rog să ne spui.
Joanne zâmbește.
Faptul că vă văd azi, după ce v-am văzut împreună acum câteva zile, este toată mulțumirea de care am nevoie.
Vorbește Mama. În timp ce vorbește, îi dau lacrimile.
Mulțumesc, Joanne.
Nu ai pentru ce, Lynne.
Mama înconjoară biroul ei și Joanne se ridică. Se îmbrățișează puternic și adevărat cum numai femeile știu să o facă. Nu este nicio ezitare între ele și nicio distanță. Nicio distanță emoțională, nicio distanță fizică, niciun fel de distanță.
Se desprind și Tata îi strânge mâna lui Joanne și îi mulțumește din nou și îi mulțumesc și eu și merg cu Părinții mei în Sala de la Centrul de Familie unde au stat. Luăm bagajele și jachetele. Mergem înapoi pe Coridoare către Intrarea Principală a Clinicii. Ieșim afară unde așteaptă o Limuzină. O

Limuzină lungă, neagră cu geamuri fumurii. Așezăm bagajele. Vorbește Tata.
A fost o experiență minunată. Sunt foarte mândru de tine că ești aici și te străduiești atât de tare. Evident că mai sunt unele probleme de rezolvat, dar am foarte mare încredere. Te rog să suni când iei legătura cu Avocatul și te rog să suni dacă ai nevoie de orice sau te putem ajuta în orice fel și te rog să suni doar ca să spui salut și să știm ce faci.
Așa o să fac.
Te iubesc, James.
Și eu te iubesc, Tată.
Tata are o lacrimă în colțul ochiului. Nu o șterge și i se prelinge pe obraz. Face un pas înainte și mă îmbrățișează și îl îmbrățișez și eu. Simt neplăcerea și Furia, dar nu le dau atenție. Ne desprindem din îmbrățișare și Mama vine spre mine. Are din nou lacrimi în ochi o uram când plângea dar acum nu o mai urăsc. Simte și plânge. Este de admirat. Mă ia în brațe o iau în brațe. Ne îmbrățișăm mă ține ca pe un Copil. Nu mai sunt Copil dar tot mai sunt. Ne îmbrățișăm și eu mă lupt cu Furia. Nu mă poate înfrânge sau controla acum. Mama mă îmbrățișează în așa fel încât îmi spune că sunt iertat și vrea să trăiesc și să fiu fericit. O îmbrățișez în așa fel încât să-i spun că încerc să mă schimb și încerc să fiu mai puternic decât mânia. Încercăm să iertăm.
Ne depărtăm și ea se uită la mine și încearcă să vorbească, dar nu poate. Tata deschide ușa Limuzinei și Mama se duce spre ea și ia loc pe bancheta de piele neagră. Plânge și zâmbește. Ridică o mână în semn de la revedere. Ridic și eu o mână. Tata, care stă lângă portieră, se uită la mine și vorbește.
Ține-o tot așa.
Da.
Se urcă în mașină lângă Mama și închide ușa. Limuzina pornește pe aleea cu pomi care duce spre și afară din Clinică. Nu pot să văd prin geamurile

fumurii, dar știu că Părinții mei mă privesc și stau și-i privesc și eu. Suntem o Familie care își ia la revedere. La revedere pentru moment.
Când Limuzina nu se mai vede și Părinții mei au plecat, mă întorc și intru înapoi în Clinică. Este ora prânzului, așa că mă duc la Sala de Mese. Iau o tavă și o farfurie cu pizza crocantă și un pahar cu salată de fructe de pădure și îi văd pe prietenii mei într-un colț. Mă așez cu ei.
Vorbesc despre meci. Meciul meu de azi-dimineață și Campionatul de Categorie Grea, care va avea loc peste câteva zile. Mă întreabă ce s-a întâmplat de dimineață le spun că nu a fost de fapt un meci ci mai mult o discuție care s-a încins. Leonard râde. Mă întreabă ce mi-a spus bărbatul și le spun că nu vreau să vorbesc despre asta. Mă întreabă dacă o să mă duc după el din nou și le spun că sper că situația s-a rezolvat.
Vorbim despre adevăratul meci. Leonard și Matty sunt mai în temă, așa că ei vorbesc cel mai mult. Matty îl place pe cel mai mic dintre Grei, care este un bărbat foarte solid, Leonard îl place pe cel mai mare dintre Grei, care este masiv. Cei doi au luptat de două ori înainte, fiecare a câștigat unul din meciuri, și nu se plac sau respectă unul pe celălalt, și fiecare a promis un KO de data asta. Vrem să vedem meciul. Toți vrem să-l vedem. Vrem să-l vedem pentru că ne place sportul și ne place boxul, pentru că toate ziarele și emisiunile sportive de televiziune tratează subiectul, pentru că vom putea vorbi despre el și după ce se termină, și cel mai mult vrem să-l vedem pentru că ne va permite, chiar și numai pentru câteva ore, să ne simțim normali.
Aici, orice seamănă a normalitate este dorit cu ardoare. Telefonul este mereu ocupat pentru că oamenii vor să fie în contact cu lumea normală de afară. Scrisorile sunt așteptate cu nerăbdare și deschise pentru că sunt un contact fizic cu lumea. Ne uităm la televizor și citim ziarele pentru că ne

dau o idee despre lumea normală, revistele sunt răsfoite până când paginile se rup. Sarcinile pe care le avem aici, oricât de tâmpite și neînsemnate ar fi, ne îngăduie să ne prefacem că suntem, chiar și numai câteva minute pe zi, la fel ca ceilalți oameni. De aceea sunt îndeplinite Sarcinile. Nu pentru că ni se spune să le facem, pentru că cei mai mulți dintre noi ne-am petrecut toată viața făcând orice numai ceea ce ni s-a spus nu, ci pentru că Sarcinile ne fac să ne simțim normali. Oamenii normali au Sarcini. Câteva minute pe zi putem să ne prefacem.
Toți am fost la început oameni normali. Toți am fost la început niște ființe umane care funcționau normal și aveau potențialul de a face aproape tot ce doream, dar undeva pe drumul vieții noastre ne-am rătăcit. Deși suntem aici încercând să găsim drumul înapoi, știm cu toții că cei mai mulți dintre noi nu o vor mai face. Lucruri ca meciul ne îngăduie să visăm, să ieșim de aici și ne îngăduie să ne imaginăm cum trebuie să fie Lumea normală și cum trebuie să trăiască oamenii normali în ea. Oamenii normali ar face planuri cu prietenii să vadă meciul. Ar alege un loc spațios unde să stea și un televizor mare. S-ar aduna. Ar mânca ceva și ar bea ceva înainte de începerea meciului, și ar fi în stare să se oprească din băut înainte de a leșina sau de a deveni violenți. Ar avea un boxer favorit. Ar fi în stare să dezbată și să vorbească despre punctele lui tari și cele slabe. Ar fi conștienți ca să urmărească meciul și ar aclama sau mormăi în funcție de rezultat. Când se termină s-ar duce Acasă și ar fi în stare să conducă sau să meargă și, dacă sunt norocoși, ar avea o Soție pe care să o sărute sau un Copil adormit la care să se ducă și s-ar duce la culcare. Când s-ar trezi a doua zi și-ar aminti noaptea trecută și și-ar continua viața. Viața lor normală, frumoasă. Oricare dintre cei de aici, bărbat sau femeie, Bețiv sau Drogat, bogat sau sărac, negru sau alb, ar da orice are a avut sau va

avea vreodată doar ca să fie normal. Lucrurile ca meciul, meciul ridicol, tâmpit, minor, repede uitat ne-ar da posibilitatea asta. Vrem să-l vedem. Ne bucurăm să-l vedem. Am da orice să-l vedem, dar televiziunea de aici nu-l prezintă. Este nevoie de un sistem de cablu special cu antenă specială. Sistem disponibil în Lumea de afară.
Terminăm de mâncat. Ne ridicăm și ducem tăvile. Ne ducem la Prelegere și ne așezăm în rândul din spate. O caut pe Lilly dar nu este aici. Aș vrea să fie ca să mă uit la ea în loc să ascult Prelegerea. Să o pot privi pe ea și să las să treacă timpul. Să mă poată privi și ea și să pot simți dragostea pe care am simțit-o mai devreme. În brațele ei. În ochii ei. În cuvintele ei. O vreau iar.
Un Doctor cu ochelari, cu pantaloni militari și un halat alb vine în fața catedrei și începe să vorbească. Subiectul este conceptul de dependență încrucișată. Pe scurt, dependența încrucișată înseamnă că, dacă ești Dependent de o substanță sau tip de comportament, o substanță ca heroina sau tip de comportament ca jocurile de noroc, ești Dependent de toate substanțele și tipurile de comportament. Vindecarea de oricare dintre ele înseamnă abstinență față de toate celelalte. Dacă folosești sau recurgi la altceva decât drogul sau tipul de comportament preferat, este foarte probabil să devii dependent de acesta și este foarte probabil să revii la dependența inițială. Doctorul spune că trebuie să fii conștient și consecvent ca să te păzești de pericolele dependenței încrucișate. Spune că țigările și cafeaua sunt bune, pentru că sunt mai mult un obicei decât o dependență, dar fiți atenți cum mâncați, cum faceți sex, fiți atenți să nu jucați sau să cheltuiți prea mult la cumpărături, fiți atenți la relațiile cu oamenii care fac aceste lucruri, feriți-vă de locurile unde se face asta și fiți în alertă constantă. Pentru tot restul vieții. Alertă constantă.

Deși sună bine în teorie, în practică ce spune Doctorul este prea absurd pentru a fi luat în serios. Orice Cretin, în special un Cretin Dependent, știe că, dacă iei droguri sau bei când încerci să stai curat, chiar dacă acel drog sau băutură nu sunt substanța ta preferată, atunci probabil că o să te prindă și ea. Orice Cretin, în special un Cretin Dependent, știe că după ce ai trecut de la uz la abuz, și de la abuz la dependență, atunci nu poți să te întorci înapoi și să începi cu altceva. Dar să zici că a face sex sau a mânca este periculos și trebuie supravegheat e o tâmpenie. Să zici că a cumpăra ceva sau a cheltui bani mă va duce înapoi la cocaină este o aberație penibilă. Să zici că trebuie să mă feresc de toate felurile de dependență potențială tot timpul și peste tot unde merg tot restul vieții este de tot căcatul. Nu voi trăi în felul acesta. Este de tot căcatul.
Prelegerea se sfârșește și Pacienții aplaudă. Mă ridic și îi urmez pe ceilalți afară din Sala de Conferințe. Mergem înapoi în Unitate. Când trec prin fața Camerei mele, văd un bilet pe ușă care spune James Sună Urgent și un număr. Nu recunosc numărul și nu am sunat niciodată acolo mai înainte, dar știu că este un număr local după prefix. Iau biletul și mă duc la telefon. Bărbații se pregătesc pentru Sesiunea de după-amiază, așa că nu este coadă.
Deschid ușa și stau jos și formez numărul. Sună o dată de două ori de trei ori sună. A patra oară răspunde o femeie spune numele lui Lilly și al Secției. O întreb dacă Lilly este acolo. Femeia întreabă cine este și spun că un prieten. O aud cum lasă receptorul. Aștept un moment sau două aștept câteva momente. Aud cum se mută receptorul și cum îl ia cineva. Îi aud vocea. Este distrusă. Distrusă.
Ce este?
Unde ai fost?
Am fost la Prelegere.

Am încercat să te sun.
Abia acum am primit mesajul.
Trebuie să te văd.
Ce este?
Trebuie să te văd.
Spune-mi ce este.
Începe să plângă.
Bunica mea.
Ce este?
Bunica mea.
Ce este cu ea?
Izbucnește în hohote de plâns și suspine. Suspine lungi, cumplite, cele care rănesc trupul, cele care vin când inima este copleșită. O și văd. Stând în Cabină cu ochii umflați, trupul tremurând, lacrimile curgând pe față.
Trebuie să te văd.
Ce este?
Bunica mea.
Vocea i se frânge.
Bunica o să moară.
Cum?
Începe să plângă din nou.
Trebuie să te văd.
Nu putem acum.
De ce?
O să fim prinși.
Trebuie să te văd.
Așteaptă până se întunecă.
Trebuie să te văd acum.
Dar ce are?
Te rog.
Plânge. Plânge. Știu că nu ar trebui să mă duc, dar mă doare mă lovește mă distruge să o aud plângând plânge. Știu că are nevoie de mine. N-ar trebui să conteze ce sau când sau unde suntem, nimic n-ar trebui să conteze decât ea. Îmi spun că aș face orice pentru ea. Plânge și are nevoie de mine.
Ne vedem în Luminiș.

Când?
Plec acum.
Bine.
Dacă ajungi acolo înaintea mea, așteaptă-mă. Vin cât pot de repede.
Bine.
Totul o să fie bine.
Ba nu.
O să fie.
O să moară, James.
O să trecem prin asta. Totul o să fie bine.
Te iubesc.
Și eu te iubesc.
Închide și închid și eu. Deschid ușa Cabinei și ies. Bărbații sunt adunați la Nivelul Inferior, scaunele sunt aranjate în semicerc, iar Lincoln se pregătește de Sesiunea de după-amiază. Se uită la mine și vorbește.
Vii și tu?
Trebuie să ies, să fac o plimbare.
Crezi că poți să lași lucrurile baltă când ai tu chef?
Nu vreau, trebuie.
De ce?
Pentru că trebuie.
Răspunde-mi la întrebare.
Trebuie să ies. Tu ce treabă ai?
Sunt Supraveghetorul Unității.
Atunci supraveghează. Mă duc să fac o plimbare.
Deschid ușa de sticlă și ies afară și încep să merg. Nu dau atenție la ce e în jur. Merg repede știu drumul. Nu vreau să stea singură. Are nevoie de mine.
Ajung la Luminiș este acolo. Cu ochii umflați. Cu obrajii uzi de lacrimi. Cu mâinile tremurând. Plânge de atâta vreme că nu-și mai dă seama că plânge. Plânge.
Vine spre mine și eu mă duc spre ea și mă ia în brațe și eu o țin în brațe. Își lasă capul pe umărul meu și plânge. Tremură. Mă ține mă strânge se lipește de mine de parcă eu aș putea absorbi ceea

ce simte de parcă aș putea să preiau totul. Pot. Pot să absorb ce îmi dă pot să preiau de la ea și să-l însușesc și să-l fac să dispară. Pot. Îl voi lua. Îl voi însuși. Dă-mi-l mie. O să-l fac să dispară. Pot să-l fac să dispară. Ne așezăm o țin o las să plângă. Îi șoptesc în ureche e în regulă e în regulă e în regulă. Cuvintele nu spun nimic, sunt doar cuvinte, dar o calmează pentru că nu a avut niciodată pe nimeni care să-i spună e în regulă mai înainte și nu a crezut niciodată asta. E în regulă e în regulă. O țin în brațe și pe mine mă crede. O să fie bine.
Se calmează și se oprește din plâns. Se reazemă de umărul meu. Vorbesc.
Ce s-a întâmplat?
Are cancer. În oase și în sânge. Nu există tratament.
Ai aflat de dimineață?
Da.
De când îl are?
Au descoperit săptămâna trecută. Se simțea rău, dar a crezut că o să-i treacă. A leșinat la lucru.
De ce nu ți-a spus mai repede?
Nu voia să mă îngrijorez.
De ce ți-a spus azi?
E mai grav decât a crezut. S-a gândit că e mai bine să știu din vreme.
Cât mai are?
Între două săptămâni și șase luni.
O țin mai strâns.
Îmi pare rău.
Mă ține mai strâns.
N-o am decât pe ea.
Mă ai și pe mine.
Mi-e frică.
Să nu-ți fie.
Ce o să facem?
Să trecem prin asta.
Cum?
Când o să pot o să vin la Chicago și o să stăm împreună și o să fie bine.

Se retrage puțin și se uită la mine.
O să vii?
Cât de repede pot.
Când pleci de aici?
Nu.
Unde te duci?
La închisoare.
Ce?
Am niște necazuri. Va trebui să plec o vreme. Nu știu cât chiar acum, dar cum termin vin la Chicago.
Ce ai făcut?
M-am bătut cu niște Polițai și eram beat și aveam niște droguri la mine.
De ce nu mi-ai spus?
Nu voiam să-ți faci griji până când nu aflam ce se întâmplă.
Ar fi trebuit să-mi spui.
Știu, îmi pare rău.
Cât o să fii plecat?
Nu știu încă.
Ar fi trebuit să-mi spui.
Îți spun acum. O să vin cât de repede pot.
Nu te am decât pe tine, James. În toată lumea asta blestemată, nu te am decât pe tine.
Te ai pe tine.
Aș vrea să fie de ajuns, dar nu e.
Cred că te înșeli.
Am fost singură toată viața. Nu mai pot.
N-o să mai fii.
Este pe moarte, James.
Totul o să fie bine.
Aud un zgomot. Mă întorc spre pădure. Zgomotul este mai puternic se apropie rapid. Începem să ne ridicăm, zgomotul este mai puternic. Pași călcând pe frunze și praf și crengi rupte suntem în încurcătură și ne ridicăm cu greutate. Se aude mai tare și noi suntem în picioare. Se aude mai tare și eu o privesc pe Lilly. Mai tare și ea mă ia de mână. Este chiar în fața Luminișului. Mă sărută. Vine

cineva. Mă privește în ochi. Ajunge. Îmi spune nu te am decât pe tine.
Zgomotul se oprește. Mă întorc. Lincoln este la câțiva pași de noi. Vorbește.
Ken îmi ține locul. M-am gândit să vin să văd ce faci.
Fac bine.
Nu, nu faci. Nici măcar pe departe.
Depinde cum vezi lucrurile.
Le văd conform cu Regulile acestei Instituții. Spre deosebire de tine.
Eu nu le văd așa.
Să mergem, și nu vreau să aud nicio vorbă cât ne întoarcem.
Mă întorc spre Lilly, care îl privește fix pe Lincoln. Privirea este un amestec de sfidare și spaimă și furie. Lincoln o privește și el și încearcă să intervină între noi. Ne ținem încă de mână și ea îl împinge. El o apucă de încheietură iar ea mă strânge și mai tare de mână și se uită fix la el și vorbește.
O să tac din gură, dar nu-i dau drumul.
Nu ești în poziția de a cere ceva.
Nu cer nimic, dar așa o să fac.
Ai încălcat Regulile, acum trebuie să suporți consecințele.
Du-te-n măta cu Regulile tale, o să le suport.
Ea îl privește fix iar el îi întoarce privirea. O urmăresc și sunt mândru de ea mi se frânge inima o iubesc. Se privesc fix. Ochii ei sunt mai puternici decât își dă seama. Lincoln vede ce văd și eu ea nu-mi lasă mâna. Poate să vorbească toată ziua, să încerce să ne despartă oricât vrea, ea nu-mi lasă mâna.
Urmați-mă.
Se întoarce și pornește să-și facă drum prin frunziș iar noi îl urmăm. Ne ținem de mână și privim fix înainte. Lincoln se mișcă repede. Ajunge la Potecă și se oprește și ne așteaptă. Când ajungem la câțiva pași în spatele lui, începe să meargă din nou.

Poteca ne duce înapoi în zona cu iarbă verde dintre Clădiri și Pădure. Pe măsură ce ne apropiem, ne întoarcem unul spre altul și ne privim lung. Nu avem cuvinte ne privim lung doar iar ochii lui Lilly se îmblânzesc cu fiecare clipă. Îi dau lacrimile. Nu vreau să plângă nu vreau să plece nu vreau să aibă necazuri. O să-mi asum toată vina dacă este cazul pot să mă dea afară și o să o aștept și o să fiu bine. Plânge. Fără suspine numai lacrimi care curg pe obraji tot mai multe lacrimi. Aș vrea să le adun și să fie ale mele. Nu vreau să plângă nici acum niciodată nicicând. Plânge.
Ajungem la ușă. Lincoln o deschide și intrăm. Toți bărbații se întorc și privesc lung. Lincoln închide ușa și vine în fața noastră și vorbește.
O duc în Secția ei. Du-te în Camera ta și așteaptă acolo. O să dureze ceva vreme.
Dau din cap.
Să mergem.
O privesc pe Lilly și ea mă privește. Îmi trag mâna și o cuprind cu brațele. Îi șoptesc la ureche.
Te iubesc. Nu uita asta. Te iubesc.
Mă ține în brațe până când Lincoln pune mâna pe umărul ei. Ea se retrage iar el o așteaptă și ea se întoarce și încep să urce scările iar eu îi urmez. Toți ne privesc lung. Ken și bărbații. Privesc lung. Ajungem pe Coridor detest totul detest totul al dracului de tare ei merg în fața mea și eu îi privesc. Mă opresc când ajung la ușa mea, stau acolo și îi privesc. Lilly este cu câțiva pași înaintea lui Lincoln. Merge privind drept înainte. El privește fix spre spatele ei. Fără cuvinte. Coridorul este tăcut.
Pe când se apropie de capătul Coridorului, Lilly se întoarce și privește spre mine. Tot ce văd sunt ochii ei, ape albastre adânci, sfidători, stinși și pierduți, ochii ei privind lung înapoi spre mine. Sunt umezi de lacrimi, nu vreau să îi pierd trec de colț și dispar. Stau la ușa mea sperând că se va întoarce, sperând că este totul un coșmar, sperând

doar de dragul speranței. Privesc lung Coridorul zidurile albe necruțătoare… Nu se schimbă nimic.
Deschid ușa și intru în Camera mea. Este tăcută și goală, exact cum era când am plecat azi de dimineață. Privesc patul și mă gândesc să mă așez pe el. Privesc Baia și mă gândesc la un duș. Privesc fereastra și lumina gri care intră pe ea și mă gândesc să sar peste pervaz. Privesc pereții. Aș vrea să-i distrug. Nu pot decât să aștept. Să-mi fie hotărâtă soarta, ca Lincoln să revină. Nu pot decât să aștept.
Înțeleg ce s-a întâmplat. Nu treptat, ci dintr-odată. Am încălcat una din Regulile Principale ale acestei Clinici. Am încălcat-o cu nepăsare. M-am îndrăgostit de o Fată, o Fată frumoasă și zdruncinată, care este singură pe Lume și care spunea că nu poate trăi fără mine. Nu vreau să stau aici fără ea și dacă plec nu am unde să mă duc. Ea nu are unde să se ducă. Am putea să mergem înapoi la Bunica ei, dar Bunica ei e pe moarte. Nu putem să mergem la Părinții mei, am fost o povară prea mare deja. Am putea fugi, dar nu avem unde să fugim. Sunt dat în urmărire și, mai devreme sau mai târziu, o să fiu prins. Când o să fiu prins, o să fiu trimis la închisoare, și va fi pentru mult mai mult de trei ani. Suntem amândoi Dependenți. Avem nevoie amândoi să stăm aici. O să fim dați afară. Amândoi. Dați afară.
Revăd în minte ceea ce s-a întâmplat. Încerc să văd unde am greșit. Mă gândesc la ce am făcut și încerc să găsesc o cale care mi-ar fi permis să evit situația aceasta. Aș fi putut să o ignor în prima zi. Aș fi putut arunca biletul pe care mi l-a dat. Aș fi putut să nu vorbesc cu ea sau să nu îi răspund. Aș fi putut să nu o sun mai devreme sau să nu fi plecat din Secție sau să nu stau în Luminiș când ne-am întâlnit. Nu am făcut niciunul dintre aceste lucruri. Dacă aș fi făcut, n-aș fi în încurcătură, nu ar trebui să suport ce urmează. Nu vreau să accept ce s-a

întâmplat. Vreau să dau timpul înapoi. Vreau să schimb lucrurile. La dracu'. Am dat-o în bară.
Stau pe pat aprind o țigară trag un fum, un fum adânc, cât de adânc pot. Privesc podeaua. Gândurile mi se liniștesc. Știu că nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat și nu regret. Am făcut ceea ce am făcut și aș face-o din nou. O iubesc și iubirea este mai importantă decât Regulile sau Regulamentele. Am învățat mai mult de la ea decât de la ei. Am devenit mai bun datorită ei. La dracu' cu Regulile și Regulamentele.
Mai trag un fum. Gândurile se liniștesc și mai mult. Două curente merg simultan. Băutură. Lilly. Droguri. Lilly. Să mă fac praf, Lilly. Sunt independente una de alta și sunt întrețesute. Unul este o nevoie copleșitoare de autodistrugere, o nevoie copleșitoare să omor ce simt cu substanțe chimice. Celălalt este gândul la Lilly unde este ce face ce gândește este bine. Cine este cu ea și ce îi spune. Se suprapun și merg împreună pentru că am nevoie de ea și absența ei și durerea pe care știu că o simte alimentează nevoia de a omorî ceea ce simt. Mă ridic. Mă așez. Mă ridic. Mă așez. Mintea le dictează mâinilor să plece să acționeze să faciliteze plecarea de aici mintea dictează mâinilor că e timpul de plecare. Stau așezat pe ele. Stau pe mâinile mele. Mă simt ca un Cretin absolut, un Labagiu nevolnic și penibil. Mintea le dictează mâinilor să plece să găsească ceva orice să plece să distrugă. Stau pe ele. Stau pe mâinile mele. Sunt un Cretin Dependent nevolnic, penibil. Inima îmi spune să stau. Să aștept. Să rezist. Să strâng putere. Să stau pe mâinile astea nenorocite și să le sfidez. Puterea vine din sfidare. Sfidează mintea senzațiile dependențele. Sfidează-le, Labagiule, sfidează-le.
Stau pe pat stau pe mâinile mele închid ochii respir mă las în voia a ceea ce simt. Îmi testez voința. Pot să stau așezat. Pot să rezist. Sunt destul de puternic. Ce dracu' fac. Când se va termina asta.

Să se termine repede. Vă rog. Rezistă dracului. Să se termine repede.
Stau așezat și timpul se oprește dispare se mișcă încet și repede fiecare secundă e mai lungă sau mai scurtă decât o secundă. Mâinile îmi tremură sub mine. Am ochii închiși și respir încet. Gândurile și senzațiile de panică și autodistrugere și rezistență și voință se succed.
Șezi.
Stai.
Pleacă.
Nu.
Bea.
Fumează.
Panică.
Panică.
Pleacă.
Stai.
La dracu'.
La dracu'.
Fugi.
Fugi.
Fugi.
Prins.
Opt ani.
Maximă Securitate.
Lilly.
Unde ești.
Lilly.
Unde ești.
Ia.
Droguri.
Bea.
Alcool.
Omoară.
Te.
Acum.
Nu.
Timpul s-a oprit. Pe mâinile mele. Mă lupt cu mine însumi. Gândurile se schimbă.

Ia.
La dracu'.
Droguri.
Bea.
Acum.
Băi.
Nenorocitule.
Noi.
Suntem.
Mai puternice.
Decât.
Tine.
Așa.
Vom.
Fi.
Mereu.
Iar și iar. Iar și iar. Timpul a dispărut. Stau pe mâinile mele. Mă lupt cu mine însumi. Iar și iar. Mă lupt cu mine însumi. Iar și iar.
Încep să plâng. Nu suspine doar lacrimi care îmi curg pe față din ochii închiși. Lacrimi de efort și lacrimi de stres și lacrimi de spaimă este un coșmar împuțit. Mai rău decât un coșmar. Lacrimi de împotrivire și lacrimi de luptă și lacrimi la gândul morții și la gândul revenirii la viața dinainte. Sunt lacrimi de dragoste. Dragostea pentru Lilly și dragostea pentru prieteni și dragostea pentru Familie. Sunt lacrimi pentru că Furia și spaima și dependența vor să mă înfrângă și eu nu le voi lăsa. Vor să mă dovedească, dar nu le voi lăsa. Timpul s-a oprit.
Plâng.
E un coșmar împuțit.
Mai rău.
Oprește-te.
Oprește-te.
Oprește-te.
Aud ușa. Deschid ochii. Este întuneric. Sunetul întrerupe criza. Sunetul simplu al unei uși. Miles aprinde lumina mă vede stând acolo pare surprins.

Te simți bine, James?
Nu.
Pot să te ajut?
Nu.
Ești aici de după-amiază?
Îhî.
De ce stai așezat pe mâini?
Nu am încredere în ele.
Cunosc senzația.
Serios?
Dar nu stau pe ele. Le strâng una de alta.
Zâmbesc și mișc mâinile și îmi șterg fața și îmi așez mâinile în poală. Sunt pline de dungi și sunt albastre de la lipsa de sânge. Le scutur și mă dor. Înțeapă. Pișcă.
Au pățit ceva?
Ridic privirea.
Mă dor.
Încearcă cu apă caldă.
Merge?
Foarte bine.
Înclin din cap și mă ridic. Miles se duce spre patul lui și se așază pe el. Intru în Baie deschid apa caldă pun mâinile în ea le arde. Nu pentru că apa este prea caldă ci pentru că mâinile mele sunt reci. Le înțeapă. Furnicătura este ca un cuib de viespi care încearcă să scape. Le țin și se încălzesc încet. Trec de la gri la alb la roz la galben la bej. Îndoi degetele și se îndoaie așa cum trebuie. Durerea dispare. Le îndoi și sunt bine.
Ies din Baie. Miles stă pe marginea patului și mă așteaptă.
Vii la Masa de Seară?
Trebuie să stau aici.
Cât timp?
Nu știu.
Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?
Sigur.
Ce-ai dori?
Ce-o fi.

Bine.
Mulțumesc.
Pot să te ajut cu altceva?
Știi cât este ceasul?
Se uită la ceas.
Șase și un sfert.
Mulțumesc.
Mă duc spre patul meu. El se ridică și se duce la ușă.
Dacă nu mai ești aici când mă întorc, îți las mâncarea pe noptieră.
Mulțumesc, Miles.
Iese, închide ușa după el. Mă întind pe pat mi-e frig încep să tremur mă vâr sub pături. Mă fac ghem închid ochii și îmi afund fața în piept și în pernă. Cad într-un somn în care nu dorm. O stare de conștiență apăsătoare nici conștient nici inconștient. Trupul se relaxează trupul se închide trupul se odihnește. Mintea încetinește, reține imagini, dorințe, erori, realitate. Ca niște fotografii fantasmagorice. Mă uit la ele în mintea mea și sunt acolo. Sunt adormit dar nu dorm. Sunt conștient și inconștient.
Ușa se deschide din nou deschid ochii. Ridic capul și îl văd pe Lincoln în cadrul ușii. Stă cu spatele la lumină vorbește.
Trebuie să te scoli.
Bine.
Vino în Biroul meu când ești gata.
Bine.
Se întoarce și pleacă și închide ușa. Mă ridic din pat și mă duc la Baie și deschid robinetul și mă stropesc pe față cu apă. Curge pe obraji și pe buze și intră în gură și are gust bun. Mă aplec și iau o gură. Încă una. Încă una. Încă una. Direct de la robinet. E bună.
Plec din Camera mea și merg pe Coridorul tăcut. Secția este goală, oamenii sunt la Masa de Seară. Mă duc la automatul de cafea și iau o cană și iau o sorbitură și mă trezește imediat. Cobor scările,

încep să devin nervos. Cafeaua îmi arde stomacul și îmi simt sângele pulsând. Picioarele îmi sunt nesigure, și mă gândesc la fiecare pas. Unul în fața altuia. Unul în fața altuia. Traversez Nivelul Inferior intru pe Coridorul scurt care duce spre Biroul lui Lincoln. Coridorul este întunecat, deși este o lumină la capăt unde este deschisă ușa. Mă gândesc la fiecare pas. Când intru în Biroul lui, trebuie să mă gândesc la fiecare pas. Stă în spatele biroului.
Închide ușa.
Mă întorc și închid ușa. Îmi arată un scaun în fața lui. Mă așez și el mă privește fix. Îl privesc fix și eu.
Dacă ar fi după mine te-aș da afară. Nu-mi place atitudinea ta și nu cred că te-ai străduit prea mult, și cred că rezistența ta continuă față de ceea ce încercăm să facem aici, adică să-i ajutăm pe Oameni, a fost atât în detrimentul tău cât și al Secției.
Privește fix. Privesc fix.
Astea fiind zise, ți s-a mai acordat o șansă. Dacă te porți bine și muncești din greu și respecți Regulile, vei putea să stai până când se termină Programul tău. Dacă încalci orice Regulă, chiar și ceva simplu ca Sarcinile de dimineață sau spui altceva decât bună oricărei femei care nu face parte din Personalul nostru, ți se va cere să pleci. Crezi că poți să faci asta?
Zâmbesc. Mă simt ușurat.
Da, pot. Mulțumesc.
Nu-mi mulțumi mie, eu am vrut să te dau afară. Mulțumește-i lui Joanne. Ca și înainte, ea este cea care te-a salvat.
Mulțumesc oricum.
Poți să pleci acum.
Coboară privirea pe niște hârtii de pe biroul lui. Aștept. Când ridică privirea, vorbesc.
Rămâne și Lilly?
Nu.

Ușurarea mea dispare.
Ați dat-o afară?
Panica revine.
Când i-am spus că nu mai are voie să te vadă, a plecat.
Și n-ați oprit-o?
Când oamenii vor să plece, îi lăsăm să plece. Treaba noastră este să-i ajutăm pe oamenii care vor să stea și să fie ajutați.
Și dacă ți-aș spune că știu unde s-a dus?
Nu are importanță.
Știu unde se duce. Aș putea să mă duc să o aduc.
Chicotește și brusc panica dispare. Se trezește Furia.
Ce-i de râs?
Descurajăm relațiile pentru că așa se întâmplă în general. Oamenii cred că-și pot rezolva ei problemele pe care le au, și nu este deloc cazul. Sper să-ți fie învățătură de minte.
Ce vrei să spui?
Știi ce facem aici. Există un motiv pentru care avem Reguli. Poate o să fii ceva mai atent de acum încolo.
Du-te-n mă-ta.
Ce-ai spus?
Lilly este un Om, nu o lecție nenorocită.
Ce-ai spus?
Am spus du-te-n mă-ta, Cretin împuțit. Lilly nu este o lecție.
Încă o remarcă de genul ăsta și ești dat afară.
Crezi că vreau să stau aici?
Dacă vrei să-ți revii o să stai.
Nu o să stau într-un loc unde niște Cretini ca tine spun că este Treaba lor să-i ajute pe Oameni, dar, când au cel mai mult nevoie de ajutor, nu îl primesc pentru că au alte păreri decât tine sau au nevoie de altfel de ajutor decât crezi tu că e cazul.
Fă ce vrei.
Așa o să fac, și o să-mi revin, fie doar și pentru a putea să mă întorc aici și să-i arăt unui cretin

îngâmfat ca tine că există și alte căi.
Baftă.
Du-te-n mă-ta.
Mă ridic și plec. Traversez Secția și mă duc în Camera mea. Pun mâna pe volumașul despre Dao mă îmbrac cu cele mai călduroase haine un pulover două perechi de șosete o pereche de mănuși. Este frig îmi dau seama privind pe fereastră. Părăsesc Camera la revedere la revedere la revedere. Merg pe Coridoare nu va mai trebui să văd niciodată aceste Coridoare nenorocite dracu' să vă ia la revedere. Trec prin Recepție ajung la Ușa de la Intrare ies din Clinică. La dracu' și la revedere. Ies afară.
Pornesc la drum. Este frig și întuneric, nu este nicio lumină și nici Lună. Merg pe drum singurul drum care vine singurul drum care pleacă. Văd siluetele copacilor și aburul respirației mele. Aud pietricelele și nisipul scârțâindu-mi sub picioare. Nu-mi amintesc când am venit, a fost de mult, dar știu că acest drum duce spre o șosea. Pe șosea vor fi Mașini. Voi încerca să fac autostopul. Localnicii vor ști de unde vin și nu mă vor lua, dar Camioanele s-ar putea să mă ia sau Oamenii aflați în trecere s-ar putea să mă ia. Fața mi s-a vindecat nu mai arăt ca un Alcoolic și un Dependent de droguri sau un Infractor. Arăt normal deși nu sunt. S-ar putea să mă ia un Camion sau s-ar putea să mă ia cineva în trecere. Localnicii nu se vor apropia de mine. Vor ști ce sunt. Drumul cotește și ultimele lumini ale Clinicii dispar în spatele meu. Este întuneric beznă și este liniște și îmi place chestia asta. Am fost departe de noapte și de întunericul cel mai întunecat de prea multă vreme. Le cunosc bine. Sunt Acasă acum și sentimentul de Acasă și Furia de Acasă revin. Revin toate. Aud un zgomot în urma mea și un zgomot înaintea mea. Zgomotul din spate este o Mașină sau Camion care vine pe șosea, vine către mine. Zgomotul dinainte este zgomotul vehiculelor mișcându-se rapid pe o

șosea netedă. Vreau zgomotul din față. Este zgomotul de care am nevoie. Am terminat cu tot ce este în urmă. La dracu' și la revedere. Încep să alerg. Nu sunt în formă și aerul rece îmi arde plămânii. Alerg la marginea asfaltului și a copacilor, alerg cât pot de repede știind ce distanță trebuie să acopăr. Nu este departe. Nu departe, dar departe pentru mine. Fiecare gură de aer negru rece îmi arde plămânii. Am douăzeci și trei de ani. Abia pot să alerg.
Ajung la șosea. Luminile mașinilor care trec se întind pe câmpurile întinse. Știu că Orașul cel mai apropiat este la vest. Lilly este în Oraș și vestul este în stânga. Traversez șoseaua alergând și cotesc spre stânga și încep să merg. Mă uit după un vehicul și mă pregătesc să fac semn cu mâna. Un Microbuz alb iese de pe drumul care duce spre Clinică și aprinde farurile. Oricine ar fi în Microbuz poate să se ducă la dracu'. Iese și face la dreapta și vine spre mine.
În vreme ce se apropie, geamul din față coboară. Microbuzul trage lângă mine și simt cum cineva mă privește așteaptă să-l bag în seamă. Nu o fac. Merg cu ochii fixați țintă înainte. Orașul este undeva în fața mea. Peste murmurul mașinii, aud o voce.
Hei, Puștiule. Ai uitat ceva.
Este o voce pe care o cunosc, o voce care-mi place, o voce în care am încredere, o voce care m-a susținut când nu puteam să stau în picioare. Mă uit la Microbuz și mă uit prin geamul lăsat. Lincoln stă pe scaunul din față. Mă privește lung. Hank stă pe locul șoferului. Hank ține în mână haina lui. Haina pe care mi-a împrumutat-o. Haina pe care am lăsat-o în Camera mea. Îmi zâmbește.
O să-ți înghețe fundul fără asta.
Zâmbesc.
Ce faci, Moșule?
Bine, tu ce faci?
Mă grăbesc.

Unde te duci?
Să caut un prieten.
Urcă-te să te încălzești puțin.
Nu-mi pasă de frig.
Urcă-te.
Nu, mulțumesc.
Vorbește Lincoln.
Urcă-te.
Mă opresc și Hank oprește Microbuzul. Mă uit lung la Lincoln și el se uită lung la mine.
Nu vin înapoi.
Urcă-te în Microbuz.
Du-te-n mă-ta.
Vrei s-o găsești?
Da.
Atunci urcă-te în Microbuzul ăsta odată.
Îl privesc lung și el mă privește lung. Ochii lui sunt reci și negri și opaci dar se vede adevărul în ei. Mă duc spre portieră și el se întinde și ridică siguranța. O deschid și urc în Microbuz și trag portiera după mine. Radiatoarele sunt încinse și este cald. Hank îmi aruncă haina lui și o pun pe mine. Vorbește.
Unde mergem?
La Autogara din Minneapolis.
Ne grăbim?
Îl privesc pe Lincoln. Privește fix înainte.
La ce oră a plecat?
Spune neutru.
Pe la patru.
Îl privesc pe Hank.
Da, ne grăbim.
Zâmbește și Microbuzul țâșnește înainte când îi apasă pe accelerație. Lanurile de porumb se pierd în contururi vagi și hâde, vântul devine un țiuit, Șoseaua un cilindru de lumină mișcătoare și linii galbene ducând spre Lilly. Stau și privesc lung pe geam și fumez. Lincoln se uită fix înainte, respirând adânc pe nas și pocnind din degete din când în când. Hank găsește un post de radio

country și cântă fiecare cântec. Dacă nu știe cuvintele, inventează unele de obicei despre hochei sau pescuit. Nu vorbim. Orașul strălucește în fața noastră. Ieșim de pe Autostradă într-un centru aglomerat numai sticlă și oțel amețitor. Oamenii se grăbesc pe străzi, Restaurantele și Barurile sunt aglomerate și animate. Mașinile claxonează și Camioanele stau și așteaptă pe Rampele de încărcare, Taxiurile caută Clienți. Hank face un viraj și trecem de un stadion uriaș cu o reclamă luminoasă care anunță Seara Finalei. Înconjurăm o parcare ticsită și la celălalt capăt al ei lângă o Clădire abandonată și un hotel dărăpănat este Autogara.
Ultimul sfert de milă durează o oră, o săptămână, un an, o viață. Știu că ne mișcăm repede, dar repede nu este suficient. Picioarele îmi tresaltă și sunt neliniștit și agitat și speriat. Mă simt ca atunci când am împrumutat ceasul Tatii fără să-l întreb la zece ani. L-am pierdut pe o Plajă. Am descoperit că-l pierdusem când mă întorceam acasă pe bicicletă și m-am întors pe Plajă și am căutat prin nisip ore la rând. Am căutat stând în genunchi. Mă simt ca atunci când a dispărut o pungută de cocaină din Camera mea. Am întors Camera pe dos am ridicat patul am golit sertarele am căutat prin toate hainele. Am căutat peste tot. Ceasul nu l-am găsit. Am găsit cocaina.
Când ajungem la Intrare, deschid portiera Microbuzului înainte să se oprească. Țâșnesc și o iau la fugă. Îi împing pe oamenii care stau afară și cerșesc cu cănile întinse. Ignor mirosul de urină și fum. Împing ușile sunt vechi și grele și intru în Autogară. Este o Autogară tipică. O sală imensă cu neoane mohorâte suspendate cu fire metalice, Ghișee de Bilete pe trei pereți, multe Ieșiri ducând spre autobuze, Bănci de lemn uzate, fixate cu cuie în podea. Nu este aglomerată, dar nu este goală. Sunt Dealeri, pești, bărbați și femei fără adăpost

dormind pe bănci, vagabonzi și fugari. Mă simt în largul meu printre ei.
Încep să scrutez băncile. Vreau să o găsesc, nu-mi pasă cum sau unde, vreau doar să o găsesc. Mă plimb în sus și în jos printre Bănci. Ridic păturile de pe trupuri. Răsucesc oamenii ca să le pot vedea fețele. Mă uit în sacii de dormit, ofer țigări pentru informații. Nu o găsesc. Nu găsesc nimic, nimeni nu știe nimic, nu o găsesc.
Mă duc la Ghișeele de Bilete. La toate trei. Casierițele sunt plictisite, se uită la televizoarele alb-negru cu transmisie proastă. Le-o descriu și le întreb dacă au văzut-o. Spun că nu. Întreb din nou, dar meciurile și telenovelele sunt mult mai importante. Spun că nu au văzut-o. Îmi spun fără să se uite la mine.
Mă întorc la Intrare. Știu că este aici sau a fost aici. Știu că cineva a văzut-o. Examinez fiecare persoană, atent. Ar evita peștii pentru că putea să facă bani fără ei. Dealerii pe care i-am văzut nu vând ce ia ea, mi-au oferit marijuana sau metadonă sau heroină. Scopul ei e să se drogheze sau să meargă Acasă. Știu că este aici ori a fost aici. Știu că cineva a văzut-o. Știu. Privesc fix. Știu. Privesc fix.
Continui să privesc privesc privesc. Ochii mi se opresc pe doi Băieți care stau pe o bancă au cam doisprezece ani. Poartă blugi largi, jachete lungi și groase care le ascund trupurile, pălării întoarse cu borurile în jos. Banca este în fața unei Toalete și se poate vedea întreaga Autogară. Îi privesc. Sunt ceea ce cred că sunt. Știu ce fac.
Traversez Sala. În vreme ce mă apropii de Băieți, ei se fac că nu mă observă, dar știu că se uită la mine la fel de atent pe cât mă uit eu la ei. Mă opresc în fața ușii de la Toaletă. Unul dintre ei se uită scurt și repede la celălalt. Celălalt înțelege privirea.
Deschid ușa. Miroase a pișat și căcat și împuțiciune umană. Două trepte spre un Coridor

scurt întunecat murdar și urmează o altă ușă. O deschid și mirosul este mai puternic. Pășesc într-o toaletă infectă. Plăci de gresie crăpate pătate acoperă podeaua. Erau albe odată, acum sunt maro. Oglinzi sparte atârnă deasupra chiuvetelor pline cu apă stătută. Pisoarele se întind de-a lungul unui perete. Toate sunt pline cu pișat galben, într-unul zace un pantof rupt. Mă uit la rândul de cabine. Niciuna nu are uși, graffiti acoperă pereții de lemn jupuit. Văd o pereche de încălțări sub ultima de pe rând. Sunt încălțări noi, niște bascheți scumpi.
Vorbesc.
Ce este?
Aud o voce. Adâncă și groasă ca un baros, cu inflexiuni de Ghetou.
Ce nevoie ai?
Vreau să vorbesc cu tine.
Aud un chicotit. Aud o mișcare. Văd pantofii înaintând și ridic privirea și văd un om venind din spatele peretelui cabinei. Are cam douăzeci de ani. Are capul ras. Are un barbișon subțire și este îmbrăcat la fel ca Băieții de pe bancă. Mă privește, din cap până în picioare, mă cântărește.
Vorbește.
Ce e?
Caut pe cineva sper să mă poți ajuta.
Pe cine cauți?
O Fată. O Fată albă, tânără. Păr lung negru și ochi albaștri. Purta o haină militară.
Ține capul nemișcat, dar ochii i se mișcă repede și inconștient spre stânga sus.
N-am văz’t-o.
Îl privesc fix.
Ba da, ai văzut-o.
Pornește spre mine.
Mă faci Mincinos?
Rămân pe loc.
Nu te fac nimic.
Ridică vocea.

Mă faci pe mine Mincinos de căcat?
Unde e?
Mai face un pas. Ochii îi alunecă scurt spre stânga și înapoi spre mine.
Nu știu.
Suntem față în față, la câțiva centimetri distanță. Îi simt răsuflarea pe obraji. Stau pe poziție, dar țin mâinile pe lângă corp.
Spune-mi unde e.
Zâmbește. Nu este un zâmbet prietenos.
Ce treabă ai cu Fata asta?
Are necazuri. Are nevoie de ajutor.
Și mie ce-mi iese la faza asta?
Satisfacția de a ști că ai făcut un lucru bun.
Chicotește.
Nu-i mare lucru pentru mine.
Nu am altceva.
Tre' să-mi dai ceva.
Ca de pildă?
Câți bani ai?
N-am un chior.
Ai o armă?
Nțț.
Mașină ai?
Râd.
Am un căcat, frate.
Râde și întoarce privirea. Se uită din nou la mine, mă privește de sus până jos, și se uită fix în ochii mei. Îi susțin privirea, dar nu agresiv. O susțin pasiv și într-un fel relaxat, fără frică și cu răbdare.
Cum de-ai știut să vii aici și să mă găsești?
I-am văzut pe Băieții tăi afară.
Și cum de știi că am crack?
Pentru că am fumat crack și am vândut crack.
Și acu' încerci s-o ajuți pe Fată să se lase?
Da.
Mi-a murit o Soră din cauza asta.
Îmi pare rău.
Știam că nu pot să o fac să se lase.
Trebuia să încerci.

Nimeni nu se poate lăsa. Căcatul ăla e prea puternic.
Asta nu înseamnă că nu poți să încerci.
Fă ce știi, dar nu e nimeni care să se poată lăsa.
Spune-mi unde e.
Privirea i se îngustează și capătă o sclipire de violență potențială. Aștept și îl privesc fix.
Mă înfunzi, mă torni sau mi-o tragi în vreun fel, și te omor.
OK.
Te omor dracului.
OK.
A fost aici acum câteva ore cu un alb bătrân. El nu arăta ca unu' care fumează, dar ea tremura toată și avea ochii ăia lacomi de drogată. Bătrânul a cumpărat două de cincizeci și cred că s-au dus în Clădirea goală mai jos pe Stradă. Are o ușă dărăpănată la intrarea din spate și o adunătură de drogați care-și prepară marfa la etajul trei. Dacă nu e acolo, nu te pot ajuta.
Înclin din cap.
Mulțumesc.
Mă privește fix.
Să nu te mai întorci aici.
N-o să mă mai întorc.
Mă întorc și ies pe ușă, traversez Autogara și mă duc spre Intrare. Hank mă așteaptă.
Cred că am găsit-o.
Unde?
Un pic mai încolo. În Clădirea aceea abandonată.
De unde știi?
Mi-a spus un Dealer.
Ieșim și ne ducem la Microbuz, care așteaptă la Curbă. Se urcă și se așază pe locul Șoferului și eu mă așez în spate. Lincoln stă și privește fix pe geam. Hank pornește Microbuzul și îl întoarce și pornim în trombă în josul Străzii spre Clădire. Probabil odată un Bloc de locuințe. Are cinci etaje cu ferestre distribuite regulat pe toate părțile. Toate ferestrele sunt acum astupate cu scânduri. O

Rampă plină de moloz duce spre Intrarea Principală, care este de asemenea astupată cu scânduri. Peste tot sunt mâzgălite graffiti, cele mai multe neinteligibile, și sunt grămezi de gunoi pe Peluza din față.
Cobor din Furgonetă înainte de a ne opri. Înconjur Clădirea, căutând o ușă prin spate, o scândură desprinsă la o fereastră, ceva, orice. Văd o scară care duce în jos, o ușă la capăt. O scândură acoperă ușa, dar pare desprinsă, parcă se mișcă. Cobor scările, calc peste geamuri sparte cutii murdare sticle goale bucăți de staniol cu urme de arsuri seringi aruncate chibrite arse și brichete sparte. Apuc scândura și trag. Intru în Clădire.
Clădirea este distrusă, distrusă de ți se face frică. Sunt gunoaie peste tot, saltele soioase sunt întinse pe Coridoare și în Camere. Din țevi înfundate curge un lichid puturos. Aud șobolanii în pereți și văd rahatul lor în movilițe pe la colțuri, un miros ca de ouă clocite și de hoit plutește în aer și mă face să mă cocoșez să mă înfior să-mi țin respirația. Merg repede, mânat de duhoare și de rahat, pe un Coridor și urc pe primele scări pe care le găsesc.
Este întuneric beznă în casa scărilor, așa că merg cu atenție. Calc pe o cutie care se strivește sub piciorul meu. Aud șobolanii cum mișună puși pe fugă îi aud cum chițăie și cârâie. Pun mâna pe o Balustradă, dar Balustrada este acoperită cu ceva gros și umed și rece, așa că o trag. La capătul primului etaj este un tomberon căruia i s-a dat foc. Pot vedea urme de cenușă și dâre de funingine. Trec pe lângă el. Continui să urc.
Pe măsură ce urc este mai curat, deși este tot scârbos. Sus la al doilea etaj aud primele sunete de activitate umană. Pași, voci înăbușite, expirări adânci și inspirări adânci. Sfârâitul unui arzător cu gaz. Se aud și râsetele, dar nu sunt vesele. Este un cloncănit ascuțit care zgârie timpanul ca un râset de Vrăjitoare. Răsună, răsună, răsună.

Ajung la etajul trei. Intru pe un Coridor care duce spre stânga și spre dreapta. Spre stânga, o voce masculină puternică urlă cine dracu' e acolo, cine dracu' e acolo. Mă duc într-acolo. Urlă din nou spune cine dracu' ești. Nu spun nimic. Merg, încordat, pregătit să lupt. Urlă te rup, Târâtură, te rup. Mă apropii, pregătit.
Se face liniște, nu se mai aude decât sfârâitul gazului. Știu că vocea venea dintr-o Cameră la două uși mai încolo. Țin pumnii încleștați, dinții strânși, mușchii zvâcnesc.
Cotesc și intru în Cameră. Lângă peretele opus stă un bătrân slăbănog care arată ca o stafie. Are părul uscat, pielea gri ca a unei rase necunoscute, o culoare care apare după luni de nespălat. Zâmbește știrb și strânge o pipă lungă și subțire de sticlă, arzând roșu aprins. Văd cum pipa îi arde mâna. Ține arzătorul în cealaltă mână și o îndreaptă spre mine ca pe o armă. Mirosul ca de benzină mentolată mă ademenește și mă înfurie. Mi-aș dori mult să gust mirosul acela, dar o vreau pe Lilly mai mult decât vreau crackul atotputernic. Pe când mă uit fix la bătrân, vorbește.
N-am crack. Niciun strop.
Fac un pas înapoi.
Niciun strop, niciun strop nu-mi lua crackul, nu mi-l lua.
Ies pe ușă.
Nu-i nimic acolo, Târâtură, n-ai ce căuta acolo, Diavol împuțit, Porc împuțit.
Ies și merg înapoi. La jumătatea drumului spre scări, când vocea lui se pierde, bărbatul începe să urle cine dracu' e acolo, Târâtură, cine dracu' e acolo. Îl ignor. Cine dracu' e acolo, Târâtură, cine dracu' e acolo? Merg pe celălalt Coridor. Dincolo de urlete aud zgomote noi. Alt sfârâit, râsul ca un cloncănit, podelele care scârțâie, inhalare și expirare. Împing altă ușă. Văd trei femei și un bărbat stând pe podea în mijlocul unei Camere. Au ochii măriți și goi. Una dintre femei trage dintr-o

pipă. Suge atât de tare încât obrajii i se scofâlcesc. Termină și trece pipa femeii de lângă ea, care o ia și duce lampa spre vârful pipei și inhalează. Nu le zic nimic, ele nu-mi spun nimic. Vreau pipa aia, aș muri pentru pipa aia, stai, pleacă. Când mă îndrept spre ușă, aud cloncănitul. Închid ușa și merg în continuare pe Coridor.
Este liniște, bărbatul nu mai urlă. Singurul zgomot care se aude sunt picioarele mele călcând pe scândurile vechi, ziarele uscate și cioburi. Mă uit în fiecare Cameră, dar sunt toate goale. Îmi stăpânesc dorința de a mă întoarce să iau niște crack, dorința este mai puternică cu fiecare secundă. Când mă apropii de capătul Coridorului, aud vocea unui bărbat spunând da, Păpușă, așa, Păpușă, suge tare, Păpușă, suge-mi-o. În spatele vocii aud cum alunecă scuipatul pe carne înainte și înapoi, înainte și înapoi. Furia se aprinde cu toată puterea și îmi amintesc că am venit aici ca să recuperez, nu să fac rău. Sunt aici să recuperez și să plec. Dorința mea crește. Să recuperez și să plec. Cât de repede pot. Ajung la capătul Coridorului și stau în fața unei uși. În spatele ei aud Așa, Panaramă, așa, înghite-o, înghite-o pe toată, Panaramă. Deschid ușa și intru în Cameră și ea este acolo în genunchi, cu fața îngropată în prohabul unui bătrân. O pipă și o lampă sunt lângă ea pe podea.
El privește spre ușă, spune ce dracu’, ea ridică privirea și i se oprește respirația. Are în ochi nevoia lacomă, nebunia disperată, rușinea cumplită și obsesia completă a crackului. Se trage în spate de lângă bărbatul cu pantalonii descheiați el zbiară ce dracu’ faci aici. Nu-i dau atenție și mă îndrept spre ea, sunt aici pentru ea. El se întinde după o sticlă, îl văd cu coada ochiului și mă opresc și mă întorc și fac un pas spre el. Pot să-l lovesc iar el are o sticlă în mână. Lovesc. O lovitură scurtă și puternică cu dosul palmei peste obraz. Îl amețește

și mai fac un pas înainte. Se chircește lângă perete și eu îl privesc fix.
N-am nimic cu tine.
Mă privește fix. Cu ochii căscați. E speriat.
Ia-ți porcăriile și pleacă dracului de aici.
Își ridică pantalonii, căutând pe podea tot ce mai avea cu el. Mă întorc spre Lilly, care ține strâns punga de crack și pipa și se târăște cu spatele într-un colț. Întind mâna spre ea.
Vino, Lilly.
Se târăște înapoi, clatină din cap.
Vino. Mergem Acasă.
E în colț, ținând strâns ustensilele. Clatină din cap.
Lăsăm porcăria asta aici și mergem Acasă.
Ea ține strâns, clatină din cap, are ochii duși, este dusă. Vorbește.
Nu.
Fac un pas spre ea.
Ba da.
În spatele meu îl aud pe bătrân plecând. Ea scutură din cap.
Pleacă de-aici.
Nu plec fără tine.
Urlă.
Pleacă dracului de-aici.
Mai fac un pas.
Nu.
Se chircește și mai tare în colț, ține strâns punga și pipa.
Pleacă dracului de-aici.
Merg înainte, mă aplec, o iau în brațe. Ea se împotrivește, încearcă să mă împingă, încearcă să se lupte. O țin strâns, mă ridic, o trag după mine.
Vino.
Ea mârâie, mormăie, se opune, se luptă. Știu că este drogul, crackul care se luptă cu mine, știu că nu este ea. Știu că dacă rezist suficient, o să-l înving.
Vino. Mergem Acasă.
Ea încearcă să mă împingă.

Poți să te lupți cu mine cât vrei, dar mergem Acasă.
Încearcă mai tare. Mai tare. Mai tare.
Ridic vocea.
Nu te mai lupta cu mine, în pana mea. Mergem Acasă. Are o ultimă zvâcnire de furie și spaimă, împinge și lovește și se oprește. Se înmoaie. Simt pipa și punga pe piept. Le simt cum alunecă, le aud cum cad pe podea. Mă gândesc să le iau, nevoia îngrozitor de puternică, mă agăț de Lilly. Mă agăț de ea până când trece. Rezist. Începe să plângă pe umărul meu plânge amar. A învins drogul stau nemișcat o clipă ca să fiu sigur. O țin în brațe și încep să merg spre ușă. Ieșim pe Coridor și ne îndreptăm spre scări. Demonul urlă din nou și cloncănitul a revenit. O țin pe Lilly și ea plânge și începem să coborâm scările, mergând încet și cu grijă dacă i-aș da drumul ar cădea. Este disperată și pierdută și drogată, nu știe ce se întâmplă. Dacă i-aș da drumul ar cădea. Ajungem jos trecem prin Subsol mirosul mirosul urcăm scările înapoi în noapte. Înconjurăm Clădirea. Microbuzul este în față. Hank se dă jos și ne iese în întâmpinare.
Ea-i bine?
Nu.
Deschide portiera.
O s-o facem bine repede.
O urc înăuntru.
Mulțumesc.
Închide portiera. Mă așez cu Lilly în brațe și ea plânge pe umărul meu. Lincoln se întoarce și se uită la noi.
Crack?
Da.
Înclină din cap și fără nicio vorbă se întoarce la loc. Hank deschide portiera dinspre Șofer și se urcă la volan și pornește Microbuzul și ne îndepărtăm de Clădire. Hank conduce cât de repede poate. Lilly începe să-și revină după crack. Tremură și transpiră, se pierde și își revine, își

pierde mințile și își revine. Când este conștientă are ochii măriți și nervoși. Nu se pot fixa într-un loc și clipește și toată fața i se schimonosește în timp ce clipește clipește clipește. Bâiguie ceva despre punga de crack și un foc mare și un bărbat din Atlantida care vine după ea. Când nu bâiguie, plânge. Când este inconștientă, se scutură și geme ca și cum i-ar trece prin corp impulsuri electrice. Picioarele îi tremură și se întind, brațele i se scutură, se ține de cămașa mea atât de tare încât o rupe. Din când în când se răsucește, de parcă ar avea sindromul Tourette și spune vă fut sau Găozarule sau Curva dracului. Stau și o țin în brațe. Îi răspund deși știu că nu mă poate auzi. Chiar dacă este trează, nu percepe nimic, decât că a fost drogată și acum nu mai e. Își revine. O țin în brațe. Vreau doar să o duc înapoi.
Ieșim de pe Autostradă și intrăm pe Șoseaua care duce la Clinică. Are o sclipire de înțelegere, Lilly știe unde suntem. Mă apucă strâns și îi simt unghiile cum îmi pătrund în carne și mă privește în ochi și ochii ei sunt plini de spaimă spaimă spaimă și pentru prima dată de când suntem în Microbuz spune ceva care are un înțeles.
Mi-e frică.
Nu are de ce să-ți fie frică.
Mi-e frică, James.
O să fie bine.
N-am vrut s-o fac.
Știu că n-ai vrut.
N-am putut să mă opresc.
A trecut.
Mi-e atât de frică.
Suntem Acasă acum. O să fie bine.
Ne oprim în fața Intrării Clinicii. Microbuzul se oprește. Hank și Lincoln coboară, Lincoln deschide portiera din spate și o ajut pe Lilly să coboare și o susțin în timp ce mergem. Lincoln vorbește.
O luăm noi de aici.

Unde mergem?
La dezintoxicare.
Cât timp?
Probabil o zi.
Aveți mare grijă de ea.
O să avem.
Vine spre noi, Lilly mă strânge mai tare. Îi spun e bine, e timpul să mergem îi spun că o iubesc. Începe să plângă. O împing ușor spre Lincoln care o susține de o parte în timp ce Hank se duce de cealaltă parte. Când nu mai e cu mine și este în siguranță între ei, îl privesc pe Lincoln.
Mulțumesc.
Înclină capul.
Du-te la culcare. Dormi mâine toată ziua dacă vrei și vino la mine când te trezești.
Bine.
Vorbește Hank.
Și nu-ți face griji pentru ea, o să fie bine.
Încep să plâng.
Vă mulțumesc mult. Vă mulțumesc.
Lincoln dă din cap, Hank spune nicio problemă. Se întorc și o duc pe Lilly, care este incoerentă și bâiguie din nou, către Aripa Medicală a Clinicii. Îi urmăresc și lacrimile curg și mă îneacă suspinele. Știu că este pe mâini bune și știu că o să fie bine. Dar văzând-o în halul ăsta mi se frânge inima, simt că mor, vreau să mor, ca ea să poată trăi. Îi privesc plecând și plâng.
Intră în Aripa Medicală. Stau singur în fața Intrării, cu fața în mâini și plâng. Este frig și întuneric și este în toiul nopții și nu pot să fac nimic decât să plâng. Mă las în voia plânsului. Pentru ea și pentru durerea ei și pentru Lumea pe care am creat-o împreună. Mi-aș da viața dacă aș putea cumva să o vindec. Mi-aș fi dat-o și mai înainte, mi-aș da-o și pe viitor. Dacă s-ar putea schimba ceva, i-aș da viața mea. Știu că nu se poate. Plâng.
Mă opresc din plâns și mă întorc și intru înăuntru. Este o femeie la recepție ne salutăm reciproc și mă

duc înapoi la Unitate. Coridoarele sunt goale și tăcute, toată lumea doarme, și când ajung în Camera mea deschid ușa și intru încet înăuntru. Miles este în pat și luminile sunt stinse. Mă dezbrac și mă urc în pat și mă bag în așternut.
Încep să plâng iarăși.
Să plâng încet.
Mă gândesc la Lilly și plâng.
Doar asta pot să fac.
Să plâng.

17.

Stau în Cameră cu Lilly. Țin o pipă plină într-o mână, o sticlă de vin în cealaltă. O lampă stă pe podea între picioarele mele. Fumez și beau până mă fac praf. Îmi place și mi-e scârbă de ce fac. Bătrânul este cu noi. Lilly îi face toate voile. Stau și mă uit. Stau și fumez. Stau și beau. Numai pipa contează. Numai sticla contează. Sunt neputincios. Îmi place și mi-e scârbă de ce fac.
Visele sunt reale, sau atât de reale pe cât pot fi visele, iar în ele văd și aud și simt și ating. Înăuntru și afară. Imagini ca de film, sunete ca de stereo. Crackul și vinul din corpul meu sunt reale, crackul și vinul din mintea mea sunt reale. Dau ochii peste cap și îmi revin, între conștientă și inconștiență, între normalitate și nebunie. Îmi place și mi-e scârbă. Îmi place și mi-e scârbă.
Mă trezesc. Mă dau jos din pat. Mă duc la Baie. Mă bag sub duș și spăl toată murdăria de ieri. Stau mult timp sub duș. Mă îmbrac și ies din Cameră și îmi iau o cafea și cobor scările către Biroul lui Lincoln. La Nivelul Inferior se ține o Ședință de Grup, și, când trec pe acolo, simt cum toți mă privesc. Eu nu mă uit la ei. Nu îi bag în seamă.
Trec pe lângă Cabina Telefonică și merg pe Coridorul scurt. Ușa este deschisă, Lincoln stă la biroul lui și citește Cartea Albastră, *Marea Carte*, Biblia Alcoolicilor Anonimi. Se uită la mine și vorbește.
Ia loc.
Mă așez în fața lui.
Ai dormit bine?
Nu.
Ai avut coșmaruri?
Da.
M-am gândit că o să ai.
De ce?
Pentru că ai fost lângă drog.

Așa se întâmplă?
În cazul meu, da, chiar și după paisprezece ani.
Deci ăsta-i prețul.
Da.
Lincoln mă privește fix o clipă. Spre deosebire de cum mă privea la cele mai multe dintre întâlnirile noastre, privirea lui nu este încărcată de mânie și dezaprobare. Ia cartea, vorbește.
Ai citit asta?
Îhî.
Ce crezi?
Nu mi-a plăcut. Mi se pare neadevărată.
Noaptea trecută m-a făcut să mă gândesc mult.
De ce?
Pentru că se presupune că nu ești în stare să faci ce ai făcut tu.
Pentru că așa se spune în carte?
Nu, pentru că și eu cred ce scrie în carte.
Nu cred în ea, așa că nu ascult de Regulile ei.
Ce Reguli asculți?
Ale mele.
Și care sunt acelea?
Numai o regulă – Nu face așa ceva. Orice s-ar întâmpla, oricât de tare vrei. Nu face așa ceva.
Crezi că o să meargă?
Da.
Pe termen lung?
Da.
Am încercat și eu așa.
Cum a mers?
Am recidivat de trei ori.
Ce s-a întâmplat?
Eram Dependent de speed. Mergeam la un Centru de Tratament, stăteam câteva zile pe uscat, nu băgăm la cap ce mi se spunea. Credeam că sunt mai puternic decât dependența, și, când ieșeam, cum dădeam de speed, luam.
Cum te-ai vindecat?
La urmă am renunțat. Am venit aici, am ascultat, am făcut ce mi s-a spus, m-am întors spre

Dumnezeu așa cum îl înțeleg eu, am urmat cei Doisprezece Pași. Asta m-a salvat.
E un lucru bun.
Da, a fost.
Zâmbește, mă privește o clipă. Se uită la carte și din nou la mine.
Nu credeam că o să reușești azi-noapte.
Nu?
Aud multe tâmpenii aici și cele mai multe se dovedesc până la urmă tâmpenii.
N-aș fi fost împăcat cu mine însumi dacă n-aș fi făcut ceva.
Nu știu dacă te interesează, și, dată fiind relația noastră de până acum nu poate să te intereseze prea tare, sunt mândru de tine.
Mulțumesc.
Eu n-aș fi fost în stare. Nu m-aș fi dus după ea, nu m-aș fi dus la Autogara aia, nici de frică nu m-aș fi dus în Clădirea aia.
De ce spui asta?
Ți-ai riscat viața noaptea trecută, mai mult decât îți dai seama, pentru a salva pe altcineva. Eu salvez Oameni, sau cel puțin încerc să salvez Oameni, dar este o acțiune controlată și funcționează în cadrul unui Sistem care nu mă obligă să risc nimic. Nu știu ce ai văzut azi-noapte sau cu cine ai avut de-a face, dar pot să-mi închipui cum a fost, și știu că nu a fost ușor. Nu cred că aș fi făcut așa ceva.
Presupun că ți-ai riscat Slujba venind să mă iei.
Poate, dar, dacă tu erai dispus să riști ce ai riscat, a-mi risca Slujba nu era mare lucru.
A fost mare lucru, și-ți rămân dator. Enorm.
Faci două lucruri și suntem chit.
Ce?
Aș vrea să ne înțelegem cât timp mai stai aici. O să fac un efort și aș vrea să faci și tu.
Zâmbesc.
Nicio problemă. Care-i al doilea?
Ai spus ieri-noapte că o să-mi arăți că nu am dreptate.

Da?
Fă-o. Dovedește-mi că nu am dreptate.
Zâmbesc.
O să încerc.
Mă privește lung.
Fă tot ce poți.
Îl privesc lung, dau din cap.
O să fac.
Ne strângem mâinile?
Mă ridic.
Absolut.
Se apropie și mă apropii și dăm mâna. Strângem tare și hotărât ne privim direct în ochi și stabilim o legătură de respect. După asta vorbesc.
Pot să întreb cum se simte?
Este bine.
Ce se va întâmpla?
Astăzi o vor ține în Aripa Medicală. Va relua Programul și va reface tot parcursul. Încercăm să o găsim pe Bunica ei pentru că Regulamentul prevede că, atunci când un Pacient pleacă, dacă se întoarce, trebuie să plătească din nou. Tot nu ți se permite niciun contact cu ea, dar te voi ține la curent dacă dorești.
Da.
Altceva?
Dacă o vezi, te rog să-i spui că o iubesc.
Zâmbește.
O să-i spun.
Mulțumesc.
Trebuie să te întorci.
Bine.
Vino la mine dacă ai nevoie de ceva.
O să vin. Mulțumesc.
Înclină din cap.
Mulțumesc.
Mă întorc și plec. Merg pe Coridorul scurt și intru în Secție. Ședința de Grup se termină, bărbații încep să se ducă la Sala de Mese pentru a lua prânzul. Îi văd pe Leonard și Miles mergem spre

Sala de Mese împreună. Pe drum mă întreabă unde am fost și le spun și sunt amândoi uluiți. De ce-a făcut Lilly și ce-am făcut eu, că am găsit-o și am adus-o înapoi și că Lincoln și Hank m-au ajutat. Mă întreabă dacă a fost greu și spun că da. Mă întreabă dacă aș face-o din nou și spun da, și aș face la fel și pentru voi. În vreme ce ne luăm tăvile cu mâncare, specialitatea de azi este orez spaniol și cotlete de porc, mă întreabă ce face Lilly și ce se va întâmpla cu ea. Le spun, dar omit partea cu banii pentru că nu este treaba mea să vorbesc despre asta. Îmi spun că dacă pot să ajute cu ceva să le spun. Le mulțumesc.
Stăm la o masă din colț cu Ted și Matty. Matty are un teanc de ziare în față și caută articole despre meciul de diseară. Cele mai multe ziare consideră că Boxerul cel mare va câștiga, deși Matty tot crede că va pierde. În timp ce citește articolele vorbește despre autori, pe cei mai mulți îi cunoaște din zilele când boxa, și pe cei cu care nu este de acord îi face Pepenari și Coconari. Știm că asta e una din încercările lui repetate de a nu mai înjura și ne pufnește râsul pe toți. Leonard îl întreabă de ce nu folosește cuvinte normale iar Matty spune că de trei zile nu a mai vorbit Măscări și nu vrea să înceapă iar din cauza unui meci de căcat.
După prânz, mergem la Prelegere. Jucăm cărți în rândul din spate. Leonard câștigă toți banii, dar îi restituie când terminăm. Când ieșim, îl văd pe Ken în fața ușii cu Randall, Avocatul care lucra la cazul meu. Mă uit la Randall, vorbesc.
Ce vești?
Putem vorbi în Biroul lui Ken?
Spun da și mergem spre Biroul lui Ken. Cu fiecare pas picioarele mele devin mai grele și spaima începe să pună stăpânire pe mine. Îi privesc pe Ken și Randall cu speranța că ceva din expresia lor îmi va da un indiciu despre soarta mea, dar nu găsesc nimic. Mergem și picioarele mele sunt și

mai grele și spaima crește. Mă simt de parcă m-aș duce spre celula mea chiar acum.
Ken deschide ușa și Ken se așază în spatele biroului și Randall și cu mine ne așezăm în fața lui. Randall ține un dosar în poală și îl deschide și mă privește și zâmbește. Mă aștept la ce este mai rău, așa că zâmbetul lui mă enervează. Vorbește.
N-aș prea vrea să știu, dar mă roade curiozitatea.
Așteaptă un răspuns. Mă uit lung la el. Sunt speriat și nervos și aș vrea să meargă mai repede. Zâmbește din nou.
Cine sunt prietenii tăi?
Cum?
Cine a făcut asta pentru tine?
Habar n-am despre ce vorbești.
Râde.
Spune-mi și mie.
Încep să mă enervez.
Nu știu despre ce mă-sa vorbești.
Vorbește Ken.
Calmează-te, James.
Ce pana mea te-amesteci, Ken.
Randall mă privește.
Am primit o ofertă azi-dimineață de trei până la șase luni de Pușcărie Districtuală și trei ani de Libertate Condiționată. Toate infracțiunile au fost schimbate în contravenții și, dacă treci de cei trei ani fără nicio abatere, vor fi șterși din Dosarul tău.
Zâmbesc.
Să n-am parte.
Ba da.
Râd.
Ce s-a întâmplat?
Procurorul a spus că au apărut niște aspecte, că au avut probleme cu lipsa unor dovezi, și că a primit câteva telefoane pentru tine. Când l-am rugat să-mi dea detalii, nu a vrut să-mi spună nimic.
Râd din nou. Sunt bucuros.
Când mă prezint?
Vrei să accepți?

Să n-am parte dacă nu vreau.
Dată fiind schimbarea bruscă, ai putea avea o șansă la Proces.
Vreau doar să se termine.
Înțeleg. O să pregătesc actele.
Când va trebui să mă prezint?
Cred că va trebui să te predai în următoarele zece zile.
Zâmbesc.
Să n-am parte dacă nu mă predau.
Vorbește Ken.
Nu pot să cred că ești așa de încântat că te duci la Pușcărie.
Sunt încântat pentru că trei sau șase luni în Pușcăria Districtuală sunt o nimica toată.
Este tot Pușcărie. Tot o să fii închis.
Dar nu este Penitenciar. La District, o să fiu cu câțiva șoferi beți și bărbați care își bat nevestele și Traficanți de marijuana. Nu o să am probleme cu ei.
Tot Pușcărie este.
Tot o să fie o nimica toată.
Vorbește Randall.
Ai vreo idee ce s-a întâmplat?
Zâmbesc.
Da.
Poți să-mi spui și mie?
Nu cred că Oamenii la care mă gândesc s-ar bucura.
Înțeleg.
Închide dosarul, se ridică.
O să aduc actele când le primesc.
Mă ridic.
Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.
Cred că există alți oameni cărora trebuie să le mulțumești mai mult.
O s-o fac, dar îți mulțumesc și ție.
Cu plăcere.
Ne strângem mâinile și Randall pleacă și eu mă așez din nou. Ken se uită o clipă într-un dosar și

apoi la mine.
M-am uitat peste Programul tău cu Joanne în dimineața asta și credem că ești pregătit pentru cei doi pași finali pe care îi facem aici, care sunt Pasul Patru și Pasul Cinci.
Nu contează că nu le-am făcut pe celelalte?
O să le faci vreodată?
Nu.
Atunci să vorbim despre Patru și Cinci.
Bine.
Pasul Patru, facem un Inventar moral riguros și curajos asupra propriei noastre persoane. Pasul Cinci, recunoaștem în fața lui Dumnezeu, în fața noastră și a altui Om natura exactă a relelor pe care le-am făcut.
O Confesiune.
Da.
Cu excepția părții cu Dumnezeu, e perfect.
Recomandarea noastră este să faci Inventarul în scris.
Bine.
Și recomandăm să faci Confesiunea cu un Preot.
De ce?
Au experiență. Nu judecă și sunt obiectivi. Cei mai mulți cred că așa este cel mai bine.
Privesc în jos, mă gândesc, îmi amintesc. Respir adânc.
Vorbește Ken.
Pot să încerc să găsesc pe altcineva.
Nu, lasă. Când o să se întâmple asta?
Depinde de cât timp îți trebuie să faci Inventarul.
O să fie gata mâine.
De obicei oamenii fac asta în trei sau patru zile.
Știu ce trebuie să spun.
Nu o lua în glumă, James.
Nu. Promit.
Vrei să faci Pasul Cinci poimâine?
Da.
Voi rezerva o Sală pentru tine. Gândește-te dacă vrei un Preot sau nu.

Da, un Preot.
Dacă ai vreo întrebare, vino la mine.
Bine.
Mă ridic și îi mulțumesc și plec. Mă duc înapoi în Secție, unde Lincoln face un curs cu un grup despre Prevenirea Recidivei și Recunoașterea Factorilor Declanșatori. Stă în fața unei table și vorbește. Bărbații sunt așezați în fața lui pe canapele și scaune.
Caut un loc unde să mă așez. Pe una dintre canapele sunt două spații libere pe fiecare latură a unui singur bărbat. Este un nou-venit, un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum. Are părul lung, rar, vopsit negru. Poartă pantaloni de piele neagră și un tricou negru pe care este imprimat un schelet. Nu are brațul stâng, iar brațul drept a fost recent amputat chiar deasupra cotului. Ce a rămas din el este acoperit cu bandaje și se sprijină pe o atelă care iese de sub cămașă. Își ține brațul peste piept paralel cu solul. Are un șarpe roșu tatuat în jurul gâtului iar la baza pleoapelor pare să fie tatuat cu negru. Ochii sunt de un căprui șters. Privesc drept înainte. Sunt nemișcați. Sunt goi.
Caut alt loc, dar nu mai este niciunul. Mă așez lângă bărbat și încerc să fiu atent la ce spune Lincoln, dar nu pot. Mă simt stânjenit lângă acest bărbat și mă uit lung la el cu coada ochiului. Mă uit la ciotul brațului drept. Bandajele sunt curate, dar sub margini pielea este albăstruie acoperită cu pete negru-verzui. Mă uit la gâtul lui și urmăresc șarpele. Capul șarpelui este pe mărul lui Adam iar gura este larg deschisă șuierând, văd coada care dispare pe spinare. Îi privesc fața. Are pielea gălbuie, semnul unui icter care se vindecă, are cicatrici mici pe obraji, de parcă s-ar fi tăiat cu cioburi sau o lamă de ras, și are urme de găuri pe arcade, buze, nas și urechi ca și cum ar fi avut piercing pe față.
Mai rău decât ce văd este mirosul. Miroase de parcă ar putrezi, de parcă ceva înăuntrul lui stă să

moară sau a murit, de parcă orice ar fi este acolo de multă vreme. Aproape că pot vedea mirosul, iar când expiră și respirația pleacă din corp se împrăștie un miros la fel de putred. Este amar și ușor chimic, stătut și incredibil de împuțit. De parcă s-ar fi spălat pe dinți cu un amestec de lături și ulei de motor. Ani de zile. Nu sunt singurul care observă mirosul. Nu sunt singurul care îl privește lung. Toți cei din Sală, inclusiv Lincoln, îi simt prezența. Unii, ca mine, îl privesc cu coada ochiului. Alții îl privesc direct. Cei care stau cel mai aproape de el se strâmbă de miros sau flutură mâna prin aer ca să îl îndepărteze. Cei care stau mai departe se foiesc pe scaune, se apleacă în mod ciudat, trag aerul de parcă ar verifica dacă ceea ce cred că miros este chiar ceea ce miros. Este. Este ca dracu'. Este ceva mort în el și se descompune încet.
La sfârșitul ședinței, Lincoln ne spune că suntem liberi tot restul după-amiezii și că masa de seară se servește la ora șase jumătate.
Cineva întreabă de ce și el spune o să vedeți și ne lasă. Cei mai mulți se ridică repede. Părăsesc Sala sau se trag într-o parte unde mirosul nu este așa puternic. Mă ridic și mă duc spre Leonard și Miles, care stau împreună lângă un perete. Pe când mă apropii, se uită la mine. Zâmbesc și vorbesc.
Vă mulțumesc foarte mult.
Se uită unul la altul. Par nedumeriți. Se uită înapoi la mine și Leonard vorbește.
Pentru ce?
Tocmai l-am văzut pe Avocatul care se ocupă de belelele mele.
Vorbește Miles.
Și?
Zâmbesc din nou.
Între trei și șase luni în Pușcăria Districtuală. Trebuie să mă prezint în zece zile.
Leonard zâmbește, Miles vorbește.
Ești mulțumit?

Înclin din cap.
Da, foarte mulțumit.
Miles înclină capul.
Bine.
Cred că voi doi aveți ceva de-a face cu asta, așa că vreau să vă mulțumesc.
Leonard se uită la Miles, Miles se uită la Leonard.
Vorbește Leonard.
Ai făcut ceva?
Miles scutură capul.
Nu. Dar tu?
Leonard scutură capul.
Nu, nu am făcut nimic.
Miles zâmbește.
Și dacă ai făcut, dat fiind că legal vorbind suntem în tabere adverse, nu ai fi vorbit cu mine.
Leonard zâmbește.
Nici gând. Mă ia cu fiori și când vorbesc despre vreme cu tine.
Miles râde. Vorbesc.
Deci atât aveți de spus?
Amândoi mă privesc. Amândoi zâmbesc. Miles vorbește.
Ești un tânăr foarte norocos, James.
Leonard înclină capul.
Al dracu' de norocos.
Zâmbesc.
Mulțumesc.
Miles se ridică și spune că trebuie să dea niște telefoane, Leonard se ridică și spune că trebuie să se ocupe de niște treburi până diseară. Urc scările și mă duc în Camera mea și deschid ușa și mă așez pe pat și pun mâna pe carte. Mi-a lipsit micuțul meu volum chinezesc.
Patruzeci și patru. Gloria sau trupul, ce îți e mai drag? Trupul sau averea, ce-i mai însemnat? Câștigul sau pierderea, care dăunează? Marea zgârcenie, hotărât, duce la mare cheltuială, a strânge prea mult, hotărât, duce la grele pierderi. De aceea, cunoscând îndestularea n-ai să fii umilit,

știind să te oprești ai să ocolești primejdia și-ndelung ai să dăinuiești.
Treizeci și șase. Ce urmează a fi micșorat trebuie mai întâi mărit, ce urmează a fi slăbit trebuie mai întâi întărit. Ce urmează a fi deoparte lăsat trebuie mai întâi înălțat, ce urmează a fi însușit, trebuie mai întâi oferit. Aceasta se cheamă „tainica iluminare".
Ce este moale și slab înfrânge ce e tare și trainic. Peștele nu poate părăsi adâncul.
Armele ascuțite ale țării nu trebuie arătate supușilor.
Șaptezeci și patru. Dacă pe oameni moartea nu-i sperie, de ce să-i mai ameninț cu moartea? Dacă s-ar teme însă întotdeauna de moarte, pe cei care fac lucruri nefirești i-aș putea prinde și ucide. Dar cine îndrăznește să facă una ca asta? De ucis, ucide totdeauna cel însărcinat cu uciderea. A ucide-n locul celui însărcinat cu uciderea înseamnă să ciopleşti în locul marelui tâmplar. Dintre cei care cioplesc în locul marelui tâmplar puțini sunt însă cei ce nu-și rănesc mâinile.
Treizeci și trei. Cine-i cunoaște pe ceilalți este știutor, cine se cunoaște pe sine este iluminat. Cine-i învinge pe ceilalți are putere, cine se-nvinge pe sine are tărie. Cine cunoaște îndestularea este bogat, cine merge cu tărie înainte are voință. Cine locul nu-și pierde dăinuiește, cine moare dar nu se stinge îndelung viețuiește.
Acest volumaș mă hrănește. Îmi oferă o hrană despre a cărei existență nu știam, o hrană pe care am dorit întotdeauna să o gust dar nu am gustat-o înainte niciodată, hrană care mă susține și mă împlinește și mă ține în viață. O citesc și mă hrănește. Îmi arată ce este viața mea în termeni simpli, este pur și simplu ceea ce este, și pot să îmi trăiesc viața în acești termeni. Nu este complicată dacă nu o complic eu. Nu este grea dacă nu o las eu să devină grea. O secundă nu este decât o secundă, un minut nu este decât un minut, o zi nu

este decât o zi. Trec. Toate lucrurile și toate timpurile vor trece. Nu forța și nu te speria, nu controla și nu pierde controlul. Nu lupta și nu opri lupta. Acceptă și dăinuiește. Dacă accepți, vei dăinui.
Pun cartea jos și închid ochii. Nu simt pacea și nu simt haosul. Nu am speranță și nici nu îmi lipsește speranța. Nu sunt neliniștit și nu mă grăbesc. Ceea ce simt nu este timpul care zboară este pur și simplu timpul care trece așa cum trece el și cum trebuie să treacă. Ce va fi să se întâmple se va întâmpla. Viața și evenimentele care se petrec pe durata vieții. Exact așa cum accept chiar acum că sunt în pat în acest moment nemișcat și liniștit cu ochii închiși și corpul destins, voi accepta evenimentele vieții mele așa cum vin. Le voi trăi. Bune și rele ele vor veni amândouă. Le voi accepta în felul în care mă accept pe mine chiar acum. Să vină.
Deschid ochii și iau cartea și citesc și mai mult. Citesc cuvinte ca armonie, mulțumire, umilință, înțelegere, intuiție, hrănire. Citesc cuvinte ca deschis, fluid, receptiv, echilibrat, centru. Citesc că dacă îți închizi mintea cu judecăți și urmezi numai dorințe inima îți va fi tulburată. Citesc că dacă oprești mintea din a face judecăți și nu te lași condus de simțuri inima ta va găsi pacea. Citesc închide gura, blochează simțurile, tocește asprimea. Citesc desfă nodurile astupă strălucirea orbitoare fii una cu țărâna.
Citesc că dacă vrei să cunoști Lumea, privește în inima ta. Citesc că dacă vrei să te cunoști pe tine, privește în inima ta. Pun cartea jos o așez pe pieptul meu, închid ochii patul este cald și moale sub spinarea mea. Nu mă mișc stau doar acolo cald și moale pe spate. Respirând ușor.
Gândind.
Negândind.
La mine.
Despre Lume.

Așa cum este.
Patul este moale și cald sub spinarea mea.
Stau întins acolo.
Se deschide ușa o aud. A trecut ceva timp nu știu cât de mult. Aud ușa și deschid ochii și intră Miles are ochii umflați. Mă ridic în capul oaselor.
Ce este?
Se duce spre patul lui, se așază.
Am vorbit la telefon cu Soția mea o oră și jumătate.
Și?
Privește în jos și clatină din cap. Mă ridic și mă duc la el și mă aplec și îl cuprind cu brațele și îl îmbrățișez. Mă îmbrățișează și el și începe să plângă. Nu știu ce să spun, așa că nu spun nimic. Îl îmbrățișez și îl las să mă îmbrățișeze și sper că așa, sau în orice alt mod, îl ajut. Nu știu ce a spus Soția lui, dar știu că are nevoie de ajutor. Plânsul devine suspin devine hohot. Mă strânge cu putere. Îl țin cu brațele ele sunt singura mea armă împotriva suferinței lui. Stăm și el plânge și eu îl țin îmbrățișat. Orice s-a întâmplat, s-a întâmplat o să vorbească despre asta dacă vrea să vorbească brațele mele sunt singura mea armă. Stăm și Miles plânge. Hohotele devin suspine devin plâns. Se oprește. Camera este tăcută. Se întunecă. Soarele a coborât ultimele dâre de lumină ce se sting se strecoară pe fereastră. Se desprinde și întreabă dacă poate să rămână singur. Mă ridic și părăsesc Camera. Închid ușa după mine.
Mă duc în Unitate și acolo este nebunie. Un bărbat în salopetă albastră instalează un decodor la televizor. Alți bărbați cu pantaloni albi și cămăși albe și pantofi albi pregătesc mese de banchet. Majoritatea bărbaților formează grupuri mici vorbind despre ce se petrece și de ce oamenii aceștia sunt aici. Aud un bărbat cum îl întreabă pe Omul de la Cablu de ce este aici iar Omul de la Cablu spune că nu are voie să discute despre asta. Aud un alt bărbat întrebându-l pe unul dintre

Furnizori iar Furnizorul îi spune că nu are voie să discute despre asta.
Iau o cafea aprind o țigară caut un loc unde să mă așez. Vreau să stau singur. În vreme ce caut un scaun gol, un bărbat iese din Cabina Telefonică și mă strigă pe nume. Întreb ce este și îmi spune că sunt chemat la telefon. Îl întreb cine este și spune că nu știe. Mă duc spre telefon intru în Cabină ridic receptorul.
Alo.
Salut, James.
Mama și Tata mă salută amândoi. Legătura este proastă. Are un ușor ecou și o scurtă întârziere.
Salut.
Vorbește Mama.
Am vrut să ne cerem scuze, James.
Pentru ce?
Pentru că a trebuit să plecăm mai repede. Ne pare tare rău.
Nu trebuie să vă pară.
Sigur?
Da. Sunt bucuros că ați venit.
Vorbește Tata.
Mulțumesc, James.
Pentru puțin.
Ai noutăți?
Am vorbit cu Randall.
Vorbește Mama.
Ce a spus?
Între trei și șase luni de Pușcărie Districtuală în Ohio. Trei ani de Libertate Condiționată. Dacă nu intru în încurcături, am Cazier curat.
Vorbește Tata.
Excelent. Cum a reușit?
Chicotesc.
Nu prea știu.
Vorbește Mama.
De ce râzi?
Sunt fericit și atât. Mi s-a luat o piatră de pe inimă.
Vorbește Tata.

Când te duci?
În următoarele zece zile.
Când pleci de unde ești?
Nu știu, curând.
Se lasă o tăcere. Simt că Părinții mei se gândesc la mine, Fiul lor cel mic, stând într-o celulă de Pușcărie. Tăcerea este intensă și punctată de respirații adânci și pași. O aud pe Mama cum începe să plângă și ecoul se dublează, Tata stă cu ea. Mă întreabă dacă poate să mă sune mai încolo și îi spun că da și îmi spune că mă iubește și îi spun că îl iubesc și închidem.
Deschid ușa Cabinei și mă întorc în Sala Comună. Mesele de banchet sunt făcute și sunt acoperite cu fețe de masă albe, farfurii albe, furculițe, cuțite și pahare. Nu îi văd pe Furnizori, dar știu că sunt pe aproape din cauza mirosului, miros de mâncare caldă, gustoasă și variată. Mirosul îmi face imediat poftă de mâncare imediat o foame de lup. Vreau să mănânc chiar acum. Zece farfurii pline ochi chiar acum, în pana mea.
Mă duc la Nivelul Superior. Stau cu Matty și Ted. Îi întreb dacă știu ce se petrece. Matty spune nu, dar îi este foame și dacă nu capătă dracului niște mâncare o s-o ia pe arătură. Ted ridică doar din umeri și spune că habar n-are.
Lincoln intră, privește în jur și vorbește.
Sunteți toți aici?
Bărbații se privesc unii pe alții. O voce pe care nu o cunosc răspunde.
Miles nu este.
Altă voce.
Și nici Leonard nu este.
Vorbește Lincoln.
Știe cineva unde este Miles?
Vorbesc.
În Cameră. Nu cred că vrea să fie deranjat.
Dă din cap, vorbește.
L-a văzut cineva pe Leonard?
Bărbații se uită unii la alții.

Nimeni?
Clatină din cap.
E cineva?
Lincoln zâmbește, ridică vocea.
Leonard.
Îl cheamă din nou, dar mai tare.
Leonard.
Strigă.
LEONARD.
De pe unul din Coridoare se aude muzică. Este tema unui cântec dintr-un faimos film despre box cu un ageamiu necunoscut din Philadelphia care e cât pe-aci să câștige Campionatul de Categorie Grea. Câțiva bărbați zâmbesc, alții râd. Muzica se aude mai aproape, mai tare, și toți se întorc spre o ușă prin care intră în trombă Leonard într-un costum alb strălucitor. Ține un megafon mic într-o mână, cealaltă mână este ridicată deasupra capului, cu pumnul strâns.
Se aud urale, râsete, câțiva bărbați aruncă cu foițe de bomboane sau bucăți de hârtie spre el. Stă lângă Lincoln, închide megafonul, cere liniște. Când se face liniște, vorbește.
Avem motive de sărbătoare, prieteni.
Se aud și mai multe urale. Leonard așteaptă să se termine și vorbește din nou.
Ieri-dimineață, prietenul nostru Lincoln mi-a comunicat că mâine voi fi eliberat. În cinstea acestui eveniment și în cinstea voastră a tuturor și în cinstea acestui loc, în seara asta petrecem.
Mai multe urale. Leonard și Lincoln zâmbesc. Când se opresc uralele, Leonard vorbește.
Am adus fripturi și homari din Minneapolis, o să avem plăcintă cu mere și înghețată la desert, și între ele vom urmări Campionatul Mondial de Categorie Grea.
Bărbații se dezlănțuie, aclamă, strigă și aplaudă. Se reped să le mulțumească lui Lincoln și Leonard și să le strângă mâinile. Între timp, se deschid ușile glisante și Furnizorii încep să aducă tăvi cu

fripturi, homari, cartofi copți și boluri uriașe de salată Caesar. Le așază pe mese și imediat se face coadă la ele.

Stau la Nivelul Superior și privesc nebunia. Privesc bărbații care își iau mâncare porții uriașe de mâncare. Îl privesc pe Leonard care trece prin Sală și spune mâncați tot ce vreți, distrați-vă, e sărbătoare. Îl privesc pe Lincoln care se uită ca un Tată mândru. Îi privesc pe bărbați înfulecând mâncarea ca și cum n-ar fi mâncat de ani de zile. Sunt toți Dependenți și Alcoolici iar mâncarea este combustibilul lor. Urmăresc câțiva care se duc să ia a doua porție, urmăresc câțiva care se duc să ia a treia porție. Vreau mâncare și eu, dar este minunat să privesc asta.

Este pentru prima dată de când sunt aici, și parcă sunt aici dintotdeauna dintotdeauna de cincizeci de ani de căcat dintotdeauna, că toți cei din Unitate zâmbesc și toți par fericiți. Bărbații vorbesc și râd și interacționează unii cu alții. Absolut nimic din ce vorbesc nu are vreo legătură cu dependența sau Alcoolismul sau pierderea Slujbei și a Familiei. Bărbații se mișcă liber, spărgând barierele micilor grupuri în care ne adunăm, micile bisericuțe care există în Secție, iar mișcarea nu are de-a face cu nimic altceva decât cu distracția. Trecutul nostru este inexistent, viitorul doar o teamă îndepărtată. Mânia și ura noastră, eșecul și rușinea noastră, regretele și spaimele noastre și umilința pe care o trăim cu toții au fost uitate. Faptul că niciunul dintre noi nu este complet sănătos la minte și la trup sau în orice alt fel este dat uitării. Acum chiar acum suntem ca oamenii din toată Țara din toată Lumea care mănâncă și se distrează și sunt gata să se uite la meci. Nu suntem într-un Centru de Tratament și nu suntem nenorociți. Suntem oameni care mănâncă și se distrează și sunt gata să urmărească meciul. Vreau mâncare și eu, dar este minunat să privesc asta. Minunat.

Aud pe cineva care mă strigă o dată de două ori. Mă uit la una dintre canapele Leonard mă strigă. Face semn spre un loc gol lângă el și îmi spune că îl păstrează pentru mine, să iau ceva de mâncare și să mă bucur de noaptea asta. Zâmbesc și pornesc spre mese. Trecând pe lângă o masă chiar înainte de scări îl văd pe Bărbatul fără Brațe. Nu este nimeni lângă el. Stă singur.
Bună.
Ridică privirea spre mine. Ochii lui sunt morți.
Vrei să îți aduc ceva de mâncare?
Mă privește fix.
Îți aduc o farfurie cu ce vrei. Te ajut să și mănânci dacă ai nevoie de ajutor.
Râde.
Du-te-n mă-ta, meștere.
Cum?
E un mare căcat, meștere. Toată aiureala asta.
Adică?
Totul e prefăcătorie. Cei mai mulți dintre boii ăștia or să fie morți sau drogați în următoarele șase luni. E o glumă de căcat.
Vrei ceva de mâncare sau nu?
Vreau heroină. Îmi aduci?
Îmi pare rău.
Mă îndepărtez.
Vreau heroină, Boule. Îmi aduci?
Cobor scările. Îl ignor. În vreme ce mă așez la rând să iau mâncare, îl aud cum împinge scaunul și spune la dracu', la dracu' cu toți. Iau o farfurie și o friptură uriașă și un homar roșu strălucitor și un cartof copt. Tai cartoful în două și pun bucățele de unt și o lingură de smântână. Nu mă interesează salata. La capătul mesei se află un răcitor plin cu sucuri și iau o cutie cu bere fără alcool. Berea fără alcool este perfectă. Mă așez lângă Leonard și încep să mănânc. În timp ce mănânc, îl ascult pe el și Matty și un Pediatru Dependent de Xanax și un Avocat de Corporație care este Cocainoman care vorbesc despre meci. Matty tot îl susține pe cel

mai ușor dintre boxeri, Leonard pe cel mai greu. Doctorul vorbește despre loviturile primite la cap de cei doi și gravitatea loviturilor în raport cu constituția lor. Zice că cel mare va câștiga. Avocatul spune că cel mic. Presimte el așa.
Mănânc încet. Încep cu friptura, o tai bucăți, tai bucățile în bucăți mai mici. Mănânc bucățile una câte una, uneori cu câte o felie de cartof deasupra, înmoi uneori furculița în unt și smântână. Rețin fiecare înghițitură și o las să se dizolve. Las aroma din carnea roșie în sânge să se prelingă pe limbă, las sucurile să îmi umple gura. Este o luptă să nu mănânc mai mult, să mănânc trei sau patru bucăți deodată, să mănânc cinci sau poate zece fripturi sau câte pot, dar nu e o bătălie grea. Ceea ce mănânc este mai bun decât orice mâncare pe care îmi amintesc să o fi mâncat în viața mea. Ceea ce am este tot ceea ce îmi trebuie. Sunt fericit așa. Termin friptura, încep să despic homarul. Desfac carapacea, scot coada din trunchi. Tai și deschid partea moale de sub coadă și scot carnea într-o singură bucată plină. O țin în mână și o înmoi în resturile de unt. Mușc din ea. Rețin înghițitura și o las să se topească și o înghit. O fac iar și iar. Când termin cu coada, desfac cleștii. Scot carnea și o mănânc. Cleștii sunt la fel de buni.
Termin și sunt fericit și sunt sătul. Mă ridic cu farfuria și mă uit la mese este și mai multă mâncare pe ele. Nu mai iau nimic. Voi rezista dorinței de a mânca tot ce văd, să mănânc până ajung în comă, să mănânc până nu mai simt nimic, să mănânc până când sunt dincolo de orice simțire. Arunc resturile din farfurie pun farfuria într-un coș de gunoi cu alte farfurii. Iau altă farfurie cu altă friptură și alt homar și alt cartof. Mi-e poftă al dracului de tare o doresc doresc doresc. Mă duc în camera mea. Bat la ușă, nu primesc niciun răspuns. Deschid ușa și intru. Miles este întins pe pat cu fața în pernă. Nu vreau să-l deranjez. Pun farfuria pe noptiera lui și ies. Închid ușa și mă duc înapoi la

locul meu. Mă uit în jurul meu. Mă uit la ceilalți bărbați, care tot mănâncă în masă. Cei mai mulți au fețele și hainele mânjite, cei mai mulți au uitat de furculițe și cuțite, cei mai mulți mănâncă cu mâinile. Rup fripturile și le îndeasă în gură, rup homarii și îi îndeasă în gură, țin cartofii cu degetele și mușcă din ei ca din mere. În timp ce mestecă, țin gura deschisă și îndeasă și mai multă mâncare înainte de a înghiți ceea ce mestecă deja. În scurtele momente dintre înghițituri, se șterg cu mânecile cămășilor, cu dosul mâinilor, cu șervețele de hârtie atât de pline de pete că încep să se rupă. Se ling pe degete și pe buze, se ling pe dosul mâinilor, ling oasele fripturilor, sug carapacea zdrobită a homarilor.
Râd de ceea ce văd. Parcă am fi în Roma antică. O orgie cu mâncare și un exces de nevoie și dorință. O orgie de lăcomie și aviditate și poftă. Nimănui nu-i pasă cum arată sau ce face ei vor doar mai mult mai mult mai mult. Nimănui nu-i pasă de dependențe dependențele sunt aici pentru a le înfrunta și a învăța să le controlezi. Dependențele sunt dezlănțuite. Mâncarea este un drog, o băutură, o substanță chimică. Nimănui nu-i pasă că primește cât nu poate duce, că are mai mult decât îi trebuie. Dacă ar putea, ar mânca și mobila, rafturile, farfuriile, șervețelele, mesele, automatul de cafea. Ar rupe podeaua, ar mânca mocheta, lipiciul, cuiele, dușumelele. Dacă nu ar fi meciul, ar mânca probabil și televizorul. Nimănui nu-i pasă ce mănâncă. Fiecare vrea mai mult, la dracu'.
Leonard se uită la ceas. Se ridică, plin de pete pe costumul alb, și anunță că se apropie ora meciului. Bărbații se reped să apuce locuri libere lângă televizor, se reped spre mese într-o ultimă frenezie a mâncatului. Lincoln vine și îi spune lui Leonard că trebuie să plece Acasă. Leonard se ridică și îi mulțumește lui Lincoln pentru permisiunea de a petrece și apoi anunță plecarea lui Lincoln celorlalți. Lincoln iese într-un cor de urale.

Cât ai clipi, Leonard scoate un rulou imens de bancnote și un carnețel și anunță că a deschis ghișeul. Bărbații se năpustesc și încep să facă pariuri, atâtea pariuri că Leonard nu poate ține socoteala. Cincizeci de dolari, zece dolari, o pereche de pantofi în valoare de cincisprezece dolari, un ceas, un lănțișor de aur, orgia continuă. Un bărbat vrea să parieze cu verigheta, dar Leonard nu-l lasă.
Încep să mă uit la televizor. Diverși experți fac previziuni despre rezultatul meciului. Matty, care stă de cealaltă parte a lui Leonard, vorbește cu oamenii din televizor în felul ăla al lui, făcându-i fie Pepenari fie Coconari. Cineva îi spune că ar trebui să înceteze și să înceapă să înjure din nou și el le spune nici gând nici gând, n-o să mai înjur niciodată, ce pana mea.
Comentatorii anunță că începe meciul și în Sală se face liniște și toți bărbații se concentrează asupra televizorului. Boxerii își fac apariția în Ring. Luptătorul mai greu, care este Challenger, intră primul. Are cam un metru nouăzeci, cântărește o sută douăzeci de kile și are un corp ca de urs, cu straturi groase de mușchi și un strat subțire de grăsime. Cel mai ușor, care este Campion en titre, are cam un metru optzeci și cinci și o sută douăsprezece kile. Spre deosebire de adversarul său, nu are niciun dram de grăsime pe corp iar pielea închisă lucește. Amândoi sunt acoperiți cu stropi de transpirație, ceea ce arată că au făcut încălzirea și sunt gata de luptă. Va fi o noapte distractivă.
După Imnul Național și prezentări, sună gongul, începe prima rundă. La box, sunt douăsprezece runde a trei minute cu câte un minut pauză între ele. În cele mai multe meciuri, boxerii caută în primele două runde punctele tari și cele slabe ale adversarului. Apoi, în restul partidei, evită punctele tari și le exploatează pe cele slabe. În acest meci nu există niciun fel de asemenea aiureli.

Luptătorii se năpustesc unul asupra celuilalt și încep imediat să aplice lovituri puternice și periculoase. Singura strategie este încercarea de a-l elimina pe celălalt cât mai repede cu putință. După aproximativ treizeci de secunde, cel ușor trimite un croșeu de dreapta direct în maxilarul celui greu. Cel mai greu se clatină pe picioare și se trage înapoi. Cel ușor îl urmărește, îl prinde în Corzi și, timp de un minut, îl lovește fără milă pe cel mai greu în coaste, stomac, umeri și maxilar. Când brațele celui ușor obosesc și nu mai poate arunca pumni, cel greu începe contraatacul. Îl respinge pe cel ușor și începe să-l lovească în același fel. La sfârșitul rundei, amândoi se împleticesc spre colțurile lor. Sunt în picioare aclamând și urlând tot timpul, ca mai toți bărbații din Salonul Comun.
Următoarele patru runde se desfășoară la fel. Sună gongul, luptătorii se întâlnesc, încearcă să se facă K.O. Nu există nicio apărare și nicio strategie. Încep amândoi să aibă fețele tumefiate, începe să le curgă sânge din gură, din nas și din arcadele deschise, amândoi încep să aibă zgârieturi de la corzi și arsuri pe piept, spate și umeri de la mănușile din piele. Niciunul dintre noi nu stă jos.
Chiar dacă nu o recunosc, bărbaților le place să se bată. Dacă urmărim o bătaie sau ne luăm la bătaie, se redeșteaptă în noi natura noastră adevărată, natura care a fost sufocată de mii de ani de cultură și rafinament, natura despre care ni se spune constant că trebuie negată pentru binele general. Menirea bărbatului e să stea singur în fața altui bărbat și să-l rănească sau să fie rănit. Boxul ne permite să trăim la nivelul instinctelor noastre celor mai profunde și să simțim încă ce înseamnă lupta.
Începe runda a șasea. Amândoi boxerii arată epuizați, ca și cum trupurile lor nu mai vor să lupte, dar mintea și inima lor nu îi lasă să se oprească. Se duc metodic spre centrul Ringului și încep să se rotească încet unul în jurul celuilalt. Își

dau câteva lovituri inofensive, pumni direcți cu brațul mai slab, destinate mai mult să țină adversarul la distanță decât să-l rănească, iar apoi cel ușor atacă. Aplică un croșeu larg de stânga care îl lovește direct în maxilar pe cel greu. Cel greu cade la podea, de parcă ar avea picioarele cosite, și cade pe spate, cu ochii în tavan. Toată Secția înnebunește. Bărbații țipă și scutură pumnii, unii urlă stai jos, alții urlă ridică-te, și peste toți îl aud pe Matty zbierând o s-o facă, omul meu o s-o facă.
Cel greu se ridică în fund, scutură capul și, când numărătoarea ajunge la nouă, se ridică în picioare. Arbitrul îl întreabă dacă este bine și el spune da, deși este clar că nu este, că abia este conștient. Arbitrul le face semn boxerilor să reînceapă lupta și amândoi se mișcă obosiți. Matty țipă către cel ușor să-l lovească să-l pună la podea o lovitură doar ajunge să-l pună la podea, dar cel ușor nu poate. De parcă ultimul lui pumn, acel ultim croșeu superb, l-ar fi terminat și pe el la fel de mult ca pe Adversar. În restul rundei se încleștează unul pe altul, prea epuizați pentru a mai da pumni adevărați.
Între runde, Matty se ridică și începe să se plimbe încolo și-ncoace. Leonard îi spune să stea jos, dar Matty nu poate să stea. Scutură capul și lovește podeaua, implorându-l pe boxerul mai ușor să revină și să îl distrugă pe cel greu. Când sună gongul, țipă hai, Labagiule, hai.
Runda începe încet, dar după cam treizeci de secunde, când boxerii stau în mijlocul Ringului, cel greu aruncă un croșeu de dreapta care ajunge în nasul celui mai ușor. Sângele țâșnește puternic când se rupe nasul și cel ușor cade în genunchi. De acolo cade cu fața la podea.
Sala explodează. Cei mai mulți urlă ridică-te ridică-te, câțiva își izbesc palmele de bucurie că s-a terminat. Când numărătoarea ajunge la opt cel ușor se zbate și se ridică chinuit iar Arbitrul îl întreabă dacă este bine și prin sângele de pe față și

sângele din gură spune da. Arbitrul se dă la o parte și cel greu face un pas înainte și aplică o altă directă de dreapta perfectă în nasul celui ușor. Cel ușor cade pe spate, printre corzi, pe marginea Ringului. Are ochii închiși și nu mișcă. Meciul s-a terminat.

Bărbații aclamă urlă înjură aruncă cutii goale de suc spre televizor se ridică și pleacă. Cu tot zgomotul, ceva se aude cel mai tare. Este Matty care țipă futu-i futu-i futu-i. Privește uluit televizorul, privește fix și țipă futu-i futu-i futu-i futu-i. Leonard se ridică și îl ia pe după umeri și spune că este doar un meci, nu este mare lucru, și Matty nu mai țipă și spune știu, dar, când vreau ca un tip să câștige și nu câștigă, mi se rupe inima, în puii mei. Leonard spune că și el cunoaște sentimentul și îl îmbrățișează pe Matty. Se desprind și Matty spune futu-i televizorului încă o dată și Leonard începe să facă turul Sălii colectând pariurile. Și-a plasat cei mai mulți bani pe cel greu, dar într-un gest de bunăvoință anulează toate pariurile câștigate și le plătește pe toate cele pierdute. Stau până noaptea târziu vorbind cu Matty și Ted și Leonard și alți bărbați care vin și pleacă. Vorbim despre meci și îl lăsăm pe Matty să vorbească cel mai mult. Renunță renunță renunță la orice încercare de a nu înjura. Mâncăm plăcintă cu mere și înghețată, fumăm și bem cafea. Urmărim momentele cele mai importante ale meciului la Știri și retrăim meciul. Niciunul nu se duce la culcare. Secția este plină la două noaptea. Mâine ne întoarcem la realitate. Toți stăm treji pentru că nu vrem ca noaptea să se termine.

Pe la patru dimineața, mă ridic de pe canapea și mă duc în Camera mea. Deschid ușa este întuneric și liniște Miles doarme. Mă urc în pat și pun capul jos și mă gândesc la Lilly. Mă gândesc la ea dormind în Aripa Medicală și mă gândesc la cât este de aproape de mine și mă gândesc la cât este de departe de mine cât de departe. Este în Aripa

Medicală și este aproape, dar este departe cât Lumea. Îmi lipsește. Îmi lipsește. Noaptea asta a fost una dintre cele mai frumoase nopți din viața mea. Mâncare și prieteni și un meci. Lucruri care îmi plac cu oameni care îmi plac. A fost aproape perfect. Aproape.

Mi-e dor de Lilly.

Mi-e dor de Lilly.

Mi-e dor de Lilly.

18.

Mă trezesc. Nu-mi amintesc să fi adormit și nu-mi amintesc să fi dormit. Nu au fost vise. Niciun fel de vise.
Mă dau jos din pat. Prin fereastră intră Soarele. Soare strălucitor. Nu-mi amintesc ultima dată când am văzut Soarele. Mă duc la Baie și fac duș și mă spăl pe dinți și mă rad. Nu mă uit în oglindă. Nu-mi privesc ochii și nu mă privesc pe mine. Fac duș mă spăl pe dinți mă rad.
Mă îmbrac și ies din Cameră. Mă duc în Secție, bărbații își îndeplinesc sarcinile. Mă uit la Panoul cu Sarcini să văd dacă am una și numele meu este trecut sub cuvântul Primire. Sunt cel care Primește oamenii, este sarcina mea să întâmpin și să salut. Mă pufnește râsul.
Mă duc la micul dejun Coridoarele sunt strălucitoare nu-mi mai pasă de Coridoare. Sunt ceea ce sunt nu le pot schimba. Iau o tavă și o farfurie cu napolitane și o cană de cafea și o gogoașă cu jeleu. Mă duc în Sala de Mese. Îi văd pe prietenii mei stând la o masă într-un colț. Sunt întotdeauna într-un colț.
Mă așez. Miles, Leonard, Matty și Ted. Un nou-venit este așezat la capătul mesei departe de noi. Mă uit la Leonard fac un semn spre bărbat și Leonard ridică din umeri. Acum sunt cel care întâmpină și salută. Mă hotărăsc să-l salut pe bărbat. Mă deplasez spre capătul mesei. Mă așez în fața bărbatului. Este bătrân, are vreo șaptezeci de ani. Are părul cărunt scurt des pentru vârsta lui și, deși este ciufulit, ar putea fi ușor aranjat cu un pieptene. Este foarte slab și are obrajii supți. Are pielea acoperită cu pete maronii, venele umflate sub pielea mâinilor. Privește fix în farfurie. Mănâncă încet o omletă cu brânză. Vorbesc.
Salut.

Ridică privirea. Are ochi albaștri vii, unul este învinețit. Are un nas lung subțire și buze subțiri. Deasupra gurii are bășici sângerânde.
Ce vrei?
Vocea este seacă și dură, ca o lovitură de riglă pe un birou.
Eu sunt cel care Primește și Salută. Am venit să te salut.
Du-te și salută pe altcineva.
Râd.
Pleacă.
Râd iar.
Pleacă, Pulică.
Mă aplec peste masă. Întind mâna.
Eu sunt James.
Nu o strânge.
Pleacă, James. Ești un Pulică.
Vino să stai cu mine și cu prietenii mei.
Fac un semn spre celălalt capăt al mesei. Prietenii mei mă urmăresc. Bărbatul se uită la ei, apoi la mine.
Vreau să stau singur.
Ba nu.
Ba da.
Dacă ai vrea să fii singur, ai sta la o masă goală.
Omul se uită lung la mine și eu la el. Este încordat, eu nu.
Ești un Pulică.
Știu.
Mă cheamă Michael.
Mă bucur de cunoștință, Michael.
Se ridică și se duce spre celălalt capăt al mesei și eu îl urmez. Ne așezăm și îl prezint tuturor. La început este tăcut. Stă și ne ascultă. Vorbim despre Bărbatul fără Brațe, care a plecat în dimineața asta și a spus că pleacă să găsească niște heroină nu-i păsa că nu avea brațe voia niște heroină și atât. Începe să pună întrebări, despre bărbat, despre noi, despre ce facem și de ce suntem aici. Îi răspundem la întrebări și începem să punem și noi întrebări.

La început nu răspunde, dar după câteva minute spune ce puii mei tot o să aflați. Ne spune că face parte din conducerea unei Universități Catolice din Vestul Mijlociu. Ne spune că a fost căsătorit cincizeci și unu de ani și că are șapte Copii. Ne spune că după ce s-a născut ultimul dintre ei, Soția lui a încetat să mai facă sex cu el pentru că nu mai voia Copii și ea credea că sexul era destinat pentru procreație și numai pentru procreație. Ne spune că a început să iasă cu târfe. Nu din alea scumpe, Fete de pe stradă. Ne spune că a devenit Dependent de ele și de riscul pe care îl reprezentau și de pericolul de a lua o boală de la ele. Ne spune că una dintre târfe i-a dat crack și a început să fumeze și a devenit Dependent de crack. A devenit dependent de amândouă la fel. Avea nevoie de târfe și avea nevoie de crack. Nu mai putea să aibă una fără alta și avea nevoie de amândouă tot timpul. Avea nevoie de târfe și crack în fiecare zi. A fost prins când o Studentă de la Universitate care era și târfă l-a recunoscut și a încercat să-l șantajeze. A decis că era timpul să se oprească așa că a mers la un Preot și s-a confesat. Preotul i-a spus să-i spună Soției sale și Soția lui l-a iertat cu condiția să se oprească. Nu a putut să se oprească. A făcut-o chiar în ziua aceea și din nou a doua zi. Și-a părăsit Soția și a petrecut opt zile într-un Motel ieftin cu toate târfele și crackul de care a putut face rost. A fumat atât de mult încât și-a ars gura cu pipa. Când a terminat banii s-a dus acasă și Soția lui îl aștepta. A chemat Preotul același Preot. Preotul l-a adus aici. Sosise acum patru zile și fusese în Aripa Medicală pentru dezintoxicare.
Râdem de el și râdem de povestea lui. La început este supărat și nu ne înțelege, nu înțelege râsul. Râdem. Începem să-i spunem poveștile noastre. Matty îi zice cum a fumat cu o târfă care i-a ars testiculele cu o lampă cu butan. Ted povestește despre cum a fumat cu Mama lui și a dansat cu ea în timp ce erau drogați. Povestesc despre cum m-

am îmbătat cu o târfă și am leșinat și m-am trezit pe o străduță fără pantaloni și fără pantofi și cu portofelul gol înfipt între buci. Spunem povești și râdem unul de altul iar Michael Catolicul ajunge să înțeleagă că nu râdem de el, ci împreună cu el. Că suntem la fel ca el și că suntem la fel de îngrozitori ca și el și că nu îl judecăm. Începe să râdă. Suntem toți îngrozitori. Este mai ușor să râdem de noi decât să ne plângem. Suntem toți îngrozitori. Terminăm de mâncat și strângem tăvile și mergem la Prelegere. Este despre droguri și alcool la Locul de Muncă. Michael este singurul dintre noi care este atent, noi ceilalți jucăm cărți. Când se termină Prelegerea, Leonard le dă niște plicuri lui Matty și Ted și Miles. Le spune să le deschidă după ce pleacă. Mie îmi spune să vin în Camera lui la ora unsprezece.

Ieșim din Sala de Conferințe și Joanne mă așteaptă lângă ușă. Mă roagă să vin în Biroul ei. Mergem pe Coridoare și, când ajungem, ea stă pe canapea și eu stau pe scaun. Ne aprindem țigări amândoi. Vorbește.

Am auzit că ai fost într-o Casă de Drogați noaptea trecută.

Am fost într-un loc unde un grup de oameni fuma cocaină, dar nu era o Casă de Drogați.

Care este diferența?

Casele de Drogați au de obicei provizii la dispoziție și sunt gestionate de cineva care se ocupă și de siguranța lor. Asta era doar o Clădire veche abandonată unde oamenii se duc să fumeze crack.

Cum a fost?

Mirosea urât.

Doar atât îți amintești?

Nu.

Așteaptă să spun mai mult. Cum eu tac, vorbește.

Ai fost aproape de drog?

Da.

Cât de aproape?

L-am atins și aș fi putut lua.
Ai vrut să iei?
Foarte tare.
De ce nu ai luat?
Am luat decizia să nu iau.
Așa simplu?
Așa simplu.
Pare foarte ușor.
Nu a fost.
Crezi că o vei putea face pe termen lung?
Va fi mai greu decât noaptea trecută, dar o voi face.
De ce va fi mai greu?
O iubesc pe Lilly mai mult decât iubesc drogurile. Așa că decizia dacă să o ajut pe ea sau să mă ocup de mine a fost ușoară. Când voi fi singur cu drogul, crack sau băutură, va trebui să hotărăsc dacă vreau să am grijă de mine însumi sau nu.
Ce crezi că vei alege?
Știi ce cred.
Zâmbește.
Am văzut-o pe Lilly azi-dimineață.
Unde?
M-am dus în Aripa Medicală să văd ce face.
Cum se simte?
Una peste alta, bine. Cred că este mai mult îngrijorată și jenată.
De ce este îngrijorată?
Din cauza Bunicii ei și a banilor pentru un nou Program.
Poate primi vreun fel de Ajutor?
Da, deși de obicei durează o vreme până rezolvăm lucrurile. Încercăm să le urgentăm.
Va putea să rămână?
Așa sper.
Și dacă nu?
Nu știu.
Întorc privirea. Privesc lung pe fereastra din spatele biroului lui Joanne. Afară vremea este luminoasă și însorită ca o dimineață de Primăvară.

O dimineață plină de viață, o dimineață plină de noi începuturi. Tot aș mai putea să fug. Să fug de pușcărie și să fug de trecutul meu. Să fug cu Lilly până când o să fim în siguranță și să fug până când o să ne construim o viață. Fuga rămâne o soluție, dar nu vreau să fug. Am fugit toată viața mea sunt obosit de fugă. Privesc lung pe fereastră, dar fereastra nu oferă răspunsuri. Vor veni cu timpul. Este o dimineață plină de noi începuturi.
La ce te gândești?
La răspunsuri.
Ai așa ceva?
Nu.
Vei avea. Răspunsurile vin întotdeauna.
Încep să învăț asta.
Aprinde altă țigară. Aprind și eu altă țigară.
Vreau să vorbesc cu tine despre Inventarul tău și restul perioadei pe care o mai ai de petrecut aici.
Bine.
Ken mi-a spus că vei termina Inventarul până la sfârșitul zilei.
Îhî.
Este cam prea repede.
Știu ce trebuie să spun.
Ideea este să-ți descarci conștiința astfel încât să-ți poți relua viața fără vină, regrete sau rușine. Crezi că vei putea realiza acest lucru?
Da.
Ken spunea că ai putea să nu te simți în largul tău cu un Preot.
Ar putea fi neplăcut pentru el.
Preoții care fac asta aud lucruri oribile. Cel care va veni sunt sigură că va putea să se descurce.
Dacă spui tu.
Vrei să discuți asta cu mine?
Nu.
Are vreo legătură cu părerea ta despre Dumnezeu?
Relația mea cu Preoții nu are legătură cu sentimentele mele față de Dumnezeu.
Ești sigur?

Da.
Bine. Când vrei să faci asta?
Cât mai curând posibil.
Mâine dimineață la prima oră?
Da.
Voi programa o Sală și un Preot. Mă voi asigura că Preotul va putea să facă față orice i-ai spune. Vino în Biroul meu după micul dejun și te voi conduce.
Mulțumesc.
După ce termini cu asta, Programul tău este practic încheiat.
Ce înseamnă asta?
Înseamnă că a sosit timpul să pleci.
Când?
Poimâine.
Zâmbesc.
Super.
Ți-ai făcut planuri?
Poate o să stau cu Fratele meu câteva zile. Apoi o să mă duc în Ohio să execut pedeapsa.
Am auzit că ești mulțumit de rezolvarea Dosarului.
Da, sunt. Foarte mulțumit.
Ești îngrijorat?
Nu, vreau doar să se termine mai repede.
Ce-ai de gând cu Lilly?
Sper că rămâne aici. De vreme ce plec, îmi închipui că pot vorbi cu ea și o să ne descurcăm. Dacă nu rămâne aici, vom găsi altceva.
Ca de pildă?
Nu știu. Sper că rămâne aici.
Dă din cap, așteaptă să spun mai mult. Cum nu o fac, vorbește.
Vino la mine dacă ai întrebări legate de Inventar.
Bine.
Mă ridic și plec. Când ies mă uit la ceasul ei, este aproape unsprezece. Mă întorc în Unitate și bat la ușa lui Leonard. Întreabă cine este și spun James. Spune intră și deschid ușa și intru.
Lângă ușă e o servietă neagră de piele, iar pe pat e o geantă pentru haine deschisă. Pune cu grijă niște

cămăși perfect împăturite în geantă. Vorbește.
Ce faci, Puștiule?
Stau pe marginea patului.
Bine. Cum te simți?
Sunt fericit că plec.
Ce ai de gând să faci?
O să vină unul dintre băieții mei să mă ia și o să mergem înapoi la Vegas. Cred că o să ne oprim la Mount Rushmore și la gheizerul Old Faithful și alte câteva locuri pe drum.
Râd.
Sună grozav.
Tu ai ceva planuri?
Se pare că ies poimâine. O să încerc să dau de Fratele meu și să petrec câteva zile cu el. După asta, mă duc în Ohio.
Ți-e teamă de ce-o să fie în Ohio?
Nu.
Nu mai e cazul să-ți spun asta, dar, dacă se pune cineva cu tine, nu-l ierta. Dacă o să vadă că nu ți-e frică o să te lase-n pace.
Sper să n-am parte de belele, dar mă descurc eu.
Zâmbește.
Ești un Puști de treabă.
Zâmbesc.
Mulțumesc, Leonard.
Termină ce are de împachetat și închide geanta. Bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate portofelul și scoate un cartonaș ca o carte de vizită. Se așază pe pat și îmi întinde cartonașul.
Ai aici toate numerele mele și locurile unde poți da de mine.
O iau.
Dacă ai vreodată nevoie de ceva, indiferent unde ești și ce-ți trebuie, mă suni și am eu grijă de tine.
Mă uit la cartonaș, mă uit la Leonard.
Aici sunt cinci nume de familie diferite, Leonard.
Zâmbește.
Folosesc nume diferite în locuri diferite. Numerele corespund numelor. Numărul din Vegas este cel

mai bun, dar mă poți găsi la oricare dintre ele.
Pun cartonașul în buzunar.
Mulțumesc, Leonard.
Dă din cap.
Am auzit și că Lilly are niște probleme cu banii. Să nu-ți mai faci griji din cauza asta. Va sta aici și va fi bine.
Zâmbesc.
Ce?
Zâmbește.
Dragostea este un lucru minunat, Puștiule.
Nu trebuia să faci asta, Leonard. Nu…
Spune mulțumesc, Puștiule.
Zâmbesc.
Mulțumesc, Leonard. Mulțumesc foarte mult.
Dă iar din cap.
Încă un lucru.
Ce?
În primul și-n primul rând, să nu crezi că nu te respect sau nu-l respect pe Tatăl tău sau pe Părinții tăi, dar dacă o să ți se pară că spun ceva aiurea să-mi zici.
Bine.
Respiră adânc își ține respirația o clipă expiră. Nu l-am văzut niciodată atât de emoționat.
Mi-am dorit dintotdeauna să mă căsătoresc. Mi-am dorit Copii. Mai ales un Fiu. Mă tot gândesc la asta de ceva vreme, de fapt din prima zi în care te-am cunoscut, și de acum înainte aș vrea să fii Fiul meu. Voi veghea asupra ta ca și cum ai fi Fiul meu adevărat și te voi sfătui și ajuta și îndruma de-a lungul vieții. Când vei fi cu mine, și plănuiesc să ne vedem după ce ieșim amândoi de aici, vei fi prezentat ca Fiul meu și vei fi tratat ca atare. În schimb, îți cer să mă implici în ceea ce faci și să-mi permiți să particip la ceea ce faci. Cred că și după ce-o să ieșim de aici o să avem aceeași relație. Suntem prieteni, avem încredere unul în celălalt, ne ajutăm să trecem peste momentele grele, ne bucurăm împreună de momentele

frumoase. Dacă vei avea vreodată probleme cu Tatăl tău adevărat, o să te rog să îl respecți și să ții cont de părerea lui mai mult decât de a mea.
Faci mișto, Leonard?
Clatină din cap.
Nu, deloc.
Vrei să fiu Fiul tău?
Dă din cap.
Da.
Ești sigur, Leonard? Sunt vai steaua mea.
Știu ce bube ai în cap, Puștiule. Crede-mă. Dar, dacă aș avea un Fiu, aș vrea să fie ca tine.
Zâmbesc.
E foarte tare.
Ești sigur de asta, Puștiule?
Da.
Sunt vai steaua mea.
Râd.
Nu mă deranjează.
Râde.
Bine.
Se ridică.
Acum ia și tu o geantă și condu-mă afară. Nu o să fie totul numai cântec, joc și voie bună.
Râd și mă ridic și iau servieta. Leonard ia geanta cu haine și o pune pe umăr și ieșim din Cameră.
Mergem pe Coridoare. Mă roagă să spun la revedere tuturor din partea lui îmi spune că nu vrea s-o facă el însuși. Nu îi plac despărțirile și a avut parte de prea multe în viața lui. Mă roagă să le dau lui Miles și Matty și Ted numărul de pe cartea de vizită care corespunde numelui său adevărat și îi spun bine și mă roagă să nu arăt cartea de vizită nimănui altcuiva. Îi spun că va fi în siguranță și numai pentru uz personal. Trecem prin Culoarul de la intrarea în Clinică și pe lângă Recepționer și ieșim pe ușa din față. Un Mercedes mare, alb, nou-nouț staționează în curbă. Ușa din partea Șoferului se deschide și coboară un bărbat înalt, masiv într-un costum din mătase neagră. Bărbatul are o

cicatrice lungă, adâncă pe unul din obraji, și arată ca un urs. Un urs rău. Un urs care ar mânca un om de viu cât ai clipi. Leonard zâmbește.
Rechinu'.
Omul vorbește.
Bună ziua, Șefu'.
Se îmbrățișează. Leonard vorbește.
Mulțumesc că ai venit.
Pentru puțin.
Asta este Mașina aia nouă?
Da. Vă place?
Da. Nouă și albă. Exact ce voiam.
Bine.
Leonard se întoarce spre mine, îmi face semn să mă apropii.
James.
Mă duc spre el.
El este Rechinu'. E unul dintre prietenii mei cei mai apropiați și un Asociat. Nu i se spune Rechinu' pentru că îi place să înoate, așa că ai grijă. Rechinu', ți-l prezint pe Fiul meu, James.
Ne strângem mâinile. Rechinu' se uită la Leonard.
Cel de care mi-ai vorbit?
Leonard dă din cap.
Da, și este mult mai rău decât pare, așa că ai și tu grijă.
Rechinu' râde, se uită din nou la mine.
Îmi pare bine, Puștiule.
Și mie.
Leonard deschide portiera din spate a Mașinii și aruncă geanta cu haine pe banchetă. Îmi face semn să aduc servieta și fac un pas înainte și o arunc pe banchetă. Leonard închide portiera și se întoarce spre Rechinu'.
Să-i dăm drumu'.
Așa facem, Șefu'.
Rechinu' ocolește Mașina și se așază la volan. Leonard se întoarce spre mine.
Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi. Să nu uiți asta.
N-o să uit.

A fost minunat să mă fac bine alături de tine. Te voi căuta curând.
Mulțumesc pentru tot, Leonard. În multe feluri, mi-ai salvat viața. Mulțumesc.
Zâmbește.
Tu ți-ai salvat viața.
Zâmbesc. Leonard vine spre mine. Întinde brațele și mă îmbrățișează. Întind brațele și îl îmbrățișez. Îmi dă drumul și se depărtează și se uită în ochii mei și vorbește.
Să fii puternic. Trăiește demn. Când nu crezi că o să reușești, rezistă. Sunt mândru de tine iar tu trebuie să fii mândru de tine însuți.
Mă uit la el. În ochii lui.
O să-mi fie dor de tine, Leonard.
Pe curând, Fiule.
Dau din cap. Mă străduiesc să nu plâng. Leonard se întoarce și deschide portiera din dreapta a Mașinii și se așază și închide portiera și Mașina pornește. Stau și o urmăresc. În timp ce merge pe Drumul care duce spre și de la Clinică, geamul dinspre pasager se deschide și un pumn, un pumn strâns închis apare pe geam. Pumnul se ridică drept în sus. În vreme ce urmăresc pumnul și pe Leonard și tot ce reprezintă ele pentru mine îndepărtându-se, aproape că plâng. Leonard și pumnul lui. Aproape că plâng.
Rămân acolo privind în lungul Drumului după ce Mașina a dispărut. Stau acolo cinci minute privind în lungul Drumului. Nu-mi vine să cred că Leonard a plecat. Leonard cel ciudat și bun și ticălos și minunat. Diavol și Sfânt. O să-mi fie dor de el. O să-mi fie dor de el.
Mă întorc în Clinică. Mă duc în Sala de Mese. Mă așez la coadă și iau o tavă și o farfurie cu ton cu paste și sos. Felurile de mâncare încep să se repete. Am mai avut ton cu paste și sos. Sper să nu mai apuc să mănânc asta aici.
Mă așez singur la o masă goală. Încep să mănânc. Nu-mi dau seama care parte este ton și care sunt

pastele și care e sosul. Mănânc oricum. Înghițitură după înghițitură. Îmi umplu stomacul. Mi-e dor de Lilly și mi-e dor de Leonard. Sunt singur la o masă goală. Îmi umplu stomacul. Înghițitură după înghițitură. Termin farfuria. Dau să mă ridic mai vreau o porție vreau patruzeci sau cincizeci de porții vreau un cazan din lăturile astea de ton cu paste. Îl văd pe Miles venind spre mine surâde. Mă așez la loc. Mai vreau. Mai mult mai mult mai mult.
Salut, James.
Miles se așază în fața mea.
Bună.
Își pune un șervet în poală, ia o furculiță.
Cum te simți azi?
Bine. Tu?
Am primit niște vești bune.
Ce?
M-a sunat Soția mea de dimineață.
Ce a spus?
Mi-a spus că nu a dormit toată noaptea gândindu-se și a stat mult și s-a uitat la Bebelușul nostru și s-a hotărât să-mi dea încă o șansă. O să vină aici să se înscrie în Programul de Familie și o să încercăm să rezolvăm lucrurile împreună. Nu promite nimic, dar o să încerce.
Zâmbesc.
E super. Mai ales după ziua de ieri.
E puțin spus.
Nu știu ce se zice într-o asemenea situație, dar te felicit.
Zâmbește.
Mulțumesc, James. Mulțumesc.
Nu mai vorbim. Stăm și atât. El mănâncă și eu privesc lung prin Sala de Mese. Este confortabilă. Relaxantă. Plăcută. Ca să stai și să nu vorbești. Ca să stai și să nu te uiți la nimic. Să stai și să lași mintea să se odihnească. Să stai și atât. Nu există nimic stânjenitor sau neliniștitor. Miles este în Lumea lui și eu într-a mea. Stăm și atât.

Miles termină de mâncat și se ridică și așteaptă să mă prind că s-a ridicat. Când îl văd, mă ridic și eu și ducem tăvile. Mergem pe Coridoare și Miles se duce la Prelegere și eu nu. Mă întreabă de ce nu vin și îi spun că plec peste două zile nu vreau sau n-am nevoie să mai ascult Prelegeri că mi s-au ținut destule Prelegeri. Râde și eu mă întorc în Secție și mă duc la Cabina Telefonică. Îi sun pe Mama și Tata. Ei sunt în cealaltă parte a Lumii și acolo este dimineața devreme. Tatăl meu răspunde la telefon. După voce, cred că l-am trezit din somn. Îl întreb dacă să sun mai târziu și spune nu, așteaptă o secundă. Aștept. Mama apucă receptorul și spune salut și este și ea adormită. Tata ridică alt receptor. Se aude un ecou și o întârziere.
Le spun că plec peste două zile. Sunt amândoi surprinși. Tata mă întreabă dacă sunt pregătit să plec și îi spun că mă simt pregătit, dar n-o să știu cât de pregătit sunt decât după ce am plecat. Mama mă întreabă ce înseamnă asta și îi spun că n-o să știu cât de bine m-am făcut, sau dacă sunt bine, decât după ce o să fiu în Lumea de afară. Tata întreabă ce înseamnă asta și îi spun că este ușor să stai curat aici pentru că nu există nicio tentație. Mă întreabă dacă sunt gata să înfrunt tentația și îi spun cred că da, dar n-o să știu decât după ce ies de-aici. Suspină. Mama suspină.
Îi întreb ce fac și ei spun că bine. Îi întreb cum este la Tokio și Mama spune că ar dori să fie mai aproape de mine ca să mă ajute. Îi spun că m-au ajutat destul. Tata îmi spune că își face griji pentru mine și îi spun că nu trebuie să fie îngrijorat, că nu m-am simțit niciodată mai bine sau mai puternic în viața mea. Spune că asta e bine. Nu sună de parcă ar crede că e bine.
Mă întreabă ce am de gând să fac și le spun că o să-l sun pe Bob și o să încerc să petrec câteva zile cu el și apoi o să mă duc în Ohio ca să execut pedeapsa. Mă întreabă cum o să ajung acolo și le spun că probabil voi lua un Autobuz. Se oferă să

îmi cumpere un bilet de Avion și le spun nu, mulțumesc. Mama mă întreabă dacă am nevoie de ceva și îi spun că nu. Tata mă roagă să îi sun când o să stau cu Bob și le spun că o să îi sun. Îmi spune să am grijă. Îi spun că o să am. Mama îmi spune să am grijă. Îi spun că o să am. Îmi spun că mă iubesc și le spun că îi iubesc și închidem.
Îl sun pe Fratele meu. Nu este acasă, așa că las mesaj pe robot. Îi spun că îmi vor da drumul poimâine și că aș vrea să vină să mă ia dacă poate. Îi spun că, dacă nu poate, o să mă descurc. Îl întreb dacă pot să stau la el câteva zile, dacă pot să dorm pe canapea sau pe podea sau oriunde este loc. Îl rog să mă sune. Îi las numărul. Închid.
Ies din Cabina Telefonică și mă duc spre rafturile unde se găsesc carioci pentru cartea de colorat. Lângă creioane e un teanc mic de carnete cu hârtie galbenă. Lângă carnete e o cană mare de cafea plină de pixuri. Iau un carnet și un pix și mă duc la Nivelul Superior și îmi iau o ceașcă mare de cafea neagră și fierbinte. Pun pixul în buzunar și iau carnetul într-o mână și cafeaua în cealaltă și cobor înapoi pe scări. Deschid ușile glisante cu piciorul și ies.
Soarele strălucește. Tare și sus, dar nu este cald. O adiere ușoară îmi trece pe la urechi ca o șoaptă. Merg prin iarba aspră înghețată acum pe timpul Iernii. Mă duc spre Lac este tare și nemișcat și este acoperit cu o carapace de gheață. Mă așez pe una dintre bănci banca din mijloc și iau o gură de cafea și aprind o țigară. Mă uit la carnet și carnetul este galben și gol. Încep să mă gândesc la viața mea. Încep să mă gândesc la tot ce am făcut și la tot ce am făcut și n-a fost bine. Încep de când eram mic, sau de când eram mic și am amintiri. Eram rău încă de atunci, de când eram mic și am amintiri. Încep să scriu.
Am călcat o Educatoare cu Bicicleta. Am făcut-o intenționat. Aveam patru ani. Am lovit un băiat cu o geantă plină cu cărți și i-am spart nasul. Îl chema

Fred. Aveam șase ani. Am săpat o groapă și am păcălit un băiat pe nume Michael să intre în groapă. Am pus o scândură peste groapă și am stat pe ea trei ore. El plângea plângea plângea. Eu râdeam. Aveam șapte ani. Am băgat un băiat pe nume David într-un vestiar din Biserică. I-am pus lacăt și am aruncat cheia în veceu. M-au dat afară de la Școala de Duminică. Aveam șapte ani. Am furat un pachet de țigări mentolate de la Mama prietenului meu Clay. Le-am fumat și am vomitat. Am furat alt pachet. Am vomitat. Am furat alt pachet. Aveam opt ani. În timp ce scriu despre răutățile din prima copilărie, cele mai multe mă fac să râd. Sunt prostești, sunt faptele unui copil pe care doar atât îl ducea capul, sau pe care nu-l interesa să-l ducă mai mult capul. Scriu patru pagini despre ele. Lucruri pe care le-am făcut. Mă fac să râd.
Reiau povestea de când aveam zece ani. Vârsta la care am început s-o iau razna. Parcă nu am făcut eu lucrurile pe care le-am făcut, ci altcineva, iar eu am asistat. Aș vrea să fie așa. Am luat-o razna la zece ani.
M-am furișat afară din casă și m-am îmbătat. Am furat băutură de la Părinții mei de atâtea ori că am pierdut șirul. Am furat un teanc de reviste porno din garajul unui vecin. Am provocat un accident rutier aruncând cu ouă într-o mașină care trecea. Am urmărit ce s-a întâmplat din vârful unui copac. Nimeni nu a fost rănit, dar mașinile s-au bușit. Am fost surprins în casa Directorului Școlii mele într-o Vineri noapte când ar fi trebuit să fiu în pat. Directorul m-a adus acasă în timp ce Părinții mei dădeau o petrecere. Am stricat petrecerea și i-am umilit pe Părinții mei. Am furat o pungă cu iarbă de la Tatăl prietenului meu Sean. Am furat o pipă de la Tatăl lui Sean. Am furat o sticlă de pastile de la Tatăl lui Sean. Am fumat iarba în pipă și am luat toate pastilele. M-au făcut să vomit. Am făcut la fel data următoare când am fost acasă la Sean.

Încă trei pagini. Pline cu droguri furate și glume de căcat. Uneori am fost prins, de cele mai multe ori nu. De la doisprezece ani amintirile încep să se piardă în ceața băuturii și a drogurilor. La doisprezece ani viața mea se întunecă. Am atacat un copil la un meci de hochei. Nu se uita și l-am pocnit. A căzut la pământ și m-am urcat pe el și am râs. Am umplut cutia de scrisori a unui Profesor cu plicuri cu rahați de câine în fiecare seară timp de trei săptămâni. Am dat foc cortului unui Conducător de Cercetași în timpul unei excursii. Am fost dat afară din Trupă. Am umplut carburatorul unui vecin cu zahăr și i-am stricat mașina. Am furat băutură și droguri de unde puteam și când puteam.
Cinci pagini care acoperă trei ani. Le-am făcut rău unor Oameni care nu meritau asta. Le-am făcut rău unor Oameni care o meritau. Am început să mă gândesc la moarte, am început să înțeleg că sunt cu mințile duse, a început să-mi fie scârbă de mine. Am făcut ce am făcut pentru că mi-era scârbă de mine.
La paisprezece ani am furat o motoretă și am aruncat-o de pe o stâncă. Am luat un ciocan și am distrus o statuie din curtea unui vecin. Am aruncat în aer o cutie poștală două cutii poștale patru cutii zece. Mi-am dat seama de forța cuvintelor și le-am folosit. I-am spus unei fete că este o curvă umflată. I-am spus unei Profesoare însărcinate că sper să nască un Copil mort. Am întrebat-o pe Soția unui Doctor dacă știa că Soțul ei avea o amantă. Se purtase urât cu Mama mea și nu voiam să o las să scape nepedepsită. Soțul ei avea o amantă. Căsnicia lor s-a destrămat.
La cincisprezece ani am vândut droguri Copiilor. Erau de vârsta mea, dar încă erau Copii. De cele mai multe ori i-am țepuit, le-am luat prea mulți bani sau le-am vândut pliculețe cu oregano. Uneori mă pișam în sticle înainte să li le dau. Am distrus indicatorul de drum de acces spre un Restaurant

local cu autoservire. L-am distrus noaptea cu ciocanul pentru că Patronul mă dăduse afară fiindcă eram beat. Mă furișam afară din Casă. Luam Mașina pe furiș. Mă îmbătăm și mă drogăm. Tot timpul.
Șaisprezece și șaptesprezece și optsprezece acoperă cinci pagini. La fel, dar mai mult. Băutură și droguri. Ieșeam pe furiș și vandalizam. Spuneam lucruri ca să le fac rău Oamenilor care mă făceau să sufăr sau îi făceau să sufere pe cei dragi. Am devastat curtea unui Conducător al unui Grup al Tineretului Creștin când a încercat să mă recruteze. Am devastat-o în fiecare vineri noaptea timp de două luni. Am furat tot ce primea prin poștă un vecin care mă vorbise de rău. Am furat ca să-i aflu datele Personale și am făcut cerere pe numele lui pentru douăsprezece cărți de credit și i-am distrus finanțele. Am devenit mai dependent, mi-era și mai silă de mine și eram tot mai terminat.
Nouăsprezece și douăzeci. Șase pagini. Primii mei ani la Colegiu. Am înșelat-o pe Prietena mea o dată de două ori de trei ori și m-a prins de fiecare dată. I-am spus că o să mă schimb nu se va mai repeta. Știam că se va repeta. Am făcut la fel cu altă Fată. Și cu alta. Minciuna a devenit parte din viața mea. Mințeam ca să obțin ceva sau să scap de ceva. Copiam la Școală. Luam bani de la Părinții mei și îi cheltuiam pe droguri. Am luat și mai mulți bani și mi-am cumpărat și mai multe droguri. L-am terorizat pe un Băiat pe nume Rob pentru că l-am auzit spunând ceva despre fata cu ochii arctici. I-am devastat Mașina și Camera. L-am insultat și l-am amenințat și l-am șicanat. L-am terorizat. Nu i-am spus niciodată de ce am făcut-o.
Douăzeci și unu. Trei pagini. Am băut fumat fost arestat am bătut și am fost bătut o dată sau de două ori am înșelat mințit trădat folosit femei m-am culcat cu prostituate am luat mai mulți bani tocat mai mulți bani prietenii mei cei mai buni erau drogurile și alcoolul celor care încercau să mă

oprească le spuneam să se ducă dracului și să mă lase în pace. Am pus o Fată să prizeze de pe scula mea. Era Dependentă de cocaină și se culca cu mine pentru droguri. M-a lăsat să fac orice cu ea și am făcut prea multe prea des. Droguri și trupul ei. Am amenințat un om cu arma. Nu era încărcată dar el nu știa. Stătea în genunchi și mă implora să nu-l omor. Am făcut-o pentru un Dealer care voia să vadă ce sunt în stare să fac și aveam nevoie de încrederea lui pentru că aveam nevoie de drogurile lui. Omul furase de la Dealer am apăsat pe trăgaciul armei fără încărcătură omul s-a pișat pe el și pe podea. Dealerul l-a dat cu fața prin pișat și eu am asistat.
Douăzeci și doi. Două pagini. Arestarea mea arestarea în Ohio. Arestarea pentru care voi executa pedeapsa într-o celulă. O Fată de la Paris a pretins că eu sunt Tatăl Copilului ei. Nu eram. Nu fusesem în stare să am erecție cu ea nu terminasem în ea. Plângea și mă implora să îmi asum responsabilitatea pentru Copil, dar nu eram Tatăl, așa că am dat-o afară din Apartamentul meu. Într-un Bar două zile mai târziu una dintre Prietenele ei s-a repezit la mine cu o sticlă și am pus-o la pământ. Când s-a ridicat i-am tras un șut în fund și i-am spus că dacă se mai apropie de mine o s-o bat de o să-i sune apa-n cap. Altă Fată pe care o cunoșteam m-a dus în Apartamentul ei într-o noapte după ce m-a găsit leșinat pe Stradă. Am vomitat și m-am pișat pe canapea și pe podea. Când m-am trezit am luat o sticlă de vodcă și am plecat. Nu am mai văzut-o și nici nu am mai auzit de ea vreodată. Am lovit un bărbat cu un scaun într-un Bar din Londra. Vărsase un pahar pe masa mea și l-am lovit când era întors cu spatele. Nu mi-am dat osteneala să mă uit să văd ce-am făcut. Nu mi-am dat niciodată osteneala să mă uit să văd ce-am făcut.
Am terminat de scris. Am băut toată cafeaua și am fumat un pachet de țigări. Privesc teancul de

hârtie, număr paginile, sunt douăzeci și două. Douăzeci și două de pagini pline cu ticăloșiile mele, greșelile mele, erorile mele de judecată și deciziile mele proaste. Douăzeci și două de pagini pline cu mânia, încrâncenarea, dependența, ura de sine și Furia mea. Douăzeci și două de pagini care povestesc viața mea urâtă, rușinoasă și tristă. Douăzeci și două de pagini. Citesc paginile. Le citesc încet și cu atenție. În timp ce le citesc, mă gândesc dacă nu mi-a scăpat ceva sau nu am uitat ceva este vreun lucru pe care mi-e teamă să-l evoc sau să-l prezint sau să mă tem să-l recunosc. Vreau să mă împac cu trecutul meu și să-l las în urmă este ceva ce am uitat este ceva ce mă sperie. Este. Un lucru care m-a obsedat de la pagina întâi la pagina a douăzeci și doua. Nu am vorbit niciodată despre el. Nu am vorbit niciodată cu altcineva despre ce i-am făcut bărbatului ăluia, cât de rău m-am dezlănțuit, ce rău i-am făcut. Mă obsedează.
Iau pixul și iau teancul de hârtii galbene și le îndoi. Bag teancul în buzunar iau carnetul și pixul și mă ridic și mă întorc prin iarbă. Soarele începe să coboare. Adierea începe să prindă putere. Nu mai șoptește ci urlă, urlă cumplit. Deschid ușile glisante și mă duc spre rafturi. Pun carnetul și pixul la locul lor.
Secția este plină de cei care se relaxează înainte de cină. Nu vorbesc cu nimeni. Urc scările și mă duc în Camera mea și intru în Baie și mă duc la oglindă. Am scris despre ticăloșiile din viața mea sunt în buzunarul meu vreau să văd dacă mă pot privi în ochi. Pun mâinile pe chiuvetă. Tremură pe porțelanul alb. Încep să ridic privirea spre oglindă. Îmi văd buzele care se mișcă ușor. Ajung la nas la genele negre de sub ochi mă uit în adâncul ochilor. La verdele palid. La verdele murdar. La verdele impur. Mă uit fix în adâncul verde mai există doar un singur lucru care mă împiedică să mă pot privi în ochi. Să pot privi în mine însumi. Să pot privi în trecutul care este al meu și care este în buzunarul

meu. Nenorocitul ăla de la Paris. Mai există un singur lucru. Plec de la chiuvetă și mă întorc și ies din Baie. Mă duc spre Sala de Mese și iau cina cu Miles și Michael. După cină mă duc la Prelegere, dar nu o ascult. După Prelegere, mă duc în Camera mea.
Încerc să citesc, dar nu pot.
Mă urc în pat și încerc să dorm.
Există un singur lucru.
Care mă obsedează.
Încă.

19.

Dorm toată noaptea. Fără întrerupere, fără ajutorul pastilelor. Este a doua noapte la rând. Am dormit fără întrerupere și fără medicamente și alcool. Este un record.
Când m-am sculat era dimineață, dimineața devreme. Nu este întuneric dar nu este încă lumină. Este cenușiu. Cenușiu ca tristețea care se risipește, cenușiu ca teama care se naște. Nu este întuneric dar nu este încă lumină.
Mă dau jos din pat. Miles doarme. Mă duc încet la Baie. Fac duș și mă bărbieresc și mă spăl pe dinți. Mă îmbrac și ies din Cameră.
Îmi iau o cană de cafea și mă așez la o masă și beau cafeaua și fumez și îi privesc pe cei care fac Sarcinile de dimineață. Unul curăță Bucătăria, unul duce gunoiul, unul dă cu aspiratorul. Văd un bărbat care duce cele necesare pentru Grupurile Sanitare. Toate par așa îndepărtate. Grupurile Sanitare. Roy. Așa îndepărtate.
Termin cafeaua. Merg pe Coridoare către Sala de Mese. Mai iau o cană de cafea și caut o masă. Matty este singur în colț stau cu el.
Privește lung mâncarea. Văd că are ochii roșii și umflați. Furculița îi tremură în mână. Paharul îi tremură în cealaltă. Privește lung mâncarea. Vorbesc.
Te simți bine, Matty?
Clatină din cap.
Ce s-a întâmplat?
Clatină din cap.
Pot să te ajut?
Clatină din cap.
Vrei să plec?
Clatină din cap.
Stau cu el. Stau cu el și sorb din cafea. El stă și se uită lung la mâncare. Îi tremură mâinile și nu vorbește. Privește lung mâncarea și atât. Termin

cafeaua și mă ridic și îl întreb dacă are nevoie de ceva. Ridică privirea și vorbește.
Nu pleca.
Mă așez din nou.
Bine.
Se uită la mine. Are ochii roșii și umflați.
Am nevoie să stau cu cineva.
Sunt aici.
Se uită la mine. Are ochii roșii și umflați.
S-a terminat, James.
Ce vrei să spui?
Viața mea de căcat. S-a dus dracului.
Despre ce vorbești?
Pune jos furculița, lasă paharul. Mâinile îi tremură în continuare.
Am aflat că Soția mea a început să fumeze.
Ce a început să fumeze?
Este gata să izbucnească în hohote.
Căcat de-ăla de crack.
Se oprește.
La dracu', Matty. Îmi pare rău.
Clatină din cap.
Nu a făcut niciodată așa ceva până acum. Trebuia să aibă grijă de Copiii noștri până ieșeam eu de aici. A fost al naibii de curioasă să vadă ce era porcăria asta și ce-mi făcea și a ieșit și a luat ceva.
Cum ai aflat?
M-a sunat Bunica mea. Mi-a spus că a fost la noi acasă și a găsit Copiii singuri. Nu fuseseră hrăniți de două zile iar cel mic stătea pe podea într-un scutec murdar. A așteptat până când s-a întors Soția mea și când a venit era cu mințile duse și bâiguia și gângăvea și spunea că fusese să fumeze.
Îmi pare rău, Matty.
Nu-i vina ta, ce dracu'.
Ce ai de gând să faci?
Nu știu, în puii mei. Nevastă-mea a fost totdeauna cea care s-a ocupat de Familie când eu eram plecat la dracu-n praznic, iar dacă ea ia droguri lucrurile or să se ducă dracu'. Nu poți avea Copii sau o

Familie cu doi Părinți care sunt dependenți de cocaină, și nu cred că o să fiu în stare să rămân curat dacă ea fumează, băga-mi-aș.
Și dacă ea primește ajutor și tu te întorci la box?
Uită-te la mine, James, nu mai pot să mă bat, ce puii mei. Am corpul distrus, am creierii muci. Nu aș rezista nici treizeci de secunde în Ring nici cu cei mai de căcat boxeri din Lume. Și oricât aș vrea ca ea să primească ajutor, am cheltuit toți banii ca să plătim șederea mea aici și nu mai avem nimic. Nu mai avem dracului nimic.
Pot să te ajut cu ceva?
Doar dacă ai o cârcă de bani pe care să mi-i dai.
N-am.
Sunt futut, James. S-a terminat.
O să se rezolve cumva.
Am văzut prea mult cum e crackul ca să cred tâmpenia asta. O să mor, ea o să moară, iar Copiii noștri o să crească și o să fie ca noi. Suntem futuți. Complet futuți.
Se ridică.
Tre' să mă duc să mă plimb dracului un pic.
Apucă tava.
Mulțumesc că m-ai ascultat.
Pleacă. Mă uit după el. Apuc cana de cafea și mă ridic și mă duc la banda rulantă și pun cana pe ea. Merg pe Coridorul cu Geamuri care separă bărbații de femei. Îi văd pe Miles și Ted venind spre mine. Stau unul lângă altul și țin capetele lăsate. Abia mișcă buzele. Miles ridică privirea și înclină ușor capul în semn de salut și continuă să vorbească cu Ted. Trec pe lângă mine. Îi las în pace.
Mă duc înapoi în Camera mea. Deschid noptiera de lângă pat. Iau teancul de hârtie cele douăzeci și două de pagini și le pun în buzunarul pantalonilor. Ies din Cameră și merg pe Coridoare. Sunt cenușii ca dimineața ca tristețea care se risipește ca teama care se naște. Le simt, dar nu mă supără. Le cunosc prea bine. Nu mă supără.

Bat la ușa lui Joanne ea spune intră. Deschid ușa și intru înăuntru. Stă în spatele biroului, citind ziarul, bând cafea, fumând o țigară. Vorbește.
Ce faci?
Bine.
Ești pregătit?
Da.
Vrei să-mi mai spui ceva înainte?
Nu.
Lasă ziarul jos, stinge țigara.
Astăzi după prânz vreau să vii iar aici. Ken și cu mine vrem să-ți arătăm ceva.
S-a întâmplat ceva?
Avem un Plan de Recuperare pe care am vrea să-l urmezi după ce pleci.
E ceva concret în el?
Probabil că nu, dar ar fi iresponsabil să nu ți-l prezentăm.
Bine.
Mergem?
Da.
Se ridică. Ieșim din Birou și mergem pe Coridoare. Coridoarele sunt tot cenușii, deși cu o nuanță mai întunecată, ca tristețea mai profundă, ca teama mai mare. Nu vorbim, cu fiecare pas, amintirea acelei nopți devine mai puternică. Voiam doar să fiu singur. Plângeam. El a venit la mine și l-am nenorocit. Sângele lui curgând. L-am nenorocit.
Ne oprim în fața unei uși. Pe plăcuța de pe ușă scrie Părintele David, Capelan, Servicii Religioase. Joanne bate la ușă o voce spune intră. Ea îmi spune să aștept o clipă și deschide ușa și intră înăuntru și închide ușa după ea.
Stau și aștept. Încep să tremur mâinile și picioarele și buzele îmi tremură. Inima îmi tremură. Dacă ar face parte din mine, Coridoarele ar fi negre. De tristețe și de spaimă. De cea mai neagră întunecime care sălășluiește în mine. Ar fi negre ca smoala.
Tremur.

Ușa se deschide. Joanne iese și stă în fața mea. Vorbește.
Te așteaptă.
Foarte bine.
I-am spus că ar putea să fie și momente neplăcute.
A spus că nu e ceva nou pentru el.
Vom vedea.
Noroc.
Mulțumesc.
Vine spre mine și mă îmbrățișează. Vorbește.
O să te simți mai bine după.
Dau din cap. Ea îmi dă drumul. Mă întorc spre ușă brațul îmi este greu. Împing ușa cântărește o sută de tone. O deschid și nu vreau să intru nu vreau să fac asta. Joanne stă în spatele meu și mă întorc și mă uit la ea și ea zâmbește și zâmbetul ei mă ajută să intru. În Birou. Închid ușa.
Un Preot stă la birou. Este îmbrăcat în negru cu un guler alb. Este bătrân, are peste șaptezeci de ani, are părul cărunt și ochi negri. Un Crucifix este atârnat pe perete în spatele lui, o Biblie de piele uzată stă peste un teanc de hârtii. Este prima dată după noaptea aceea când mă aflu în prezența unui Preot. În vreme ce îl privesc fix, apare Furia. El se ridică și se uită la mine și vorbește.
Bună, Fiule. Numele meu este Părintele David.
Cu tot respectul, Domnule, dar nu sunt Fiul dumneavoastră. Numele meu este James.
Bună, James.
Bună.
Ia loc.
Arată spre un scaun din fața biroului. Mă așez.
Mulțumesc.
Se așază pe scaunul lui.
Ești aici pentru Pasul Cinci.
Nu cred în Pași. Sunt aici pentru o Confesiune.
Ești Catolic?
Nu.
Nu pot să accept o Confesiune dacă nu ești Catolic.

Vreți să plec?
Ești mulțumit dacă spunem că avem o discuție?
Da.
Bine.
Mulțumesc.
Ai întrebări înainte de a începe?
Nu.
Ești îngrijorat?
Nu.
Să știi că nimic din ce-o să-mi spui nu va ieși din Camera aceasta. Rămâne între tine și mine și Dumnezeu.
Nu cred în Dumnezeu, Domnule.
Atunci rămâne între tine și mine.
Mulțumesc.
Vrei să începi?
Da.
Nu te grăbi.
Respir adânc. Scot cele douăzeci și două de pagini de hârtie galbenă din buzunar și mi le pun pe genunchi. Le privesc. Conțin tot ce îmi amintesc cu excepția unui singur lucru. Încep să citesc. Citesc încet și metodic. Citesc fiecare cuvânt și revăd fiecare incident. Fiecare pagină pare să dureze o oră. Pe măsură ce le parcurg mă simt mai bine și mă simt mai rău. Mai bine pentru că în sfârșit îmi recunosc păcatele și îmi asum în sfârșit o formă de responsabilitate pentru ele. Mai rău pentru că în vreme ce vorbesc despre ele le retrăiesc în minte. Fiecare dintre ele în parte. Le retrăiesc în minte. După ce termin de citit respir din nou adânc. Mă uit la foi și le îndoi și le pun înapoi în buzunar. Preotul vorbește.
Ai terminat?
Clatin din cap.
Nu.
Credeam că ai citit tot ce ai scris.
Există un lucru despre care nu am scris.
Vrei să vorbești cu mine despre asta?
Da.

Nu te grăbi.
Privesc în jos. Mă uit la mâinile mele tremură. Îmi simt inima bate puternic este înspăimântată. Sunt înspăimântat. Respir adânc din nou. Respir iar. Și iar. Mă înspăimântă să vorbesc mă înspăimântă amintirea. Sunt înspăimântat.
Acum un an și jumătate, la Paris, era să omor un om în bătaie. Era un Preot.
Respir încă o dată.
Imediat după arestarea mea în Ohio, în timp ce stăteam la Pușcărie, am început să mă gândesc la viața mea. Aveam douăzeci și doi de ani. De zece ani eram Alcoolic și Dependent de droguri. Mi-era scârbă de mine. Nu aveam un viitor și în trecutul meu era numai ruină și dezastru. Mi-am zis că e mai bine să mor. Când am ieșit și am fentat Cauțiunea, m-am întors la Paris. Când am ajuns în Apartamentul meu, am băut o sticlă de whisky și am scris un bilet. Am scris numai atât Nu Mă Plângeți. L-am lăsat la capul patului și am ieșit și m-am îndreptat spre cel mai apropiat Pod. Mulți Parizieni se sinucid așa, se aruncă în Sena. Sari, ajungi în apă și fie mori la impact, fie te îneci.
În vreme ce mergeam, am început să plâng. Plângeam pentru că îmi irosisem viața, și plângeam de fericire că în sfârșit avea să se termine. Începusem să fiu și speriat. Speriat pentru că sinuciderea nu e lucru ușor și știam că după asta totul se sfârșește. Nu cred în Rai sau ceva de genul ăsta. Viața se termină și gata.
Respir.
Am văzut o Biserică și eram atât de speriat că de-abia mă mai țineam pe picioare. Mi-am închipuit că pot să intru înăuntru și o să fie liniște și gol și pot să stau singur și să mă gândesc. Am găsit o bancă goală și m-am așezat și am plâns. Mult timp. Stăteam singur acolo și plângeam.
Respir adânc. Furia care se risipise cât am vorbit începe să se ridice iar.

După o vreme, un bărbat, îmbrăcat ca dumneavoastră, s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă sunt bine. I-am spus că nu. Mi-a zis că e Preot. Mi-a spus că are multă experiență cu Tinerii și că dacă voiam să discut cu el despre necazurile mele trebuie să mergem în Biroul lui și să discutăm. Am spus nu, aș vrea să fiu singur. S-a așezat lângă mine și a spus că trebuie să mergem în Biroul lui. Mi-a spus că era sigur că mă putea ajuta, numai vino în Biroul meu, numai vino în Biroul meu. Mi-am zis că n-avea ce să-mi strice, așa că m-am dus.
Respir iar. Furia s-a trezit. Vorbesc.
Biroul lui era o serie de încăperi din spatele Altarului. Când am ajuns acolo, Preotul a închis ușa cu cheia după noi. Ar fi trebuit să mă prind dracului de atunci, dar era Preot și nu mi-a trecut prin minte. M-am așezat pe o canapea și el s-a așezat lângă mine și m-a întrebat ce probleme am și i-am spus. I-am povestit despre dependențele mele, despre viața infectă pe care o dusesem, despre dezastrul de care tocmai fugisem și despre planurile mele să mă sinucid. Cât am vorbit, a stat și s-a uitat lung la mine și s-a prefăcut că mă ascultă. Când am terminat s-a aplecat și a pus mâna pe coapsa mea și a spus ai venit la locul potrivit, cred că te pot ajuta. Nu mi-a plăcut cum ținea mâna, așa că am luat-o de acolo. A pus-o la loc și a spus că deși Dumnezeu m-a trimis la tine, trebuie să-mi dai ceva în schimb. I-am luat din nou mâna și l-am întrebat ce și el a pus mâna mai sus pe coapsa mea și a spus știu că ești tulburat și confuz chiar acum, dar nu trebuie să te opui sau să lupți împotriva voinței lui Dumnezeu, am ajuns să fim împreună pentru un motiv, și a început să-și miște mâna mai sus pe coapsa mea spre șliț. I-am îndepărtat mâna și i-am spus să se oprească. A spus bine, dar a pus-o la loc și de data asta a pus-o pe șliț și a întins cealaltă mână spre obrazul meu. În

timp ce făcea asta a zis nu trebuie să te opui voinței lui Dumnezeu, Fiule.
Îl privesc fix pe Părintele David. Furia este sus sus sus. Simt ce am simțit în noaptea aia. Pornirea de a ucide, distruge, nimici.
Nu i-am dat Căcănarului nicio șansă să-mi atingă fața. L-am lovit peste maxilar și am auzit un pocnet și sângele a început să curgă. M-am ridicat și l-am lovit iar. L-am lovit iar și iar și iar. Nu știu de câte ori, dar la un moment dat nu mai vedeam decât sânge. După ce i-am zdrobit fața și era la pământ, l-am tras de pe canapea și i-am desfăcut picioarele. Le-am desfăcut ca să-l pot lovi și l-am lovit. L-am lovit de vreo cincisprezece ori cât am putut de tare. L-am lovit până când a început să geamă, deși era leșinat. Apoi m-am întors și am descuiat ușa și am ieșit și m-am dus la cel mai apropiat Magazin de Băuturi și am cumpărat cât whisky am putut cu banii pe care îi aveam și am găsit o străduță și m-am îmbătat criță până când am leșinat. Când m-am trezit a doua zi de dimineață, m-am dus Acasă. Zilele următoare, am tot așteptat Poliția să mă caute sau să mă aresteze, dar nu a venit. M-am uitat în Ziare câteva săptămâni să văd dacă se menționa ceva despre ceea ce făcusem, dar nu era nimic. Îmi închipui că Preotul le făcuse și altora ce a încercat să-mi facă mie și, dacă a supraviețuit după ce i-am făcut, și cred că da, știa că dacă se duce la Poliție eu aș fi spus de ce am făcut-o și dacă ei făceau cercetări despre ce susțineam eu ar fi fost alții să confirme.
Părintele David privește în altă parte. Respiră adânc și clatină din cap. Vorbesc.
Nu știu dacă mi-am pierdut curajul să mă sinucid sau am câștigat puterea să nu o fac, dar nu am făcut-o. Am continuat să trăiesc și să beau și să iau droguri și să mă distrug.
În cele din urmă am ajuns aici. Spre deosebire de celelalte lucruri pe care vi le-am spus, ce i-am făcut Preotului ăluia nu-mi trezește nicio

remușcare și, ca să fiu sincer, cred că o merita. Dar m-a obsedat. Când îl loveam pe Preot aș fi putut să-l omor și am vrut să-l omor și asta m-a speriat al dracului de tare. Nu vreau să mai trec printr-o asemenea stare, și cred că discuția cu dumneavoastră despre ce am făcut, mărturisirea asta, nici nu știu dacă este chiar cuvântul potrivit, mă va ajuta să nu mai trec prin așa ceva. Acum, că am spus-o și am spus și tot restul, am terminat.
Părintele David privește lung biroul. Eu îl privesc lung pe el. Aștept să vorbească dar nu o face. Privește lung și atât. Mă ridic.
Mulțumesc pentru că m-ați ascultat.
Mă duc spre ușă. Când pun mâna pe clanță, îl aud vorbind.
James.
Mă întorc.
Îmi pare rău.
N-aveți de ce.
Îmi pare rău oricum.
Mulțumesc, și mulțumesc din nou că m-ați ascultat.
Deschid ușa și pășesc pe Coridor și închid ușa după mine. Inspir adânc și las aerul să iasă încet. Pe măsură ce iese, așa iese din mine și tot ce am scris, tot ce am spus, tot ce am făcut. A trecut. Cu totul. A trecut de tot.
Mă întorc în Secție. Pășesc ușor și sprinten, am un zâmbet pe față. Mă duc în Camera mea și găsesc un bilet pe ușă pe care scrie sună-l pe Fratele tău la serviciu. Dedesubt este un număr.
Iau biletul și mă duc la Cabina Telefonică și intru înăuntru și închid ușa. Formez numărul și aștept în timp ce sună. Răspunde o femeie întreb de Bob Frey spune imediat. Fratele meu răspunde și spune salut. Eu spun care-i treaba, Labagiule, și el râde și spune felicitări, îți dau drumul. Spun mulțumesc și îl întreb dacă poate să vină să mă ia și spune da, își ia câteva zile libere și speră să stau la el. Îi spun că este minunat. Îmi spune că prietenul meu Kevin

vrea să vină de la Chicago să mă vadă și mă întreabă dacă e OK. Îi spun că ar fi perfect și îmi spune că o să-l sune. Mă întreabă la ce oră să vină și spun zece jumătate sau unsprezece sau când poate să ajungă. Îmi spune că ne vedem la zece și jumătate. Închidem. Bărbații merg la masa de prânz și merg în urma lor. Când mă duc spre Camera mea îl văd pe Miles care tocmai iese. Se întoarce spre mine și zâmbește.
Salut, James.
Închide ușa, vine spre mine.
Salut, Miles. Ce faci?
Sunt ocupat.
Cu ce?
Soția mea vine mâine. Să facem tot ce avem de făcut aici. Și încerc să-l ajut pe Ted.
Care-i treaba cu Ted?
Pe Ted îl așteaptă închisoarea pe Viață fără Eliberare Condiționată în Louisiana. Încerc să-l ajut să scape.
E vreo șansă?
Nu, mă tem că nu pot. Tatăl Fetei vrea să fie închis pe viață.
La dracu'. Și el știe?
Da.
Ce zice?
Vrea să stea aici cât poate de mult, și după aceea se gândește să se ascundă la niște rude în Mississippi.
Și tu ce zici despre toate astea?
Mi se pare foarte trist.
Intrăm pe Coridorul care desparte bărbații de femei. Miles mă înghiontește și face semn spre Secția de Femei. Privesc într-acolo și o văd pe Lilly. E cu spatele la mine și stă la o masă cu alte trei femei. Are părul strâns în coadă de cal și poartă un tricou. Brațele ei par prea subțiri, ca și cum ar fi slăbit mult.
Zâmbesc. Văd că una dintre femei pronunță numele meu și aștept ca Lilly să se întoarcă. Sper

că se va întoarce, dar nu o face. Una dintre femeile care stau la masa ei este Supraveghetoare.
În vreme ce mă așez la coadă, mă uit fix la ea. În timp ce îmi iau de mâncare, plăcintă cu carne de curcan, mă uit fix la ea. În timp ce merg prin Sala de Mese către masa din colț, mă uit fix la ea. Vreau să se întoarcă, vreau să-i văd fața. Nu se întoarce.
Mă așez. Miles se așază cu mine. Ni se alătură Ted și Matty și Michael. Nici Ted nici Matty nu scot o vorbă. Stau cu nasul în farfurii și mănâncă. Miles și Michael vorbesc despre Copiii lor. Eu privesc fix părul lung negru al lui Lilly și brațele ei prea subțiri.
Când se ridică să ducă tava la banda rulantă, mă ridic și eu. Merg încet și încerc să ajung în același timp cu ea. Știu că dacă vorbesc cu ea sau dacă încerc să o fac să mă bage în seamă va avea necazuri, așa încât nu voi încerca. Vreau numai să fiu lângă ea. Destul de aproape să-i simt prezența. Destul de aproape cât să-i pot vedea bine chipul. Destul de aproape cât să simt mirosul părului ei. Vreau numai să fiu lângă ea.
Ajunge la banda rulantă și pune tava pe ea. Celelalte femei sunt în urma ei, iar eu sunt în urma lor. Când se întoarce, mă vede și zâmbește. Este un zâmbet larg, un zâmbet frumos. Mi-a fost dor de zâmbetul acela, mi-a fost dor. Îi zâmbesc și eu, deși de fapt vreau să o iau în brațe și să o țin strâns și să o sărut și să îi spun că o iubesc. Asta vreau să fac. Să o iau în brațe și să o țin strâns și să o sărut și să-i spun că o iubesc.
Celelalte femei pun tăvile pe bandă și se întorc și pleacă și Lilly pleacă cu ele. Pun tava pe bandă și merg în urma lor pe Coridorul cu Geamuri și pe Coridoare. La intrarea în Sala de Conferințe, ele se opresc și intră înăuntru. Eu trec mai departe spre Biroul lui Joanne.
Ușa este deschisă. Intru, iar Ken și Joanne stau pe canapea. Se uită la niște dosare pe care le țin în

poală. Mă așez pe scaunul din fața lor și aștept să termine. Joanne ridică privirea.
Tocmai ne uitam peste Planul tău Post-Tratament.
Cum arată?
Vorbește Ken.
Dacă îl urmezi, îți va fi de mare folos.
Joanne închide dosarul ei, se ridică. Ken închide dosarul lui, mi-l dă. Îl iau și îl deschid și mă uit pe el. Este plin de materiale ale Alcoolicilor Anonimi și orare ale întâlnirilor Alcoolicilor Anonimi din Chicago. Îl închid.
Pare bun.
Vorbește Joanne.
Ar trebui să te uiți mai bine.
De ce?
Este mai complet decât crezi.
N-am văzut decât lucruri legate de Alcoolicii Anonimi.
Vorbește Ken.
Asta pentru că îți recomandăm să mergi la Alcoolicii Anonimi.
Mă uit la Joanne.
Credeam că am terminat cu tâmpenia asta.
Ken a vrut să mai încercăm o dată și am fost de acord.
De ce?
Vorbește Ken.
Pentru că nu o să stai curat fără Alcoolicii Anonimi.
De ce?
Pentru că dau rezultate.
Poate pentru tine, dar nu și pentru mine.
De ce?
Nu cred în cei Doisprezece Pași, nu cred în Dumnezeu sau orice formă de Forță Superioară. Refuz să-mi dirijeze cineva sau ceva viața și voința, cu atât mai puțin ceva în care nu cred.
Și ce ai de gând să faci?
Am de gând să-mi văd de viață. O să iau lucrurile așa cum sunt și o să văd eu ce am de făcut. Când o

să dau de droguri sau de alcool, o să hotărăsc să nu iau. Nu am de gând să trăiesc cu frica alcoolului și a drogurilor și nici să pierd timp stând și vorbind cu oameni care trăiesc cu frica lor. N-am de gând să depind de nimic decât de mine însumi.
Ken clatină din cap.
E cum nu se poate mai rău.
Râd.
Rămâne de văzut.
Vorbește Joanne.
Ți-am mai spus asta și înainte, James, și, deși am fost impresionată de modul în care ți-ai acceptat dependențele și viața, simt că este de datoria mea să ți-o spun din nou.
Ce?
Probabilitatea ca o persoană cu problemele tale să rămână curată fără ajutor, atât de la Alcoolicii Anonimi cât și prin terapie individuală sau de grup, e de unu la un milion. Unu la un milion în cel mai bun caz.
Asta nu mă sperie.
Vorbește Ken.
Unu la un milion, James.
Unu la un milion este și faptul că sunt aici acum. Unu la un milion nu mă sperie.
Vorbește Joanne.
Ken și cu mine vom fi mai liniștiți dacă te uiți cel puțin peste ce conține dosarul.
Bine.
Deschid exemplarul meu din dosar, ei deschid exemplarele lor și începem să ne uităm peste ce conține. Are o cărticică despre recuperarea în închisoare, despre programele Alcoolicilor Anonimi în Instituțiile de Detenție și îndeplinirea Pașilor în timpul executării Pedepsei. Are un program de Ședințe ale Alcoolicilor Anonimi la Chicago și o listă de numere de telefon ale Grupurilor. Are un mic pachet cu materiale despre Terapia Reacțiilor Raționale și cum să o aplici în Lumea exterioară. Are un set de informații despre

o Instituție din Chicago afiliată Clinicii și despre Programele pe care le oferă pentru persoanele care au trecut prin Tratament. Are și un exemplar cu cei Doisprezece Pași. Are un exemplar cu Rugăciunea de Seninătate.
Ken și Joanne îmi explică totul cu seriozitate și eu ascult cu seriozitate. Îmi dau seama că le datorez respectul de a-i asculta. Când terminăm, mă simt ușurat. Dacă totul merge cum sper și plănuiesc și mă aștept să meargă, nu va mai trebui să mai ascult niciodată nimic despre Alcoolicii Anonimi și cei Doisprezece Pași.
Închid dosarul. O întreb pe Joanne dacă o deranjează dacă fumez și ea râde și spune că se pregătea să mă întrebe același lucru. Aprindem amândoi țigările. Ken se ridică și spune că o să plece și eu mă ridic și îi mulțumesc pentru timpul lui și eforturile lui și îi strâng mâna și el îmi urează noroc și îmi spune să îl sun dacă o să am întrebări sau probleme și îi mulțumesc din nou și el pleacă.
Te simți bine?
Da.
Ai emoții?
Da.
L-ai găsit pe Fratele tău?
Vine să mă ia de dimineață. Cred că vine și un prieten de-al meu cu el.
Ce ai de gând să faci?
Să-mi cumpăr un cheeseburger, ce pana mea.
Râde.
Dacă mi-ai fi spus că vrei, ți-aș fi cumpărat eu.
Ai făcut destule pentru mine.
O să vii să-ți iei rămas-bun de dimineață?
Sigur.
Bine.
Sting țigara și mă ridic și îi mulțumesc lui Joanne și ea spune n-ai pentru ce și ies din Biroul ei. Traversez iar Coridoarele și mă duc în Camera mea și încep să-mi adun lucrurile, deși sunt puține de strâns. Câteva perechi de pantaloni. Câteva

tricouri. Un pulover și o pereche de papuci și o pereche de pantofi. Trei cărți și o brichetă. Nu este mult, dar este al meu, și este tot ceea ce îmi trebuie. În timp ce termin de împachetat totul într-o pungă mică de plastic, Miles intră în Cameră. Ține în mână un plic maro.
Era ceva pentru tine la poștă.
Îmi dă plicul. Mă așez pe pat.
Mulțumesc.
În vreme ce Miles scoate clarinetul din cutie și îl asamblează, mă uit fix la plic. Este maro. Nu are nici adresa expeditorului, iar timbrul este din San Francisco. Îmi este adresat mie aici la Clinică. Este scris simplu și citeț, literele sunt mari și nelegate și rotunde. Pare să fie scris de mâna unei femei. Mă gândesc la femeile pe care le cunosc și care locuiesc în San Francisco. Știu numai una, care nu vrea să-mi vorbească, necum să-mi scrie.
Deschid plicul. Îl deschid cu grijă pe marginea pe care a fost lipit înainte de a fi expediat. Se rupe încet și când este deschis bag mâna în plic. Simt un teanc de fotografii. Sunt prinse cu un elastic. Le scot din plic.
Prima fotografie din teanc este o fotografie alb-negru de-a ei. Cu părul blond ca niște valuri grele de mătase. Cu ochii albaștri ca zăpada arctică. În picioare în camera ei, Camera unde ne-am întâlnit prima dată, și zâmbește și ține în brațe un animal de pluș. Știu fotografia asta, am avut-o și eu. O țineam în portofel. O ținusem înainte să fim împreună, am ținut-o când eram împreună, am ținut-o după ce ne-am despărțit. Ține animalul în brațe, un fel de leu de pluș, îl strânge la piept. Are părul lăsat pe umeri, nu este fardată, iar zâmbetul este sincer și larg, ca și cum aparatul ar fi prins-o chiar înainte să înceapă să râdă. Este superbă. Absolut superbă. Încep să mă uit pe celelalte fotografii. Este una cu noi mergând împreună pe o stradă. Ne ținem de mână și zâmbim. Este una cu noi întinși pe o canapea. Eu dorm și ea mă sărută

pe obraz. Este una cu noi îmbrăcați cu haine elegante, ea într-o rochie, eu într-un costum împrumutat. Toastăm cu pahare de șampanie. Este una cu noi stând în Soare sub un copac desfrunzit de Toamnă. Ea ține în mână o carte, eu fumez o țigară. Este una cu noi sărutându-ne. Avem ochii închiși, ne ținem în brațe, buzele abia ni se ating ușor. Eu și ea. Ne sărutăm.
Adun fotografiile la loc într-un teanc. Le prind cu elasticul. Le pun la loc în plic și închid plicul. Mă ridic și ies din Cameră.
Mă duc în Secție cobor scările și ies pe Ușă. Încep să merg pe Poteca spre Pădure. Este frig și cade noaptea și nu port nicio haină. Dinții încep să-mi clănțăne și corpul începe să-mi tremure. Intru în Pădure. Merg pe Potecă și o iau spre Luminiș. Îmi deschid drum printre crengile dese prin Frunzișul dens prin vegetația densă. Îmi croiesc drum spre Luminiș.
Mă așez pe pământ. Noroiul este rece, frunzele moarte sunt înghețate și țepene. Scot teancul cu cele douăzeci și două de pagini galbene pe care le ținusem în buzunar. Le citesc. Le citesc încet. Citesc fiecare cuvânt, retrăiesc fiecare amintire. Le pun pe pământ. Scot fotografiile din plic și scot elasticul din jurul lor și mă uit la ele. Mă uit încet la ele. Mă uit la fiecare fotografie, retrăiesc fiecare amintire. Le pun împreună cu plicul peste teancul de pagini galbene.
Scot bricheta din buzunar. Apăs cu degetul pe aprinzător. Bricheta se aprinde și o flăcăruie albastră apare la vârf. Pun flacăra sub hârtia galbenă. O țin acolo până când se aprinde. Se aprinde la margine și flacăra începe să se întindă. Pun bricheta înapoi în buzunar.
Stau jos și mă uit fix la grămada care arde. Stau și mă uit fix cum în foc galbenul se face roșu se face negru se face scrum din scrum se face fum și dispare. Privesc fotografiile cum se aprind și se îndoaie și se chircesc și se dezintegrează. Privesc

cum se dezintegrează imaginea ei. Privesc cum arde timpul pe care l-am petrecut împreună. Privesc cum ard amintirile mele despre ea. Am terminat cu ele. Terminat dracului. Este timpul să spun adio.
Când totul a ars, mă ridic și pun piciorul pe grămada de cenușă fumegândă și o împrăștii ca să intre în noroi. O împrăștii până când nu mai rămâne nimic din ea și nu se mai vede nicio urmă de foc. O împrăștii până când se amestecă cu Pământul și devine neagră și dispare cu totul. S-a lăsat noaptea și cu ea întunericul și frigul. Îmi fac drum înapoi printre crengile dese Frunzișul des vegetația deasă. Ajung la Potecă și merg prin Pădure. Merg prin iarba înghețată spre luminile de la Clinică. Ajung la ușă și intru. Nu e nimeni. Arunc o privire spre un ceas de pe perete. Este ora cinei. Ies din Secție și merg pe Coridor către Sala de Mese. Nu-mi este foame, și, dacă pot, nu voi mai mânca aici, dar vreau să o văd pe Lilly.
Merg pe Coridor. Mă uit direct în Secția de Femei. Iau mesele la rând, dar nu este acolo. Mă uit mai atent. Nu este acolo. Mă uit la masa unde stă Supraveghetoarea ei, dar nu este acolo. În momentul în care mă întorc spre teancul de tăvi, o văd venind spre mine. Zâmbește și își dă părul de pe ochi. Are cearcăne negre, dar apa albastră adâncă strălucește. Mă opresc unde sunt și o aștept, iar când trece, fără să spună un cuvânt, mă atinge ușor cu mâna pe braț.
Mă întorc și o privesc îndepărtându-se. Nu se uită înapoi spre mine. Când a plecat, arunc o privire spre Supraveghetoarea ei, care îmi prinde privirea și se încruntă la mine și clatină din cap ca și cum ar spune am văzut ce tocmai s-a întâmplat să nu mai faci. Zâmbesc și plec.
Îmi iau cafea și îi caut pe prietenii mei. Vin spre mine și își duc tăvile. Matty și Ted arată ca dracu' amândoi. Mormăie un salut când trec pe lângă mine. Miles și Michael sunt chiar în spatele lor, mă

întorc și merg cu ei spre banda rulantă. Miles vorbește.
Ai întârziat puțin.
Am avut treabă.
Vorbește Michael.
Mai bine.
De ce?
A fost o cină tare tristă.
Ce s-a întâmplat?
Vorbește Miles.
Ted a aflat că trebuie să plece de aici în trei zile iar Nevasta lui Matty a dispărut.
La dracu'.
Vorbește Michael.
A fost foarte trist.
La dracu'.
Lasă tăvile. Mergem pe Coridoare. Ei se duc la Prelegere iar eu mă duc înapoi în Camera mea. Mă așez pe pat și iau cartea despre Dao și mă bag sub pătură și încep să citesc.
Șaptezeci și nouă. După ce ura adâncă se stinge, hotărât mai rămâne o urmă de ură. Putem oare socoti că e bine așa? Prin urmare înțeleptul păstrează înțelegerea dar nu cere plata datoriei. Astfel cel înzestrat cu Putere are în grijă-nțelegerea, iar cel lipsit de Putere are în grijă strânsul datoriei. Dao al Cerului este fără părtinire dar este întotdeauna de partea celor buni.
Șaizeci și patru. Dacă un lucru stă nemișcat e ușor de stăpânit, dacă este fragil e ușor de sfărâmat, dacă este mărunt e ușor de-mprăștiat. Făptuiește când lucrurile n-au luat încă ființă și pune-le-n ordine înainte de a fi cuprinse de dezordine. Un copac pe care abia-l cuprinzi cu brațele dintr-o mică mlădiță ia naștere, iar un drum de zece mii de li de sub picioare începe. Cine făptuiește dă greș iar cine prea strâns ține-un lucru îl pierde. Dacă ești atent la sfârșit la fel ca la-nceput n-ai să mai dai greș. Prin urmare înțeleptul dorește să nu dorească și pe lucrurile rare nu pune preț, învață să

nu-nvețe și se-ntoarce acolo pe unde toți au trecut. Cuvintele sunt la fel de adevărate acum ca și prima dată când le-am citit. Nu îmi spun ce să fac sau cum să trăiesc sau ce să nu fac sau ce să nu trăiesc, îmi spun simplu să fiu ceea ce sunt și cine sunt și să las viața să existe și să exist înăuntrul vieții. Cuvintele sunt adevărate.

Douăzeci și doi. Îndoit, și astfel întreg, strâmb și astfel drept, gol, și astfel plin, tocit, și astfel nou. Are puțin, și astfel dobândește, are mult, și astfel orbecăiește. Prin urmare înțeleptul nu se-arată pe sine și astfel e luminos, nu își dă singur dreptate și astfel e remarcabil, nu se preamărește și astfel e vrednic de laudă, nu se preaslăvește și astfel poate dăinui.

Patruzeci și unu. Când omul superior aude de Dao, cu sârguință-l urmează. Când omul de mijloc aude de Dao, îi pare că e și că nu e. Când omul inferior aude de Dao mult râde de el, căci de n-ar râde Dao n-ar merita să fie socotit Dao. De aceea spune-o vorbă veche, Calea luminoasă pare întunecoasă. Calea care merge-nainte pare a duce înapoi. Puterea superioară se aseamănă văii, albul desăvârșit pare-a fi negru. Puterea trainică pare slăbiciune, adevărul simplu pare nestatornic. Marea Imagine formă nu are. Dao se ascunde în nenumire. Și totuși, numai Dao se pricepe să-nceapă și se pricepe să-mplinească.

Miles intră în Cameră. Închid cartea. Se duce spre patul lui și își ia clarinetul și mă întreabă dacă mă deranjează dacă o să cânte un pic. Spun te rog, mi-ar face plăcere.

Îl ia își umezește buzele duce instrumentul la gură și suflă. Închid ochii. Sunetele sunt lungi și joase, sunt scurte și repezi. Aud un cântec care nu vine de pe partitură ci dintr-o inimă omenească care bate. Aud suferință și rușine și speranță și mântuire. Aud trecutul care nu mai are însemnătate și viitorul care nu mai vine. Aud armonie și simplitate și răbdare. Aud ordine și milă. Aud acum totul. În acest

moment în această Clinică în această Cameră în acest pat cu ochii închiși.
Aud totul.
Chiar acum.

20.

Ceasul de pe noptiera lui Miles arată trei patruzeci și șapte. Sunt treaz.

Parcă e o Fantomă în Cameră. O Fantomă care vrea să mă omoare. Încet și chinuitor. Să mă omoare.

Mă ridic în capul oaselor. Mă uit prin Cameră. Este întuneric, dar pot să văd. Miles doarme în patul lui. Ușa este închisă, fereastra este închisă. Totul este la fel ca atunci când am adormit. Deși știu că nu e așa, simt că e ceva în Cameră. Mă scol din pat. Mă duc la Baie. Mă stropesc cu apă rece. O fac iar și iar. Nu se produce nicio schimbare. Tot mai simt Fantoma.

Ies din Baie și mă îmbrac. Iau jacheta lui Hank, un pachet de țigări, bricheta. Plec.

Merg pe Coridoare. Este liniște și pace dorm toți. Ies afară. Simt că mă urmărește ceva.

Mă duc la băncile de lângă Lac. Mă așez pe banca din mijloc. Aprind o țigară și mă uit fix la apa înghețată. Este tăcută și neagră, nemișcată. Bețe și frunze sunt prinse în gheață. Lilieci solitari plonjează pe suprafața ei.

Fantoma începe să prindă contur. Se dovedește a fi frică. Nu mă lupt cu ea nici măcar nu încerc. Nu cred că aș putea să mă lupt cu ea dacă aș vrea să lupt.

Mi-e frică. Nu știu de ce, dar mi-e frică. Cum stau și fumez și privesc Lacul, spaima începe să capete formă.

Mi-e frică mi-e frică să plec de aici. Mi-e frică pentru că pierd protecția și siguranța care există în acest mediu. Mi-e frică pentru că mă duc la închisoare, mi-e frică de ceea ce mi se va întâmpla acolo. Mi-e frică de alcool și droguri și mi-e frică să beau alcool și să folosesc droguri. Mi-e frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă fac așa ceva. Mi-e frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă nu fac.

Mi-e frică frică frică. Mi-e frică de toate. Mi-e frică de sex, de un Serviciu, de bani, de o locuință. Mi-e frică la gândul de a avea aceste lucruri, mi-e frică la gândul de a nu le avea. Mi-e frică de Lilly. Mi-e frică pentru că o iubesc și mi-e frică să o las să mă iubească. Mi-e frică să o am, mi-e frică să o pierd, mi-e frică să trăiesc cu ea, mi-e frică să trăiesc fără ea. Mi-e frică să nu-mi frângă inima. Mi-e frică de fragilitate și dependență. Mi-e frică de viață. Mi-e frică de moarte. Mi-e frică de viață. Mi-e frică.
Stau și mă uit fix la Lac. Fumez. Privesc cerul cum devine cenușiu nu este Soare. Întreb o turmă de nori groși cenușii ce să fac. Întreb un liliac ce să fac. Întreb iarba, gheața, un băț înghețat, o gânganie moartă, băncile. Fiecare bancă. Ce să fac?
Frica este doar frică. Știu că nimic nu-mi poate face mai mult rău decât mi-am făcut eu. Știu că nu este suferință pe care să nu o pot îndura. Știu că rezistând în fiece moment fiece oră fiece zi zilele se adună în săptămâni în luni dacă rezist va fi bine. Știu că sunt puternic. Știu că sunt suficient de puternic să înfrunt ceea ce mă sperie și știu că sunt suficient de puternic să rezist până când trece spaima. Cred asta din toată inima.
Râd. Râd în hohote. Răspunsurile la întrebările mele sunt simple dacă le îngădui să fie simple. Sunt toate la picioarele mele trebuie doar să privesc în jos. Mă sperie toate. Mă sperie pentru că le las să mă sperie. Nu există nimic care ar trebui să mă sperie. Râd cu voce tare pentru că este atât de simplu. Nu ar trebui să mă sperie nimic. Nu mă sperie nimic. E așa de simplu. Nimic.
Mă ridic și mă duc înapoi în Secție. Deschid ușa și intru. Bărbații s-au trezit acum. Își îndeplinesc Sarcinile de dimineață, citesc ziarul, beau cafea și fumează țigări. Mă duc la rafturi și rup o foaie de hârtie galbenă dintr-un carnet și iau un pix din cană. Le pun în buzunar și mă duc în Camera mea.

Miles este în picioare lângă pat. Se întoarce și mă privește.
Bună, James.
Salut.
Ai emoții că pleci?
Zâmbesc.
Da. Ai emoții că-ți vezi Soția?
Da.
Sper să rezolvați tot.
Cred că așa va fi.
Zâmbesc iar.
Bine.
Scot pixul și hârtia din buzunar.
Vrei să-mi dai adresa și numărul tău de telefon?
Dacă mi le dai și tu.
Nu am așa ceva.
Când vei avea mi le vei da?
Desigur, dar vei avea vești de la mine și până atunci.
Sper.
Ia pixul și hârtia și se așază pe patul lui. Pune hârtia pe genunchi și scrie datele sale. Se ridică și îmi dă hârtia și pixul. Vorbește.
A fost o onoare să te cunosc, James. Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai oferit. Îți doresc toate cele bune și te voi ajuta ori de câte ori o să ai nevoie.
E prima dată când mi-a spus cineva că a fost o onoare să mă cunoască.
Râde.
Mulțumesc pentru tot ajutorul tău, Miles. Chiar dacă recunoști sau nu, știu că m-ai ajutat în Ohio, și-ți rămân dator pentru asta.
Zâmbește.
Ai fost un bun prieten, și îmi va fi dor de tine.
Dă din cap.
Și mie o să-mi fie dor de tine, James.
Întinde mâna și ne strângem mâinile. Ne retragem mâinile și ne îmbrățișăm. Ne strângem un moment și Miles spune baftă, James, și eu spun și ție, Miles.

Mergem la micul dejun?
Dau din cap.
Da.
Ieșim. Mergem pe Coridoare și ajungem pe Coridorul cu Geamuri care separă bărbații de femei. Mă uit după Lilly și nu este acolo. Mergem pe Coridor și Miles ia o tavă și o farfurie cu ouă și brânză și eu iau o cafea. Ne ducem la masa noastră, masa la care stăm de fiecare dată. Masa din colț. Stau și beau cafeaua și mă uit după Lilly. Miles mănâncă ouăle și brânza. Ted și Matty și Michael vin și ei, și le cer adresele și numerele de telefon. Michael mi le dă pe amândouă, Matty îmi dă adresa, dar nu și numărul de telefon, Ted nu are niciuna. Îl rog pe Matty să se semneze pe hârtie și mă întreabă de ce. Îi spun că vreau autograful lui și râde și spune nu mai face doi bani. Îi spun că îl vreau pentru că înseamnă ceva pentru mine. Zâmbește și scrie Pentru James, Campionul de Categorie Mijlocie al căcatului de Centru de Dezintoxicare. Sper să trăim destul să ne vedem iarăși, asta ar fi supertare. Prietenul tău, Matty Jackson, fost Campion al Lumii la Categoria Pană.
Iau hârtia și o pun în buzunar. Când sunt sigur că am îndesat-o bine în buzunar, iau o înghițitură de cafea. Iau o înghițitură și aștept. Iau o înghițitură și aștept.
O văd pe Lilly venind pe Coridor. Este cu Supraveghetoarea și nu privește spre mine. O urmăresc cum se așază la coadă, ia o tavă, ia o ceașcă de cafea și ia o gogoașă. Mă uit cum se duce în Secția de Femei și se așază la o masă. O urmăresc în vreme ce Supraveghetoarea o pune pe Lilly să se așeze cu spatele la mine.
Mă ridic. Îmi iau rămas-bun de la prietenii mei. Mă întreabă dacă o să ne mai vedem și le spun că da, dar numai afară. Îi îmbrățișez pe fiecare. Le mulțumesc pentru prietenia lor și le urez baftă și le spun că sper ca toate să le meargă din plin. Iau ceașca și o pun pe banda rulantă. Mă ridic și o

urmăresc cum se duce spre spălătorie. Este ultima cafea pe care o beau aici. Îmi iau rămas-bun de la ea. Mă întorc și pornesc pe Coridor. Stau cu ochii pe Lilly chiar dacă ea nu mă poate vedea. Pe la jumătatea Coridorului, mă opresc și mă întorc și stau în fața Geamurilor și mă uit fix. Masa lui Lilly este cam la un metru distanță. Mai sunt alte patru sau cinci mese între mine și masa ei, sunt cam treizeci de mese în Sala de Mese a femeilor. Sunt toate pline.

Stau și privesc fix. Stau și privesc fix. Capul întors al lui Lilly, părul ei lung negru superb, mâna ei care duce gogoașa la gură. O femeie de la o altă masă face semn spre mine și restul femeilor de la masă se întorc și se uită la mine. Una dintre ele spune ceva unei femei de la masa de alături și toate femeile de la acea masă se întorc și se uită la mine. Una dintre acele femei spune ceva Supraveghetoarei, care ridică privirea și mă privește furioasă. Nu mă mișc. Nu am de gând să mă mișc. Privesc fix părul superb al lui Lilly și mâna superbă. Zâmbesc pentru că mănâncă o gogoașă și mi se pare amuzant. Supraveghetoarea îmi face semn să plec, dar nu mă mișc. Nici de-al dracului.

Lilly o vede pe Supraveghetoare care mă privește furioasă și îmi face semne și se întoarce și mă vede. Zâmbește. Mă uit fix la ea la chipul ei superb la buzele superbe roșii ca sângele la pielea superbă atât de albă la ochii ca apa adâncă. Acei superbi ochi albaștri ca apa adâncă. O văd numai pe ea. Lilly cea minunată. O văd numai pe ea. Lilly cea minunată. Se întoarce. O văd pe Supraveghetoarea mișcând gura, dar nu-mi dau seama ce spune. Văd buzele lui Lilly cum se mișcă, răspunde ceva. Supraveghetoarea vorbește iar. Nu pot înțelege cuvintele, dar îi văd fața. Este mânioasă și mânia îi crește. O văd pe Lilly care îi răspunde ceva înapoi, o văd pe Lilly care se ridică și împinge scaunul. O văd pe Lilly care se întoarce și pornește spre

intrarea dinspre Coridor. O văd pe Supraveghetoare ridicându-se și strigând ceva către ea. O văd pe Lilly care o ignoră și continuă să meargă spre intrarea dinspre Coridor.
Mă întorc spre ea în timp ce vine dinspre colțul Coridorului. Îi zâmbesc când se îndreaptă spre mine. Pornesc spre ea. Inima îmi bate bate bate. Zâmbesc și ea zâmbește. Vine mai repede spre mine. Este minunată atât de minunată. Pe dinăuntru și pe dinafară. O iubesc. Vine spre mine. O iubesc. Deschid brațele. Aleargă spre ele, spre mine. Le închid în jurul ei o cuprind strâns o țin strâns cât de strâns pot. Mă cuprinde cu brațele. Nu există cuvinte. Nu există vreun sunet. Nu există nimeni în jurul nostru. Îi simt inima bătând lângă pieptul meu. Nu contează nimic altceva. Nu există nimic altceva. Numai ea și cu mine. Inima ei și inima mea. Inima ei și inima mea.
O sărut pe gât, îi miros părul, îi strâng trupul este atât de mică și subțire îi strâng trupul. Simt cum plânge pe umărul meu lacrimile curgând încet pe obrazul ei lacrimile ei pe cămașa mea. Șoptesc te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Îi șoptesc te iubesc la ureche.
Se retrage puțin, dar nu se desprinde din brațele mele. Se retrage atât cât să-i văd fața și ea să o vadă pe a mea. Zâmbește și lacrimile i se scurg pe obraji. Buza de jos îi tremură și ochii înlăcrimați sunt și mai albaștri. Îi zâmbesc. Vorbesc.
Te iubesc, Lilly.
Te iubesc, James.
O să-mi fie dor de tine.
Unde te duci?
Plec peste puțin timp.
Unde?
Trebuie să mă duc la închisoare în Ohio.
Nu.
Doar câteva luni. O să-ți scriu în fiecare zi și o să te sun de câte ori o să pot.
Nu.

O să iau legătura cu tine în fiecare zi. Într-un fel sau altul, o să iau legătura cu tine. Când termin, vin la Chicago.
O să fiu singură.
Nu, n-o să fii.
Ba da.
N-o să fii.
Promiți?
Ține minte cuvântul.
Ce cuvânt?
Totdeauna.
Zâmbește.
Îmi place cuvântul ăsta.
Ține-l minte.
O să-mi fie dor de tine. O să-mi fac griji pentru tine.
Ai grijă să te faci bine. O să fiu bine și o să vin la tine cât de repede o să pot.
Te iubesc, James.
Te iubesc, Lilly.
Vine spre mine și închide ochii. Închid ochii și o las să se apropie. Buzele ni se întâlnesc, încet, ușor, molatic, buzele ni se întâlnesc și ne ținem strâns în brațe și totul este bine și sigur și merge spre mai bine. Strânși în brațe, totul este bine și sigur. Totul merge spre mai bine. Desprindem buzele. Deschidem ochii. Privesc direct în apa albastră. Ea privește direct în verdele pal. Întind o mână și o mângâi pe obraz. Când mâna coboară, fac un pas înapoi. Albastru acvatic în verde pal. Zâmbesc. Mă întorc și mă îndepărtez.
În vreme ce merg pe Coridorul cu Geamuri care mă duce afară, știu că Lilly rămâne acolo unde am lăsat-o și știu că așteaptă să mă întorc și să spun la revedere. Știu că dacă o fac inima mi se va frânge. Știu că dacă o fac voi începe să plâng. Știu că dacă o fac va fi ceva ce nu am mai făcut niciodată. Să mă întorc și să spun la revedere.
Geamurile se termină și încep Coridoarele. Mă opresc și mă întorc și mă uit spre Lilly. Zâmbește

și lacrimile îi curg pe obraji. Spun te iubesc și, deși știu că nu mă poate auzi, știu că înțelege. Zâmbește și plânge. Ridic o mână. O țin în dreptul inimii și spun la revedere. Ea dă din cap. Fac mâna pumn și spun fă-te bine. Dă din cap. Stau și o privesc fix și zâmbesc. Stă și mă privește fix și plânge. Pot să-i văd ochii de aici. Îmi vor lipsi ochii aceia. Albastru acvatic. O să-mi fie dor de ochii aceia.
Mă întorc și plec și lumina de pe Coridorul de sticlă se estompează, dar nu și imaginea lui Lilly. Voi păstra imaginea lui Lilly minunata Lilly stând în picioare singură și zâmbind și plângând în inima mea și în mintea mea pentru tot restul vieții mele. Preaiubita Lilly.
Merg pe Coridoare și mă duc în Camera mea. Iau haina lui Hank și mica geantă neagră în care sunt lucrurile mele. Ies din Cameră și mă duc spre Biroul lui Joanne. Bat la ușă. Spune intră. Deschid ușa și intru înăuntru. Joanne și Hank stau împreună pe canapea. Beau cafea și Joanne fumează o țigară. Joanne zâmbește și vorbește.
Salut.
Mă îndrept spre scaunul din fața lor.
Salut.
Mă așez. Vorbește Hank.
Te așteptam.
Am fost la micul dejun.
Vorbește Joanne.
Cum a fost?
Minunat.
Zâmbește.
Nu am auzit niciodată pe nimeni să zică asta despre mesele de-aici.
Zâmbesc.
Așa a fost. Minunat.
Vorbește Hank.
Ești gata de plecare?
Da.
Ți-e frică?

Mi-a fost mai devreme.
Vorbește Joanne.
De ce ți-e frică?
De toate.
Și ce s-a întâmplat?
Am hotărât că nu trebuie să-mi fie frică.
Atât?
Atât.
Ridic haina lui Hank, i-o arunc.
Ți-am adus haina înapoi. Mulțumesc că m-ai lăsat să o folosesc.
Mi-o aruncă înapoi.
Păstreaz-o.
I-o arunc înapoi.
Nu, mulțumesc. Ține-o tu ca s-o port când vin în vizită.
Bine, dar cu o condiție.
Care?
Te întorci aici curat, ca Vizitator, nu ca Pacient.
Să nu ai nicio îndoială, Moșule.
Zâmbește.
Ești dat în mă-ta, Băiete.
Vorbește Joanne.
Fii atent cum vorbești, Hank.
Hank se întoarce spre ea.
Pot să înjur în fața lui acum. Nu mai e Pacient.
Este Pacient până când iese pe ușa din față.
Hank se întoarce spre mine.
Te deranjează că înjur de față cu tine?
Zâmbesc.
M-aș supăra rău de tot dacă nu ai înjura.
Hank râde, se lovește peste genunchi.
Ești dat în mă-ta, Băiete.
Râd. Vorbește Joanne.
Ai vorbit să te ia cineva?
Da.
Ți-ai făcut externarea?
Nu.
Trebuie să te duci.
Dau iar din cap.

Știu.
Se ridică.
Îmi dai o îmbrățișare?
Mă ridic.
Desigur.
Fac un pas înainte și o îmbrățișez. În îmbrățișare este emoție și este respect și o formă de iubire. Emoție care provine din onestitate, respect care provine din provocare și forma de iubire care există între oameni care au comunicat cu mintea, care au comunicat cu inima, care au comunicat cu sufletul. Am comunicat cu mintea. Am comunicat cu inima. Ne-am atins cu sufletul. Ne despărțim. Hank vine spre mine.
Nu-s tare la vorbe, Puștiule.
Mă ia în brațe și mă strânge atât de tare că mă doare. Brațele îmi sunt lipite de coaste așa că nu pot să-l îmbrățișez, dar nu cred că el simte nevoia. Îmi dă drumul și se trage înapoi și pune un braț pe după umerii lui Joanne. Vorbește.
Să ne faci mândri de tine, Băiete.
O să încerc.
Fă mai mult de-atât. Vreau să te întorci aici într-un an și să porți dracului haina aia.
Vorbește Joanne.
Hank.
Hank se uită la ea.
Nu mai este Pacient.
Joanne clatină din cap, se întoarce spre mine.
Să ții legătura.
Dau din cap.
Da.
Mă întorc și ies din Birou. Închid ușa și merg pe Coridoare. Mă duc la Administrație și vine un Funcționar și completez foile de externare. Când termin, mă semnez în josul unei pagini și sunt gata. Funcționarul îmi spune că sunt liber să plec. Ies din Birou și merg pe un Coridor scurt. Intru într-un Vestibul unde am stat așteptând cu Familia mea în altă viață. O salut pe Recepționeră și ea mă

salută pe mine. Prin ferestre văd Camioneta argintie a Fratelui meu, acel tip de Camionetă elegantă de pasageri obișnuită în Suburbii, parcată în fața Intrării. Deschid Ușa de la Intrare și ies din Clinică. Sunt liber să plec.
Fratele meu mă vede venind și deschide portiera dinspre Șofer și coboară din Camionetă. Zâmbește. Vorbește.
Care mai e treaba, Frate?
Care mai e treaba, Labagiule?
Mă îmbrățișează. Îl îmbrățișez. O îmbrățișare fraternă puternică bună. Prietenul meu Kevin coboară de pe locul din față. Este de statura mea, are părul scurt negru cu cărare, și burtă de la bere. Vinde imobile comerciale și când nu este la serviciu poartă haine de boschetar. Zâmbește și vorbește.
Care-i treaba?
Nimic. Care-i treaba cu tine?
Am venit să văd dacă ești bine.
Zâmbesc.
Sunt.
Mă îmbrățișează. Îl îmbrățișez. Fratele meu vorbește.
Ești gata?
Da, să plecăm de aici.
Îmi iau geanta și deschid portiera și mă urc în spate. Închid portiera, Bob și Kevin se urcă în față și Bob pornește Mașina și plecăm. Mă întorc și privesc spre Clinica pierzându-se în depărtare prin geamul din spate. Sunt liber să plec. Liber să plec. Liber. Când nu mai pot vedea Clădirile, mă întorc. Aproape imediat, Furia începe să prindă putere. Ca și cum zidurile Clinicii o țineau în frâu, ca și cum libertatea mea ar fi libertatea ei, ca și cum foile mele de plecare ar fi foile ei de plecare. Izbucnirea este rapidă și brutală și, deși nu tremur în exterior, tremur în interior.
Kevin se întoarce și se uită la mine și vorbește.
Cum îți e?

Îl văd pe Bob privindu-mă prin oglinda retrovizoare.
Nu știu.
Vorbește Bob.
Ce înseamnă asta?
Nu știu.
Vorbește Kevin.
Ce vrei să faci?
Vreau să mă duc într-un Bar.
Ce?
Vreau să merg într-un Bar.
Sper că glumești cu mine.
Nu, deloc.
Fratele meu Bob se uită la mine prin oglinda retrovizoare. Kevin se uită la Bob, Bob se uită la Kevin. Pe fețele lor se citește îngrijorare, consternare și șoc. Bob se uită înapoi la mine, clatină din cap.
Nu mergem într-un Bar.
Voi poate nu, dar eu da.
Abia ai ieșit de la Dezintoxicare.
Merg într-un Bar.
Abia ai ieșit de la Dezintoxicare.
Merg într-un Bar. Puteți să veniți cu mine sau nu, nu-mi pasă, și nu vă pierdeți timpul încercând să mă opriți. Merg într-un Bar, în pana mea.
Bob se uită la Kevin, Kevin la Bob. Kevin ridică din umeri, Bob clatină din cap. Îmi aprind o țigară și deschid geamul. Chiar dacă este rece, îmi place aerul. Este liber. Drumul durează o oră. Nu vorbește nimeni. Bob privește fix prin parbriz, Kevin privește fix prin parbriz. Eu privesc fix pe geamul meu. Din când în când scot capul afară și las aerul înghețat să-mi biciuiască fața. Doare, dar mă simt bine, și o fac pentru că pot. Nu mai sunt Reguli și Regulamente pe care trebuie să le respect, nu mai am Consilieri și Supraveghetori și Psihologi care să ceară răspunsuri, programul meu și acțiunile mele sunt din nou ale mele. Așa cum a fost înainte să merg la Clinică și așa cum va fi

până la sfârșit, răspund numai în fața mea. Ieșim de pe Autostradă și intrăm în Oraș. Mă uit la ceasul de bord al lui Bob este unsprezece și jumătate. Îl întreb dacă știe un loc unde este deschis acum și spune da. Îi spun că prefer un loc care servește cheeseburgeri și are o masă de biliard. Nu răspunde. Privește fix prin parbriz și atât.
Furia s-a ridicat. A ajuns la apogeu, peste apogeu. Este diferită acum, o simt altfel. Este mai tare, mai liniștită, mai răbdătoare. Mai simplă și mai puternică. Ca și cum ar fi sigură de victoria ei asupra mea. Ca și cum lupta i-ar fi sporit puterea. Ca și cum ar ști că a venit iar timpul ei, ca și cum ar aștepta să se dezlănțuie.
Nu mă lupt cu ea. Nu o provoc. Stau și aștept sosirea mea într-un loc unde mă simt ca Acasă. Stau și aștept și mă păstrez pentru ceea ce va urma când voi păși într-un Bar. Furia este mult mai puternică decât a fost vreodată. Stau și aștept ceea ce va urma.
Bob trage într-o mică Parcare. Lângă Parcare este o Clădire mare de cărămidă. Fațada Clădirii are geamuri înalte întunecate. Pe o firmă de neon scrie Biliard, Bar & Grill. Coborâm din Camionetă. Nu am niciun ban, așa că îl întreb pe Bob dacă poate să mă împrumute. Mă întreabă de cât am nevoie și îi cer patruzeci de dolari. Mă întreabă de ce am nevoie de așa mult și îi spun că îmi trebuie. Scoate portofelul din buzunar și îl deschide și îmi dă două hârtii de douăzeci. Îi mulțumesc.
Mergem prin Parcare. Ajungem pe un Trotuar. Ajungem la ușa din față și întind mâna și o deschid. Le fac semn lui Bob și Kevin să intre, și după ce intră ei, îi urmez înăuntru. Este întuneric. În fața noastră sunt mese, un bar lung din lemn de stejar uzat se întinde de-a lungul peretelui din dreapta, la capătul barului și la stânga se află o sală cu șase mese de biliard. Lângă mesele de biliard, o Chelneriță plictisită stă la locul ei uitându-se la un

televizor suspendat. În spatele barului, Barmanul stă pe un scaun înalt citind un ziar. Niciunul nu ridică privirea.
Îi privesc pe Bob și Kevin. Vorbesc.
Eu zic să vă duceți să jucați biliard.
Fratele meu se uită la mine.
Tu ce ai de gând să faci?
Vreau să fiu singur câteva minute.
Pe fața lui sunt întipărite frica și dezamăgirea depline. Nu-mi fac nicio grijă. Este timpul răfuielii. Este timpul Furiei.
Mă întorc și mă duc la bar. Trag un scaun înalt cam la jumătatea barului și mă așez. În fața mea sunt oglinzi și sticle. Oglinzile coboară din tavan până la un rând de rafturi. Rafturile sunt pline cu sticle. Sticle de whisky, sticle de vodcă, sticle de gin. Sticle de rom, sticle de tequila, sticle de băuturi ciudate din Țări străine. Sunt sticle deschise și sticle închise, sunt sticle roșii și sticle albastre, sunt sticle multicolore făcute pentru a încânta ochiul. Unele sticle sunt scurte, unele sunt înalte, unele sunt largi, altele sunt subțiri. Toate sunt pline cu alcool. Stau în fața mea. Sunt pline cu alcool împuțit. Mă uit la Barman. Vorbesc.
Băiete.
Ridică privirea.
Da.
Mă ajuți puțin?
Sigur.
Pune jos ziarul și vine spre mine. Când ajunge în fața mea, vorbește.
Cum ți-a mers azi?
Nu am venit să vorbesc.
Ești prost dispus?
Nu am venit să vorbesc.
Ce să fie?
Privesc sticlele. Sticle frumoase pline cu alcool. Îmi las privirea să rătăcească până când se fixează, evitând oglinzile, evitându-mă pe mine. Privesc fix o sticlă cu un gât subțire care este plină cu

Bourbon. Este sticla la care Furia râvnește cel mai mult, sticla cu care este cea mai obișnuită. Arăt spre ea, mă uit lung la Barman și vorbesc.
Vreau un pahar din aia. Vreau un pahar mare. Nu un pahar amărât de cocteil, vreau unul cât o halbă. Vreau să fie plin ochi.
Asta o să coste mult.
Pun cei patruzeci de dolari pe care mi i-a dat Fratele meu pe bar.
Adu-l.
Barmanul mă privește lung ca pe un nebun, întrebându-se probabil dacă să-mi dea ce vreau. Îl privesc fix, îi dau de înțeles că nu plec până nu-l primesc. Se întoarce. Cu o mână se întinde după un pahar înalt și îngust și cu cealaltă ia sticla neagră de pe raft.
Îl privesc cum toarnă băutura. Parcă ar fi o imagine dată cu încetinitorul, văd fiecare picătură. Când paharul este plin, se întoarce și îl pune în fața mea.
Mulțumesc.
Sunt acolo dacă mai vrei ceva.
Mulțumesc.
Se întoarce la ziarul său. Privesc fix paharul. Furia urlă ca din gură de șarpe este mai puternică decât a fost vreodată. Urlă ești al meu, Nenorocitule. Ești al meu și vei fi totdeauna al meu. Te stăpânesc, te controlez și vei face ce îți spun eu să faci. Ești al meu și vei fi totdeauna al meu. Ești al meu, Nenorocitule. Privesc fix paharul.
Pun mâinile pe bar. De fiecare parte a paharului. Mâinile nu îl ating, dar sunt aproape. Suficient de aproape ca paharul să fie la îndemână. Mă aplec. În vreme ce nasul se apropie de alcoolul roșiatic tare, simt mirosul care se degajă de pe suprafața lucitoare. Mă înnebunește. Face Furia să urle și mai tare. Mă ademenește. Mă trage mai aproape.
Închid ochii. Mă opresc când ating lichidul cu vârful nasului. Închid gura și respir adânc și vine vine vine. Cu deplina ei putere. Aroma amețitoare

a nimicirii. Duhoarea putredă a Iadului. Mă face să mă înfior, mă cutremur. Pe dinăuntru și pe dinafară mă distruge și mă fortifică. Deși nu mi-a atins buzele sau intrat în organism, îi simt gustul. De cărbune de lemn tare și dulce amestecat cu benzină amăruie. Îi simt gustul împuțit.
Timpul se oprește. Nu mișc. Stau cu vârful nasului într-un pahar plin cu alcool. Respir. Respir adânc temeinic. Complet pe dinăuntru. Complet pe dinafară. Se retrage când inspir, se vălureşte când expir. Îl pot mirosi și îl pot gusta și îl pot simți. Pe dinăuntru și pe dinafară.
Furia zbiară apucă-l apucă-l apucă-l. Furia zbiară bea-l bea-l bea-l. Furia zbiară mai mult mult mai mult mai mult mult mai mult mai mult. Furia zbiară vreau am nevoie trebuie nu pot fără te stăpânesc, Nenorocitule, ridică-l bea-l dă-mi-l sau o să-ți pară rău. Mai mult mult mai mult mai mult mult mai mult. Deschid ochii. Văd chihlimbariul limpede, vârful nasului dedesubt, marginea paharului. Încep să ridic capul. Țin ochii ațintiți drept înainte, fixați și concentrați, fără să clipească. Lichidul dispare din vedere, marginea paharului dispare. Văd rafturile și sticlele, marginea oglinzii. Continui în sus îmi văd marginea bărbiei, buzele, nasul. Continui în sus. Văd verdele deschis. Drept în față. Fără să clipească.
Mă uit în mine însumi. În ochii mei. Un pahar de alcool se află în fața mea. Deși nu-l mai văd, știu că este acolo. Pun mâinile în jurul lui. Țin mâinile pe pahar. Mă uit în mine însumi. În verdele deschis al ochilor mei.
Furia urlă. Urlă cum nu a mai urlat niciodată. Urletul este mai tare și mai puternic, plin de îndârjire și dorință, de ură și poftă. Urlă la mine să ridic paharul. Ridică paharul ăla nenorocit.
Am de luat o hotărâre. Este o hotărâre simplă. Nu are nimic de a face cu Dumnezeu sau cu altceva decât cu cele Douăsprezece bătăi ale inimii mele. Da sau nu. Este o hotărâre simplă. Da sau nu.

Mă uit în mine însumi. În verdele deschis al ochilor mei. Îmi place ce văd. Îmi convine ce văd. Este fixat și concentrat. Nu va clipi. Pentru prima dată în viața mea, când mă uit în ochii mei, îmi place ce văd. Pot să trăiesc așa. Vreau să trăiesc așa. Mult timp. Vreau să trăiesc așa. Vreau să trăiesc.
Furia urlă ca din gură de șarpe. Verdele Deschis șoptește blând. Spune ești al meu, Nenorocitule. Ești al meu și vei fi totdeauna al meu. De acum înainte eu te stăpânesc, eu te controlez și vei face ce îți spun eu. De acum înainte, eu hotărăsc. Ești al meu și vei fi totdeauna al meu. Ești al meu, Nenorocitule.
Dau drumul paharului. Mă uit la Barman. Stă pe scaunul înalt și citește ziarul. Vorbesc.
Băiete.
Ridică privirea.
Da.
Aruncă porcăria asta, te rog.
Ce?
Fac semn spre pahar.
Aruncă porcăria asta la canal. N-o mai vreau.
Mă privește o clipă ca pe un nebun. Îl privesc și eu și îi dau de înțeles că nu sunt. Se ridică și vine spre mine. Mă ridic și mă îndepărtez. Las paharul pe bar și cele două hârtii de douăzeci lângă el. Mă duc în Sala cu mese de biliard. Fratele meu Bob și prietenul meu Kevin tocmai termină o partidă. Mai este o bilă solidă pe masă, o bilă barată, și bila de opt într-un colț. Mă așez pe un scaun înalt lângă perete. Alături de scaun este o masă cu o scrumieră. Îmi aprind o țigară, în vreme ce lovește cu tacul fratele meu vede cu coada ochiului că m-am așezat. Ridică privirea și vorbește.
Ce faci?
Bine.
Ce ai făcut acolo?
Nimic.
Ai băut?

Nu.
De ce ai comandat?
Trebuia.
Dar nu te-ai atins?
L-am atins și l-am mirosit și l-am simțit, dar nu am băut. Am terminat cu băutura. N-o să mai beau niciodată.
Zâmbește.
Felicitări, Frate.
Zâmbesc.
Mulțumesc.
În vreme ce Fratele meu trage lovitura, întreb dacă pot să joc cu învingătorul. Kevin mă întreabă de când n-am mai jucat și îi spun că demult. Mă întreabă dacă sunt pregătit și îi spun că sunt. Mă întreabă din nou vrea să fie sigur. Îi spun da, sunt pregătit.
Da, sunt pregătit.

Michael s-a întors să lucreze la Universitate. Trei săptămâni mai târziu a fost arestat pentru Solicitare de Prostituție și Deținere de Crack. A murit din cauza unei răni pe care și-a provocat-o cu o armă de foc.

Roy a atacat doi Copii cu o bâtă de baseball. A primit o condamnare între treizeci și cincizeci de ani într-o închisoare pentru Delincvenți cu Probleme Psihice.

Warren a căzut de pe pupa unei bărci de pescuit în Florida beat fiind. Trupul lui nu a fost găsit niciodată.

Cheliosul a început să bea la opt săptămâni după ce s-a întors acasă. Soția lui l-a dat afară din casă și nu se știe unde se află.

Bobby a fost găsit mort în New Jersey. Fusese împușcat în ceafă.

John a fost prins cu patruzeci de grame de cocaină în San Francisco. Execută o pedeapsă pe viață fără posibilitate de eliberare condiționată în închisoarea San Quentin din California.

Ed a fost omorât în bătaie într-un Bar din Detroit.

Ted a fost prins de Autorități în Mississippi. Execută o pedeapsă pe viață fără posibilitate de eliberare condiționată la Ferma de Stat Angola din Louisiana.

Matty a fost împușcat mortal în fața unei Case de Drogați din Minneapolis.

Miles trăiește și este bine și este în continuare Judecător. Este tot căsătorit, are un al doilea Copil, o fiică pe nume Ella, și nu a mai recidivat niciodată.

Leonard s-a întors la Las Vegas și s-a pensionat. A murit ulterior de complicații provocate de SIDA. A fost curat până a murit. Nu a recidivat niciodată.

Lilly s-a spânzurat într-un Așezământ Social din Chicago. Bunica ei murise cu două zile înainte. A fost găsită în dimineața în care James a ieșit din Pușcărie și se pare că a fost curată până a murit.

Lincoln lucrează în continuare la Clinică.

Ken lucrează în continuare la Clinică.

Hank și Joanne s-au căsătorit. Amândoi lucrează în continuare la Clinică.

James nu a recidivat niciodată.

Vă mulțumesc, Mamă și Tată, pentru tot, mulțumesc, Mamă și Tată. Frate Bob și Cumnată Laura, mulțumesc. Mulțumesc, Maya, te iubesc, Preascumpă Maya. Kassie Evashevski, mulțumesc. Sean McDonald, mulțumesc. Nan Talese, mulțumesc. David Krintzman, mulțumesc. Preacher și Bella, micuții mei Prieteni, mulțumesc. Stuart Hawkins, Elisabeth Sosnow, Kevin Yorn, Amar Douglas Rao, Michael Craven, Quinn Yancey, Christian Yancey, Ingrid Sisson, John Von Brachel, Helen Motley, Jean Joseph Jr., Joshua Dorfman, Daniel Glasser, Marvin Klotz, Colleen Silva, Eben Strousse, Chris Wardwell, mulțumesc. Theo, Rigo, Jose și Băieții de la Cafeneaua din colțul străzii, vă mulțumesc. Phillip Morris, mulțumesc. Vă mulțumesc, Andrew Barash și Keith Bray. Vă mulțumesc, Kirk, Julie, Kevin. Vă mulțumesc, Lilly, Leonard, Miles, vă iubesc și vă mulțumesc.

[1] Mâncare creolă cu orez, legume și carne. (N. tr.).

[2] Sendviș cu fructe de mare, specific creol. (N. tr.).

[3] Sărbătoare tradițională mozaică la împlinirea vârstei de 14 ani. (N. tr.).

[4] Lao zi, *Cartea despre Dao și putere.* Pentru fragmentele din această lucrare, am folosit traducerea lui Dinu Luca, Editura Humanitas, 1993. (N. tr.).

Table of Contents

Table of Contents